

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

STEPHANIE LAURENS

Kaptan Jack'in Kadını

Hayatın ne getireceğini kim bilebilir ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Kaptan Jack'in Kadını

"DAHA ÖNCE HİÇ ÂŞIK OLMAMIŞTI AMA JACK'E OLAN DUYGULARINI BAŞKA BİR ERKEĞE DE HİSSETMEMİŞTİ. BUNUN ADI AŞK MIYDI?"

Kit Cranmer, amcaları ve halalarının çevirdiği entrikalar yüzünden altı yıl Cranmer Malikânesi'nden ayrı kalmış, evlenmemeye ve asla âşık olmamaya yemin ederek evine geri dönmüştü. Bundan sonra büyükbabasına eşlik edip özgürlüğün tadını çıkaracaktı. Fakat bir gün, denizde gördüğü ışık hayatını değiştirdi. Herkesin genç bir erkek zannettiği Kit, aniden kendini yerel kaçakçılık çetesinin lideri olarak bulmuştu.

Sürdüğü ikili yaşamı etrafındakilerden gizlemeye çalışan Kit'in başında yeterince dert yokmuş gibi herkesin onu Lord Handon'la evlendirmeye çalışması da hayatını iyice zorlaştırıyordu. Bir yandan çetesiyle diğer yandan sosyal gerekliliklerle uğraşırken tanıştığı Kaptan Jack'le doludizgin bir aşka yelken açacağını ise asla tahmin edemezdi.

New York Times çoksatar yazarı,

STEPHANIE LAURENS İngiliz

Naibliği döneminde geçen tarihi aşk romanları alanında uzmanlaştı. Cynster Hanedanını anlattığı uzun soluklu, ödüllü romanları dünya çapında ünlenmesini sağladı.

Artemis Severus @artemisshop artemisyayinlari

YAYIN NO: 2230

KAPTAN JACK'İN KADINI

Stephanie Laurens

Orijinal Adı: *Captain Jack's Woman*

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

Editör: Canan Hatiboğlu

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan

1. Basım: Haziran 2021

ISBN: 978 - 605 - 304 - 678 - 3

Sertifika No: 43949

© Stephanie Laurens, 1997

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhıvuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

STEPHANIE
LAURENS

*Kaptan Jack'in
Kadını*

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem KORKMAZ

ART E M İ S Y A Y I N L A R I
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kitapyurdu.org>

Giriş

Nisan 1811

Brancaster yakınındaki Eski Ahır

Norfolk, İngiltere

Atlı üç kişi, Eski Ahır'ın yamacındaki ağaçların altına çekildi. Atların başını çevirmesiyle koşum takımları şingirdadı. Gök- yüzünde sürüklenen bulutların ardından beliren ay ışığı etrafı aydınlatıyordu.

Sessiz ve tetikte duran Eski Ahır, adamların bir sırrını koruyordu. Mekânın duvarları daha önce Hunstanton Çetesi'nin yeni liderinin seçilmesine şahitlik etmiş, kaçakçıların gölgelere saklandığı pek çok geceye ev sahipliği yapmıştı. Önümüzdeki günlerde yeni liderlerinin ayarladığı görevleri paylaşmak için fırtınalı bir gecede, yine burada buluşacaklardı.

"Kapitan Jack mi?" George Smeaton, atını yoldan çekerken kaşlarını çatarak yanındaki adama seslendi. "Onu gerçekten diltmemiz şart mı?"

Jonathon Hendon, nam-ı diğer Jack, gösterişli bir jestle gri atının üzerinden, "Elbette," diye cevap verdi. "Ne de olsa çetenin lideri..."

"O yıllar önceydi. Son zamanlarda Kapitan Jack'in öldüğünü bilmenin verdiği huzurla yaşıyordum."

“Hayır,” diyen Jack sırtıttı. “Sadece geçici bir süreliğine görevden çekilmişti.” Kaptan Jack, şeytanın azapta olduğu zamanlarda Fransız gemilerinin kanaldaki sevkıyat işlerini bozguna uğratmak için amiraller tarafından görevlendirilmişti. “Kaptan Jack bu iş için biçilmiş kaftan... Üstelik Hunstanton Çetesi için de mükemmel bir lider...”

George dikkat çekici şekilde homurdandı. “Zavallılar... İçlerine nasıl birini aldıklarının farkında bile değiller.”

Jack pis pis güldü. “Bırak mızırdanmayı. Daha döneli birkaç hafta bile olmadı ama işler aksamadan ilerliyor. Kaçakçılar tarafından kabul edildik ve artık onların lideriyim. Fransızlara en ufak bilginin sızmayacağı, mükemmel bir konumdayız.” Kaşlarını kaldırdı ve düşünceli bir ifadeyle, “Kim bilir,” diye fikir yürüttü, “belki bu sevkıyatı kendi amaçlarımız için de kullanabiliriz.”

George başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Kaptan Jack’ten sadece yarım saattir bahsediyoruz ve şimdiden planlar yapmaya başladın. Nasıl bir kötülük tasarlıyorsun?”

“Kötülük değil,” diyen Jack ona bir bakış attı. “Buna fırsatları değerlendirmek denir. Bana göre asıl amacımız Norfolk boyunca hiçbir casusu gözden kaçırmamak ve onların kaynaklarına ulaşmak... Elimizdeki bilgileri gözden geçirmeliyiz.”

George ona baktı. “Son zamanlardaki sevkıyatlara bakınca Hunstanton Çetesi’ni ortadan kaldıracağını düşünmüştüm.”

“Belki evet...” Jack’in bakışları derinleşti. “Belki de hayır...” Gözlerini kırpıştırıp sözlerini toparladı. “Hükümetin tavrına bakacağım. Anthony’ye de ihtiyacımız olacak.”

“Aman Tanrım!” diyen George başını iki yana salladı. “Tüm idare sendeyken beş kuruş ödenmeyen topraksız paralı askerler olduğumuz palavrasına çetenin daha ne kadar inanacağını sanıyorsun? Sen yıllardır önemli mevkilerde görev almış bir adamsın. Her şey ortada!”

Jack onun sözlerini küçümseyerek omuz silkti. “Bunun üzerinde fazla durmazlar. Jed Brannagan’ın yerini alması için ay-

lardır birini arıyorlar. Suyu bulandıracaklarını sanmıyorum. Yapacaklarımız için yeterince zamanımız olacak.” Eğilerek, solunda duran üçüncü biniciye baktı. Uzun süredir emir eri olan Matthew da kendisi ve kasabanın yerlisi George gibi kaçakçılık çetesine kolayca uyum sağlamıştı. “Eski balıkçı kulübesini özel buluşma yerimiz olarak kullanmaya devam edeceğiz. Tenhalığı sayesinde kimse bizi takip edemez.”

Matthew başıyla onayladı. “Evet, iz bırakmayacağımız bir rota...”

Jack eyerine yerleşti. “Kaçakçıların hepsi dışarıdaki çiftliklerden veya balıkçı köylerinden geldiği için gerçek kimliklerimizi öğrenemeyeceklerdir.”

Atını kontrol eden Jack, dolambaçlı parkurun dar ağzından sola döndü. George onu izledi; Matthew onları arkalarından takip etti. Rampayı çıkarken Jack arkasına baktı. “Her şey planlandı, neden endişelendiğini anlayamıyorum. Kaptan Jack’in Hunstanton Çetesi’ni yönetmesi çocuk oyuncağı...”

“Kaptan Jack ve kolaylık mı?” diye homurdandı George. “Ancak rüyamızda görürüz.”

Bölüm 1

Mayıs 1811
Batı Norfolk

Kit Cranmer, oturduğu arabanın camına gösterişli bir hareketle yüzünü yasladı. King's Lynn'deki Gümrük Dairesi ve Rising Kalesi tüm heybetiyle arkalarında yükseliyordu. İleride Wolferton'a dönerken, *Cranmer'a sonunda yaklaştık*, diye düşündü. Alacakaranlık kızılı ve yaldızlı renkler gökyüzünde belirirken eve dönüşün coşkusu her adımda artıyordu. Kit arkasına yaslanırken zafer dolu bir iç çekişle özgür oluşuna bir kez daha şükretti. Londra'da çok uzun süre *hapsedilmiş bir esir gibi* kalmıştı.

On dakika sonra kapı girişi alacakaranlığa rağmen görünmüştü, Cranmer Malikânesi'nin sütunları ıslıl ıslıl parlıyordu. Kapılar ardına kadar açıldı ve at arabası yavaşça içeri girdi. Kit doğruldu ve uyanması için yaşlı Elmina'yı dürterek gergince arkasına yaslandı.

Tekerlerin altında çatırdayan çakıltaşları durana kadar arabayı salladı. Kapı çekilerek açıldı.

Büyükbabası gururlu bir edayla başını dimdik tutarak önünde duruyordu. Birbirlerine baktıkları anda sevgi, umut ve yaşadıkları tüm acı hatıraların hepsi gözlerinin önünde belirdi.

"Kit?"

Aradan geçen yıllar etkisini yitirmişti. Hıçkırıklar arasında, “Büyükbaba!” diye ineleyerek kendini Spencer Cranmer’in kol-larına attı.

“Kit... Ah, Kit!” Cranmer Malikânesi’nin sahibi Lord Cranmer, torununu göğsüne şefkatle bastırırken söyleyecek baş-ka söz bulamamıştı. Altı yıldır onun dönüşünü bekliyordu ve bu anın gerçekliğine hâlâ inanamıyordu.

Elmina ve hizmetçi Bayan Fogg, onları şömineli oturma oda-sında baş başa bırakıp gitti.

Sonunda Spencer doğruldu ve büyük bir mendille torunu-nun gözlerini sildi. “Kit, sevgili kızım, seni gördüğüme çok se-vindim.”

Kit ona baktı, gözyaşları uzun kahverengi kirpiklerinde asılı kalmıştı. Henüz konuşacak halde değildi, sadece gülümsemekle yetindi.

Spencer bu gülüşe karşılık verdi. “Yanımda olmanı istemek bencilceydi, biliyorum. Halaların bunu yıllar önce Londra’ya git-meye karar verdiğinde söylemişti. Geri döneceğine dair umudu-nu çoktan kaybetmiştim. Son moda bir delikanlıyla evleneceğini ve yaşlı büyükbabanı unutacağını sanıyordum.”

Kit’in gülümsemesi soldu. Dik oturmak için doğrulur-ken hafifçe kaşlarını çattı. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Londra’ya gitmeyi hiç istemesem de halalarım bana gitmem ge-rektiğini söylediler. Düzgün birini bulup evlenmemi istediler; sanki ailedeki tek kız olarak Cranmer isminin ve amcalarımın itibarını sürdürmek benim görevimmiş gibi...” Ağzından çıkan son cümleyi küçümseyerek söylemişti.

Spencer’in soluk bakışları keskinleşti. Gür beyaz kaşları sert-çe çatıldı. “Ne?”

Kit yüzünü buruşturdu. “Sinirlenme lütfen...” Kendi kızgın-lığını unutmuştu. Dr. Thrushborne’a göre büyükbabasının sağ-lıklı olması öfkelenmemesine bağlıydı.

Kit ayağa kalktı, şöminenin yanına gitti ve çanla oynadı.

“Hatırlamaya çalışıyorum,” derken alevlere bakarak kaşlarını çat-
tı, uzun zaman önce yaşadığı olaylar zihninde tekrar canlanmıştı.
“Büyükbabam öldüğünde içine kapandın ve seni bir daha gör-
medim. Isobel ve Margery Hala gelip seninle konuşmuştu. Sonra
bana onlarla gelmem gerektiğini söylediler. Amcalarımın vasile-
rim olacağını ve bana sahip çıkacaklarını anlattılar.” Bakışlarını
Spencer’a dikti. “Tüm bildiğim buydu.”

Spencer’ın gözlerinde parlayan öfke, halalarının ona oynadığı
oyununun bir kanıtı gibiydi.

“Sahtekâr sürtükler! İpeklere ve kürklere bürünmüş cadılar!
İkisi de birer cehennem zebanisi...”

Spencer’ın sözleri kapının çalınmasıyla kesildi. Gelen kişi
uşak Jenkins’di.

Kit, Jenkins’e dönerek, “Jenkins, bize biraz müsaade eder mi-
sin?” diye rica etti.

Jenkins hafifçe eğilerek, “Derhal hanımefendi,” diye cevap
verdi ve odadan çıktı.

Kapı kapanınca Kit, Spencer’a döndü. “Neden bana hiç yaz-
madın?”

Adamın solgun yaşlı gözleri, Kit’in kömür karası bakışlarıyla
buluştu. “Yaşlı bir adamdan haber almak isteyeceğini düşünme-
miştim. Bana gitmek istediğini söylediler. Sıkıldığını ve ihtiya-
rının arasında boğulur gibi hissettiğini anlattılar.”

Kit’in yüzü gölgelendi. Halaları, Spencer’ın da dediği gibi
sahtekâr sürtüklerdi. Hırslı kocalarının planlarına hizmet ede-
bilmek için onu büyükbabasından uzak tutup kandırmaya çalış-
tıklarını anlayamamıştı. “Ah, büyükbaba...” Dedesine doğru za-
rifçe eğilip onu hayatında ilk kez görmüş gibi sevgiyle kucakla-
dı. “Sahip olduğum tek insan sendin ve beni istemediğini dü-
şündüm.” Kit, yüzünü dedesinin göğsüne gömdü ve bukleleri-
ni Spencer’ın yanağına yasladı. Büyükbabası, torununun sırtını
hafifçe sıvazladı. Aniden Kit’in bedeni gerildi. Gözleri kırıldığında
gözleri Spencer’ın çok iyi bildiği bir bakışla alev alevdi. Ayağa

kalktı ve odayı turlamaya başladı; etekleri zarifçe hışırdıyordu, güçlü adımları toplumun bir kadından beklediğinden çok daha sertti. “Ah! Keşke halalarım şimdi burada olsa...”

“Ben de bunu en az senin kadar isterdim,” diye homurdandı Spencer. “O şeytanlar karşıma bir daha çıkmaya cesaret ederlerse onları perişan edeceğim.”

Jenkins sessizce içeri girdi ve içinde koyu renkli bir sıvı bulunan küçük bir bardağı Spencer’a ikram etti. Spencer bardağı zoraki bir şekilde alıp dalgınlıkla, yavaşça içmeye başladı ve Jenkins’e bir el işaretiyle teşekkür etti.

Spencer’ın sevgi dolu bakışları Kit’in narin ve zarif teninde dolaştı. Açık havada gezmeyi sevmesine rağmen beyaz teni hiç lekelenmemişti. On altı yaşında örgülere hapsolmuş uzun saçları, yerini iri ve kıvamlı buklelere bırakmıştı. Saçları, yıllar önceki gibi parlaktı. Modaya uymak, kalp şeklindeki küçük yüzünün narin hatlarını ortaya çıkarıyor ve ona çok yakışıyordu.

Altı yaşındayken babası Christopher ve Fransız asıllı annesi bir araba kazasında öldükten sonra Kit, Cranmer’da yaşamaya başlamıştı. Spencer’ın bakışları, Kit’in yeşil elbisesinin ana hatlarına odaklandı. Odayı öfkeyle turlamasına rağmen zarafetinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Spencer’ın akli karışmıştı. “Tanrım! Kit, altı yılı kaybettiğimizizin farkında mısın?”

Kit’in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, içindeki şeytan bakışlarına yansıyor. “Artık geri döndüm büyükbaba ve kalacağım.”

Spencer, duyduğu cümleden memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Elini kaldırdı. “Pekâlâ hanımefendi. Bakalım neler olacak.”

Kit kıkırdarak reverans yaptı. “Kendini kaptırma, nihayetinde sen bir baronsun.” Gözlerindeki pırıltı, kalbinin prensinin dedesi olduğunu anlatıyordu. Spencer homurdandı. Kit ayağa kalktı ve dans etmek ister gibi kollarını kibarca uzattı. Spencer dizine vurdu. “Övünmek gibi olmasın ama fena değilim.”

Kit gülerek konuşmaya geri döndü. “Önyargılısın büyükbaba. Şimdi anlat bakalım, ben yokken neler oldu?”

Spencer onu rahatlatmak için konuşmaya başladı. Tarlalar ve kiracılardan bahsederken Kit onu yarım yarım yamalak dinliyor; içten içe hâlâ Londra'da boşa geçen altı yılın muhasebesini yapıyordu.

Yalnızca çok sevdiği büyükannesini değil, büyükbabasını da kaybetme duygusunun verdiği acıyla kavrulduğu altı senenin hatırası içini yakıyordu.

Neden gururunu bir kenara bırakıp Spencer'a yazmamış, eve dönmek için ona yalvarmamıştı? Sayısız kez bunu yapmaya yeltenmiş ama büyükbabasının onu açıkça reddetdiğini düşündüğü için inatçı gururunun onu yönlendirmesine her zaman izin vermişti. İşin doğrusu, halalarının bu kadar düzenbaz olduklarını asla tahmin edememişti. Bir daha kimseye gözü kapalı güvenmeye ve kendi kararlarını almaya yemin etti.

Kit, büyükbabasının beyaz saçlarına bakarken komşuların hikâyeleriyle ilgileniyormuş gibi başını salladı. Altı yıl onda kaçınılmaz değişikliklere yol açmıştı ama Spencer hâlâ etkileyici biriydi. Omuzlarının hafifçe çökmesine rağmen, şimdi bile heybetli bir görünüşü vardı. Asil yüz hatları, kemerli burnu ve alçak kaşlarının altındaki keskin bakışlı soluk gözleri dikkat çekiyordu. Onu her zaman derinden etkileyen yerel meselelerle hâlâ ilgili olduğu uzun cümlelerinden anlaşıyordu.

Kit iç çekti. Spencer'ı dünyada başka hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar çok seviyordu. Spencer da onu çok seviyordu. Yine de Spencer bile tuzağa düşebiliyordu, dünya üzerindeki kurtlara karşı mutlak bir koruma yoktu. Hayır, üzülecekse bile buna kendi yaptıklarının sebep olmasını istiyordu. Bundan sonra kendi kararlarını alacak, hatalarına sahip çıkacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, uzun süredir ona ait olan yatak odasında tek başına kalan Kit, açık pencerenin önünde durdu ve gecenin karanlığında asılı ayın soluk halkasına baktı. Hiç bu kadar yalnız ve özgür hissetmemişti.

Kit, Cranmer'deki rutine yeniden kolayca alışmasına şaşırıdı. Erkenden kalktı, kısırağı Delia'ya bindi, sonra o gün için belirlediği işleri yapmadan önce Spencer'la kahvaltı etti. Akşam büyükbabasının yanına dönene kadar tekrar Delia'yla gezdi. Akşam yemeğinde Spencer'ın günlük hikâyelerini dinledi, sorulduğunda fikir verdi, sorulmadığındaysa yorumlarını kurnazca laf arasına sıkıştırıverdi. Sanki altı yıl aralarına hiç girmemişti.

Onca düşüncenin içinden sıyrılarak önüne baktı. Halalarının ihaneti yüzünden onlara öfkelenip durmanın hiçbir faydası yoktu. Artık onlarla bir bağı kalmamıştı ve her şeyi unutacaktı. Büyükbabasının sağlığı iyiydi ve Kit yirmi beş yaşına gelene kadar yasal koruyucusu olarak kalacaktı. Halalarının artık ona müdahale etme hakkı yoktu. Geçmişe takılarak daha fazla zaman kaybetmeyecekti. Sonuna dek ve istediği gibi yaşayabileceği bir hayat avuçlarının arasında duruyordu.

Kit'in günlük görevleri, Bayan Fogg'a evde veya mutfakta yardım etmekten kiracıları ziyaret etmeye kadar pek çok şeyden oluşuyordu. Büyükbabasına gelen misafirleri ağırlamaktan mutluluk duyuyordu.

Nihayet evine dönmüştü.

Uçsuz bucaksız tarlalarda ilerlerken kalbi, gökyüzünün geniş ve berrak çehresine doğru yükseliyor, bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. Safkan bir siyah arapatı olan Delia'yı, on sekizinci doğum gününde Spencer, Kit'e hediye etmişti. Büyükbabası ona ata binmeyi öğrettiği ve biniciliğiyle her zaman büyük bir gurur duyduğu için Kit, Delia'ya her zaman gözü gibi bakmıştı. Delia'nın kalbinden gelen yalnız ve acı dolu bir çağrı hissediyordu şimdi, o ana dek siyah kısırağın masumiyetinde hiç fark etmediği bir çağrı... Delia'yı artık çok daha fazla seviyordu. Birlikte kumların üzerinde gürleyerek ilerlediler, Delia'nın toynakları dalgaların köpüğüyle parlıyordu. Martıların keskin çığlıkları gökyüzünü yırtıyor; tuz yüklü havada büyük dalgalar parlıyordu.

Dönüşünün haberi hızla yayılmıştı. Kit, papazın karısını

ve komşu toprakların sahibinin eşi Leydi Dersingham'ı ziyaret ederek günlük görevlerini yapmaya devam etmişti. Olağanüstü zarafetiyle her iki kadını da büyülemişti. Tavrı ve duruşu mükemmeldi. Uzak şehirlerde herkesten kaçabilirdi ama burada, Cranmer'da Spencer'ın torunuydu.

Bölüm 2

Özgürlüğünün üçüncü gününde Kit, öğleden sonra yeşil kadifeden binici kıyafetini giydi ve Delia'ya bir eyer takılmasını istedi. Spencer'la ya da yalnızken, sıra dışı biçimde pantolon ve ceketle ata binerdi. Giysiler onun için yıllar önce dikilmiş, Elmina pantolonunun paçalarını uzatmıştı. Ceketiyse kuzeni Geoffrey'in eskisiydi ve Kit'in ince bedenine göre tadilat yapılmıştı. Alev rengi bukleleri kısa kesildiği için saçlarını gizlemesi gerekmiyordu. Maskülen kıyafetinin üzerine, yüz hatlarını gölgeleyen küçük bir şapka giydiğinde cinsiyeti pek de anlaşılmıyordu.

Gününü Gresham Malikânesi'nde geçirecekti. Yıllardır görmediği en yakın arkadaşı, ailesiyle birlikte orada yaşıyordu. Amy Londra'ya hiç gitmek zorunda kalmamıştı. Makul bir servete sahip, bölgenin yerlisi bir beyefendiyle nişanlanmıştı; Kit bu kadarını mektuplarından biliyordu. Amy'nin nişanlısı yarımada, Wellington birliğinde görev yapıyordu. Düğünleri o döndüğünde gerçekleşecekti.

Kit, atını Gresham Malikânesi'ne sürdü ve doğrudan ahır-
ra yöneldi.

“Bayan Cranmer!” Kâhya, atının dizginlerini almak için koşarak geldi. “Sizi tanıyamadım. Londra'dan kesim olarak döndünüz mü?”

“Evet Jeffries...” Kit gülümsedi ve Delia’dan yavaşça indi. “Bayan Amy içeride mi?”

“Kit! Sensin!”

Kit arkasını dönerken kendisine sıcacık sarılanın Amy olduğunu görecektir vakti bulamamıştı. Sarı saçları son moda uygun kesilmiş, şeftali rengi teniyle mükemmel uyumlu görüyordu.

“Seni kütüphane penceresinin önünden geçerken görünce Bay Woodley’in vaazlarından uyuyakalıp rüya gördüğümü sandım!”

Kit güldü. “Döneli daha birkaç gün oldu. Seni görüp havadisleri almak için sabırsızlanıyorum. Nişanlın döndü mü?”

“Evet, döndü!” Amy, Kit’in parmaklarını kavradı, gözleri parlıyordu. “Önce o, şimdi sen... Tanrı’nın bugünlerde beni çok sevdiği belli...”

Amy üstündekileri incelemek için Kit’i elinden tutarak geri çekildi. Kahverengi bakışlarını Kit’in inişli çıkışlı buklelerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu. “Kahretsin! İnsanı çok kötü hissettiriyorsun. Seni George ile tanıştırmak istediğime emin değilim.”

Kit güldü ve Amy’yi kolundan tuttu. “Endişelenme... Nişanlına dair bir planım yok. Zaten beni görünce büyük olasılıkla ya korkacak ya da yabani davranışlarımı onaylamayacaktır.” İki arkadaş kol kola girip eve yöneldi.

“George,” diye söze başladı Amy, “son derece akıllı biridir. Birbirinizi seveceğinizden hiç şüphem yok. Ama meraktan ölüyorum, neden döndün? Neden önceden bana yazmadın?”

Kit gülümsedi. “Uzun hikâye... Önce annenin yanına uğrayıp bir merhaba diyelim, sonra sessiz bir köşeye çekilip adama-kıllı konuşuruz.”

Amy başını salladı. Kol kola eve girdiler. Gücü ve nezaketiyle evi çekip çeviren Leydi Gresham, Kit’e karşı her zaman kibar davranmıştı. Kızlara çay ikram etmek için ısrarcı oldu ama Kit’in son zamanlarda ne yaptığını öğrenmek için onu kesinlikle zorlamadı.

Sonunda Bayan Gresham’ın yanından ayrılan Amy ve Kit, Amy’nin yatak odasına çıktı. Yatağa yerleşen Kit gülümsedi. O

ve Amy, altı yaşından beri kardeş kadar yakındı. Altı yıl boyunca görüşmemiş ve sadece birbirlerine yazmış olsalar da bu durum onların dostluğuna gölge düşürememişti.

Amy'nin yönlendirmesiyle Kit, halalarının entrikalarını ve onu altı yıl boyunca nasıl uzakta tutmayı başardıklarını anlattı. "Kuzenlerim olmasaydı, eminim beni çoktan evlendirirlerdi. Bir keresinde beni iki gün odama kilitlediler. Geoffrey kapının önünde bekleyip beni görmek için ısrar etmeseydi asla bırakmazlardı." Kit yüzünü buruşturdu. "Ondan sonra dırdır etmeye başladılar. Ama Roberts Kontu'nun bahsi açılınca canıma tak etti. Adam babam yaşındaydı!" Kit kaşlarını çatı. "Hiç hoş değildi," diye öfkeyle bitirdi sözünü. "Halalarım nihayet pes etti ve beni evlendirmekten vazgeçtiler. Bu sayede eve dönebildim. Büyükbabamın bana en azından bir oda vereceğini biliyordum."

Amy ona sert bir bakış attı. "Gittiğinde kalbi çok kırıldı. Sana anlatmıştım."

Kit'in menekşe rengi gözleri bulanıktı. "Biliyorum ama halalarım çok kurnaz davrandı." Kısa sessizliği içini çeken Kit bozdu. "Artık Londra'yla ve erkeklerle işim bitti. Onlar olmadan da çok mutlu yaşayabilirim."

Amy kaşlarını çatı. "O kadar ileri gitmek akıllıca mı? Sonuçta karşımıza kimlerin çıkacağını nereden bilebiliriz?"

"Yoluma çıkmadıkları sürece sorun yok."

"Ah Kit... Bütün erkekler yaşlı, serseri ya da ahmak değildir. Bazıları oldukça cana yakın, George gibi..."

Kit iç çekerek yüzüstü uzandı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Beni boş ver, sen George'dan bahset..."

George, Gresham Malikânesi'nin biraz ötesinde yaşayan Smeaton'ların tek oğluydu. Kit'den on iki yaş büyüktü. Daha önce kendisiyle veya ailesiyle tanıştığını hatırlamıyordu.

Amy, "Buralardan uzaklaşmayacağım için mutluyum," diye bitirdi sözünü. "Seni ve büyükbabanı aksam yemeğine davet edeceğim. George ve ailesiyle mutlaka tanışmalısınız."

Amy'nin yüzünde parlayan mutluluğu fark eden Kit, ona aynı coşkuyla eşlik etmeye çalıştı. Amy'nin George'a sırlıslıkla aşık olduğu ve Kit'in en yakın arkadaşını ona kaptıracağı ortadaydı. Amy konuşmaya devam ederken kaşlarını çatan Kit, sözler girdi. "Amy, neden evlenmek istiyorsun?"

"Neden mi?" Amy'nin bu sorusu, Kit'in sözlerine devam etmesine engel oldu. Amy sorunun boşu boşuna sorulmadığını fark edince gerekçelerini sıralamaya başladı. "Çünkü George'u seviyor ve hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istiyorum." Anlaşılmayı dileyerek umutla Kit'e baktı.

Kit, menekşe gözlerini arkadaşına dikti. "Onu sevdiğin için mi onunla evlenmek istiyorsun?" Amy başını salladığında, "Aşk nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Şey," diye başladı Amy, "şeyin nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum." İkisi de aynı memlekette yetişmişti. Bu tür meseleler kaçınılmaz olarak öğrenilirdi. Klasik taşra hayatı... "Ama aşkla ne alakası var?"

Amy şöyle devam etti. "Bir adamı sevdiğinde, onunla o işi yapmak istersin."

Kit kaşlarını çattı. "George'la o işi gerçekten yapmak istiyor musun?"

Amy öfkeyle kızarak başını salladı.

Kit'in kaşları kalktı, sonra omuzlarını silktilti. "Bu işler bana tuhaf geliyor. Çok gurursuzca, anlıyor musun?"

Kelimeler Amy'nin boğazına düğümlendi.

"Ama bunu George ile yapmak istediğini nereden biliyorsun?" Kit, Amy'nin yüzüne odaklandı. "Yapmadın, değil mi?"

"Elbette yapmadım!" Amy'nin sesi sertleşti.

"Peki neler yaşayacağını nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes alan Amy, acı dolu bir bakışla Kit'e açıklama-ya başladı. "Bir adam seni üzdüğünde kılınanlar..."

Kit kaşlarını çattı.

“Bir beyefendi tarafından hiç öpüldün mü? Yani akrabaların-
dan biri değil. Londralı erkekler mesela...”

Kızarıp bozarma sırası Kit'deydi. “Birkaçı,” diye itiraf etti.

“Ne hissettin?”

Kit yüzünü buruşturdu. “Biri ölü bir balığı öpmek gibiydi,
diğerleri de ıslak ve iğrençti. Dillerini ağzıma sokmaya çalıştılar.”
Belirgin bir şekilde ürperdi. “Berbattı!”

Amy dudaklarını ısırды, sonra kesik kesik nefes aldı. “Evet, ta-
mam... O halde hiçbirleriyle beraber olmak istememişsindir.”

“Ah...” Kit'in yüzü normal rengine döndü. “İsteyince nasıl
hissedersin?” dedi tuhaf bir mimikle. “Bilirsin ya işte...”

“Bir erkekle yatmak istediğini mi?”

Kit ona ters ters baktı. “Evet, anla işte! Bir erkeği arzulamak
nasıl bir his?” Sırtüstü dönerek başını yastığa koydu. “Lütfen
bana merhamet et ve anlat. Yoksa bunu asla bilemeden cahil gibi
ölüp gideceğim.”

Amy kıkırdadı. “Ah hayır, merak etme. Bunu öğrenmeden
ölmeyeceksin. Halalarının entrikaları yüzünden canın sıkkın.
Elbette sen de doğru insanla tanışacaksın.”

“Ama tanışamayabilirim de... O yüzden söyle bana. Lütfen?”

Amy gülümsedi ve Kit'in yanına oturdu. “Tamam... Ama bu-
nunla ilgili pek deneyimim olmadığını da bil.”

“Benden fazla olduğu kesin...”

“Ve çok olmayacağına söz vermelisin.”

Kit dirseğinin üzerinde doğruldu ve Amy'nin yüzüne baktı.
“Yapmadığını söylemiştin...”

Amy kızardı. “Ben... Yapmadım. Sadece... Pekâlâ, ön hazırlık
diyelim... Bu sana biraz ağır gelebilir.”

Kit kaşlarını çattı, sonra kendini yatağa bıraktı. “Bir dene ba-
kalım.”

“Şey, başlangıç olarak şunu söyleyebilirim. Seni öptüğünde
hoşuna gitmeli... Eğer gitmiyorsa doğru adam değildir.”

“Pekâlâ, beni öptü ve hoşuma gitti. Sonra?”

“Öpüşmeye devam etmek istemeli ve dilini ağzında hissettiğinde bundan hoşlanmalısın.”

Kit, arkadaşına şüpheyle baktı.

Amy kaşlarını çatı. “Doğru söylüyorum. Ayrıca ateşin yükselmeli ve her tarafını sıcak basmalı... Dizlerinin bağı çözülmeli... Bu arada öpüşürken insan pek iyi işitemiyor, neden bilmiyorum. Aklında olsun.”

Kit, “Bir hastalığa benziyor,” diye mırıldandı.

Amy onu duymazdan geldi. “Bazen de nefes almakta zorlanıyor insan ama idare ediyorsun.”

“Hem de boğulmaya benziyor, harika!”

“Gözlerini, yanaklarını ve kulaklarını öpebilir. Boynuna doğru ilerleyebilir. Kendini çok iyi hissediyorsun.”

Amy’nin yumuşak sesinde belli belirsiz bir mırlama vardı; Kit gözlerini kırıştırdı.

“Ve sonra,” diye devam etti Amy, “duruma göre göğüslerini okşayabilir, hatta sıkabilir. O anda elbisenin bağcıkları çok sıkıyor.”

Kit onu dinlerken ağız açık kalmıştı ama Amy konuya çok hâkimdi.

“Sonra meme uçların hassaslaşıp sertleşiyor ve her yerini ateş basıyor. Çok tuhaf bir his...”

“Ateş mi basıyor?”

“Evet, göğüslerinden başlayıp vücudunun her yerine yayılıyor.”

“Nerelere?”

“Bacaklarının arasına... Ve sonra, burası en önemli kısım...” Amy parmağıyla aşağıyı gösterdi. “Orada sıcaklık ve ıslaklık hissediyorsan doğru adam odur. Bir an önce içime girsin diye beklemeye başlarsın.”

“Aman Tanrım,” Kit ona baktı. “Kulağa çok kötü geliyor.”

“Ah Kit...” Amy ona acıklı bir bakış fırlattı. “Hiç de kötü değil.”

“Zamanı gelince bunun ekranı kumaş açığa çıkartır. Beni uyandıran için teşekkürler...”

Kit tavana bakarak sessizce uzandı. Onun aşkla ilişkisi bu tür bir şey değildi. Amy'nin açıklamasına göre Kit'in gerçek aşkla karşılaşmadığı açıktı. Yıllardır çözemediği zor bir konuyu kavramış gibi hisseden Kit başını salladı. "Şu ana dek hiçbir erkek için bu anlattıklarını hissetmedim. Demek ki aşk benim kaderimde yok."

"Bunu söylemek için henüz erken..."

Kit kaşlarını kibirle kaldırdı ama Amy sözlerine devam etti.

"Şu an için bunun kararını vermen mümkün değil. Doğru kişiyle karşılaştığında bunların hepsini hissedeceksin. Henüz... Masumiyetini kaybetmediğin için böyle konuşuyorsun."

Kit'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Masumiyet mi? Onu güzel bir yaz akşamı Frederick Amcamın terasında kaybettiğimi söylemiş miydim?"

Amy'nin ağzı açık kalmıştı.

Kit söylediğini onaylayarak başını salladı. "Fiziksel olarak değil. Ama o gece çoğu erkeğin aşk hakkındaki fikrini öğrendim. George'un farklı olabileceğini kabul ediyorum ama istisnalar kaideli bozmaz. Ama âşık tarafın kadınlar ve bu zaafatın yararlananların erkekler olduğunu öğrendim. Buna boyun eğmeye niyetim yok."

"Amcanın terasında ne oldu?"

Kit yüzünü buruşturdu. "On sekiz yaşındaydım. On sekizin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Cranmer'dan yavaş yavaş kopmaya başlamıştım. Amcamlar ve halamlar beni evliliğe zorluyordu. Sonra mucizevi bir şekilde âşık oldum. Ya da öyle olduğunu sandım." Kit durakladı, gözlerini tavana dikti ve derin bir iç çekti. "Yakışıklı bir adamdı; uzun boylu ve yakışıklı bir muhafız yüzbaşı... Lord George Belville, bir dükün ikinci oğluydu. Beni sevdiğini söylüyordu. Çok mutluydum Amy. Bana değer veren biriyle karşılaşmanın nasıl mucizevi bir his olduğunu anlatmam mümkün değil. Ben... Tıpkı senin şu anki halin gibiydim. Bulutların üzerindeydin sanırım. Halamlar o sırada bir davet verecekti. Belville bu davete katılıp amcamlara evlilik konusu-

nu açacağını söylemişti. Davet sırasında amcamlarla beraber ortadan kaybolup kütüphaneye çekildiler. O kadar heyecanlıydım ki konuştuklarını duymak için sabırsızlanıyordum. Küçük teras çıktı ve kütüphanenin penceresine doğru kulak kabarttım. Duyduklarım...” Sesi üzüntüden boğuklaştı. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. “Halime gülüp duruyorlardı.”

“Hepsi bir planın parçasıydı. O zamana kadar yaşlı ve çirkin dört talibim olmuştu. Halalarımın göre sözümona ben, böyle mantıklı evlilikler yapmak için fazlasıyla akıllı havadaydım. Bunun üzerine Belville’le anlaştıklarını öğrendim. O da en az halalarım kadar hırslıydı. Onların bağlantıları sayesinde rütbe ve kıdem sahibi olacaktı. Evliliğimiz onun kariyerini ilerletmek için kullanacağı bir basamaktı. Böylece halalarım da en büyük emellerine kavuşup beni baş göz edeceklerdi. Bense tüm bu oyuna alet edilen bir kurbandan başka bir şey değildim. Onları dinlerken her şeyi gayet net biçimde anladım. Belville beni ağına düşürmenin ne kadar kolay olduğundan bahsediyordu.”

Kit hikâyeyi anlatırken sıkıttığı yumruklarını gevşetti ve anlamsız bir kahkaha attı. “Kendilerinden çok emindiler. Ertesi gün Belville’i reddettiğimde kulaklarına inanamadılar.”

Amy’nin yüzüne bakmak için aniden doğruldu. “Sonrasında sözde taliplerimin akrabalarımınla yaptıkları tüm görüşmeleri dinledim. Hepsi çok öğreticiydi. Yani sevgili Amy, yaşadığına imrensem de bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Beni bulmak için aşkın altı yılı vardı ama bulamadı. Artık toparlanıp kendime gelme zamanı...”

Kit, Amy’nin kahverengi gözlerindeki şefkati gördü ve kederle gülümseyerek başını salladı. “Benim için üzülmenin bir anlamı yok, çünkü ben kendime zerre kadar üzülmiyorum. Şu anda tadını çıkardığım bu hayata, özgürlüğüme hangi erkek izin verir?”

“Ama sen kötü bir şey yapmıyorsun ki...”

“Dedikoduculara asla malzeme vermem. Ayrıca büyük babamın itibarını gölgeleyecek hiçbir şey yapmam. Ancak bunların

dışında hiçbir yasak tanımıyorum. Bir erkek, karısının ata binip dilediğinde gezip tozması yerine belirli ölçülere uygun davranmasını, evde oturmasını beklerdi. Dünyamı onun üzerine kurmamı ve sıradan bir hayat sürmemi isterdi.”

Amy kaşlarını çattı. “Hayal kırıklığını anlayabiliyorum ama aşk evliliği yapacağımıza yemin etmiştik, unuttun mu?”

Kit gülümsedi. “Ya aşk için ya da hiç...”

Amy kızardı, ama daha ağzını açmadan Kit teslim olmuş bir ses tonuyla devam etti. “Aşk için evleniyorsun, bense evlenmiyorum.”

“Kit!”

Kit güldü. “Telaşlanma minik kuşum... Sadece şaka yapıyorum. Yemin ederim şu an ihtiyacım olan en son şey aşk...”

Amy dilini tuttu ama ona göre Kit’in tek ihtiyacı aşktı.

Bölüm 3

Kit, sonraki iki gününü çeşitli kiracıların eşlerini ziyaret edip ailelerindeki sorunlarını dinleyerek, büyükannesinin ölümünden bu yana uğranmayan kasaba sakinleriyle yeniden irtibat kurarak geçirdi. Kalabalık ve gürültülü ziyaretlerine rağmen üzerindeki kasvet bir türlü dağılmıyordu.

Amy ile aşka dair konuşmak bir hataydı. O zamandan beri huzursuzdu. O sohbeta kadar Cranmer mükemmel bir sığınak gibi gelmişti. Şimdi bir şey eksikti ve bu duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Neyse ki ertesi gün Spencer'in onu komşularıyla resmen buluşturmak için düzenlediği akşam yemeği hazırlıkları sayesinde kendini dinlemeye vakit bulamamıştı. Kit, öğleden sonra gezintiye çıkacak küçük bir fırsat bulmuş, ancak üzerini değiştirmek için fazla oyalanmadan geri dönmüştü.

Davetliler saat tam sekizde gelmişti. Onları karşılamak için kapıda bekleyen Kit, ipek paltosu, beyaz pantolonu ve beyaz şapkasıyla çok etkileyici görünen büyükbabasının yanında duruyordu.

Spencer'in yüzünde, Kit'in yeniden uyandırdığı babalık duygusunun mağrur ifadesi vardı.

Kit mavi ipekten bir kuyafet tercih etmişti. Elbisenin tiril tiril kumaşı, ince uzun silüetini ortaya çıkarıyordu. Yaka kısmı yaşına

uygun biçimde dikilmişti. Elbisenin rengi, buklelerinin ışıltısını ve teninin rengini iyice ön plana çıkarmıştı.

Lord Marchmont ve karısına reverans yaparken minnettar bir bakışla gözleri parladı.

“Kathryn, canım, seni tekrar aramızda görmek büyük bir zevk...”

Kit hemen gülümsedi. “Evet Lordum, geri dönüp eski dostlarla yeniden buluşmak büyük bir mutluluk...”

Lord Marchmont güldü ve yanağına hafifçe dokundu. “Çok güzel söyledin canım.”

O ve karısı, sıradaki konuklara yol açmak için içeri girdi. Kit herkesi tanıyordu. Böyle sıradan bir ortamdan keyif almak, tiyatro izleyip eğlenmek gibiydi.

Son konuklar Gresham'lardı. Kit; Sör Harvey ve Leydi Gresham'a methiyeler düzdükten sonra Amy'nin koluna girdi. “George nerede?” Gresham'ların davetiyesinde Amy'nin nişanlısının adı da vardı. “Öpücükleriyle seni ateşe atan bu adamla tanışmak için can atıyorum.”

“Şşşt! Tanrı aşkına Kit, sesini alçalt!” Amy'nin gözleri annesine dikilmişti. Sohbetin duyulduğuna dair bir işaret göremeyince bakışlarını Kit'in alaycı yüzüne çevirdi ve iç geçirdi. “George gitmek zorunda kaldı. Görünüşe göre özel bir göreve atanmış.” Amy yüzünü buruşturdu. “Ara sıra uğruyor ama bana yetmiyor. Son haftalarda onu pek görmedim.”

“Ah...” Kit'in söyleyebileceği tek şey buydu.

“Ama,” diye ekledi Amy kendini toparlayarak, “sadece birkaç ay daha sürecek. Ve en azından İngiltere'de güvende, Fransız birlikleriyle burun buruna değil.” Gülümseyerek Kit'in kolunu sıktı. “Bu arada seninle tanışmayı çok istediğini söyledi.”

Kit ona inanmaz bir bakış attı. “Bunu gerçekten söyledi mi, yoksa kibarlık mı ediyorsun?”

Amy güldü. “Haklısın. Bize eşlik edemediği için özür dilemekten konu sana gelmedi.”

Kır başını salladı. “Anlıyorum. Ateşli bir sohbet olmalı...”

Amy sırtıttı ama arkadaşına cevap vermedi. Birlikte kolayca sohbet ederek misafirlerin arasında dolaştılar. Salondaki konuşma çiftçilik ve yerel pazarlar etrafında dönüyordu, ancak herkes uzun yemek masasına oturduktan sonra sohbet başka konulara kaydı.

“Hendon burada değil gördüğüm kadarıyla.” Lord Marchmont masanın etrafına bir bakış attı. “Geleceğini düşünmüştüm.”

“Ona davetiye gönderdik, ancak Lord’un önceden bir sözü varmış.” Spencer, Jenkins’e başıyla işaret edince ilk yemek derhal servis edildi. Hizmetkârlar mutfaktan tabakları getiriyordu.

Önünde istiridye soslu bir tabak yengeçle düşünmeye koyulan Kit, Lord Hendon’ın birine sözü olmasının tuhaflığını fark etti. *Kiminle*, diye sordu kendi kendine, *hem de kasabadaki tüm aileler buradayken?*

“Yazık,” diye devam etti Spencer. “Henüz onunla tanışmadım.”

Lord Marchmont kalkan balığından bir parça alarak, “Bende,” dedi.

“Ah, öyle mi?” dedi Spencer. Hepsi Lord’un cevabını duymak için durakladı.

Lord Marchmont başını salladı. “Sağlam birine benziyor. Ne de olsa Jake’in oğlu...”

Jake Hendon, Hendon Kalesi’nin önceki lorduydu. Kır’ın hafızasında puslu, geniş, güçlü ve pırıl pırıl bir çift gri göz belirdi. Adam sekiz yaşındayken onu atına bindirmişti. Oğluyla tanıştığını hatırlamıyordu.

“Hendon’ın Yüksek Komiser olarak atanmasıyla ilgili bir şeyler duymuştum.” diyen Sör Harvey, Lord’a baktı. “Kaçakçılık konusuyla ilgileniyor sanırım.”

“Öyle görünüyor,” diyen Lord Marchmont başını kaldırdı. “O Jake’in oğlu... Bir yolunu bulur ve muhakkak başarılı olur.”

Masadaki tüm erkekler bu değeri kendilerini onaylayan bir şekilde başlarını salladı. Kaçakçılık, Norfolk’da âdet haline gelmiş-

ti; bir noktaya kadar kontrol edilebilirdi ama tamamen engellenmesi söz konusu bile olamazdı. Yoksa onca beyefendi konyaklarını başka nasıl temin edebilirdi?

Leydi Gresham, Leydi Marchmont'a anlamlı bir şekilde baktı. "Amelia sen onunla tanıştın mı?"

Leydi Marchmont başını salladı. "Evet, çok hoş bir beyefendi."

"Nasıl biri?"

Amy ve Kit önce birbirlerine bakıp sonra bakışlarını hızla tabaklarına çevirdiler. Erkekler bu kadını soruyu görmezden gelirken kadınlar tüm dikkatini Leydi Marchmont'a verdi.

"Uzun boylu, tıpkı babası gibi... Ve aynı tuhaf saçlara sahip; hatırlarsın Martha... Hem orduda hem de donanmada olduğunu tahmin ediyorum, ama bu doğru olmayabilir. Garip, değil mi?"

Leydi Gresham kaşlarını çattı. "Amelia, lafı uzatma, söyle bakalım babasına ne kadar benziyor?"

Leydi Marchmont kıkırdadı. "Ah!" Kayıtsız bir şekilde el salladı. "Zehir gibi yakışıklı ama zaten tüm Hendon'lar öyle..."

"Çok doğru," diye onayladı Bayan Cartwright. "Uçan kuşu bile büyülüyorlar."

"O da öyle," diyen Leydi başını salladı. "Tatlı dilli bir şeytan sanki..."

Leydi Dersingham iç çekti. "Henüz biriyle tanışmamış, hoş bir beyefendinin varlığını bilmek çok güzel... Heyecanı yükseltir."

Bu sözü tüm kadınlar onayladı.

"Evli değil, değil mi?" diye sordu Leydi Lechfield.

Leydi Marchmont başını iki yana salladı. "Oh hayır... Sordum, emin olabilirsiniz. Kısa süre önce yurt dışındaki görevini tamamlayıp geri döndü. Hâlâ bir yarası var ve sol bacağı aksıyor. Jake'in mirasını yönetmenin yanı sıra kendini görevine adanacağını da söyledi."

"Hmm..." Leydi Gresham'ın bakışları masanın ucunda oturan Kit'e odaklandı. "Bir çetene bulaşmış kadar meşgul galiba, değil mi?"

Leydi Dersingham'ın bakışları, hanımefendinin bakışını izlemişti. “Belki ona yardımcı olabiliriz?” dedi yavaşça.

Övgülerini Jenkins aracılığıyla şef aşçıya iletmekle meşgul olan Kit, kadınların bakışlarını yakalayamadı. O tarafa baktığında hanımların Leydi Marchmont’a başlarını salladığını gördü.

Kadınlar dikkatini tabaklarına verince Kit, Amy’ye şüpheli bir bakış attı. Kit yüzünü buruşturdu, sonra aşağı baktı, gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyordu. “Yakışıklı, tatlı dilli bir şeytan...”

Bu tanım Londralı taliplerinden birine çok benziyordu. Adam sırf uzun boylu, iyi imkânlara sahip ve pek de çirkin görünmediğinden hemen arzu nesnesi olarak kabul edilmişti! Kit, kadınlardan duyulması pek alışılmadık bir homurtuyla tabağındaki yengece saldırdı.

Bölüm 4

Saat on biri geçerken konukları evlerine taşıyan at arabalarının ay ışığında uzaklaşan sesi duyuluyordu. Spencer'ın yanında duran Kit, konuklar gittikten sonra içgüdüsel olarak büyükbabasına sarıldı.

“Teşekkür ederim büyükbaba. Harika bir akşamdı.”

Spencer ona gülümseyerek karşılık verdi. “Benim için de zevkti canım.” Kol kola salona girdiler. “Belki birkaç ay içinde bir de danslı bir davet veririz, ne dersin?”

Kit gülümsedi. “Belki... Kim bilir, şu gizemli Lord Hendon’ı da müzik vaadiyle kandırabiliriz.”

Spencer güldü. “Jake’in oğlunu biraz zor kandırırız. Babası bu tarz koşturmacaları ve organizasyonları pek sevmezdi. O da babasına çektiyse...”

“Ah, ama oğlu yeni kuşaktan... Belki babasından farklıdır.”

Spencer başını iki yana salladı. “Yaşlandıkça bir şeyi kesin olarak öğreniyorsun hayatım: Armut dibine düşüyor. Aynı güçlü yönler, aynı zaafılar... Değişen pek bir şey olmuyor.”

Kit gülerek onu yanağından öptü. “İyi geceler büyükbaba.”

Spencer torununun elini okşayıp yanından ayrıldı.

Fakat Kit odasına girdiğinde huzursuzdu. Elbisesini çıkarması için Elmina’dan yardım istedikten sonra kadını gönderdi. Odayı

garip bir telaşla turluyordu. Yanan tek mumu üfleyerek söndürdü. Ay ışığı odayı yeterince aydınlatıyordu. Kit, Spencer'ın davetini düşünerek balkonun kapısını açtı. Pencerenin önündeki koltuğa çöktü ve tarlalara baktı. Birkaç kilometre uzaktaki dalgaların sesini net biçimde duyabiliyordu.

İçinin derinliklerinde tuhaf bir yokluk hissi ortaya çıkmıştı. Dalgaların sesine kulak vererek duygularını sakinleştirmeye çalıştı. İleride beliren ışığı gördüğünde uykuya yenik düşmek üzereydi.

Işık karanlıkta parıltıdayıp söndü. Kit, hayal gördüğünü düşünürken ılık bir daha belirdi. Açık denizdeki gemi kime işaret ediyordu? Karanlık sulara vuran ışığın hedefi neresiydi?

Kit, gözlerini kısarak gördüğü ışığın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Kaçakçılar, Cranmer Malikânesi'nin hemen batısındaki sahilde sevkıyat yapıyordu.

Birkaç dakika içinde giydiği pantolonu ve keten gömleğinden sonra ceketini sırtına geçirdi. Çoraplarını ve çizmelerini de giyip boynuna yün bir atkı sardı. Kapıya yönelirken duraksadı. Ani bir dürtüyle geri dönüp duvara dayalı şifoniyerin üzerindeki İtalyan tarzı kuşaklı bir muhafazada duran kılıcı aldı. Birkaç saniye sonra evden çıktı ve ahıra yöneldi.

Delia onu nazlanarak karşılasa da Kit, üzerine eyer yerleştirirken sesini çıkarmadı. Ata binmeden önce etrafı iyice kolaçan eden Kit, kısırağını, nallarıyla devirebileceği saman balyalarının olduğu avluya değil, arkadaki küçük otağa yönlendirdi. Sırtına bindikten sonra Delia'nın kulağına doğru eğilip kısırağa cesaret vererek şeyler mırıldandı ve yola koyuldu. Delia bu sürpriz yolculuğa kolayca uyum sağladı.

Kısarak güçlü bacaklarıyla hızla yol aldı. On beş dakika sonra Kit, uçurumun kenarındaki ağaçların gölgesinde bulmuştu kendini.

Bulutlar ay ışığının önünden çekilmişti. Aniden karanlaşan Kit, küreklerden çıkan sert sesleri işitti. Bir tekne karaya ya-

naşıyordu. Aynı anda sol taraftan yükselen bir ses dikkatini çekti. Ay gökyüzünde serbestçe gezinirken kayalıkların ardında, sahildeki kaçakçıların göremediğini gördü: Askeri birliği.

Küçük bir birlik çimenlik boyunca ilerliyordu. Kit onları bir süre izledi. Askerler silahlıydı.

Anlam veremediği çığınca bir dürtüyle harekete geçti. Belki de gündüz vakti sahilde, ağlarının altında oynarken gördüğü balıkçı çocukları yüzündendi. Tam o öğleden sonra bir balıkçı barınağının önünden geçerken böyle bir manzara görmüştü. Atkısını yüzüne sarıp burnunu ve çenesini kapattı, şapkasını da aşağı çekti. Delia'yı yavaşça sürerek kıyıya paralel, sessiz bir yolun kenarında bekledi. Askeri birliğin gittiği yerde patika yoktu. Kit, gezintilerinde sıkça ziyaret ettiği bu sahil şeridinin her santimini biliyordu. Birliği arkasında bıraktı ama askerler gözden kaybolana dek Delia'yı kıyıya çevirmedi. Ay ışığı onu her an ele verebilirdi.

Kumsala vardığında kısırağın başını kıyıda kara bir leke gibi duran kaçakçılara çevirdi. Yalnız bir kadını tehdit olarak algılamamaları için dua ederek dörtlüye onlara yaklaştı. Delia'nın sesleri dalgaların gürültüsüne karışırken, Kit kendini bir anda çetenin yanında buldu. Şaşkın suratlar bir an için ona döndü, Kit o sırada ay ışığında bir tabancanın parladığını fark etti. Delia'yı durdurmak için çabalayarak korkuyla hırladı: "Askerler uçurumun üzerinde... Yola uzaklar ama buralarda geziyorlar. Aptallık etmeyin, çabuk terk edin burayı!"

Delia'yı geri çeviren Kit arkasına baktı. Kaçakçılar teknelelerinin etrafında donakalmıştı. "Gidin!" diye tekrarladı ısrarla. "Gidin! Yoksa mallarınızı Lynn'deki Gümrük Dairesi'ne götürecekler."

Kasabadan bahsederken yerel halkın alışık olduğu kısaltılmış ismi kullandığını fark etti. Bu hareketiyle kaçakçıların dikkatini çekmeyi başarmıştı. En uzun boylusu, Kit'e doğru çekingen bir adım atarak Delia'ya ve onun nallarına dikkatle baktı. "Burada

sahipsiz bir sevkiyat var. Bunları almazsak ailelerimiz açlıktan ölecek.”

Kit konuşan kişiyi tanıdı. O öğleden sonra onu mevrada ağ-ları tamir ederken görmüştü. Gözlerini kısa süreliğine kapattı. İngiliz sahilindeki en çaresiz kaçakçı çetesiyle karşılaşmıştı.

Gözlerini açtığı anda adamlar hâlâ orada, yardım için yalvarı-yordu. “Atlarınız nerede?” diye sordu.

“İhtiyacımız olacağını düşünmemiştim.”

“Ama...” Kit, kaçakçıların atlarının her zaman yanında oldu-ğunu düşünmüştü. “O zaman planınız neydi?”

“Normalde bunun gibi malları, tepenin yanındaki mağaraya koyarız.” İri adam başıyla güneyi işaret ediyordu.

Kit o mağarayı biliyordu. O ve kuzenleri sık sık oraya oyun oynamaya giderdi. Ancak askeri birlik, kaçakçılarla mağara ara-sında bir yerdedi. Malları tekneyle taşımak imkânsızdı; ay ışığına yakalanmaları an meselesiydi.

Öte yandan bir tekne dikkat dağıtmak için mükemmel bir araç olabilirdi.

“Siz ikiniz... Tekneye çıkın. İçinde ağ var, değil mi?” Adamlar başlarını salladı. “Malları dışarı çıkarın. Uçurumun yakınına ko-yun.” Kit önce kayalıklara, sonra aya baktı. Büyük bir bulut aya yaklaşmış onu adeta yutmuştu. Koruyucu melege ne teşekkür eden Kit başını salladı. “Şimdi! Harekete geçin!”

Adamlar hızla çalıştı. Kısa süre sonra tekne boşaldı. “Siz iki-niz!” Kit, teknede kalmayı seçen iki kişiye seslendi. Dalgaların şiddeti artmıştı, kendini duyurması için Kit’in bağırması gere-kiyordu. “Balık tuttuğunuzu söyleyeceksiniz, tamam mı? Biraz soluklanmak için mola verdiniz, hepsi o... Balık tutmak dışında hiçbir şeyden haberiniz yok. Tekneyi açığa çıkarın ve gerçekten balık tutuyormuşsunuz gibi yapın! Hadi!”

Bir dakika sonra kürekler suya daldı ve küçük tekne dalgala-rın içinden çıktı. Kit, Delia’yı uçuruma doğru sürüklemeye başladı.

İriyari adam orada onu bekliyordu. “Şimdi ne yapacağız?”

“Snettisham taş ocaklarına gideceğiz.” Kit sesini alçalttı. “Konuşmak yok. Yakınımızda olmalılar. Kuzeye gidin ve uçurumun kenarında bekleyin. Güneye gideceğinizi sanıyorlar.”

“Ama evimiz güneyde...”

Kit karanlıkta bunu kimin söylediğini anlayamadı. “Hangisini tercih edersin: Eve geç kalmayı mı, yoksa Gümrük Dairesi’nin altındaki nezarethanede çürümeyi mi?”

Kimseden cevap gelmedi. Hepsi nefes nefese onu takip etti. Askeri birliğin yerini tahmin eden Kit, uçurumun tepesine giden bir yol buldu. “Yerlerini tespit edeceğim. Elimiz kolumuz dolu halde pusuya düşmeyelim.”

Kit onların cevabını beklemeden Delia’yı yukarıya sürdü. Uçurumun kenarından askerleri takip etti. Geldiklerini duyduğunda ilerideki bölgeyi incelemek için ay ışığını bekliyordu. Askerler aşağıdaki yoldan uzak olduklarını geç fark etmiş, yüksek sesle homurdanıyorlardı. Ay ışığı yeniden ortaya çıktığında askerlerin çimenli alanda karınca sürüsü gibi toplandığı görülmüyordu.

Uçurumun kenarından bir bağırta duyuldu. “Burada bir yol var Çavuş! Ne yapalım? Tekne gitmiş ve kumsalda bir şey yok.”

İçlerinden cüsseli olanı atını uçuruma doğru sürdü ve aşağı baktı. Yüksek sesle bir küfür savurdu. “Tekneyi gördük. Kumsalı kontrol edin ve güneye gidin. Çete uçurumda saklanıyor, olmalı... Öyle ya da böyle, onları yakalamak zorundayız.”

“Ama güney bölgesi, Çavuş Osborne’un mıntıkası...”

Cüsseli adam sesini iyice yükseltti. “Bunu biliyorum aptal! Ama Osborne, Sheringham yolunda, bu yüzden bu krizi biz çözeceğiz. Siz gidin, bakalım ne bulacaksınız.”

İkisinin ayrıldığını ve ardından her iki grubun da güneye yöneldiğini görmek Kit’i memnun etmişti. Kumsaldan kuzeye doğru yürüyen küçük gruba döndü.

“Güvendesiniz. Güneye gitseniz...”

Adamlar yüklerini indirdi ve kumların üzerine oturdu.

“Teşekkürler, çünkü sadece bir sandal yükümüz vardı.” Konuşan adam Kit’e baktı ve açıkladı. “Normalde bizde daha çok mal olur.”

Sözcü gibi görünen iri adam ona baktı. “Delikanlı, bu bahsettiğin taş ocağı... Nerede?”

Kit adama baktı. Snettisham taş ocaklarını bilmedikleri hiç aklına gelmemişti. O ve kuzenleri orada oyun oynayarak saatler geçirirdi. Mükemmel bir saklanma yeri idi. Ama onlara taş ocaklarına dek eşlik etmek fazla ileri gitmek olmaz mıydı?

Delia, Kit’in emriyle ilerledi. Kit ona yumuşak davranıyordu. “Size yolu göstereceğim. Mallarınızı tam olarak saklayacağınız yeri görmeme gerek yok.” Kısrağın gerginliğini bir bahane olarak kullanan Kit, Delia’ya destek oldu. Adamların en az birinde silah vardı.

“Bekle delikanlı...” İriyarı adam öne çıktı. Delia huysuzca kişnedi. Adam durdu. “Korkacak bir şey yok dostum. Bizi kurtardın. Kaçakçılığın onuru gereği sana ganimetten pay teklif ediyoruz.”

Kit gözlerini kırptırdı. Kaçakçılığın onuru mu? Hafifçe güldü ve Delia’yı çekti. “Bunu ücretsiz bir hizmet olarak kabul edin. Ganimet falan istemiyorum.” Delia’yı topuklarıyla hafifçe tekmeledi ve kısrağı ileri fırladı.

“Bekle!” Kit adamın sesindeki telaşı duyunca dönüp ona baktı. Delia kumların arasından ona doğru ilerledi, Kit konuşacak kadar yaklaştığında kısrağı durdurdu. Bir an adama, sonra arkadaşlarına baktı. Loş ışıktaki Kit, onların belirgin biçimde baş salladığını gördü. Sözcü Kit’e döndü.

“Durum şöyle delikanlı: Bir liderimiz yok. Sevkiyatı idare edebileceğimizi düşünerek işe başladık, ancak olan biteni gördün.” Başıyla güneyi işaret etti. “Çabuk hareket ettin. Bu görevi üstlenmek ister misin? İyi bağlantılarımız var. Ama organizasyonda iyi değiliz.”

Kit dehşete düşmüştü. “Görevi üstlenmek mi? Yani lideriniz olmamı mı istiyorsunuz?”

“Kâr payını alacaksın elbette.”

Delia huzursuzca kıpırdadı. Kit yukarı baktı ve diğerlerinin de yükleriyle beraber ona yaklaştığını gördü. Yükleri bunca ağırken silahtan korkmasına gerek yoktu. “Kendi başınıza halledebilirsiniz. Deminki olay sadece bir şanstı.”

Ama iriyarı adam başını iki yana sallıyordu. “Delikanlı, bize bir bak. Ne taş ocaklarının yerini biliyoruz ne de eve giden yolu... Üstelik geri döndüğümüzde askeri birlikler tepemize çökerse tüm emeğimiz boşa gider.”

Ay, bulutlardan sıyrılıp olanca ışığıyla gökyüzünü sarmıştı. Kit onların yüzünü net biçimde gördü ve çocuksu bir güven duygusuyla adama bakarak içini çekti. Neye bulaşmıştı böyle? Aklından ne geçiyordu?

Adamlar onun ilgi gösterdiğini fark edince harekete geçti. “Göster ona Joe...” Sözcü, içlerinde en ufak tefek olanı ileri doğru iteledi. Adam kumun üzerinde ilerleyerek Delia'ya kısa bir bakış attı ve Kit'e dişsiz ağzıyla gülümseyerek elindeki küçük boy, dikedörtgen paketi açmaya başladı. Kirli elleri, kaba kumaş katmanlarını soyuyordu.

Ay ışığı olanca ısıltısıyla serbestçe geziniyordu. Kit'in gözleri büyüdü. Dantel! Brüksel danteli kaçakçılığı yapıyorlardı. Paketlerin bu kadar küçük olmasına şaşmamalıydı. Londra'dan getirdikleri bir tekne dolusu mal sayesinde ailelerini aylarca geçindirebilirlerdi. Kit, bu konudaki yeteneklerini zihninde tartmaya çalıştı. Organizasyonda kötü olabilirlerdi ama kaliteli mallar getirdikleri kesindi.

“Bazen duruma göre konyak da alırız.” İriyarı adam ona yaklaşmıştı.

Kit'in gözleri kısıldı. “Başka bir şey yok mu?” Teknelerde başka şeyler de olduğunu duymuştu.

Adam keskin sesi ve yüzünde dürüst bir ifadeyle cevap verdi: “Başka bir şey getirmediğimizden başka bunları vermiyoruz.”

Kit onların yakarışlarını hissedebiliyordu. Norfolk damarı-

nın kabardığını hissetti. Kaçakçı lideri mi? Aklının bir köşesiyle bu fikre gülse bile bir yandan da ilgisini çekmişti. Babası da kısa süreliğine bir çeteye liderlik etmişti, Kit neden bunu yapamayacaktı ki? Kit ellerini yulardan geçirdi ve olasılıkları düşündü. “Eğer lideriniz olursam yalnızca onayladığım malları getirmeniz gerekir.”

Birbirlerine baktılar, sonra sözcü Kit’e döndü. “Ne kadar ke-sinti yapacaksın?”

“Kesinti yok.” Mırıltılar yükselince Kit gülümsedi. “Malları-nıza veya paraya ihtiyacım yok. Ama bu görevi üstlenirsem ense-nizde olacağım. Hepsi bu...”

Aralarında hızla konuşmaya başladılar, ardından sözcü ona yaklaştı. “Kabul edersek bize taş ocaklarını gösterir misin?”

“Anlaşırsak görevi hemen devralacağım. Kabul etmiyorsanız gideyim.” Delia ön ayakları üstünde zıpladı.

Adam arkadaşlarına göz attı, sonra ona döndü. “Anlaştık. Lakabın ne?”

“Kit...”

“Pekâlâ genç Kit... Önden buyur.”

Taş ocaklarına ulaşmak bir saat sürdü. O zamana kadar Kit, küçük gruptan çok daha fazlasını öğrenmişti. King’s Lynn’deki hanlar aracılığıyla sevkiyat sözleşmesi yaptıklarını, getirdikleri mal ne olursa olsun birkaç gece mutlaka mağarada saklandıklarını ve malı atlara yükleyerek Creake’deki harap manastıra taşıdıklarını anlatmışlardı.

“Yıllardır buralarda takas işlerini yaparız. Malları yakınlar-da ki bir kulübede yaşayan yaşlı kocakarıya gösteriyoruz ve payımı-zı veriyor.”

“Para yaşlı kadında mı duruyor?”

“Ah, evet... O tam bir cadı... Paralar onunla güvende...”

“Pekâlâ...” Norfolk kaçakçılarını örgütlemek için bir yerlerde, birileri büyük çaba sarf etmiş. Kit’in aklında tatsız bir düşünce belirdi. “Burada faaliyet gösteren başka çeteler var mı?”

Adı Noah olan iriyarı adam, “Batıda değil, hayır... Ama Hunstanton’ın doğusunda bir çete var. Hem de büyük bir çete... Şu ana dek onlarla hiç karşılaşmadık.”

Ve umarım asla karşılaşmazsınız, diye düşündü Kit. Bu zavalılar sıradan kaçakçılardı. Pislige bulaşmadan, ailelerini doyurmak için kaçakçılığa sürüklenmişlerdi. Ama dışarıda bir yerlerde, el ilanlarında yazan suçları işleyen türden gerçek kaçakçılar vardı. Ne olursa olsun onlarla karşılaşmak istemiyordu. Hunstanton Çetesi’nden uzak durmak iyi bir fıkirdi.

Danteller yerleştirildikten sonra Kit, sevkıyatın nasıl yapılacağına dair talimatlar verdi. Bundan böyle taş ocaklarında faaliyet göstermelerinde ısrarcıydı. “Askerler sahil şeridinden şüphelenip sık sık kontrol edeceklerdir. Mağara da oraya çok yakın... Şu andan itibaren burada çalışacağız.” Kit, eliyle çevresini işaret etti. Mallarını sakladıkları mağaranın terk edilmiş, karanlık girişinde duruyorlardı. “Burada daha güvende olacağız. Saklanacak çok yer var ve gün ışığında bile takip edilmesi zor.” Duraksadı, sonra dikkatle kaşlarını çatarak onlara doğru yürüdü. “Sevkıyatı getirmek için teknelerle açılmanız gerektiğinde malları doğrudan buraya taşıyıp evinize döneceksiniz. Tekneye binmeyenler atları getirecek ve sevkıyatı onlarla yapacağız. Ortalık sakinleşince Creak’e gidebilirler.”

Adamlar planı hemen kabul etti. “Burası saklanmak için uygun bir yer...”

Gitmek için ayağa kalkarlarken Noah, Kit’in belindeki kılıcı fark etti. “Güzel bir oyuncak... Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

Noah, kılıç üzerinde gezinen ayın yumuşak ışığına gözlerini kırptırarak baktı. Kit kılıcı kınından çekip çıkardı. Bakışları uzun kılıcın üzerinde gezinirken Kit ona gözlerini kısarak baktı ve gergince gülümsedi. “Evet...”

“Ah...” Noah tamamen hareketsiz kaldı.

Kit gevşedi ve kılıcı ustalıkla çayınak kınına geri koydu. “Bu kılıç gururumdur.”

Arkasını döndü ve Delia'nın beklediği yere yürüdü, kulakları karıncalanıyordu. Kalabalık bakışları sırtında hissetti ve kibirini saklamaya çalışarak gülümsedi. Atın sırtına bindi ve çeteye döndü.

“Eve giden yolu biliyor musunuz?”

Hepsi evet anlamında başlarını salladı. “Ve sözünü tutup askerler için gözcü bırakacağız.”

“Güzel... Perşembe günü ay vakti burada buluşuruz.” Kit döndü ve Delia'yı yavaşça tekmeledi. “Bakalım neler olacak.”

Bölüm 5

Lanet olsun!” diyen George kartlarını masaya fırlattı ve Jack’e baktı. “Neredeyse yirmi yıldır hiçbir şey değişmedi! Hâlâ kazanıyorsun.”

Jack gülümseyince beyaz dişleri ortaya çıktı. “Neyse ki ortaya malının mülkünün tapusunu koymadın. Üzülme...”

George sandalyesini geriye iterek tiksintiyle homurdandı. “Böyle ballı bir oyuncuya karşı o kadar büyük riske girer miyim hiç?”

Jack kartları topladı ve desteyi yeniden kardı, ardından dirseklerini masaya dayayarak kartları sağlı sollu dağıtmaya başladı.

Dışarıda uluyan doğu rüzgârı kepenkleri, yaprakları ve dalları kamçılıyordu. İçeride Jack’in başına vuran lambanın ışığı, sarı-kestane saçlarında geziniyordu. Tek odalı kulübe fazla eşya olmadan döşenmişti, karşı duvara dayalı büyük bir gardırop ve yanındaki yatak en temel eşyalardı. Hiçbir çiftçi oraya ayak basmak istemezdi. Yatak eskiydi ama gardırop cilalı meşeden yapılmıştı. Yataktaki keten çarşaf ve kaz tüyü yorgan, buranın mütevazı bir yer olduğu kurgusunu bozacak kadar lüksü. Odanın çeşitli yerlerinde duran dört sandalye farklı tarzlardaydı, ancak hiçbiri normalde balıkçıların meşkenlerinde kullanılan eşyalara benzemiyordu.

Jack elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve sandalyesini geriye doğru çekerek ellerini başının arkasında birleştirdi.

Doğanın seslerine karışan nal sesleri belli belirsiz şekilde işitiyordu. George'un bakışları, şöminede titreyen alevlerden Jack'e çevrildi.

Jack kaşlarını kaldırarak kapıya baktı. Üzerine kaba bir kumaş sarmış iriyarı bir figür saniyeler sonra kapıda belirdi. Yüzünü şapkasıyla gizlemişti. Adam içeri girdi ve kapıyı hızla kapattı.

Jack'in yüzündeki gerilim kayboldu. Öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerine koydu. "Tekrar hoş geldin. Neler öğrendin?"

Matthew şapkasını masaya fırlatınca çizgili yüzü ortaya çıktı. Tozlarını silkelediği ceketini çıkardı ve kapının yanına çakılı çiviye astı. "Dediğin gibi başka bir çete var."

"Aktifler mi?" George sandalyesini masaya yaklaştırdı.

Jack ona başıyla işaret edince Matthew da bir sandalye çekti ve oturdu.

"Evet, çalışıyorlar. Dün gece, Hunstanton ile Heacham arasında bir yerde, senin sevdiğin tarzda soğuk konyak sevkiyatı yaptılar. Reddettiğimiz o dantel sevkiyatı için anlaştıklarını da duydum. Brancaster yolunda bize askerler pusu kuracaktı hani..."

Jack küfretti. "Lanet olsun! O gecenin Tonkin'in hayallerinin bir parçası olduğunu düşünmüştüm." George'a döndü. "Dün Hunstanton'a gittiğimde Tonkin bu çeteden bahsediyordu, Snettisham'ın güneyindeki sevkiyat onu epey şaşırtmıştı. Osborne'un arazisinde faaliyet gösteren başka bir çete olduğunu anlamış. Daha sonra Tonkin'in adamlarından bazılarıyla konuştum. Bir balıkçı teknesinin mola vermek için yakına geldiğini görmüşler. Tonkin'in hikâyeyi abarttığını düşünmüştüm." Jack yüzünü buruşturdu. "Ama sanırım durum farklı..."

"Önemli mi? Küçük bir çete ise..." George, Jack'in ağır ağır başını salladığını gördü. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Elbette önemli... Sahili tamamen bağlamamız gerek. Ne

kadar küçük olursa olsun faaliyet gösteren başka bir çete varsa hangi sevkiyatları alacaklarını nereden bilebiliriz?”

Rüzgârın sesi, dar bacadan ısıklık gibi duyuldu ve şöminede kütükleri yalayan alevleri titreştirdi. Jack aniden masadan kalktı. “Sıradaki sevkiyatı kimin alacağını öğrenmeliyiz.” Matthew’a baktı. “Herhangi bir ipucu yakalayabildiniz mi?”

Matthew başını iki yana salladı. “En ufak bir ipucu bile yok.”

George kaşlarını çattı. “Ya Osborne? Neden onu bölgeye göndermedik?”

“Çünkü onu, Blakeney ile Cromer arasındaki sahili kontrol etmesi için gönderdim.” Jack’in yüzü öfkeyle kızardı. “Orada küçük bir çete çalışıyor ama sahilin durumu o kadar tekinsiz ki aklı başında hiçbir kaptan teknesini oraya yanaştırmaz. Tek tük tekneleri kontrol etmek zor değil. Ama sevkiyatın yapıldığına emin olmak için Osborne’u oraya göndermek zorundaydım. Her şey bir yana, sevkiyatlarımızdan haberi olmaması ve bizi kısıtlamaya çalışmaması için onu uzaklaştırmak bana mantıklı geldi. Tonkin o kadar ahmak ki ona göre bizim çete, herhangi bir tehlike oluşturmuyor. Ne yazık ki bu diğer çete de öyle...”

“Öyleyse,” dedi George, “Lynn’den Blakeney’e kadar olan bölgeden Tonkin mi sorumlu?”

Jack onaylayarak başını salladı.

Matthew, “Bu diğer çetede kiler kimse,” dedi, “bölgeyi iyi biliyor. Yük hayvanlarını göremedim ama malları bizim gibi taşıyor olmalılar.”

“Kim bilir?” dedi Jack. “Bizden daha iyi organize olmuş olabilirler. Sonuçta biz acemiyiz.”

George sarı suratıyla Jack’e baktı. “Akıllı başında hiç kimsenin Kaptan Jack’e acemi diyeceğine inanmıyorum, hele ki senin gibi şeytanın tekiyse...”

Jack genişçe gülümseyince yüzündeki ciddiyet dağıldı. “Beni gururlandırıyorsun dostum. Dedi bu gizemli çeteyle nasıl anlaşacağız?”

“Tanışmalı mıyız?”

“Bilge dostum, onları yasadışı eylemlerinden başka nasıl caydırabiliriz?”

“Caydırmak mı?”

Jack’in yüzü sertleşti. “Ya da istersen onun yerine Tonkin’in işini sen yap.”

George’un yüzü asıldı. “Bu işten hoşlanmayacağımı biliyordum.”

Jack ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. “Tanrı aşkına, onlar kaçakçı!”

George iç geçirdi ve gözlerini devirdi. “Biz de öyleyiz Jack, biz de öyleyiz.”

Ama Jack onu dinlemeyi bırakmıştı. Matthew’a dönerek, “Genellikle hangi sevkiyatları yapıyorlar?” diye sordu.

Bölüm 6

Bir hafta sonra Kit, sıra sıra ağaçların perdelediği uçurumun tepesinde, çetesinin teknelerini ilk kurtardığı geceyle hemen hemen aynı noktadan kumsala doğru ilerliyordu. Bu sefer etrafta askerlerden iz yoktu, kayalıkları her iki taraftan da kontrol etmişti.

Yine de gergindi. Çetenin liderliğini devraldığından beri beş tane başarılı sevkiyat yapmıştı. Çete... İlk başta aldığı sorumluluk onu korkutmuştu. Ama başarıyla tamamladığı her işle birlikte kendine güveni artıyordu. Fakat bu geceki özel bir sevkiyatı. Önceki gece ilk defa anlaşma sağlamak için Noah'a katılmış, Lynn'de Nolan diye bir adamla tanışmıştı. Araya girip fiyat yükseltmişti, çünkü Nolan'ın mala acil ihtiyacı vardı. Yirmi balya dantel getirmesi gerekiyordu ama yardım edecek kimseyi bulamamıştı. Son çare onlardı. Sheringham'daki asker baskınlarını duymuş ve nedense Hunstanton Çetesi bu sevkiyatı reddetmişti. Kit nedenini bilmiyordu, ama onların bu işi almaması moralini bozmuştu.

Ancak her şey yolunda gidiyordu. Gece karanlık, gökyüzü morun en koyu tonundaydı. Delia, arkalarındaki ağaçlarda dolaşan baykuştan rahatsız olmadan rahatça ilerliyordu.

Adamların tekneleri düzenli bir şekilde boşalttığını gören Kit gülümsedi. Aslında zeki insanlar, sadece hayal gücünden yoksundular. İşin yöntemi gösterildiğinde çabucak öğreniyorlardı.

Birdenbire Delia başını kaldırdı ve kasları gerildi. Kit, kısağı rahatsız eden şeyi anlamak için duyularını zorladı. Hiçbir şey duymadı. Sol tarafta başka bir baykuş ötüyordu. Delia kenara çekildi. Kit gördüğü büyük, siyah kafaya baktı. Baykuş değil miydi yoksa? Sorunun cevabını anlamaya çalışmadan Delia'yı kumsala doğru sürdü.

Uçurumun tepesindeki ağaçların altında üç adam bekliyordu.

Jack ve George çimlerin üzerinde atlarıyla ilerlerken Matthew, "Onları gördüm," diye mırıldandı. On ata yüklenen dantel paketlerini işaret ediyordu. Onlar sevkıyatı izlerken siyahlar içindeki atlı bir figür, uçurumun gölgesinden çıktı ve kumların üzerinde hızla ilerledi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Matthew. "Bu da ne?"

George'un yanıtı kısaydı. "Bizi fark eden bir gözcü..."

"Ama bir kaçakçı, nasıl böyle bir ata sahip olabilir?" Jack, atı teknelere doğru dörtlüye koşarken izliyordu.

"Bu çete sandığımızdan daha becerikli..."

George başını salladı. "Burada olduğumuzu öğrendiklerine göre aşağı inelim mi?"

Jack yüzünü buruşturdu. "Bekleyelim. Bizi asker sanabilirler."

Görünüşe göre Jack haklıydı. Binici, kumların üzerindeki çeteğe ulaştı. Adamlar hızla toparlandı ve tekneler dakikalar içinde denize açıldı. Adamlar kayışları ve kuşakları sıkıca bağlarken, siyah at dans ederek ilerledi, binici etrafı dikkatle taradı. Ama Jack ve yanındakileri seçemedi.

George gözlerini kısarak fısıldadı. "At tamamen siyah mı?"

Jack başını salladı. "Öyle görünüyor." Dizginlerini eline aldı. "Geri çekiliyorlar. Takip edelim. Mallarını nereye sakladıklarını görmek istiyorum."

Kit, izlendiği hissinden bir türlü kurtulamamıştı. Delia gibi onun da sinirleri gergindi. Neden birdenbire ortaya çıkıp orta-

lığı telaşa verdiğini Noah'a anlatamamış, sadece kısa bir uyarıda bulunmuştu. "Yukarıda birileri var. Kim olduğuna bakmak için beklemedim. Haydi gidelim."

Beş dakika sonra o ve Delia uçurumun tepesine yöneldi. Noah'ın uçurumun tepesine çıkmasını bekledi ve adama doğru eğildi. "Cranmer Ormanları'ndan doğuya git, sonra taş ocaklarına geri dön. Takip edilmediğimizden emin olmak için etrafı kolaçan edeceğim."

Delia'yı çevirdi ve ağaçlı yola yöneldi. Sonraki bir saat boyunca kendi adamlarının izini sürerek onların izlerini yaydı. Delia birkaç kere huzursuzca sıçradı.

Kit önde olduğunu kendine hatırlatarak sakinleşmeye çalıştı. Aniden dizginleri çekti. Onu takip edenler her kimse, belli ki yakalamaya çalışmıyor, sadece gittiği yeri öğrenmek istiyorlardı. Ama Cranmer topraklarındaydılar ve Kit buraları avucunun içi gibi biliyordu. Çete kısa süre sonra kuzeydeki taş ocaklarına varacaktı. Kit doğuya ilerleyerek hedef saptırmaya karar verdi.

Delia'nın parlak siyah boynunu okşadı. "Yakında onlardan kaçacağız Leydim. Ama önce biraz kafaları karışsın."

Jack sevkیات grubunu gözden kaybettiklerini anladığında Büyük Bircham köyüne yaklaşıyorlardı. Ay ışığının aydınlattığı bir vadiye bakan tepede atını dizginlendi. Yakalayamadığı binici yoluna devam etmişti. "Lanet olası çok hızlandı! Bizi atlattı."

George onun yanında durdu. "Belki sevkıyatı yapanlar ormanın içinde hızla giderken bizimki bilerek yavaş hareket etmiştir."

Jack başını salladı. O sırada Kit, Jack'le alay edercesine aşağıda belirdi ve siyah bir çizgi halinde tarlaları dörtlüğe geçti.

"Tanrım!" George'un nefesi kesilmişti. "Şuna bakar mısın?"

Jack, "Bakmamayı tercih ederim," diye yanıtladı. Delia önüne çıkan bir çitin üzerinden atla atarken Jack gönlüsüzce deyam etti. "Bunu yapan her kimse, ata binmeyi iyi biliyor."

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Matthew.

“Eve gidip bu lanetli çeteyle iletişim kurmanın başka bir yolunu bulacağız.” Jack verdiği cevapla sakinleşmeye çalışarak atı Şampiyon’un dizginlerini tuttu.

Kit rüzgârla yarışırken, manzara bulanıklaşmıştı. Rotasını Gresham Malikânesi’ne çevirdi ve Delia’yı yavaşlatarak yola devam etti.

Amy’nin kapısına dayanıp penceresine çakıl fırlatsa ne derdi? Kit sıırıttı. Amy, George’a dair anlattığı tüm ateşli şeylere rağmen muhafazakâr bir kızdı.

Kit iç çekti ve hülyalı kırsala bakarak ellerini dizginlerin üzerinde kavuşturdu. Amy’le yaptığı rahatsız edici sohbet, kaçakçılık yapmaya başladığından beri aklına gelmemişti. Benliğinin derinlerindeki o garip boşluk, heyecanla mı dolmuştu? Bir an düşündükten sonra dolmadığını itiraf etti kendine. Dahası kaçakçılığın gerekleri; geçmiş ve pişmanlıkları düşünecek zaman bırakmıyordu. Silkelenip kendine gelen Kit, dizginleri eline aldı. Taş ocaklarına gitme zamanı gelmişti.

Üç binici ise acele etmeden kuzeye gidiyordu. Tepeyi aşarken Jack dizginleri çekti ve George’a döndü. Şampiyon kafasını çevirip duruyordu ama baktığı kişi George değildi. Gri at George’un atının üzerinden başını uzattı. Bu hareket Jack’in dikkatini çektiği için atın bakışlarını takip etti.

“Kıpırdamayın,” diye emretti Jack, belli belirsiz bir mırıltıyla. Dikkatle döndü ve arkasına baktı. Arkalarındaki tarlada beliren ve Şampiyon’un dikkatini çeken siyah parıltı, bu sefer batıya yönelmişti. At ve binicisi uçar gibi gidiyordu. Jack, bir sonraki tarlayı çevreleyen ağaçların arasında kaybolana kadar onları izledi.

Dizginlerini gevşetti ve Şampiyon’un o yöne dönmesine izin verdi. At, bilinmeyen binicinin gittiği yöne baktı.

Jack’in yüz hatlarına kırmızı bir günışımı yayıldı. “İşte bu kadar...”

“Ne?” diye sordu George. “Yine mi o binici? Neden peşine düşmüyoruz?”

“Düşeceğiz.” Jack, Şampiyon’un dizginlerini tuttu ve hızlanmadan önce George ve Matthew’un ona yetişmesini bekledi. “Ama çok yaklaşırsak fark eder. Bizi neyin ele verdiğini merak ediyordum. Siyah atın, safkan bir kısrak olduğuna bahse girerim. Şampiyon da benzer durumlarda ürküyor.”

“Şampiyon bizi onlara götürebilir mi?”

“Hiçbir fikrim yok.” Jack onun ipeksi gri boynu okşadı. “Ancak binici oraya varana dek risk almamalıyız.”

Kit, son attaki yük indirilirken ocaklara ulaştı. Noah ve diğerleri onu gördüklerinde çok rahatlamıştı.

“Başına bir şey gelmesinden korktum evlat.”

Atı dört nala sürmenin verdiği heyecanla kanı kaynayan Kit, “Takip ediliğimize eminim, ama kimseyi göremedim. Her ihtimale karşı çok uzun bir yoldan geldim.” Delia’nın dizginlerini, siyah atlara karşı batıl inançları olan adamlardan çok uzağa, ahşap bir çite bağladı. “Mallar nasıl?” Girişe yöneldi.

Noah bir kayanın üzerinde açtığı paketi salladı. “Birinci sınıf...”

Kit, dantelin üzerine eğildi, eldivenlerini çıkarma dürtüsüne karşı koyarak ellerini kayaya yasladı ve çok kadınsı bir jestle mallara dokundu. “Bu mallar önceki getirdiklerimizden daha iyi... Fiyatı ne?”

O ve Noah planlarını gözden geçirirken diğer adamlar mağara girişine oturmuş yemek yiyor ve sessizce konuşuyorlardı.

Kit’in bir anda tüyleri diken diken oldu. Üç adam sessizce yaklaşmadan önce olduğu yerde bir yay çizdi.

Kit gözlerini kırptırdı. En önde gelen adam uzun boylu, sağlam yapılı ve şapkasızdı. Bir adım geriye attı ve kılıcını sertçe çekti. Kit’in gözleri büyüdü. Adamın uzun ve korkunç kılıcı, kılıcında kendi zayıf kılıcını düşününce boğazı korkuyla düğümlen-

di. İkinci adam dövüşçülere geniş bir alan bırakarak geri çekildi.

Olamaz! Bir kılıç dövüşüne karışmıştı!

Kit kararlı bir şekilde kaçma dürtüsünü bastırdı. Derin bir nefes alarak zihnini düşünmeye zorladı. Bu adam bir kaçakçı bile olsa kılıç ustalığının ince yönlerini bilemezdi. Öte yandan Kit, Spencer'ın yakın arkadaşı olan İtalyan bir usta tarafından eğitilmişti. Yıllardır pratik yapmamıştı ama rakibi sola doğru giderken içgüdüsel olarak sağa kaydı, kılıçlar hafifçe tıslıyordu.

Adam ilk hamleyi yapınca, Kit geçici bir dürtüyle kenara kaçtı. Adam klasik bir hareketle hamlesini sürdürdü ve Kit karşılaştığı savunma karşısında dehşete düştü. İki benzer hamleyle korkusu gitgide büyüdü. Adam iyi dövüşüyordu. Uzun kılıcın arkasında hissettiği güç ürkütücüydü.

Artan bir panikle rakibinin yüzüne baktı. Ay, omzunun üzerinden parlayarak adamın yüzünü gölgede bırakıyordu. Zayıf ışıktaki bile yakışıklı yüzündeki kaşlarının çatıldığını gördü. Adamın yüzü bir şekilde onu etkilemişti. Kit gözlerini kırpıttı; zihnini ve bakışlarını diğer adama odaklayarak kılıcına yeniden davrandı. Ama itaatsiz gözleri, az önce gördüğü yüze yeniden kaydı. Yakıcı bir nefes alarak, *Tanrım çok yakışıklı*, diye düşündü. Çıkkık elmacık kemiklerinin altındaki uzun dudakları, kemerli burnu ve inatçı, geniş bir çenesiyle şekilli yüz hatları vardı. Saçları ay ışığının altında gümüş renginde parlıyordu. Tüm çabasına rağmen Kit'in duyuları, iradesine boyun eğmeyi reddetti ve bakışları adamın geniş gövdesinde gezinmeye başladı.

Kit'in bedeninde tuhaf bir his yeşerdi, sahip olduğu gücü tüketen sıcak bir zayıflık hissetti. Hissettiğinin ölüm korkusu olup olmadığını bilmiyordu. Yere düşünce sıcak, baştan çıkarıcı bir kahkaha duydu. *Ne bekliyorsun? George'un Amy'ye yaptığını sana yapabilecek bir adamla tanışmayı hayal ediyordun? İşte burada... Tek yapman gereken kılıcını bırakmak ve öne çıkmak...*

Kit'in gardı düştü. O anda rakibi saldırıya geçti. Kılıcının, adaminkine etkili bir şekilde karşılık verebilecek kadar gücü

yoktu. Tamamen şans ve gösterişli ayak hareketleri sayesinde ilk hengâmeden sağ çıkmıştı. Kalbi korkunç bir şekilde çarpıyordu, ağzında metalik bir tat vardı. İkincisinde asla hayatta kalamayacağına biliyordu.

Hayalim gerçek oldu, diyerek arzularıyla alay etti. Adam beni şişlemek üzere, senin sayende...

Ama korktuğu başına gelmedi. Rakibi kararlıca geri adım attı, ama sadece bir adım... Bu süre, kendine gelmesi için yeterliydi. Kılıcını, ucu yeri gösterene dek yavaşça indirdi.

Kit, başını kaldırıp dikkatini dağıtan yüze baktığında adamın bakışlarının derinleştiğini gördü.

Jack'in zihni çelişkili düşüncelerle sarsılıyordu. Şampiyon, onları kara kısırağın peşinden hatasız bir şekilde yönlendirmişti. Ufukta sivri kayaların karışıklığını gördükleri anda gidecekleri yeri anladıklarında küçük çeteye saygıları bir kat daha artmıştı; taş ocakları bu iş için mükemmel bir sığınaktı. Onları ele vermemesi için atlarını taş ocaklarının kenarına bırakmışlardı.

Sessizce yanlarına sokulmuşlardı. Karşı tarafta ona bakan siyahlı ince figürü hemen görmüştü. Ayakları onu, o tarafa yönlendirse de zihninde soru işaretleri belirmişti.

Delikanlı, elindeki kılıçla onunla yüzleşmek için dönmeden önce nabzının hızlandığının farkındaydı. Kılıçla hamle yapması kafasını karıştırmıştı. Tepkisi içgüdüsel. Erkeklerin beline kılıç takması yaygın değildi, ancak ne o ne de George belinde kılıç olmadan gezmezdi. Kınından çıkan çeliğin tıslamasını duyduğu anda eli beline gitmişti.

Zayıf ışık onu başlangıçta dezavantajlı duruma düşürmüştü. Genç delikanlı silik bir tipti, daha fazlası değil. Rakibini kolayca alt edecek güçte olmasına rağmen onu test ederek temkini elden bırakmamıştı. Başlangıç hamlesi belirsizdi. Delikanlının verdiği karşılık başka bir soruyu beraberinde getirmişti. Kim bir kaçkından İtalyan tarzı kılıç hamleleri bekleyebilirdi? Ancak de-

vamındaki hamleler, delikanlıyı merak etmesine sebep olmuştu. Çocuğun kılıcı kullanan kolunda güç yoktu.

Sonra çocuğa dikkatle baktı ve başını salladı. Bir yerde yanlış bir şeyler vardı. Çocuğun gözlerini görememesine rağmen, bakışlarını hissedebiliyordu. Onu tamamen şaşırtan, bu bakışın etkisiydi. Bir erkeğin bakışlarına vücudu daha önce asla böyle bir tepki vermemişti.

Delikanlı dövüşürken tereddüt etmişti. Gerçek bir amacı olmadığı ve yapacağı hamleye karar veremediği belliydi. Jack karışılık verip vermemenin kararını ona bıraktı. Çete ve bu tuhaf çocuk hakkında köşeye kısırtmasını gerektirecek kadar çok şey bilmiyordu. Delikanlı aptal değildi, aralarındaki kavganın sonunu biliyordu. İkisi de neler olacağını tahmin ediyordu. Jack geri çekildi ve kılıcını indirdi.

Çocuk başını kaldırdı.

Bir anlık tereddüitten sonra çocuk da kılıcını indirdi. Jack rahat bir nefes aldı.

“Kimsin?” Korku, Kit’in boğazını düğümlemişti, sesi çatallı ve her zamankinden daha derindi. Gözleri, önündeki adama sabitlendi. Kafasını sanki az ısıtmış gibi hafifçe çevirdi, yine de net konuşuyordu. Sinir bozucu kaşları keskindi.

Jack soruyu duydu ama işittiğine tam olarak inanmadı. Zihni, seste hissedilen korkuyu değil, boğuk ses tonunu kaydetti. Daha önce de böyle sesler duymuştu ama genç delikanlılardan değil. Yine de duyularının ona söylediği şey akla yakın değildi. “Ben Hunstanton Çetesi’nin lideri Kaptan Jack... Konuşmak istiyoruz, hepsi bu...”

Delikanlı kıpırdamadan ve yüzünü açık etmeden gölgede durdu. “Dinliyoruz.”

Yavaş yavaş hareket eden Jack kılıcını kınına soktu. Gerginlik azaldı ama gencin kılıcını hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Delikanlı ona karşı temkinliydi, haldenki o durumda kendisi olsa o da aynı biçimde davranırdı.

*

Kit, uzun kılıç kınına girdiğinde kendini daha güvende hissetmişti ve bir süre sonra o da kendi kılıcını kınına soktu. Adam, özellikle de az önce yaptığı gibi yüz hatları yumuşadığında fazlasıyla tehlikeliydi. Hafifçe gülümsediğinde Kit'in bakışları adamın dudaklarına kaydı. Ona karşı ne hissebilirdi? Kit, tuhaf düşüncelerinin yarattığı kafa karışıklığından sıyrılmaya çalıştı. Sonra zihninde birdenbire başka bir düşünce belirdi. Gülümserse ne hissederd?

Ama adam konuşuyordu. Kit, tok ve kadifemsi ses tonunda zihninin kaybolup gitmesine izin vermemeye çalışarak adamın söylediklerine odaklanmayı denedi.

“Beraber çalışmayı düşünür müsünüz?” Jack yanıt beklese de hiçbirinden karşılık gelmedi. Çete üyeleri kıpırdandı ama delikanlı yerinden kımıldamıyordu. “Gelirden iyi bir pay alırsınız.” Hâlâ yanıt yoktu. “Çetelerimizin birlikte çalışmasıyla sahili Lynn'den Wells'e ve daha uzağa bağlayabiliriz. Koşullarımızı belirleyelim, böylece aldığımız riskler göz önüne alındığında kârdan hepimize makul bir pay düşer.”

Bu fikir çetede bir heyecan yarattı. Jack, bu tepkiden memnun kaldı. Bir yandan da delikanlıya bakıyordu. Çete arkadaşları ona anlamlı bir şekilde bakarken çocuk hafifçe kıpırdadı. “Bu ortaklıktan payımıza tam olarak ne düşecek?”

Mantıklı bir soruydu ama Jack çocuğun cevabına adamakıllı odaklanmamıştı bile.

Daha büyük bir çetenin parçası olarak çalışmanın bariz erdemlerini yücelten Kaptan Jack'i dinlerken görünüyordu ki Kit ne yapacağını düşünüyordu. Birleşme, küçük çetenin yararına olacaktı. Kaptan Jack, alışılmadık bir yetenek sergilemiş ve sağduyu göstermişti. Ve kana susamış görünmüyordu. Noah ve arkadaşları onun rehberliğinde güvende olacaktı. Ama kendisi için düşündüğünde her hücresi, Kaptan Jack'in yakınında kalmanın delilik olduğunu haykırıyordu. Bu adam onu kahvalt

niyetine bir lokmada yutardı. Yetersiz ışıktaki onu kandırabilirdiğinden emin değildi. Adam şimdiden şüphelenmişe benziyordu.

Adam kısa açıklamasının sonuna gelmiş ve cevabını bekliyordu. “Sizin için beraber çalışmanın anlamı ne?” diye sordu Kit.

Devreye saygınlık ve öfke girince Jack’in delikanlıya yönelik duyguları daha da karıştı. Zihninde belli bir plan yoktu; beraber çalışma fikri daha çok eleman çalıştırma ihtiyacından dolayı, bir anda aklında belirivermişti. Bunun onlara faydalarını açıklaması yeterince kolaydı, ama Jack’in ne işine yarayacaktı? Gerçeği öğrenmesine mi?

Jack gölgede duran ince figüre baktı. “Siz bağımsız olarak hareket ederken, temsilciler teklif ettikleri fiyatı ne olursa olsun kabul ettirip pazarlığı kızıştırmak için bizi kullanabilir. Rekabet olmazsa durumumuz daha iyi olur.” Durdu ve rekabeti azaltmanın diğer yolunu hesap etmeyi sessizce ona bıraktı. Delikanlının mesajı alacağına emindi.

Kit durumu anladı, ama beraber çalışma konusunu Kaptan Jack’in önünde dikilirken enine boyuna değerlendiremeyeceğinin de farkındaydı. “Teklifinizi değerlendirmek için zamana ihtiyacım var.”

Jack resmi bir ifadeyle gülümsedi. Başını onaylayarak salladı. “Elbette... Yirmi dört saat diyelim mi?”

Gülümsemesi, kaşlarını çatması kadar sinir bozucuydu. Aslında Kit, kaşlarını çatmasını tercih ederdi. Şaşkınca başını salladı. “Üç gün,” diye karşılık verdi. “Üç güne ihtiyacım olacak.” Kit, çetesindeki adamların yüzüne baktı. “Geri kalanınız şimdi onlara katılmak isterse...”

Noah başını iki yana salladı. “Hayır delikanlı... Bizi kurtardın, yardım eli uzattın. Karar senin...” Grubun geri kalanından da Noah’ı onaylayan bir mırıltı geldi.

Jack’in şaşkın bakışları, delikanlının sonraki sözleriyle yüzünden silindi.

Kit, Noah'a döndü. "Sizinle irtibata geçeceğim." Orada kendini çok tuhaf hissediyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. İstemediği olarak kadınsı bir hareket yapmadan bu durumdan kurtulmalıydı. Sert ve dik durarak Kaptan Jack ile yüzleşti. "Yetmiş iki saat sonra seninle burada buluşacak ve cevabımı vereceğim."

Bununla birlikte Kit, beklenmedik ve sinir bozucu misafirlerinin tepkisini çekmemek için dua ederek Delia'ya doğru yürüdü.

Delikanlının bilinçsiz küstahlığı Jack'i tekrar sersemletmişti. İnce figürü siyah atına binerken görmek için hemen kendisini topladı. Atın safkan Arap olduğu su götürmez bir gerçektir ve tahmin ettiği gibi dişiydi. Jack'in gözleri kısıldı. Atın üzerindeyken söylemesi zordu ama çocuğun bacakları alışılmadık şekilde uzun ve olması gerekenden daha ince görünüyordu.

Delikanlı, adamlarını başıyla selamlayarak kısırağı çevirdi. Jack, siyah giysili figür geceye karışana kadar ona baktı ve düşündü. İşin kötüsü, duyularının ona fısıldadığı şeye dair hiçbir kanıt yoktu.

Bölüm 7

Gece kulübeye vardıklarında Jack, Genç Kit hakkında ne düşüneceğini şaşırmişti. Delikanlının adını kaçakçılardan öğrenmişti ama adamların liderleri hakkında çok az şey bildiği açıktı. Duyarlı, sağlam balıkçılardı ama ticaretle zorlandıkları belliydi. Pek çok baba gibi katı bir şekilde muhafazakâr olan bu adamlar, Genç Kit olduğundan farklı biri gibi davransaydı ona bu kadar sadık ve itaatkâr olmazdı.

Jack atlara baktıktan sonra Matthew'un yanından ayrılarak kulübeye doğru yürürken George onu takip etti. Masanın yanında duran Jack, kılıç kemerini ve kınını çözdü. Gardırobu açtı, kını arkaya doğru itti, sonra dolabın kapısını sıkıca kapattı. Kendini bir sandalyeye bırakıp iki dirseğini de masaya koydu ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Tanrım! O köpek yavrusunu öldürmüş olabilirdim."

"Ya da o seni..." George bir koltuğa çöktü. "Dövüşmeyi iyi biliyor gibiydi."

Jack ilgisizce elini salladı. "İyi eğitilmiş olabilir ama güçsüz..."

George kıkırdadı. "Hepimiz 1,80 boyunda ve kolumuzun altında bir fahişeye katedralin çan kulelerine koşacak kadar güçlü olamayız."

Jack, arkadaşının bahsettiği çirkin manzarayı hatırlayarak homurdandı.

Ortam sessizleşince George, “Beraber çalışmak da nereden aklına geldi? Sadece rakiplerimizi gözetlemek için orada olduğumuzu sanıyordum,” diye sordu.

“Rakibimiz şeytana papucunu ters giydirecek cinsten. Şampiyon olmasaydı onları bulamazdık. Onları gözden kaybetmek istemedim. Ayrıca bu kadar küçük bir çeteyi çığnemeye gerek yok.”

Kısa bir sessizlik oldu. Jack’in bakışları boşlukğa sabitlendi. “Sence kim olabilir?”

“Genç Kit mi?” George uykulu gözlerini kırıştırdı. “Komşuların oğullarından biri sanırım. Öyle bir ata başka kim sahip olabilir?”

Jack başını salladı. “Yanılıyorsam söyle ama buralarda böyle birini tanımıyorum. Morgan’ın oğulları otuz yaşlarında... Ve Henry Fair-Clough’un oğullarıysa çok küçük... Kit, yaklaşık on sekiz civarında olmalı...”

George kaşlarını çatı. “Ben de ona uyan birini hatırlayamıyorum. Ama belki de ailesinin yanında vakit geçirmeye gelen bir akrabadır, kim bilir?” Omuzlarını silkti. “Herhangi biri olabilir.”

“Sıradan biri olamaz. Genç Kit bu bölgeyi avucunun içi gibi biliyor. Yaşadığımız kovalamacayı, tarlalardan nasıl geçtiğini bir düşün. Her çiti, her ağacın yerini ezbere biliyordu. Ve Noah’ın söylediğine göre taş ocaklarının yerini de Kit göstermiş.”

George esnedi. “Taş ocaklarını biz de biliyorduk. Sadece kullanmayı akıl edememiştik.”

Jack bitkin görünüyordu. Uykusuzluk zihnini bulandırmıştı. “Ben de tam olarak bunu kastediyorum. Bölgeyi biliyoruz çünkü burada büyüdük. Belli ki Kit de burada büyüdü. İzini sürmek kolay olmalı...”

“Peki sonra?” George, yeniden esnedi.

Jack, ayağa kalkıp George’un yanına giderek cevap verdi. “Sonra onunla ne yapacağımıza karar vereceğiz. Çünkü eğer birinin oğluysa en azından beni tanıma ihtimali var.” Kapıya yöneldi. “Ve bu bilgiyle Genç Kit’e güvenemeyiz.”

Jack, Matthew'la kaleye dönüp Şampiyon'u ahıra bağladıktan sonra serin çarşafaların arasına uzanıp tavanındaki gölgeleri izlerken şafak vakti yaklaşmıştı.

Ne George ne de Matthew, Genç Kit'e dair olağandışı bir şey fark etmemişti. Eve dönüş yolunda konuştuğu Matthew'un tahmini George'unkine benziyordu. Kit, komşu bir toprak sahibinin oğluydu. Elbette Kit'in bir toprak sahibinin gayrimeşru çocuğu olma olasılığı da vardı. At, çocuğun binicilik yetenekleri için verilmiş bir hediye veya babasının ahırlarından *ödünç alınmış* olabilir. Bu olay, Genç Kit'in kimliğine dair ellerindeki en güçlü ipucuydu.

Jack derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. Kit'in kimliği çözülebilecek en kolay sorundu. Onun esas endişesi çocuğa verdiği tuhaf tepkiydi. Neden böyle olmuştu? Herhangi birinden bu şekilde etkilenmesinin üzerinden uzun yıllar geçmişti. Ancak anlaşılmaz bir nedenden ötürü Genç Kit'in ince, siyah giysili figürü güçlü bir afrodizyak gibi tüm bedenini harekete geçirmişti. Kara kırsağın peşine düşen Şampiyon kadar azgındı!

Jack homurdanarak döndü, yüzünü yastığa gömdü ve düşüncelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. İşe yaramayınca ne kadar anlamsız da olsa bu duruma bir açıklama bulmayı denedi. Akla yatkın bir neden bulabilirse bu garip hislerinin bir son bulacağını umuyordu. Çeteye Genç Kit'in de dahil edilmesinin gerekli olabileceği ihtimali vardı. Delikanlının sürekli ayak altında dolaşması, erkeksi tepkileriyle ortalığı kasıp kavurması hoş bir manzara yaratmayabilirdi.

Uzun zaman önce terk ettiği sevgililerinden birini hatırlattığı için bu tepkiyi vermiş olabilir miydi? Belki de sadece olağandışı bir yoksunluğun sonucunu yaşıyordu.

Sonra aklına gelen umut dolu bir olasılık karşısında Jack gülümsedi. Bir kaçakçılık çetesine liderlik edebilecek türden hoş, vahşi bir kadının; hayatına farklı bir boyut katacağı tartışılmazdı. Çünkü etraftaki tek kadın nüfusu prensipte uzak durduğu er-

demli hizmetçiler ve annesi olacak yaştaki dullardan oluşuyordu. Her zaman geniş olan hayal gücüne sığındı. Omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş azaldı.

Uyku sinsice, ayaklarından baldırlarına, dizlerine ve gövdesine yayılarak onu esir almaya çalışıyordu. Jack uykuya yenik düşmeden önce çözümünü buldu. Genç Kit'in maskesini çıkarırsa sorularına cevap bulabilirdi. Kit, olması gerektiği gibi erkek çıktığında bu garip his kaybolacaktı. George bundan emindi, Matthew da bundan emindi. En önemlisi Kit'i takip eden kaçakçılar da bundan emindi ve gerçeği bilmemeleri olanaksızdı.

Sorun şuydu ki Jack bundan pek emin değildi.

Kit, ertesi günü dikkati dağınık ve şaşkın geçirdi. En basit iş bile ona zor geliyordu. Zihni sürekli efsunlu bir dehşet içinde, yaşadığı korkunç ikilem üzerine yoğunlaşıyordu.

Hizmetçinin boğaz ağrısı için hazırladığı karışımı yanlışlıkla içtikten sonra tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Dışarı çıktı ve gül bahçesinin sonundaki çardağa yöneldi. Sabah, güzel bir öğleden sonraya doğru ilerliyordu; Kit canlı esintinin zihninde biriken tortuyu dağıtacağını umuyordu.

Gül bahçesine bakan küçük çardak, ideal bir sığınaktı. Kit yorgunca iç çekerek ahşap bankın üzerine çöktü. Kaptan Jack'in teklifini çete için kabul edip kendisi için reddetmek ve Genç Kit'i sonsuza dek yok etmek istiyordu. Ne yazık ki ne adamları ne de Kaptan Jack bundan memnun olmayacaktı. Onları tanıyordu, bu adamları çok iyi biliyordu. Tanımadığı Kaptan Jack'ti. Sağduyusunun emirlerine bakılırsa tanıması da gerekmiyordu.

Ödlek! İçindeki ses Kit'le alay etti.

"Onu gördün mü?" diye sordu Kit, kalp atışları hızlandığı için sinirlenmişti.

Oh, evet! Aldığı cevap tutkuluydu.

Kit homurdandı. "Ay ışığında bile kılıç dersleri verecekmiş gibi görünüyordu."

Şüphesiz... Ve sana başka hangi dersleri verebileceğini bir düşün. Kit kızardı. "İlgilenmiyorum."

Hadi oradan! Kızım, Amy deneyimlerini anlatırken kıpkırmızı kesildin. Şimdi kader, bunu yaşamam için sana altın tepside bir fırsat sundu ve sen ne yapıyorsun? O muhteşem ateşin yükselmeden kaçırıyorsun. Vahşi Cranmer damarına ne oldu?

Kit yüzünü buruşturdu. "Senin görevin bana onu hatırlatmak zaten."

Kit, öfkesini bastırarak kaçakçılara bulaşma konusunda aptallık ettiğini düşündü ama bu olumsuz fikirler gelip geçiciydi. Geçen haftalarda yaşananlardan çok keyif almıştı. İnışli çıkışlı gerilim ve doludizgin heyecan duygusu ruhunu doyurmuştu. Başka nasıl zaman geçirebilirdi ki?

Genç Kit'i yok etme fikrine karşı geliştirdiği muhalefet, onu cezbetmişti.

Ama düşüncesinden sıyrılarak kararlıca başını salladı. "Bunu riske atamam. Şimdiden şüphelenmeye başladı bile. Erkeklerle güven olmaz ve Kaptan Jack gibi adamlar diğerlerinden daha tekinsizdir."

Güvenden bahseden kim? Genç Kit'in görüldüğünden farklı olduğunu anlarsa her şey yoluna girebilir. Hatta öğrenmeye can attığın şeyleri bile yaşayabilirsin. İleride geçecek yalnız yılların karşısında küçük bir deneyimin bedeli ne olabilir ki? Asla evlenmeyeceğini biliyorsun, o halde bir inci tanesi gibi koruduğun erdeminin kime ne faydası var? Üstelik kim bilebilir? İki çete birleştikten sonra isteğin zaman rahatlıkla ortadan kaybolabilirsin.

"Ya yakalanırsam ve işler planlandığı gibi gitmezse?" Kit cevap bekledi ama vahşi yönü ihtiyatlı bir şekilde sessiz kaldı. İç çekti, o sırada bir hizmetçinin güllerin arasından ona baktığını görünce kaşlarını çatı. Kit, kolalı kıyafetinin hıştırtısıyla ayağa kalktı. "Dorcas? Ne oldu?"

"Ah! İşte buradasınız hanımefendi. Jenkins burada olabileceğinizi söyledi."

“Evet, buradayım.” Kit çardaktan çıktı. “Biri mi çağırıyor?”

“Ah, evet hanımefendi... Lord Marchmont ve eşi burada. Resim odasında sizi bekliyorlar.”

Yüzünü buruşturan Kit içeri yöneldi. Leydi Marchmont; eşi ve Spencer arasındaki konuşmayı, gizlemekte zorlandığı bir iç sıkıntısıyla dinlerken Kit'i görünce canlandı. “Kathryn, canım!” Hanımefendi yumuşak bir tonla ona seslendi.

Her zamanki iltifatları duyan Kit onun yanına oturdu. Leydi Marchmont nefes almadan konuşuyordu. “Hendon Kalesi'nden yeni geldik canım. Çok etkileyici bir yer ama ne yazık ki bugünlerde bir kadın dokunuşuna ihtiyaç var. Mary öldüğünden beri Jake perdeleri silkelememiş bile.” Leydi Marchmont, Kit'in elini okşadı. “Ama Leydi Hendon'ı hatırladığını sanmıyorum. Küçük Lord Hendon daha çocukken annesini kaybetti. Onu Jake büyüttü.” Leydi duraklayınca Kit nazıkçe onun söze devam etmesini bekledi.

“Bu bilgiyi doğrudan aktarmam gerektiğini düşündüm.” O sırada Lord Marchmont'un alçak, komplocu sesi Kit'in kulağına çalındı. Spencer ve Lord Marchmont'un yan yana oturduğu sandalyelere baktı; iki kır saçlı adam kafa kafaya vermiş, konuşuyordu.

“Tabii durum böyle olunca çocuğun uyumsuz ve vahşi büyümemesi bir mucize... Tanrı biliyor ya, Jake hepimizin gözünde kılık değiştirmiş bir şeytandı.” Leydi Marchmont bu şaşırtıcı açıklamayı dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle yapıyordu.

Kit dinliyormuş gibi yaparak başını salladı. Bakışları Leydi'nin yüzünde, dikkati başka yerdeydi.

“Hendon, kendi ifadesiyle, özellikle ticari sevkiyatla ilgilenmediğini açıkça belirtti. Bu bölgede farklı türden sevkiyat yapanların hedefinde olduğu söylentileri var.” Lord Marchmont anlamlı bir şekilde durakladı.

Spencer homurdandı. “Bu ne anlama geliyor?” Kit, sesindeki keskinliği fark ediyordu.

“Ama bilirsin, bir kitabı kapağına göre yargılamak doğru değildir.” Leydi Marchmont kaşlarını kaldırdı. “Belki de Jake’in sert görünümünün altında bir melek vardı da biz bilmiyorduk.”

Kit gülümsedi ama Leydi’nin anlattıklarının tek kelimesini duymuyordu. Yeni Yüksek Komiser’in ilgilendiği sevkıyat konusuna kulak kesilmişti.

Lord Marchmont yüzüne yayılan intikam dolu bir gülümsemeyle, “Casus kaçakçılığı,” dedi.

“Yumuşak görünümlü bir şeytan olmasından daha iyidir herhalde,” dedi Leydi Marchmont, sesini yükselterek.

“Görünüşe göre Sussex ve Kent’in dışındaki yolları kapatmışlar ama bütün casusları yakalayamadılar.” Lord Marchmont, Spencer’a doğru eğildi. “Kaçakçıların bizim sahili deneyeceğini düşünüyorlar.”

“Ama adam sadece eğlence peşinde canım. Tüm zamanını şehirde geçiriyor. Öğlene kadar yatağından kalkmıyor.” Leydi’dan hanımefendilere pek uymayan bir homurtu yükseldi. “Elbette değişmesi gerekecek. Buraya uyum sağlamasına yardım edecek birine ihtiyacı var. Yıllar sonra kasaba hayatına alışmak zor olmalı.”

Kit dikkatini öbür tarafa verirken fark etmeden kaşlarını çattı. Leydi Marchmont onu dinlemediğini fark etmeden Kit kendini topladı ve cevap verdi. “Sanırım haklısınız hanımefendi.”

Leydi gözlerini kırpıştırdı. Kit, aklını toplayıp Lord’un sözlerinin yerine Leydi’nin anlattıklarına odaklanmaya çalıştı.

Leydi Marchmont’un yüzü aydınlandı. “Ah, onun bir züppe olduğunu mu düşünüyorsun? Aslında hiç öyle değil!” Elini salladı. Kit’in zihni yeniden diğer sohbete kayıyordu.

“Hendon mesajın yayılmasına izin vermemi söyledi. Sadece doğru kişilere, bilirsin.” Lord Marchmont çay fincanını sehpa-ya bıraktı.

“Bu intibanın sebebi askeri kıyafetleri olabilir. Ama başkent-ten yeni döndüğün için kuralları sen daha iyi bilirsin.” Leydi

Marchmont şişman parmağını salladı. “Zarif,” diye telaffuz etti. “Ona zarif diyebiliriz.”

Kit’in gözleri alev almıştı. Başı dönüyordu.

“Haber yeni mi geldi?” Spencer kurnazca Lord Marchmont’u süzdü.

Leydi Marchmont öne doğru eğilip fısıldadı. “Lucy Cartwright, en büyük kızı Jane için bizimkine göz koydu. Ama o iş olmaz.”

Lord Marchmont, “Bir baskın olursa destek gerekebilir,” dedi. “Birliklerin bugünlerde işleri yoğun...”

“Bir genç kızla evlenecek türden bir adam değil gibi geliyor bana. Olgun ve ciddi bir adam... Daha olgun bir kadın onun için çok daha faydalı olacaktır. Hendon Kalesi akıllı havada bir kıza uygun değil. Oranın hanımefendisi olmak tam zamanlı bir mesai demek.”

Spencer’in baskın kahkahası odada yankılandı. “Bu kesinlikle doğru... Sheringham yolunda yapılan baskınları duydunuz mu?”

Büyükbabası ve misafiri, birliklerin son tatbikatlarını gözden geçirmeye karar verdiler. Kit bu arada, Leydi’yi dinleme fırsatı buldu.

“Ciddi bir şey olmasa da hafif bir topallama var. Tabii tipik Hendon fiziği, bu durumu telafi etmesini sağlıyor.”

Kit, kadının yüzüne odaklanmaya çalıştı.

Leydi Marchmont çok heyecanlanmış görünüyordu. “Kathryn tatlım, onun için ne yapabiliriz bir bakalım, değil mi?”

Leydi’nin gözlerindeki yırtıcı parıltıyla Kit’in zihnindeki alarm zillerini çaldı ve tadı kaçtı. *Yüce Tanrım, beni Lord Hendon ile evlendirmeye çalışıyor!*

Jenkins çay tepsisiyle içeri girmek için bundan daha doğru bir an seçemezdi. Sohbet vakitlice kesilmesiydi Kit, Leydi’nin aklındaki plana hararetle bir şekilde karşı çıkacaktı.

Çay servisiyle beraber sohbete sıradan konularla devam ettiler. Bu durumun verdiği rahatlama ve sevinçle Kit de diyaloga katılmaya başladı.

Spencer aniden dizini tokatladı. “Unuttum!” Kit’e baktı. “Sana bir mektup var canım. Masanın üzerinde...” Başıyla pencerenin yanındaki küçük masayı işaret etti.

“Benim için mi?” Kit ayağa kalktı ve masaya yöneldi.

Spencer başını salladı. “Julian’dan... Bana da yollamış.”

“Julian’dan mı?” Kit, en genç kuzeninin kusursuz el yazısıyla bezeli zarfı eline aldı.

“Oku lütfen... Lord ve Leydi Marchmont yabancı değil.”

Lord Marchmont ve karısı çok istekli bir tavırla başını salladı. Kit, Cranmer mührünü kırdı ve satırlarda hızla göz gezdirmeye başladı. Julian’ın yazdıkları zihninde netleşirken, “Başardı,” dedi derin bir nefes alarak. “Ordunya alınmış!”

Kit’in yüzü alev alev yanıyordu. Spencer’a baktı ve Julian için duyduğu sevinci gözlerinden okudu. Spencer onaylayarak başını salladı. “Evet... Kendi yolunu çizdi. Başaracağına emindim.”

Kit gözlerini kırpıştıtarak başını salladı. Julian sürekli orduya katılmak istiyordu, ancak Cranmer’ların en küçüğü sıfatıyla bunu yapmak istememiş, yardım tekliflerini geri çevirmişti. İki hafta önce birliğine ulaşmış ve hemen başvurmuştu. Mektubunun sonuna doğru bir paragraf, Kit’in göğsünün acı bir gururla kavrulmasına sebep olmuştu.

“Özgürlüğünü kazandın Kit. Kendi hür kararınla yolunu çizdin. Ben de aynısını yapmaya karar verdim. Bana şans dile.”

Büyükbabası ve Lord Marchmont, Avrupa’dan gelen son haberleri tartışırken Leydi Marchmont iştahla pastasını yiyordu. Kit mutlu bir iç çekişle mektubu katladı ve bir kenara bıraktı.

Jenkins odaya yeniden girince Marchmont’lar gitmek için ayağa kalktılar. Leydi Marchmont yeni Lord Hendon’ı komşularıyla tanıştırmak için bir balo düzenlemekten bahsediyordu. “Yıllardır balo vermedik. Gösterişli ve özel bir şey düşünüyorum. Belki bir maskeli balo? Tavsiyelerine ihtiyacım var canım, sen de biraz düşünürsen sevinirim.” Leydi Marchmont tombul parmağını sallayarak at arabasının arka koltuğuna yerleşerek yaslandı.

Kit ona gülümsedi ve el salladı. Spencer, yanında duran Lord Marchmont'un sırtını sıvazladı. "Diğer konuya gelirsek... Hendon'a, ihtiyaç halinde Cranmer'in desteğe hazır olduğunu söyle. Cranmer'lar yıllar boyunca Hendon'ların her zaman arkasındaydı, desteğimiz devam edecek. Özellikle şu anda, içimizden biri risk altında... Hiçbir kaçakçının genç Julian'ı tehlikeye atmasına izin veremem." Spencer gülümsedi. "Hendon, Norfolk'un evladı olduğunu unutmadığı sürece elbette... Kaliteli konyaya ulaşmamak umurumda bile değil."

Spencer'in gözünde belirgin bir parıltı vardı. Lord Marchmont da benzer bir ışıltıyla bakarak ona cevap verdi. "Evet, çok doğru... Ama tıpkı Jake gibi onun da zengin bir mahzeni var, bu yüzden bu durumu ona izah etmemiz zor olabilir."

Lord Marchmont, Kit'e selam vererek karısının yanına oturdu. Kapı kapandı, arabacı dizginleri eline aldı ve araba yalpalarak hareket etti.

Kit arabanın gözden kayboluşunu izledikten sonra Spencer'in yaşlı yanağına bir öpücük kondurdu ve merdivenlerden inmeden ona sıkıca sarıldı. Spencer'a son kez el sallayarak akşam yemeğinden önce kısa bir yürüyüş yapmak için bahçeye yöneldi.

Çalılığı çevreleyen yeşil duvarın hizasından devam ederek ortasında bir çeşme bulunan تنها koruya çıktı. Kit çeşmenin taş duvarına oturdu ve parmaklarını suda gezdirdi. Julian'dan aldığı haberden ötürü duyduğu keyif yavaş yavaş azaldı ve Leydi Marchmont'un planlarını düşünmeye başladı.

Komşu hanımların ona bir koca bulmakla meşgul olmaları kaçınılmazdı. Hepsi Kit'i çocukluğundan beri tanıyordu ve doğal olarak şimdiki durumunu kimse onaylamıyordu. Görünüşe göre evliliğe uygun bir aday olan Lord Hendon'ın sahneye çıkmasıyla tasarladıkları plan için gereken malzemeyi bulduklarını düşünmüşlerdi.

Kit, yüzünü ekşiterek elindeki suyu yavaşça silkeledi. Onlar için dalavere yapmak nefes almak gibi bir şeydi; Kit artık masum,

saf çağını geçmişti. Şüphesiz iyi bir aday olmasına rağmen, Lord Hendon, Kont Roberts'ın başka bir haliydi. Hayır, eğer Jake'in oğluysa o kadar yaşlı olamazdı. Muhtemelen kırklı yaşlarında bir adamdı ama babası olacak yaşta da değildi.

Kit iç çekerek ayağa kalktı ve eteklerini silkeledi. Londra'dan ve halalarının entrikalarından, komşusu olan hanımefendilerin çöpçatanlık malzemesi olmak için kaçmamıştı.

Güneş yavaş yavaş batıyordu. Kit eve yöneldi. Çitlerden geçerken içi titredi. Norfolk sahilinden casuslar mı geçecekti? Bu konudaki fikirleri Spencer'ınkiyle uyuşuyordu. Ticaret, sadece ticaret olduğu sürece hoşgörülebilirdi. Ama casusluk vatana ihanetti. Hunstanton Çetesi *casus kaçakçılığı* yapmış olabilir miydi?

Kit kaşlarını çattı; başı zonkluyordu. Gün batarken aklındaki soruları hâlâ cevaplayabilmiş değildi.

Daha da kötüsü artık sakınılması gereken bir vatana ihanet gerçeği vardı.

Ya da önlenmesi gereken...

Bölüm 8

Spencer ile akşam yemeği yerken Kit, Kaptan Jack'in teklifini düşünecek fırsat bulamadı. Erkenden izin isteyerek masadan kalktı. Teklifi artı ve eksileriyle değerlendirmek için birkaç saate ihtiyacı vardı. Ama yatak odasına girdiğinde durumu düşünmekten vazgeçti ve içi kıpır kıpır oldu. İsteklerine karşı koyamayıp erkek kıyafetlerini giydi ve arka merdivenlerden aşağı indi.

Karanlıkta Delia'yı eyerleme konusunda ustaydı. Kısrağın üzerinde, alçak ve hızlı bulutların arasından dörtnala gidiyordu. At sırtındayken rüzgârın kulaklarındaki ısığını duymak onu rahatlatıyordu. Artık rahatça düşünebilirdi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu açmazdan çıkmanın bir yolunu bulamıyordu. Genç Kit ortadan kaybolursa bu daha sonra onun serbestçe ortalıkta gezinmesini kısıtlayabilirdi. Genç Kit ölmeliydi. Elbette Bayan Kathryn Cranmer kırsalda sakince dolaşabilirdi. Alaycı bir şekilde homurdandı. Özgürlüğünden tamamen vazgeçmek tam anlamıyla bir azap olacaktı. Bu gerçek, Kaptan Jack'e katılmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Belki görevden çekilebilirdi. Üyeler genellikle çetelerden çekilebiliyordu. Çete kime güvenip güvenmeyeceğini bildiği sürece, bu duruma kimse aldırış etmezdi. Kit, "Bir kimlik uydurmam gerekecek," diye düşündü. "Cranmer'da ev diyebileceğim bir yer

olmalı... Kaçakçıların iletişim kurmadığı bir aile...” En küçük oğlunun asiliğinden bıkan yaşlı bir annenin çocuğu olabilirdi mesele. Kit, gaddarca başını salladı. Genç Kit’in görevi bırakması için ikna edici bir neden uydurması gerekecekti.

Bu düşünce onu, zihninin kuytularındaki korkunç bir ihtimalle yüzleştirdi. Hunstanton Çetesi casuslara yardım ve yataklık mı ediyordu?

Eğer casusluk varsa bunu öğrenmesi gerekmez miydi? Birkaç basit sevkiyat sorun değildi. Ancak casus kaçakçılığı yapıyorsa Lord Hendon’a bilgi verebilirdi.

Kit homurdandı. Bu durumda Lord Hendon’la bir ara tanışması gerekecekti. Harika!

Delia’yı kuzeydoğuya, Scolt Head’in bulanık ve karanlık sahiline doğru çevirdi. Brancaster’ın doğusundaki sahile yaklaşırken dalgaların sesi daha da yükseldi. Cranmer’dan kuzeye, ona her yönden geniş bir manzara sunacak kadar yüksek bir tepede, yerel taşlardan inşa edilmiş heybetli binanın önünden geçti.

Delia deniz meltemini kokladı. Kit, onun adımlarını yavaşlatmasına izin verdi.

Hunstanton Çetesi’ne katılmak ve varsa casuslukla bağlantılarını keşfetmek onun göreviydi artık. Özellikle Julian orduya katıldığı için...

Önündeki zemin karanlığa gömüldü. Uçurumun kenarında Kit, Delia’nın dizginini çekerek aşağı baktı. Kumlar loş ve karanlıktı. Dalgaların gürültüyle yükselmesi ve gelgitin huysuzluğu kulaklarına doldu.

Bir saniye sonra boğuk bir ses duydu.

Ay bulutlardan kurtulunca Kit manzarayı gördü. Hunstanton Çetesi, Brancaster sahilinde sevkiyat yapıyordu.

Bulutlar ayı yeniden ele geçirdi ama Kit göreceğini görmüştü. Kaptan Jack, bir teknenin başında açıkça seçilebiliyordu. Geçen gece onunla birlikte olan iki adam da yanındaydı.

Kit, Delia’yı uçurumun kenarından bodur ağaçların altına

çekti. Çete tekneyi boşaltmak üzereydi ama nereye gideceklerdi? Kit bir anda kararını vermişti. Delia'yı, onları daha rahat izleyebileceği bir noktaya götürdü. Güvenli bir yere saklandıktan sonra gözlerini uçurumun kenarına dikerek beklemeye başladı.

Adamlar, dakikalar sonra, tek sıra halinde yürüyerek küçük tepenin hemen altından geçti. Kaptan Jack ve iki arkadaşının görüş alanından çıkmasını bekledikten sonra gittikleri dar yola yönelmeden önce Kit, yavaşça yirmiye kadar saydı. Onları küçük Brancaster kasabasına kadar geniş bir kavis çizerek takip etti. Kasabanın batısındaki tarlalarda çete eski bir ahırda durdu. Kit çok yaklaşımadan, belli bir takip mesafesi koyarak onları izledi. Kısa süre sonra adamlar atlarına atlayıp harekete geçti.

Sonunda üç atlı ahırdan uzaklaştı. Ay yeniden belirince Kit, Kaptan Jack'in saçındaki ışıltıyı fark etti. Üç adamın yolu ayrıldı, biri doğuya yönelirken Kaptan Jack ve üçüncü adam batıya gitti. Kit onları takip etti.

Atların çıkardığı ses takibi kolaylaştırıyordu. Neyse ki hızlı sürmüyorlardı, aksi halde onlara ayak uydurmakta zorluk çekebilirdi.

Dar bir patika boyunca güneye yönelmeden önce yaklaşık iki kilometre ilerlediler. Kit dönüşte durakladı. Ağır toynakların sesi onu rahatlattı. Delia'yı geride tutmaya çalışıyordu.

Jack ve Matthew, dik ve çayırılık bir araziye atlarını bağladılar. Jack, Hendon arazisiyle sınır olan bu tepenin en üst noktasından etrafı kolaçan etti. Takip edilmediklerine emin olmak çete için bir zorunluluktuktu.

Jack, gözucuyla bir hareketlilik fark ederek dikkat kesildi. Durdu ve gözünü alıştırmak için karanlığa odaklandı. Diğerlerinden daha koyu bir gölge, ağaçların arasından ayrıldı ve harekete geçti.

Ani sessizlikten şüphelenen Matthew da atının dizginlerini çekmiş ve ileri bakıyordu. Jack'in kulağına fısıldamak için eğildi. "Genç Kit mi?"

Jack onu onaylayarak başını salladı. Dudaklarına yavaş yavaş kötücül bir gülümseme yayıldı. “Kulübeye git,” diye fısıldadı. “Genç arkadaşımızı bir içki içmeye davet edeceğim.”

Matthew başını salladı, atıyla beraber dar yolu izleyerek güneye yöneldi.

Jack, Şampiyon’la derin karanlığa daldı. Genç Kır’ın aşırı merakının zamanlaması mükemmeldi, ama son karşılaşmalarında olduğu gibi onunla dövüşmek istemiyordu. Delikanlıya dair saçma saplantısıyla boğuşurken bir yandan da düşünüyordu. Aptalca yanlışlarından kurtulmanın en iyi yolu onu bir kadeh konyak içmeye davet etmekti. Genç Kır’ın kimliği ortaya çıktığında bu tuhaf durumdan da kurtulmuş olacaktı.

Kit patıkaya yaklaşırken yukarıdan gelen toynak seslerini duydu. Delia’nın dizginlerini çekti, karanlığı dikkatle dinledi ve yavaşça ilerledi. Yolum gittiği yönü görünce durdu ve nefesini tuttu. Toynak sesleri uzaklaşmıştı. Rahat bir nefes alarak Delia’yı yola koymadan önce içinden tekrar yirmiyeye kadar saydı.

Çayırılık arazi yolunun boş olacağını umarak tepeye tırmandı. İleride bir koru patıkayı çevreliyor, koyu gölgelerin izleri görünüyordu. Durakladı, karanlığı dinledi ama önündeki ağaçların arasında atlılar görünmese de toynak sesleri hâlâ duyuluyordu.

Her şey yolundaydı. Kit topuklarıyla Delia’yı hafifçe tekmeledi. Kısarak hareket etmeye direndi. Kit kaşlarını çattı ve kısrağı yeniden tekmeledi. Delia huzursuzlandı.

Kit izlendiği hissine kapıldı. Karnı kasıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sola baktı. Bitişik arazileri kullanarak kaçabilirdi. Fazla düşünmeden Delia’yı o yöne sürdü. Oradan hemen uzaklaşmak istiyordu. Kısarak çitlerden atladı ve dörttnala koşmaya başladı.

Ağaçların arasında bekleyen Jack öfkeyle küfretti. Çocuğu tekrar kaybetmeyi göze alamazdı. Topuklarıyla Şampiyon’u tekmeleyince, gri aygır hızla harekete geçti.

Şampiyon rakibini kovalamaya hazırdı ama Jack onu geride tuttu, şimdilik delikanlının siyah altını net bir şekilde görmekte yetindi. Şampiyon'u hızlandırmadan önce kısırağın yorulmasını bekleyecekti.

Arkasındaki toynak sesleri, Kit'in bir takipçisi olduğunun kesin kanıtıydı. Arkasına baktı ve korkusunun boşa olmadığını gördü. Lanet olası adam! Kayda değer bir şey görmemişti, üstelik Kit'i asla yakalayamayacağını da biliyor olmalıydı.

Arazinin sonu görüldüğünde Kit, Kaptan Jack'in hızına dair fikrini değiştirmek üzereydi. Altındaki gri aygır yorulacak gibi değildi ve o gece çok yol kateden Delia şimdiden soluk soluğaydı. Kit, çaresizlik içinde Delia'yı kıyıya çevirdi. Gri atın kumsalda daha yavaş hareket edeceğini umdu.

Delia aşağı inerken gözü korkmuştu. Kısrağın uçuşunun kenarına baktı ve gergince sıçrayarak dik patikadan aşağı inmeye başladı. Gri aygır agresif bir sıçrayışla peşine takıldı ve yumuşak topraktan kayıp kumları tozularak sadece birkaç saniye içinde Delia'ya yetti.

Gri atın ona yetişmesiyle panikleyen Kit, Delia'yı hızla tekmeledi ve kısrağın önüne atıldı.

Gelgit çekilince uçuşunun dibinde dar bir kum şeridi açılmıştı. Kit dehşet içindeydi. Uçuşunun dibindeki kayalara yaklaşma riskini göze alamazdı. Şiddetli dalgalarla ıslanıp sertleşmiş kumlarda sürmekten başka çaresi kalmamıştı ve bu sert zeminde gri at ona gitgide yaklaşıyordu.

Delia'nın üzerine eğildi ve siyah yelesi yanaklarını okşarken bir mucize için dua etti. Ancak gri atın ağır toynaklarının sesi amansız bir şekilde yaklaşıyordu. Ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Bu kaçışını nasıl açıklayabilirdi?

Bunun geçerli bir cevabı yoktu. Kit, düşmanı ile karşılaştığında ayakta durabilecek cesareti bulmak için Tanrı'ya yalvarıyordu. Dizginleri çekmeyi düşünerek ileri bakarken önünde bir

yol belirlediğini gördü. Uçurumun bir uzantısı, kumları yarararak denize doğru uzanıyordu. Engebeli yola girebilirse Delia o yorgun haliyle bile ağır, gri atı geçebilirdi. Ay, sanki yolunu aydınlatacak bir lamba gibi bulutlardan sıyrılıp gökyüzünde salındı.

Jack onun arkasından geliyordu. Artık onu yakalamanın zamanı gelmişti. Delikanlı, atını gördüğü tüm askerlerden daha iyi sürüyordu. Kum tepelerine ulaşırsa onu yakalamak imkânsız olurdu. Jack dizginleri gevşetti. Şampiyon zaferi sezerek ilerledi. Kara kısırağın gittiği yola yönelmişti.

Kit nefessiz kaldı. Rüzgâr ciğerlerine dolmuştu. Soluna baktığında Jack'in ona ulaştığını gördü. Ve atının gri kafası da tam yanında duruyordu.

İki yüz kiloluk kısraak Kit'i üzerinden atmadan önce sadece nefesini tutmaya fırsat bulabilmişti.

Jack, Genç Kır'e ulaştığı anda yaptığı hatayı fark etti. Jack, Kır'in düşüşünün şiddetini azaltmak için ona doğru uzandı ama başarılı olamadı. O da Kır'le beraber ıslak kumların üzerine sırtüstü düştü.

Jack nefes nefese kalmıştı ama hemen toparlandı, oturdu ve Kır'in üzerine doğru eğilerek esirine yakından bakmak istedi.

Eski şapkanın hemen altında görünen gözlerinin açılmasını bekliyordu. Ama Kır'te hiçbir hareket yoktu. Baştan aşağı hiç kılmıdamadan yatıyordu.

Jack, küfrederek Kır'in şapkasının bağlarını çözdü. Pürüzsüz, geniş alnını çevreleyen parlak, yoğun bukleler Jack'in hayal gücünü harekete geçirdi.

Jack parmağını Kır'in pürüzsüz yanaklarında gezdirdi. Cildinin saten dokusu, duyularını harekete geçirmişti. Bilincinin geri gelmediğini görünce parmaklarını ipeksi saçlarına dola-
dı. İçinde yeşeren duyguları görmezden gelmeye çalışıyordu. Buklelerin arasında yumurta büyüklüğünde bir yumru hissetti. Başını çarptığı kayayı gördüğünde fazla zarar görmediğini anlayarak rahatladı.

Jack ona tekrar dokundu.

Genç Kit'in bedeni buz gibiydi.

Yüzünü ekşiterek burnunun ve çenesinin üzerindeki ağır yaralara baktı. Genç Kit'in kadın olması tüm planları bozabilirdi ama şu an konu bu değildi. Akıllıca bir karar vermek zorundaydı ve bu her ne olursa olsun Kit'in başına bela açacaktı.

Ağızındaki atkıyı çıkarması şarttı; rahatça nefes alabilmesi onu daha çabuk kendine getirecekti. Yine de yüzünü tamamen açmak konusunda kendini tuhaf biçimde isteksiz hissediyordu. Daha önce gördükleri; alnının mükemmel genişliği, iri gözlerin üzerinde zarifçe uzanan kavisli kaşlar, ay ışığında bile parlak, baştan çıkarıcı bukleler; hepsi, geriye kalanın bir kanıtıydı. Genç Kit'in yüzünü tamamen görmek, Jack için ölümcül olabilirdi.

Jack alçak sesle küftetti. Şimdi şehvet duymanın sırası mıydı? Hem de bir kaçakçı için!

Cesaretini toplayıp Kit'in ağzını örten atkıya uzandı. Yüzünü sıkıca saran atkıyı gevşetip çıkarması birkaç dakikasını aldı. Jack sona geldikçe küfrediyordu.

Ağızına sıkı sıkıya atkı sarmasının sebebi ortaya çıkmıştı. Jack, Kit'in kusursuz krem rengi tenine, hokka gibi burnuna, küstah, sivri çenesine ve soluk, dolgun ve öpülesi dudaklara bakakaldı. Genç Kit'in yüzü, apaçık biçimde bir kadın olduğunu belli ediyordu.

Jack, şaşkın bakışlarını önünde baygın yatan bedenin üzerinde gezdirdi. Ceketinin omuzlarında dolgu vardı. Yavaşça yükselip alçalan göğsüne baktı. Gömleğinin bolluğundan görünmesi de bedeninin, kadın anatomisinin doğasına aykırı olmadığı belliydi. Kendini gizlemesinin sebeplerini bir kenara bırakıp onu incelemeye devam etti. Önünde uzanan bacaklara baktı. Jack'in tecrübeli bakışları, Kit'in bacaklarının büyük ölçüde dikkat çekici, sıra dışı biçimde uzun, ince ve kaslıydı.

Jack'in dudakları takdirle kıvrıldı. Belli ki ata çok biniyordu. Roller tersine dönseydi acaba nasıl bir performans sergilerdi?

Hayal gücünün birkaç dakikalığına da olsa serbest kalmasına izin verdi. İç çekerek Genç Kit'in solgun yüzüne bir kez daha baktı. Kadınların kafatasları erkeklerinkine göre daha zayıftı. Kendine gelmesi birkaç saat sürebilirdi.

Jack, Şampiyon'un kum tepelerinin rüzgârında dizginleri salanarak durduğu yere baktı. Yanında kararsız ve ürkek bir kara kısrak duruyordu. Jack, ayağa kalktı ve giysilerinin üstündeki kumları silkeledi. Islık çaldı ve aygır, Jack'e yöneldi. Siyah kısrak da kısa bir tereddüitten sonra onu izledi.

Şampiyon'un dizginlerini yakalayan Jack, kısrığa bakarken ona yatıştırıcı birkaç söz mırıldandı. Siyah at yavaşça ona yaklaştı, sonra Kit'in diğer tarafına geçmek için yön değiştirdi. Kısrak başını yumuşakça yere indirdi ve parlak buklelerin arasına gömüldü. Kit kıpırdamıyordu.

Jack, "Ne kadar değerli ve güzelsin," dedi ona yaklaşarak. Delia siyah başını kaldırdı ve iri, kara gözleriyle ona baktı. Jack kısrığın dizginine yavaşça uzandı. Rahatlaması için ona dokundu. Dizginlerine uzandı, sonra uçlarını kendi eyerindeki bir halkanın içinden geçirdi. Şampiyon'un bu işbirliğine nasıl yaklaşacağını görmek için geri çekildi. Gri at normalde diğerlerini tolere etmezdi, ancak Jack'i sorun çıkarmayacağına bir dakikada ikna etti ve uysal davranarak siyah kısrığa eşlik edeceğini kanıtladı.

Jack gülümseyerek Kit'e bakmak için için döndü. Eğilerek onu kucağına aldı ve eyerine yerleştirdikten sonra onu sıkıca tuttu. Kit'i bacaklarının üzerinde dengeledi, başını göğsüne dayadı.

Jack, Şampiyon'u kum tepelerine çevirdi, topuklarıyla gri ata vurdu ve kulübeye yöneldi.

Bölüm 9

Kulübeye ulaştığında Jack'in çenesi, kollarındaki kadını görmezden gelme çabasıyla gerilmişti. Şampiyon'un her adımında Kit'in göğüslerinin sıcaklığını kendi gövdesinde hissediyor ve kalçası bedenine sinir bozucu biçimde sürtünüyordu. Yolculuk tam anlamıyla bir işkenceydi. Kit kimliğini önceden açıklasaydı ona büyük bir iyilik etmiş olurdu. Kadın kendine geldiğinde başının çok ağrıyacağını biliyordu. Jack bu durumda payı olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Üstelik baş ağrısı uyuyup dinlenmesine de engel olacaktı.

Kulübenin önüne gelince Şampiyon'un toynakları gümbürdedi. Kapı açıldı ve Matthew dışarı çıktı. "Ne oldu?"

Jack kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Delikanlı davetimi pek de nazik karşılamadı. Hatta dinlemedi bile... Ancak bu şekilde ikna edebildim."

"Anladım." Matthew, Jack'e yardımcı olmak için ona yöneldi.

Jack, Kit'in baygın bedenini göğsüne bastırarak attan indi. Matthew'un yanından geçip kapıya yöneldi. "İstikrarlı Şampiyon ve siyah kısırak... Başın belada..." Jack durdu ve arkasına baktı. "Eve gidebilirsin. Bir süreliğine kendine gelemesin." Gülümsedi. "Bence Genç Kit, bu durumu benden başka kimsenin görmediğini düşünürse kendini daha rahat hissedecektir."

Çocuklar ve genç askerler hakkında tecrübeli olan Matthew bilgece başını salladı. “Evet, şüphesiz haklısın. Ben çıkayım.” Matthew, Şampiyon’un dizginlerini yakaladı ve kulübünün yanındaki küçük ahıra yöneldi.

Jack kulübeye girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapadı, sert duvara yaslanarak mandalı dirseğiyle döndürdü. Sonra doğruldu ve ona baktı. Neyse ki Kit’in şapkasını takmıştı. Şapkanın sağladığı siper Matthew’un gerçeği görmesine engel olmuştu. Onu sadık kâhyasından gizli tutmasının sebebini tam olarak kendisi de anlayamamıştı. Belki de henüz Kit’in sırrının sebebini ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediği içindi. Ayrıca engin tecrübelerinden, Matthew gibi kadim hizmetkârlara zamanla verilen müdahale hakkının farkındaydı.

Ama sağlıklı düşünebilmek için önce kollarında taşıdığı yükü bırakması gerekiyordu.

Jack yatağa yöneldi ve Kit’i dikkatle yorganın üzerine bıraktı. Kit, içinde bir şeylerin alev almasına sebep olmuştu ve bu yangını söndürebileceğini düşünmüyordu. Aptal kadınlarla sevişmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Yatakta sessizce yatan kadının ince bedenine bir kez daha baktı. Gevşeyen atkısı boynuna inmişti. Şapkası düşmüş, bukleleri ve anlamlı yüz hatları lambanın ışığında belirginleşmişti.

Jack aniden bir adım geri çekildi.

Artık onu bıraktığı için daha net düşünebiliyordu. Ve Kit’le sevişmenin, kendisi için değilse bile misyonu için kesinlikle tehlikeli olacağı sonucuna varmıştı. *Genç* unvanını hak etmediği ortadaydı. Onu yarım saat taşıdığı için o kadar da genç olmadığını fark etmişti.

Jack hüsrarla homurdanarak döndü ve tezgâhın başına geçti. Kadehine cömert bir kadeh konyak doldurdu ve Kit’in içip içmediğini düşündü. Onunla bir şeyi paylaşmak istese acaba ne cevap alırdı?

Jack sırtarak yatağa baktığında yüzündeki ifade soldu. Onunla ne yapacaktı?

Yatağındaki kadına ara ara olarak göz atarak odayı dolaştı. Konyak yardımcı olmuyordu. Kadehi tepesine dikti ve bir kenara koydu. Kit kıpırdamıyordu. Jack uzun bir iç çekerek yatağa yaklaştı ve yanında durup ona baktı.

Kit'in yüzü çok solgundu. Jack yavaşça yanağına dokundu. Neyse ki teni güven verecek derecede sıcaktı. Üzerine eğilerek deri eldivenlerini çıkardı ve ince kemikli, narin, küçük ellerine dokundu. Bir türlü uyanmıyordu. Jack yüzünü buruşturdu. Göğüslerini gizlemek için taktığı bantların sıkılığından ötürü nefes alamıyordu. Jack onu taşırken bantları hissetmişti.

Kolları kurşun gibi ağırdı ve ayakları hareket etmiyordu. Jack aklından geçenlerden kesinlikle hoşlanmadı.

Ama bunun başka çaresi yoktu ve ne kadar çabuk hallederse o kadar iyiydi.

Jack yapması gereken şey için kendini zorlamaya karar verdi. Yorganın yumuşak kıvrımlarında boğulmadığına emin olup Kit'i ters çevirdi. Ceketini çıkardı, gömleğinin kuyruğunu pantolonundan ayırdı ve kalçasının kıvrımını görmezden gelmeye çalıştı. Gömleğini omuzlarına doğru sıyırarak keten bantları sabitleyen düz düğümü buldu. Düğüm iyi atılmıştı ve gerçekten sıkıydı. Jack bandı beceriksizce çekiştirip bir küfür salladı. Parmakları ipek cildine dokunuyordu. Düğüm nihayet açıldığında o zamana kadar gün yüzü görmemiş küfür repertuarını bitirmişti bile.

Yatağın kenarına oturdu ve bir sonraki hamle için güç topladı. Akılla duyularına hükmetmeye; ince sırtına, fildişi ipekle kaplanmış narin omuzlarına bakmamaya çalıştı. Yavaşça hareket ederek gömleği iyice gevşetti ve ayağa kalkarak Kit'i yeniden sırtüstü çevirdi.

Kit'in o anda nefesi derinleşti. Bir dakika içinde rengi düzeldi ama yine de kıpırdamıyordu. Beklemekten sıkılan Jack masaya yöneldi ve bir sandalye çekti. Geriye yaslanarak, davetsiz misafirine düşünceli bir şekilde baktı ve konyak şişesine uzandı.

Kit'in zihninde bir anı parıltısı belirdi ve parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. Sonra göz kapakları titredi ve uyan-
dı. Akli bulanmıştı. Gözlerini kapalı tuttu ve düşünmeye çalıştı. Sahildeki vahşi kovalamacayı ve Kaptan Jack'in onu aşağıya indirip onun bedenini hissettiği ânı hayal meyal hatırlıyordu. Tüm anımsadığı buydu. Gözlerini temkinlice açtı ve etrafı incelemeye başlayınca bir anda gerildi. Bir yatakta yatıyordu.

Kit, kirpiklerinin altından odada dikkatini çeken şeylere baktı: Pürüzlü duvarlar ve eski bir meşe gardirop... Etrafta gördükleri, birisinin yatak odasında ve yatağında olduğu haricinde hiçbir fikir vermiyordu.

Ama o kişinin kim olduğunu tahmin edebilirsin, değil mi? Ve şimdi onun yatağındasın.

Aptal olma, diyen Kit vahşi iç sesini azarladı. *Hâlâ giyiniğim, değil mi?* O anda bantların gevşediğini fark etti ve nefesi kesilerek doğruldu.

Bantlar aşağı kayarak göğüslerini serbest bıraktı. Baş dönüyordu. Zayıf bir sesle, "Ah," diye inleyen Kit kollarının üzerine düştü ve başındaki ağrıya karşı gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığı anda Kaptan Jack'in onu odanın karşısından izlediğini gördü. Masanın diğer ucuna çektiği sandalyede oturuyordu. Yakışıklı yüzünde hiddetli bir ifade vardı.

Jack'in bakışları Kit'in pamuklu gömleğinin altında belirmiş kadınısı uzuvlarına kaydı. Özellikle sırtüstü yatınca uçları da dahil tüm memeleri apaçık belli oluyordu. Jack onlara bakarken öfkesinin arttığını hissetti. Hain kadın! Bunu bilerek mi yapıyordu?

Kit elini başına koyarak ağrıyı bastırmaya çalıştı. "Ne oldu?"

Kit rahatça nefes alıp konuşmaya başlayınca Jack'in gerginliği biraz azaldı. "Kafanı kuma gömülü bir kayaya vurdun."

Kit doğruldu ve kafatasında sızlayan yeri hissetti. Jack'in kadede gibi, derin sesinin nasıl olduğunu unutmuştu. Parmaklarıyla başının arkasında epeyce büyük bir yumruya ulaştı. Yüzünü bu-

ruşturdu ve düşmanına kaşlarını çattı. “Aptalca gösterini yaparken beni öldürebilirdin.”

Jack bu suçlama karşısında büyük bir gürültüyle sandalyesinden kalktı. “Aptalca gösteri mi?” dedi şaşırarak. “Ergen bir erkek kılığına girip bir kaçakçı çetesine liderlik eden bir kadın ne peki? Akıllıca olan bu mu?” Jack, aldığı riskleri düşününce öfkesi katmerlendi. “Deli gibi kaçarken başına ne geleceğini sanıyordun?”

Kit yüzünü buruşturdu. “Bağırma...” Başını ellerinin arasına aldı. Kendini iyi hissetmiyordu. Kaptan Jack ile sıradan bir anda başa çıkmak zaten zordu ama özellikle şimdi sersemlemiş haldyken hiç şansı yoktu. Kit sebebine anlam veremese de adam öfkelenmişti bir kere. Ve başında yumru olan da kendisiydi. “Neredeyiz biz?”

“Kimsenin sohbetimizi bölemeyeceği bir yerdeyiz. Birkaç soluma cevap istememi tuhaf bulmazsın herhalde. En kolayıyla başlayalım. Adın ne?”

“Kit.” Kit hafifçe gülümsedi. *İsmin tamamını kendi bulsun.*

“Catherine, Christine ya da başka bir isim mi?”

Kit kaşlarını çattı. “Bilmen gerekmez.”

“Doğru... Nerede yaşıyorsun?”

Kit cevap vermedi. Başı ağrıyordu. Küçük bir kulübede başa olduklarını bir anda yeniden hatırladı. Kapının doğrudan dışarı açılması ona anlık bir güven hissi vermişti.

Jack kaşlarını çatarak, Kit'in başını taçlandıran parlak buklelere baktı. Lambanın ışığında parlayan ateş kızılı saçların, güneş ışığında daha kırmızı ve parlak görüneceğini hayal etti. Saç rengiyle hafızasında bir hareketlenme oldu ama Jack zihnindeki anının devamını getiremedi. Kit ellerini başının arasına alınca Jack yüzünü buruşturdu. Ona biraz konyak vermeliydi ama yanına yaklaşmak da istemiyordu. Masa koruyucu bir barıkattı ve oradan ayrılma fikrinden nefret ediyordu. Tanrı'ya şükür, üzerinde *zavallı taşra beyefendisi* kıyafetleri vardı ve vücudunun tepkileri bol pantolonundan pek de belli olmuyordu. Askeri üniformayla

ya da Tanrı korusun, gündelik kıyafetleriyle olsaydı, Kit'in bedninde yarattığı hareketlenme, açık ortaya serilebilirdi.

Başı hâlâ ellerinin arasındaydı. Jack bıkkınlıkla iç çekerek şişeye uzandı. Ayağa kalktı ve eline aldığı temiz kadehi İngiltere'de bulunabilecek en iyi Fransız konyasıyla yarısına kadar doldurdu. Elinde kadehle yatağa yaklaştı.

Kit sandalyenin gıcirtısını duyunca başını kaldırdı. Önce kadehe, sonra Jack'in yüzüne baktı.

Jack'in hafızası büyük bir gürültüyle geri gelmişti. Jack durdu ve gözlerini kırıştırdı. Sonra ona tekrar baktı ve aklındaki bilgiyi doğruladı. "Kit," diye tekrarladı. "Kit Cranmer?" Alaycı sorusuyla beraber kaşlarını kaldırdı. Kit'in o andaki tek ihtiyacı, adamın elindeki kadehte duruyordu.

Kit kadehteki sert içkiye bakarken adamı dinlemiyordu bile. Tanrım, o düşündüğünden daha da muhteşemdi! Vahşi rüzgârla dağılmış saçları insanın başını döndürüyordu. Kaşları uzun, burnu karakteristik ve çenesi biçimliydi. Ama Kit'i asıl çarpan gözleriydi: Eğik kaşların altına gömülmüş, lamba ışığında gümüş grisi renkte parlayan o nefis gözler... Ve dudakları; uzun ve ince, sıkı ve ateşliydi. Kim bilir onu öpmek...

Kit bu fikri zihninden uzaklaştırdı. Kendine uzatılan kadehi alırken parmakları onunkine değdi. İçindeki tuhaf heyecanı ve paniği bastırmaya çalışan Kit, adamı tam yanında hissederek içkisini yudumlamaya başladı. Jack yatağın kenarında durmuş Kit'in tepesinde dikiliyordu. Ona bir kere daha bakma ihtiyacı hissetti. Daha iyi görebilmek için uzanınca gömleği yeniden gerildi.

Yatağın yanında duran Jack kaskatı kesildi. Kit bakışlarını ona çevirdi. Çenesinin kenetlendiğini, yüz hatlarının sertleştiğini gördü. Jack'in bakışlarının yüzünde gezinmediğini fark etti. Gözlerini takip edince nereye baktığını anladı. Ses çıkarmadan doğruldu, bu bakışlara Londralı erkeklerden alışkındı. Kızarıp bozarmaya ya da genç kız gibi utanıp sıkılmaya gerek yoktu. Konyasından bir yudum daha aldı. Adamın sorusuna cevap ver-

memiştı. Belki bunu yapmak akıllıca olacaktı. Ailesini gizlemeye çalışmak gereksizdi; Cranmer'lar, Norfolk'un sembolü sayılırdı.

"Artık kim olduğumu biliyorsun, ya sen kimsin?" diye sordu.

Jack öfkesinden kurtulmaya çalışarak başını salladı. Tanrım! Çok uzun zaman olmuştu. Görevi büyük tehlike altındaydı. Kendini emniyete alma güdüsüyle duvarın önünde duran sandalyeye yöneldi ve ata biner gibi ters biçimde oturdu. Kit'in sorusunu duymazdan geldi. Kit henüz kendini layığınca tanıtmamıştı.

"Spencer'in torunu olduğundan şüpheliyim." Kit'e dikkatle baktı ama hiçbir tepki alamadı. "Sanırım değilsin. Onun üç oğlu vardı, ama hatırladığım kadarıyla ilk iki kardeş aile kurmamıştı. Sadece ailenin en büyük asisi Christopher Cranmer evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu." Jack'in hafızası canlandı ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Hatırladığım kadarıyla Kit Cranmer olarak da bilinir." Kit'in dudaklarının hafifçe bükülmesi hedefi vurduğunu gösteriyordu. "Demek sen Christopher Cranmer'in kızıydın."

Kit kaşlarını kaldırdı. Sonra omuzlarını silkti ve başını sallayarak onayladı. Peki ama ailesine dair bu kadar ayrıntılı bilgiye sahip bu adam kimdi? Buralı olduğu kesindi ama onu daha önce hiç görmemişti.

Öne doğru eğilirken kirpiklerinin altından Jack'in sertleşen geniş omuzlarına ve pazılarına baktı. Sade ceketinde dolgu yoktu, gördüğü kaslar tamamen gerçektir. Güçlü kalçaları düz pantolonunu geriyordu. Oturduğu için ötesini pek göremiyordu, ama onun gibi at süren herkesin güçlü olması gerekiyordu. Lamba ışığı yüzünü tam olarak aydınlatmasa da otuzlu yaşlarında olduğu anlaşılıyordu.

"Annen kimdi?"

Sevimli ama buyurgan bir tonda sorulan soru, Kit'in zihnini dolaştığı yerden geri getirdi. Bir dakika boyunca adama anlamsızca baktı. Sonra Jack'in sorusunun kendinde yarattığı etkiye şaşırdı. Gözleri tutuşuyordu ve kendine gelmek için derin derin

soluklanmaya başladı. Şaşkınlığından kurtulmaya çalışarak öfkelerini gizlemeye çalıştı.

Bir dakika bekle; dur, aptal! Bir kimliğe ihtiyacın vardı, unuttun mu? Az önce sana bir fırsat sundu. Mesela senin gayrimeşru olduğunu düşünse? Bu kesinlikle hakikatten daha iyi ki zaten gerçeğe inanması olanaksız.

Kit'in gözleri parladı. Kızarıp bozardı ve başını eğdi.

Kit'in yüzünden arka arkaya geçen tuhaf ifadeler Jack'i şaşırtmıştı. Ama yüzü kızarınca durumu hemen anladı. "Üzgünüm," dedi. "Benimki yersiz bir merak oldu."

Kit hayretle başını kaldırdı. Jack özür mü diliyordu?

"Nerede yaşıyorsun?" Jack onun kırsağını hatırladı ve bir tahminde bulundu. "Büyükbabanın hediyesi mi?"

Kit yavaşça başını salladı. Aklından binbir türlü hikâye geçiyordu. Christopher Cranmer'in gayrimeşru kızı olması iyi bir hikâyeydi. Babası, Spencer'in gözdesiydi. Büyükbabası, oğlunun geride bıraktığı gayrimeşru bir çocuktan doğal olarak sorumlu olacaktı. Ama temkinli davranması gerekiyordu. Kaptan Jack, yerel aileler hakkında atıp tutmasına izin vermeyecek kadar çok şey biliyordu. Ama neyse ki Spencer'in öz torununun Londra'dan döndüğünü bilmiyordu.

"Malikânede yaşıyorum." Kuzeni Geoffrey'in yalan söylemeyle ilgili sözlerini kafasında tekrarlandı. *Mümkün olduğunca gerçeğe sadık kal.* "Orada büyüdüm ama büyükanmem öldüğünde beni uzağa gönderdiler." Jack ona neden hiç rastlamadığını anlamıştı.

"Uzağa mı?" Hikâye, Jack'in ilgisini çekmişti.

Kit, içini rahatlatan konyaktan bir yudum daha aldı. Başındaki ağrı hafıflemiş gibiydi. "Chiswick'e taşınan Holme'lu bir papazla yaşamak için Londra'ya gönderildim." Kit, genç papazı düşündü; senaryo akla yatkın görünüyordu. "Başkenti sevmedim. Papaz görev değiştirdiğinde geri döndüm." Kit, Jack'in Holme'dan gelen papazı şahsen tanınaması için dua etti. Adamın görev değiştirip değiştirmediği konusundaysa hiçbir fikri yoktu.

Jack adamı tanımıyordu. Kit'in hikâyesi anlamlıydı, konuşmasına özellikle dikkat ediyor, nazik ve kültürlü ifadeler kullanıyordu. Büyükannesiyle Cranmer'da yetiştirilip sıkıcı bir papazla Londra'da zaman geçiren bir insanın bu kadar kendinden emin ve nazik konuşması çok doğaldı. Basit bir kadın değildi ve hikâyesi inandırıcıydı. Jack'in tutumu da duyduklarına inandığını gösteriyordu. Gözlerini kıstı. “Demek malikânede yaşıyorsun ve Spencer seni açıkça kabul ediyor, öyle mi?”

Evet beyefendi, bu hileli bir soru... Kit elini salladı. “Ah, ben hep sessizce yaşadım. Evle ilgilenmek için eğitildim, yaptığım iş de bu...” Sınavı geçtiğini fark ederek sorgulayıcısına gülümsedi. Spencer bile gayrimeşru bir çocuğu, hiçbir şey yokmuş gibi yetiştiremezdi.

Jack, karşısındaki kadının gülümsemesine baktı. Kesinlikle hoş bir gülümseme idi ama görmese de olurdu! Ressamların resimlerinde yakalamak için bir ömür verip başaramadığı o ışıltıyı saçan bir gülümseme idi. Annesi her kimse, Afrodit'e rakip bir kız doğuracak kadar güzel olmalıydı.

“Gündüzleri Spencer'in hizmetçisi, geceleri bir kaçakçılık çetesinin lideri Genç Kit... Ne zamandır bu işlerin içindesin?”

“Sadece birkaç haftadır...” Kit, Jack'in kaşlarını çatmayı bırakmasını diledi. Taş ocaklarında bir kez ona gülümsemişti. Buna bir de güçlü lamba ışığında şahit olmak istiyordu ama Jack'in yumuşamaya pek niyeti yoktu. Kit ona gülümsedi. Jack yeniden kaşlarını çattı.

“Onca zaman nasıl hayatta kaldın? Yüzünü gizleyip ceketine dolgu koyuyorsun ama ya adamlardan biri sana dokunsaydı?”

“Yapmazlar.” Kit kızarıp bozardığının belli olmamasını umuyordu. “Kadın olduğum akıllarına bile gelmedi, boylu poslu bir ergen olduğumu düşündüler.”

Jack bakışlarını ondan ayırmadan homurdandı. Sonra gözleri kısıldı. “Bunca şeyi nasıl öğrendin? Bir erkek gibi davranmak kolay değildir.”

Kit onun bakışlarına karşılık vererek sözlerini dikkatle seçti. Kuzenleriyle sıkı fıkı ilişkilerini ortaya koyması tutarsızlık olurdu. “Erkekleri ve nasıl hareket ettiklerini inceleme fırsatım oldu.” Alaycı biçimde gülümsedi. “Onlara fazlasıyla aşınayım.”

Jack’in kaşları kalktı, duraksadı ve sordu: “Bu oyuna daha ne kadar devam edecektin?”

Kit omuz silkti. “Kim bilir? Artık kimliğimi öğrendiğine göre buna devam edemeyeceğim zaten.” Burukça gülümsedi. Genç Kit’in kısa hikâyesi sona ermişti, artık heyecanlı maceralara veda etmesi gerekiyordu.

Jack’in kaşları kalktı. “Çekilmeyi mi planlıyorsun?”

Kit ona baktı. “Aklından ne geçiyor?” Gözlerini kırptırdı. “Beni ele vermeyecek misin?”

Jack’in kaşlarını yeniden çattı. “Hayır, bunu yapamam.” Kendini asla muhafazakâr olarak tanımlayamazdı, onun muhafazakâr tarafı Jonathon’dı ve şu anda kesinlikle Jack’ti ama Kit’in bir denizci çetesinin önünde deşifre olması ve bunun sonuçlarını görme fikri, Tanrı biliyordu ya, adamdaki katıksız koruyuculuk içgüdüsünü uyandırmıştı. Kaşlarını çattı. İçten içe durumu kavradı ve sessizce bir küfür savurdu. Onun başına bela olacağını zaten anlamıştı, şimdiyse bu belanın niteliği ortaya çıkıyordu.

Jack derin bir iç çekti. Kit ona bakıyordu, yüzünde belirsizliğin verdiği bir kaygı vardı. Jack söze başladı. “Adamlarınız Hunstanton Çetesi’ne güvenle katılana dek, Genç Kit kaçakçılığa devam edecek.”

Kit onu duymuş ama sözlerini zar zor anlamıştı. İtici bir tip olmadığını biliyordu; eğer isteseydi Londra’daki pek çok erkeği kapısına dikebilirdi. Yine de Kaptan Jack, kim olursa olsun, ona alışılmış bir şekilde yanıt vermiyordu. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. Kit, kasten dirseklerinin üzerine uzandı ve cesurca ona baktı. “Neden?”

Jack’in bedeninde hissettiği ani sertlik sinirlerini bozmuştu.

Kit omuzlarını hafifçe hareket ettirdi, dirseklerini yatağa sıkıca yerleştirdi ve gömleğinin meme uçlarının üzerinden kaydığını hissetti. Jack'in bu gösteriye vereceği tepkiyi görmek için başını kaldırdı, görmeyi umduğu zayıf ve telaşlı ifadeye alaycılıkla gülümsemeye hazırlanıyordu. Bunun yerine adamın yüzünde beliren ezici ve tehlikeli ifadeyle donup kaldı.

Gözleri bir çelik gibi parlaktı ve yüzüne bakmıyordu. Jack onu izlerken çenesinde bir kas titredi ve Kit bunu bir anda fark etti. Konuşamamasının sebebi cevap vermek istemeyişi değildi. Jack aklından geçeni yapmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu sadece. Kit aniden bir yudum konyak içmek için uzandı.

Jack sarsılarak derin bir nefes aldı ve karşısındaki budalanın içinde bulunduğu tehlikeyi fark etmediğini düşündü. Bir saniye daha bunu yapmaya devam ederse ayağa kalkıp sandalyesini bir kenara itecek ve seks düşkünü bir aygır gibi kadının üzerine atlayacaktı.

Neyse ki Kit geri çekilmişti. Jack onunla iş ilişkisi kurması gerektiğini kendine hatırlattı. *Ne sormuştun?* diye düşündü. “İleride çeteleri birleştirmek istiyorum. Seni ifşa edersem adamların alay konusu olur ve işime yaramazlar. Birden ortadan kaybolursan seni uzaklaştırdığımı düşünüp muhtemelen bize katılmazlar, bu yüzden şimdilik bu sahil boyunca faaliyet gösteren iki çete olmasını istiyorum.”

Kit kaşlarını çatı ve kadehinde dönen kehribar rengi içkiye baktı. Onun belirsiz bir süre için erkek kılığında kalmasını öneriyordu, gerçeği sadece ikisi bilecekti. Kit bunu sürdürebileceğine emin değildi. Gören herkes erkek olduğunu düşündüğünde, pantolon giyip ortalıkta gezinmek çok güzeldi ama bir kişinin bile gerçeği bilmesinin, işin rengini değiştireceğinden şüpheleniyordu. Ayrıca Jack'in karşısında genç bir delikanlıyı oynamak da istemiyordu. Kit kararlılıkla başını salladı. “Onlara ben açıklasam...”

“Seni korkuttuğumu düşünürler.”

Kit dik dik baktı ve doğruldu. “Onlara desem ki...”

“Ne dersen de fark etmez.”

Jack’in yüzündeki keskin ifade pek de cesaret verici değildi. Ama yaptığı plan tam bir delilikti. “Bunun aptalca olduğunu kendin söyledin. Ya onlar ve çetenin geri kalanı gerçeği anlarsa?”

“Anlamazlar. Beni atlayıp böyle bir şeyin peşine düşmeyeceklerdir.”

Jack’in bu konudaki inancı sarsılmazdı. Ona göre işlerin ters gittiği bir senaryoyu Kit’le tartışmak mantıksızdı. Yine de yaptığı plan oldukça tehlikeli görünüyordu. Şans eseri sırrını doğru kişi öğrenmişti. Onu cezbeden, vahşi bir heyecan sunuyordu önüne. Gözlerini kısıtı ve sözlerini dikkatle seçti. “Beni ele vermeyeceğini nasıl bilebiliriz?”

Jack’in gözleri parıldadı. Hedefine yaklaşmıştı. Bu kadın onu heyecanlı bir lise öğrencisi falan mı sanıyordu? Soğukkanlılıkla ve kasıtlı olarak, bakışlarını artık belli olmayan ama orada olduklarını bildiği göğüslerinde bir süre sabitledi ve gözlerini bilerek uzun bacalarına kaydırdı.

Jack gözlerini kırptırdı, sonra öfkeyle yüzü kızardı. Acımasızca kaşlarını çatı. “Elbette seni ele vermeyeceğim! Bundan ne çıkarım olabilir ki?” Onu incelerken gözleri kısıldı. “Seni temin ederim, sana Genç Kit gibi davranacağım.” Genç Kit’le fazla ilgilenirse diğerlerinin ne düşüneceğini söylemek şu an için akıllıca olmazdı. “Elbette şu durumda ilgine karşılık veremem.”

Kit’in öfkesi alevlendi. Karşılaştığı tüm çekilmez, kendini beğenmiş adamların arasında Jack birinci olmuştu. Muhtemelen ne kadar muhteşem olduğunun farkındaydı ve bunu kuşkusuz onlarca kadından duymuştu. Ama iki dünya bir araya gelse bunu Kit’ten duyamayacaktı. Kit başını kaldırdı. “Ne ilgisi?”

Jack kahkaha attı. Aniden ayağa kalktı ve sandalyeyi yana çekti. Görevi, duygusu ve güvenliği hakkındaki tüm düşünceleri Kit’in meydan okumasıyla dağılmıştı. Ona ilgisi yok muydu yani? Yatağa doğru ilerledi.

Kit gözlerinin yuvasından çıkacağını sandı. Dehşetle kaçmaya çalışırken örtülere dolandı ve yatağın üzerine düştü. Jack tüm cüssesiyle üzerinde yükseliyor, gölgesi onu yutuyordu. Ellerini beline koydu, yatağın ucundan Kit'e baktı. Bir elini uzattı. "Buraya gel."

Kit kızgındı. Ona yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Adam haince gülümsüyordu. Bu gülümsemenin yerine kaşlarını çatmasını tercih ederdi; göstereceği öfke bile gülümsemesinden daha tekindi. Kit öfkeli bir ifade takınmaya çalıştı.

Jack'in gülüşü genişledi, gözleri parladı. Bu cadaloza haddini bildirmeye kesin kararlıydı. Ona sarhoş bir süvari birliğinden daha fazla sorun çıkarmıştı. İlk başta yatakta oynamayı bekleyen bir kedi gibi davetkârdı. Şimdiyse utandırdığı için tehdit altındaki bakireyi oynuyordu.

Ama onunla yatağa girecek kadar çılgın değildi. Kit kaşlarını çatıyor, menekşe rengi gözlerinden ateş saçılıyordu. Jack ona uzandı.

Kit de oturmak için hamle yapınca ne yazık ki ikisinin de dengesi bozuldu. Jack'in parmakları kadının avucunda kıvrıldı. Kit doğrulmaya çalışırken düştü ve Jack onu tutmak için elini sıktı. Sonuçta ikisi de amacına ulaşamadı. Jack'in bacağı yatağın ucuna çarpınca tökezledi ve Kit'in ona kuvvetle tutunmasından ötürü dengesini kaybedince kendini onun yanında, yatakta buldu.

Kit bir çığlık attı ve yaktan atlamaya çalıştı. Büyük bir el kalçasını tutarak onu yüzüstü çevirdi. Aklına düşen korkunç anılarda kuzenleriyle yaşanan kavgaları hatırlayan Kit, onunla savaşmak yerine yüzünü Jack'e çevirdi.

Jack, bacaklarının arasına yiyeceği tekmeden son anda, hızlı bir refleksle kurtuldu. Adam uygunsuz bir davranışta bulunmak-tan vazgeçerek Kit'in ellerini yakaladı ve sıkıca kavradı.

Kit şaşkınlık içinde kıvranarak mücadeleye devam etti.

"Sakin ol seni aptal ahlaksız, yoksa sonuçlarına katlanırsın!"

Bu Kit'i durdurdu. Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Göğsü, gömleğinin altında hızla yükselip iniyordu. Jack bu tepkinin sebebini bilmiyordu ama Kit'in davetkâr tavrının tam tersine döndüğü gerçektir. Ellerini bırakıp tatlı göğüslerini öpmeyi düşündü. Avuç içleri kamaşıyordu.

Jack bakışlarını zorlayarak yüzüne çevirdi. Bakışları buluştu ve Jack kadının gözlerindeki paniği gördü. Panik mi? Jack, menekşe rengi bakışlardaki isyanı görünce gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Neler oluyordu? Şimdi gerçekten de tehdit altındaki bir bakireye benziyordu. Kendini toplamaya çalışırken bacaklarının arasında sertleşen erkekliğini hissetti.

Bakire olabilir miydi? Jack'in beyni, bu fikri anında reddetti. Kendini *erkeklerle aşına* olarak tanımlayan, onun yaşında bir kadın bakire olamazdı. Ayrıca yaptığı hamlelerden deneyimli olduğunu belliydi. Hayır, gerçek şuydu: Her ne sebeple olursa olsun Kit onu istememişti. Belki de Jack'in kendisini arzuladığını bildiği için... Kimi kadınlar böyleydi. Jack, kadınlar konusundaki bilgisiyle gurur duyardı. Bu büyüleyici varlıklara dair on beş yıllık bir tecrübesi vardı. Kit ondan gerçekten nefret etse bile kısa sürede bunu tersine çevirebilirdi. Ve Genç Kit'in görevi tamamlandığında, onunla çok güzel birkaç saat geçirebilirdi.

Jack gözlerini açtı ve Kit'in yüzüne baktı. Yine kaşlarını çatıyordu. Yarım yamalak gülümsedi. Jack'in ihtiyacı belliydi ama genç kadın bunu karşılayacak durumda değildi. Henüz...

Jack başparmaklarını Kit'in avuçlarına yasladı. Yavaşça ve kasıtlı olarak, başparmağını dairesel biçimde hareket ettirerek hassas tenini okşadı. Kit'in gözlerinin büyümesini izledi.

Kit suskundu. Akıl tutulması yaşıyordu. Ne kendi deneyimleri ne de Amy'ninkiler, Jack'in üzerinde yarattığı etkiye onu hazırlamamıştı. Onu öpmemiş olmasına rağmen doğru düşünmüyordu. Avuç içlerine dokunuşu sanki her damarda, her sinirde küçük titreşimler yaratıyordu. Bedenini ikiye bölen bir sıcaklık hissediyordu. Kalçalarını kaldırıp bedenini onunkine bastırarak ısıtmak isteyen belli belirsiz bir dürtü hissetti. Yarattığı büyüden

kurtulmak için mücadele ederek direndi. “Bırak gideyim Jack.” Sözləri yumuşak ve kadınsıydı, emir verir gibi değildi.

Jack adının dudaklarından dökülmesinden aşırı derecede memnun halde sırttı. “İstedigimi yapacağına söz verirsen seni bırakırım.”

Kit kaşlarını çatdı. Onu tehdit mi ediyordu? Düşüncelerini kelimelere dökmek gücü, özellikle de karşısında onu çiğ çiğ yemek isteyen bir adam varken... Yavaşça, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“İki ay boyunca Genç Kit olarak kalacaksın. Ondan sonra görevden ayrılmanı sağlayacağız.” *Ve sonra sevgilim olarak bir sonraki görevine başlarsın.* Jack, Kit’in güzel gözlerine bakarak gülmüştü. Orgazm olurken gözlerinde menekşe renginin en koyu tonunun belireceğine emindi. Bunu deneyimlemek için sabırsızlanıyordu.

Kit nefesini sabitleyemedi. Başını sallamakla yetindi. “Asla işe yaramayacak.”

“Yarayacak. Yaramasını sağlayacağız.”

Fikir baştan çıkarıcı ve çok çekiciydi. Kit, durumu kavramaya çalışıyordu. “Ya yapmazsam?”

Jack’in kaşları kalktı ama yüzünde yine o hain gülümseme belirmişti. Sonra dramatik bir şekilde iç çekti ve Kit’in avuçlarını okşamayı bıraktı. Kit rahatladı, ama adam narin elini dudaklarına götürüp parmak ucunu öptüğünde yeniden paniğe kapıldı. Dudaklarını hissetmek genç kadında bir şok etkisi yaratmıştı.

Jack onu izlerken neredeyse gülecekti. Demek ilgisizdi? Biraz daha uğraşırsa Kit duvara tırmanacaktı. “Bu işte bana katılmayacaksan başka ne tür bir ortaklıktan keyif alabileceğimizi düşünmemiz gerekecek.”

Kit ona gizlemediği bir dehşetle baktı.

Jack, avucuna bir öpücük kondurmak için elini çevirdi. Kit’in tüm vücudunun gergin olduğunu hissetti. “Bence konuşmamız

gereken ilk şey, bu gerginliğinin sebebi olmalı...” İstemeyerek de olsa bakışları gömleğine ilişti ve zihninde gizlediği zevkleri düşünmeye başladı. Göğüslerini aç bakışlarından koruyan tek şey kalın malzemeydi. Onun Genç Kit olmaktan vazgeçmesini tüm yüreğiyle diledi.

Kit düşünmekten yorgun düşmüştü. Şu an ne hissediyordu? Tiksinti mi? Nefret mi? Şu an yoğun bir panik duygusu yaşıyordu, yoksa adamın ne kadar çekici olduğunun farkındaydı. Kendini tutmasa isterik kahkahalar atabilirdi. Jack’in bu kadar yakınında durması iradesini tüketiyor, yaptığı en ufak hareket işleri daha da kötüleştiriyordu. Birkaç hamle daha yaparsa yelkenleri suya indirebilirdi. Bir an için Jack’in onu öpeceğini düşünerek telaşla cevap verdi. “Tamam...”

Jack bakışlarını yüzüne, zihnini de sözlerine odakladı. “Tamam mı?”

Kit sesindeki hayal kırıklığını fark etti. Halbuki istediğini kabul ettirdiği için daha coşkulu olması gerekirdi. “Evet, pekâlâ, kahretsin!” Ellerini sertçe itti. “Diğerleri kabul ederse Genç Kit olarak kalacağım, ama sadece bir aylığına... Adamlarım senin çetene geçene kadar...”

Jack’in iç çekişi yürekten geldi. İsteksizce onu serbest bıraktı. Ondan uzaklaşmadan önce doğrudan mor kıvılcımların aydınlattığı iri gözlere, çekici bir şekilde gülümsedi. “Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?”

Jack’in hali kadını güldürdü.

Kit ona tam olarak teslim olmuş sayılmazdı ama üzerinde çalışmak için bir ayı vardı.

Kadın onun yanında kıpırdamadan yatıyordu, Jack hâlâ yakınında olmasına rağmen ona dokunmadığı için kafası tekrar çalışmaya başlamıştı. Hunstanton Çetesi’nin sevkıyatları hakkındaki soru işaretlerini hatırlayarak kafa karışıklığına sebep olan konuyu açtı. “Yeni Yüksek Komiser Lord Hendon’ı ve sevkıyatlara olan ilgisini duymuşsundur sanırım?”

Jack, bu sözlerden duyduğu heyecanı bastırmayı başardı. Ne duymuştu? Ellerini başının arkasına koydu ve tavana bakarak konuştu. “Askeri birliklerin Sheringham konusunda aşırı bir gayret gösterdiği iyi biliniyor.”

Kit kaşlarını çattı. “Demek istediğim bu değil. Lord Hendon’ın bazı sevkiyatlarla özel olarak ilgilenmesi için atandığını duydum.”

Jack, ona yan yan baktı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Birisi büyükbabama söylerken kulak misafiri oldum.”

“Kim?”

“Lord Marchmont...”

Jack’in dudakları büküldü. Lord Marchmont’un mesajını doğru bir şekilde aktaracağına emindi ama Kit bunları belli bir mesafeden dinlediyse tüm sohbeti duyamamış olabilirdi. İki meslektaşın, Spencer’in hizmetçisi önünde böyle bir işi açıkça tartıştığını düşünmek istemedi. “Durum buysa, Lord’un faaliyetlerini yakından izlememiz gerekecek.”

Kit alaycı bir şekilde homurdandı ve doğruldu. “Eğer bu işlere gerçekten müdahale ederse tabii. Bütün gün şatosundan çıkmıyor ve oturduğu yerden birliğe emirler yağıdırıyor.”

Jack hayretle ona baktı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Onu hiç görmedim, bu yüzden... Birkaç aydır burada ama çoğu insan onu görmedi. Spencer bir akşam yemeği verdi. Lord Hendon da davet edilmişti ama önceden verilmiş bir sözü varmış.”

Sesindeki tiksinti Jack’in gözlerini kırptırdı. “Bunda yanlış olan ne?”

Kit’in dudağı alaycılıkla kıvrıldı. “O gece çevredeki tüm aileler Cranmer’deyken, kiminle görüşmesi olabilir?”

Kit, Jack’in şaşkınlığını fark etmemişti. Çarşafların arasındaki boş konyak kadehini buldu ve üzerine damlayan içkiyi atkısıyla silerken aniden kıkırdadı.

“Komik olan ne?”

“Zavallı adam insan içine çıkamıyor diye ona kızmak belki

de haksızlık olur. Kasabanın hanımları onunla tanışmak için can atıyor. Bayan Cartwright, kızı Jane için onu çok uygun bir eş adayı olarak görüyor. Leydi Marchmont ise...” Kit, sözlerinden duyduğu dehşetle sustu.

“Leydi Marchmont’un kurban olarak seçtiği kim?” Jack’in pürüzsüz sesinde beliren kahkaha cesaret vericiydi.

Kit, “Başka biri,” diye kısaca yanıt verdi. “Ve ben de zerre kadar kıskanmıyorum.”

“Ah?” Jack büyülenmiş bir şekilde ona baktı. “Nedenmiş?”

Kit birkaç dakika önceki telaşına rağmen Jack’in yanında oturmanın verdiği beklenmedik hissin tadını çıkarıyordu. Tuhaf bir şekilde rahattı ve artık kendini tehdit altında hissetmiyordu. Açıklanamayan bir nedenle Jack’ten bir zarar gelmeyeceğine ikna olmuştu. Onun yaptıklarına karşılık vermeye çalıştığında mücadele etmek zorlaşıyordu. Ama bu tür bir oyuna girmedğinde onunla tamamen yan yana olduğunu hissetti ve yeni Yüksek Komiser hakkındaki fikrini paylaşmaya son derece hazırdı. Etkileyici bir ifadeyle, “Duyduklarıma göre Hendon, kulağa yaşlı bir pinpon gibi geliyor.” Elindeki kadehi inceledi. “Elli yaşında olmalı ve ayağı aksıyormuş. Leydi Marchmont, *Hendon tarzı* olduğunu söyledi ama bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok, muhtemelen tipsizin teki...”

Jack’in kaşları iyice kalkmıştı. Kit’e *Hendon tarzı* kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlatabilirdi ama bunu yapmadı. Öfkesiyle boğuşmakla meşguldü. “Adamla tanıştın galiba.”

“Hayır...” Kit başını salladı. “Onu neredeyse kimse tanımıyor, o yüzden istediğimiz gibi konuşmakta özgürüz, değil mi?”

Ve bu, diye düşündü Jack, *karşı konulması çok zor bir argüman...*

Ani bir rüzgâr uğultusu Kit’i kendine getirdi. Tanrım! Burada, Kaptan Jack’in yatağında oturup gece boyunca sohbet etmişti. Kafasında taş düşmüş olmalıydı! Yatağın kenarında doğruldu. “Gitmeliyim.”

Jack uzun parmaklarıyla Kit'in bileğini kavradı. "O zaman anlaştığımızı kabul ediyorum. Senin adamların benimkilere katılacak."

Kit kaşlarını çatı. "Diğerleri kabul ederse... Onlara sormam gerekecek. Planladığımız gibi taş ocağında buluşuruz ve kararımızı bildiririm."

Jack'e baktı. Yüzündeki bomboş ifade okunamıyordu. Ama Kit onun koşullardan hoşlanmadığını hissediyordu.

Jack, onun meydan okuyan yüzüne baktı ve onu kendisine çekip öperek anlaşılmaya varmayı düşündü. Dudakları baştan çıkarıcı, yumuşak, dolgun ve yıkıcı derecede kadınsıydı; özellikle şu anki yüz ifadesiyle... Aniden, zihnini ondan uzaklaştırdı. Kit'in önerisi son derece adildi, ama taş ocaklarındaki anlaşma konusunda ona güvenmiyordu. "Taş ocaklarında değil, şahsen bana gelmen şartıyla cevabın için iki gece beklemeyi kabul ediyorum."

Kit, ellerini tutan eline ve yatakta rahatça gerilmiş uzun gövdesine bakmamaya çalıştı. Savunmasızlığını gizlemesinin bir yolu yoktu. Jack'in gözlerine baktı ve derinlerde soğuk bir kararlılık okudu. Buraya tekrar gelmesi gerçekten önemli miydi?

Kit'in vahşi yanı, nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı.

"Pekâlâ..." Kit'in cevabı üzerine Jack bileğini tutan elini gevşetti. Kit ayağa kalktı. Sonra öfkeyle kızarak yatağa geri döndü. Kıyafetleri ve göğüs bağları hâlâ dağınıktı. Bu şekilde Cranmer'a geri dönemezdi; yolda durup kendine çekidüzen vermek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Jack onun telaşının sebebini hemen anladı. Sonra Kit'in sinirlerini bozan yavaş bir sesle güldü. Oturdu. "Arkanı dön de bağlayayım." Kit ona korkunç bir bakış attığında pis pis sırıttı. "Ne de olsa onları ben çözdüm."

Kit onun alaycı sözleriyle yeniden kızardı ve isteksizce arkasını döndü. Başka ne yapabilirdi ki? Adam onun çıplak sırtını çok-

tan görmüştü. Hatta göğsünü de! Yataktaki kumıldanmayı fark ettikten sonra gömleğinin arkasını sıvadı.

“Bağlamamı istediğin noktada tut.”

Kit, göğüsleri üzerindeki bantları yerleştirmek için ellerini gömleğinin altına kaydırды. “Daha sıkı,” dedi.

Arkasından anlaşılmaz bir mırıltı geldi.

“Biraz daha...”

“Tanrım, kadın! Yaptıklarını yasaklayacak bir kanun olmalı!”

Kit bunu sözü anlamak için biraz düşündükten sonra kıkırdadı. “Kalıcı bir hasar bırakmam, merak etme...”

Düğüm sıkıca bağlayıp gömleğini düzelten Kit ayağa kalktı ve gömleğini beline soktu, atkıyla ağzını ve burnunu örtmeden önce ceketinin omuzlarını düzeltti.

Jack yatağa uzanmış, bu dönüşümü dikkatle izliyordu. Kadın olduğunu bile bile kılık değiştirmesinin doğru olduğunu kabullenmişti. “Kısrağın arka tarafta ahırda, benim atıma arkadaşlık ediyor. Ona çok yaklaşma, ısırır.”

Kit başını tamam dercesine salladı. Şapkasını yatağın köşesinde buldu ve buklelerinin üzerine yerleştirdi. “Nerede olduğumuzu söylemedin.”

“Hendon Kalesi’nin yaklaşık iki mil kuzeyinde...”

Şapkasının altında Kit’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Jack, yüreğinin sesini dinleyen bir adam gibi görünüyordu. “Tehlikeyi yaşamayı seviyorsun, değil mi?”

Jack zekice gülümsedi. “Can sıkıntısını uzak tutar.”

Başıyla selam veren Kit kapıya doğru yürüdü.

Jack sırtıttı. Boğuk sesi ve böylesine kolaylıkla büründüğü erkeksi havasıyla, bir ay boyunca çok eğleneceğinden emindi.

Kit kapıda durakladı. “O zaman sonraki görüşmemize kadar, hoşça kal...”

Jack duygusuz bir ifade takınmaya çalışarak başını salladı. “Orttadan kaybolma, olur mu? Adamların acemilik edebilir. Ayrıca seni nerede bulacağımı biliyorum.”

Kit, o gece ilk kez Kaptan Jack'in Hunstanton Çetesi'nin lideri olan buyurgan tarafıyla karşı karşıya gelmişti. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu belli ederek onu eğlendirmeye niyeti yoktu. Kapıyı açmadan önce onu selamlayıp, "Burada olacağım," diyerek eşikte durdu.

Ve çıkıp gitti.

Jack kendini yatağa bıraktı ve onunla orada sevişmeyen ilk kadını düşünmeye başladı. Hızlı toynak sesleri ona Kit'in yolda olduğunu söylediğinde derin hayallere daldı. İç çekerek gözlerini kapadı ve Genç Kit'in bir aylık görev süresinin göz açıp kapayıncaya dek bitmesini diledi.

Bölüm 10

Ertesi sabah, Kuzey Norfolk'un yeni Yüksek Komiseri Lord Hendon, eski dostu ve iş arkadaşı George Smeaton ile birlikte King's Lynn'deki Gümrük Dairesi'ni ziyaret etti.

Uzun bacaklarını karargâhtaki en iyi sandalyeye, zarif bir şekilde yerleştirmiş, omuz uzunluğundaki saçlarını ense kısmında siyah bir kurdeleyle bağlamıştı. Jack baştan aşağı aktif görevden yeni dönmüş bir asker kılığındaydı. Sol bacağına bir atel takmıştı. Corunna'nın cehenneminden yaralı dönmüştü. Lord Hendon ile Kaptan Jack arasındaki farkı oluşturan atel, eski günleri hatırlamasına sebep oluyordu.

Uzun parmaklı eliyle dairenin kayıt defterindeki sayfaları yavaşça çevirirken yüzüğündeki safir mavisi taş parlıyordu. Bir yandan Çavuş Tonkin'in Lynn ile Hunstanton arasında faaliyet gösteren kaçakçılık çetesini yakalamak konusundaki başarısızlık hikâyelerini dinliyordu. George, Tonkin'in performansına sessizce tanıklık ederek pencerenin kenarında oturuyordu.

"Şeytani bilgelikte bir grup efendim... Bana kalırsa onlara çok zeki bir adam liderlik ediyor."

Jack, Kit'in bunu duyduğunu varsayarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Kulübeye döndüğünde bunu ona iletecekti. Tonkin'in anlattıklarını açık bir ilgiyle dinlerken bile o sorunlu

kadını düşünmek yorgun bedeninin müthiş biçimde uyarılmasına yol açıyordu. Tonkin'in sözlerine odaklanmaya çalıştı.

Tonkin'in iri bedenini; kaba, yuvarlak yüz hatları ve kocaman kulakları tamamlıyordu. Performansı düştüğü ve eskisi gibi varlık gösteremediğinden Jack, onun aksine çok randımanlı çalışan Osborne'u operasyon alanlarının dışına göndererek Tonkin'i sevkiyatın yoğun yapıldığı yerlerde kasten görevlendirmişti. "Bu sevkiyatlardan birini bile yakalayabilirsek size onları elimle teslim edeceğime şüpheniz olmasın." Tonkin'in yuvarlak gözleri parıltıladı. "Onlara askeri birliklerle oyun oynanmayacağını öğretir, iyi bir ders verirdim."

"Gerçekten Çavuş... Hepimiz bu çetenin durdurulması gerektiği konusunda hemfikiriz..." Jack öne doğru eğildi, bakışları Tonkin'i şaşırttı. "Osborne, Sheringham civarında görev aldığı için Hunstanton'dan Lynn'e uzanan sahil şeridinde odaklanmanızı öneririm. Bu çetenin sadece o bölgede faaliyet gösterdiğini düşünüyorum."

"Evet efendim, başka yerlerde izleri yok." Jack'in derin bakışlarının altında hapsolmuş Tonkin, oturduğu yerde tedirgin bir şekilde kıpırdandı. "Ama efendim, adamlarımı bu tarafa göndereceksem Brancaster sahillerini kim takip edecek? Size yemin ederim orada da faaliyet gösteren büyük bir çete var."

Jack'in yüzünde müthiş bir küçümseme belirdi. "Adım adım ilerleyeceğiz Tonkin. Önce Hunstanton ile Lynn arasında faaliyet gösteren çeteyi halledin, sonra *büyük çetenizin* peşinden gidebilirsiniz."

Aşağılayıcı ve alaycı ifadesi Tonkin'in yüzünde tokat gibi patlamıştı. Dikkatle selam verdi. "Anlaşıldı. Başka bir şey var mı Lordum?"

Tonkin'le işi bitince Jack ve George, Gümrük Dairesi'nden ayrıldı. Arnavurtkaldırımlı meydanı geçerken George adımını Jack'e göre ayarladı.

Bastonunu sanatsal bir şekilde kullanan Jack, içindeki suçluluk

duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. George'a Kit'ten bahsetmemiştir. Matthew gibi George da Kit'in o ya da bu şekilde işten çekilmesini onaylamayacaktı. Temelde Jack bu fikre katılıyordu; *o ya da bu şekilde* kısmının ne olacağı belirsizdi ve Jack şu an için bu sırrı ifşa etmenin hata olduğunu bilecek kadar deneyimliydi.

Vicdanını rahatsız eden bir diğer mesele ise Kit'e karşı daha nazik davranması, içindeki cinsel isteğe boyun eğmemesi gerektiği hissiydi. Bundan böyle ona karşı profesyonelce davranmak zorundaydı, en azından çeteden ayrılana dek... Ayrıldıktan sonra yükü hafifleyecek ve onunla kişisel ilişkilerini geliştirme şansı bulacaktı.

Bunun hayali bile onu önceki gece sabaha dek uyanık tutmuştu. "Lord Hendon, değil mi?"

Az öteden gelen selam, Jack'i hayallerinden uyandırdı. Başını kaldırdığında önünde dikilen iriyarı adamı gördü. Bakışlarını kıvrık beyaz saçlarına ve keskin gözlerine odakladığında, göz bebeklerindeki solgun menekşe rengini fark etti ve Kit'in büyükbabası Lord Cranmer ile yüz yüze geldiğini anladı.

Jack gülümsedi ve elini uzattı. "Lord Cranmer?"

Eli kocaman bir avucun içinde kaybolmuştu.

"Evet..." Spencer tanınmış olmaktan memnundu. "Babanı iyi tanıdım oğlum. Marchmont benimle konuştu. Yardıma ihtiyacın olursa söylemen yeterli..."

Jack ona nazıkçe teşekkür etti ve George'u tanıtarak ekledi: "Birlikte ordudaydık."

Spencer, George'un elini sıktı. "Amy Gresham'la nişanlandın, değil mi? Sizi merak ediyorduk."

"E-eyet..." George kederli gözlerini Jack'e çevirdi.

Jack mükemmel bir hamleyle durumu toparladı. "Yemeğinizi kaçırdığımız için üzgünüz, ancak Londralı arkadaşlarımız birlikten haber getirmişti."

Spencer kıkırdadı. "Bahane uydurmanız gereken kişi ben değilim. Erkekler davetlere katılmayınca bunu mesele yapan genel-

likle kadınlardır.” Gözleri parıldıadı. “Jake’in oğluna benden bir tavsiye: Kendini bir çılgınlığın ortasında bulmadan fırtınayı atlatsan iyi edersin. Kocakarılarından kaçarak kurtulamazsın, aksine daha çok üstelerler. Bırakın sizi denesinler. İyi bir av olmadığınızı anladıktan sonra başkalarına yönelirler.”

“Tanrım! Av benim herhalde...” Jack şaşırılmış görünüyordu.

“Bu kesinlikle bir av, emin olabilirsiniz.” Spencer sırtıttı. “Artık Norfolk’tasın, Londra’da değil. Burada işler ciddiyetle yürür.”

“Uyarınızı aklımda tutacağım Lordum,” diyen Jack, pişkince sırtıttı.

Spencer kıkırdadı. “İyi edersiniz. Sizi hanımefendilerinden birinin çok sevgili kuzenlerinden olan başıboş bir kadının esiri olarak görmek istemeyiz, değil mi?” Spencer yazdığı bu korkunç senaryo üzerine kendi kendine gülerек yoluna devam etti.

“Lanet olsun!” Jack içini çekti. “Adam haklı olabilir.” Kit’in önceki gece yatağında otururken söylediği sözlerin hatırası beyininde yankılandı. “Mahcup davranmanın işe yarayacağını düşünmüştüm ama birkaç balo ve yemeğe katılmamız gerekecek galiba.”

“Öyle mi?” George’un gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Ben artık nişanlı bir adamım ve tehlike altında değilim, hatırlatayım.”

Jack’in gözleri kısıldı. “Beni savaş alanına yalnız mı göndereceksin?”

“Lanet olsun Jack! Corunna’da sağ kaldın. Elbette burada da tek başına savaşabilirsin.”

“Ah, ama düşmanı henüz görmedik, değil mi?” George’un şaşkın yüzüne bakarak devam etti. “Leydi Whatsit’in sıkıcı kuzeni... Papazın tuzağına yakalanırsam neler olur, bir düşünsene...”

George, otuz beş yaşında, engin ve eşi benzeri olmayan bir cinsel deneyime sahip, iyi niyetli Lord Hendon’ın zarif figürünü baştan aşağı süzdü. “Jack, mütevazî düşüncemi sorarsan, bu bölgenin hanımlarının hiç ama hiç şansı yok.”

Kulübenin kapısının önü karanlıktı. Kit, Delia'yı karşıdaki ağacın altına çekti ve etrafı inceledi. Panjurların arasından ışık sızıyordu. Gece yarısıydı ve ortalık hareketsizdi. Kit dizginlerini gevşetti ve Delia'yı ahıra doğru yönlendirdi.

Ahır girişinin gölgesinde attan indi ve dizginleri Delia'nın başının üzerine çekti. Kısarak başını sertçe salladı.

"Yardım edeyim."

Kit bir küfür savurarak sıçradı. Büyük bir el, dizginleri usulca kaldırmakla onun etrafında döndü. Üzerine düşen gölge Jack'ten başkası değildi. Bir anda cesareti kırılmış, zihni dokuşuyla paramparça olmuştu. Jack, Delia'yı karanlıkta bağlarken sessizce bekledi.

"Başka kimse var mı?" diye sordu karanlığa bakarak.

"Yok, içeri gel."

Kit, Jack'in uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etti. Kapıya gelince Jack önden içeri girdi, sandalye çekmek için masaya yöneldi. Kit kapıyı dikkatlice kapattı, sonra ona baktı ve oturmadan önce zihnini toplamaya çalıştı.

Jack yine kaşlarını çatıyordu, ama Kit zaten gülümsemesine dayanacak halde değildi. Şapkasını ve atkısını çıkararak oturdu.

Jack, Kit oturur oturmaz soruyu sordu. "Kararın nedir?" Yirmi dört saatten uzun bir süredir kendini bu toplantıya hazırlıyor, daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Kit ufukta belirlediği an, ilk aklına gelen şey onunla sevişmek olmuştu. Bir an önce bu görüşmeyi bitirip onu sağ salim evine yollamak istiyordu.

Kit'in yüzündeki ifade Jack'in kaşlarını çatışından pek de hoşlanmadığını söylüyordu. Jack ise onun yüzüne bakmıyordu. Mevcut tüm sıkıntılarının nedeni oydu. Varlığının sonuçları bir yana, onun oyununa destek verdiği için ifade edemediği bir suçluluk duygusuyla baş etmek zorundaydı.

Matthew veya George'a bu sırrı söylememişti. Ve şimdi, daha önce görmezden gelmekte zorlanmadığı karanlık bir figür olan

Spencer'in farkındaydı. Adam karşılaşmaları sonucu ete kemiğe bürünmüştü ve muhtemelen gayrimeşru olsa bile asi torununa karşı gerçek bir şefkat duyuyordu. Elbette bunu ona söylemek imkânsızdı. Ne diyebilirdi ki? "İhtiyar, piç torunun kaçakçı kılığına giriyor" mu?

Bakışlarını Kit'in lamba ışığında parıldayan buklelerinden kaçırarak Jack, Spencer'inkinden oldukça farklı tondaki menekşe gözlerine baktı. Kit, Jack'in ani sorusuna binicilik eldivenlerini yavaşça çıkararak yanıt vermişti. "Adamlarım kabul etti." Çeteyle akşam erken saatlerde buluşmuştu. "Sevkiyatın ne olduğunu önceden bize bildirmeniz şartıyla size katılacağız." Bu şart Kit'e aitti, balıkçılarsa onları çok memnun eden bu teklifi gözü kapalı kabul etmişti.

Jack yüzü anlamsız bir ifadeye büründü. Bunu neden bilmek istiyordu ki? Zihni olasılıklar arasında gidip geliyordu ama kesin bir cevap bulamadı. "Hayır..." Cevabı kısa tuttu ve tepkisini bekledi.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Kit. Omuz silkti. "Pekâlâ... Size katılmamızı istediğini sanıyordum." Eldivenlerini tekrar takmaya başladı.

Jack, hızla cevap verdi. "İstediğin şey imkânsız... Bir sevkiyatı kabul etmeden önce seninle görüşmem gerekirse çeteyi nasıl yönetebilirim? Çetenin bir tek lideri olur. Unuttun galiba ama o benim..."

Kit dirseklerini masaya dayadı ve bakışlarını Jack'in gözlerine dikerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Belirgin kaşları ve çıkık elmacık kemikleriyle çok güçlü bir yüzü vardı. "Ben kendimi çeteden sorumlu hissediyorum. Hangi sevkiyatları kabul ettiğinizi veya reddettiğinizi bilmiyorsam, doğruyu yanlış nasıl ayırt edebilirim?"

Jack'in öfkesi büyüdü. İşin aslı Jack'in itiraz edemeyeceği bir konuya değiniyordu. Erkek olsaydı, böyle bir soruyu alkışlardı. Çete ne kadar küçük olursa olsun bir lider için doğru tutum buydu ama Kit bir erkek değildi.

Kit ustalıkla devam etti. “Bir temsilcinin onayını beklemek zaman kaybettirebilir. Ama sevkiyatları ayarlarken yanında olursam bu işimizi kolaylaştırabilir.”

Jack başını iki yana salladı. “Hayır, bu çok tehlikeli... Balıkçıları kandırmak kolaydır ama bağlantı kurduğumuz insanlar onlar gibi değil. Kılık değiştirdiğini bir anlarırsa olacakları Tanrı bilir.”

Kit değerlendirmeyi soğukkanlılıkla dinledi ve eldivenlerini parmaklarının arasından çekti. “Ama daha çok Nolan’la anlaşma yapıyorsun değil mi?”

Jack onaylayarak başını salladı. Nolan, ana sevkiyat kaynağıydı, ancak bölgede üç ajan daha vardı.

“Nolan ile herhangi bir aksilik yaşamadan tanıştım, tehlikeli görünmüyordu. Beni Genç Kit olarak biliyor. Beni seninle görünce güçlerimizi birleştirdiğimizi anlayacak ve böylece senin arkandan adamlarımla iletişim kurmaya çalışmayacak. İstedğin buydu, değil mi? Bu kıyıda bir tekel oluşturmak?”

Jack yorum yapmadı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, onun muhakemesine mağlup olmuştu. *Kahretsin!*

Kit gülümsedi. “Pekâlâ... Nerede ve ne zaman iletişim kuruyorsunuz?”

Jack’in ifadesi sertleşti. Köşeye sıkışmış ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Nolan ve kardeşlerinin onu, George ya da Matthew’u tanımamaları için özellikle kuytu yerlerde buluşurlardı. Ancak Kit’i yerel katiller ve hırsızların uğrak yeri olan bir ahıra götürmek iyi bir fikir değildi.

“Söz konusu bile olamaz.” Jack ayağa kalktı ve ellerini masaya dayadı, Kit’i önerisinin çılgınlığına ikna etmeye çalışıyordu.

“Neden?” Kit, kararlı bir bakışla cevap verdi.

“Çünkü iyi kılık değiştirmiş olsa bile bir kadını hırsızların sığınağına götürmek deliliğin daniskası!” Jack öfkesini güç bela dizginlemişti.

Kit, “Doğru,” diye onayladı. “Bu yüzden kimse Genç Kit’in bir delikanlıdan başkası olduğunu hayal edemez.”

“Tanrım!” Jack uzun parmaklarını saçlarının arasından geçir-di. “Öyle bir yerde Genç Kit’in emniyeti cinsiyetine bakmaz.”

Kit bir dakikalığına ona baktı, ince yüzünde boş bir ifade be-lirmişti. Sonra nazikçe kızardı. Başını eğmemeye kararlı, bakışla-rının konyak şişesine kaymasına izin verdi. “Ama sen orada ola-caksın. İçlerinden herhangi birinin...”

“Seni oraya götürmemi mi teklif ediyorsun?” Jack sesini sert-leştirdi. Onu korkutma ihtimali olsaydı, bunu denerdi. “Bak ca-nım, ben bile böyle yerlere tek başıma gitmiyorum. George ve Matthew her zaman bana eşlik eder.”

Kit canlandı. “Ne kadar kalabalık, o kadar iyi... Dört kişi-yken tehlike ihtimali de azalacaktır. “ Sıradaki itirazını bekleyerek Jack’e baktı ve bir kaşını kaldırdı.

Yaptığı kelime oyunu ve Jack’in hakkından geleceğine dair sa-kin, sabırlı tavrıyla Jack’in dudaklarında kendiliğinden ve alaycı bir gülümseme belirdi. *Kahretsin!* Kendinden o kadar emindi ki bir an denemesine izin vermeyi düşündü.

Kit’in onun zihnini okur gibi yüzünde beliren gülümseme ani bir kaç çatmayla cevap bulmuştu.

Tanrım! Jack delirmek üzereydi. Başını ellerinin arasına alıp deliler gibi haykırmamak için zor tutuyordu kendini. Şehveti ve bedeninde bastırmaya çalıştığı arzu, iradesini mahvediyordu. Kit kızgın, korkmuş ya da telaşlı olsaydı onunla rahatça başa çıkabi-lirdi. Bunun yerine sakin ve kontrollüydü, bir gülümsemesiyle onu esir alabilirdi.

“Pekâlâ...” Çenesi tavizsizce gerildi. “Dediklerimi aynen yap-man şartıyla önümüzdeki çarşamba akşamı bizimle gelebilirsiniz. Küçük sırrını sadece ben biliyorum. Ve böyle kalacak.”

İlk hedefine başarıyla ulaşan Kit başını salladı. Teklif edilen sevkیاتları ilk elden öğrenebildiği müddetçe Jack’in dediklerini yapmaya hazırdı. Herhangi bir *casus kaçakçılığı* durumunda kü-çük çetesini, Kaptan Jack’i ve adamlarını tehlikeye atmadan uyarı yapmak için zamanı olacaktı.

Memnuniyetle şapkasına uzandı. “Nerede buluşuyoruz?”

Kit’i Blackbird’e götürürken olası tüm tehlikeleri zihninde sıralayan Jack, ona kötü kötü baktı. “Burada... On birde...”

Kit ona gülümseyerek atkısıyla yüzünü sardı. Neşesi yerine gelmişti. Huysuz tavrından dolayı Jack’le alay etmek istedi ama kendini koruma içgüdüsü ona izin vermedi.

Jack sandalyesine yaslandı. Bu görüşmenin böyle gitmesini beklemiyordu ama en azından bittiğine memnundu. Onun kılık değiştirmesini izlerken atını çözmeye yardım etmek için ahıra gitmemeye karar verdi. Bir çete liderini oynamaya bu kadar hevesliyse kendi lanet kısırağını da eyerleyebilirdi. Kit onun hiddetinden etkilenmişe benzemiyordu; ondan taviz kopardığı için şüphesiz heyecanlıydı. Kapı arkasından kapandı ve Jack yalnız kaldı.

Gerginliği kısırağın toynak sesleri uzaklaşana kadar dinmedi. Çarşambayı dört gözle beklemiyordu, zira potansiyel tehlikeler zihnini kurcalıyordu. Hissettirmeden Kit’e göz kulak olması gerekiyordu. Kit’in zorlayıcı varlığından kurtulan Jack, derin bir iç çekti.

Bölüm 11

Kit'in Blackbird Meyhanesi'nin loş dünyasına girmesi, Jack'in beklediği kadar sarsıcı olmuştu. Uzun şapkasını incelerken Kit'in bira masrapasından cömert bir yudum aldığını fark etti. Onu gerçekten içmediğini umuyordu, çünkü epey ağır bir içkiydi. Kit'in tehlikeye hazır olup olmadığını kestiremedi. Deneyimlerini bilmediğinden, böyle bir kadının hamisi olma fikri Jack'in zihnini iyice bulandırıyordu. Genç Kit'in bir koruyucuya ihtiyacı olduğu su götürmez bir gerçektir.

Kit, yarattığı kafa karışıklığından elbette habersizdi. Siyah kıyafetli, ince figürüyle adamların yanında duruyordu. Jack ve George, Kit'i de yanına alarak her zamanki masalarına oturmuşlardı. Jack iri bedeniyle Kit'e paravan olmuştu. Bu yağmurlu haziran gecesinde Blackbird'ün pis duvarlarının arasındaki tüm bakışlar Genç Kit'e odaklanmıştı.

"Nolan hangi cehennemde?" diye homurdandı George, Kit'in karşısında otururken. Sabırsızca etrafına bakındı.

Jack yüzünü ekşitti. "Birazdan gelir." Hem George'a hem de Matthew'a, Kit'e dair bir şeyler anlatmış ama cinsiyetini bir sır gibi saklamıştı. Kit, Christopher Cranmer'in gayrimeşru oğluydu ve Spencer'in kanatları altında malikânede yaşıyordu.

Kit'in onlara eşlik etmesi konusunda hepsi hemfikirdi.

“Çocuğu teşvik edecekse gelsin,” demişlerdi. “En azından bizim yanımızda olsun ki kendini emniyette hissetsin.”

Jack bu fikre pek de ısınamamıştı. George, Genç Kit’in ilgiyi üzerine çekeceğini öngörememişti. Jack de George ve Matthew gibi gergindi ve ortamda rahat davranan tek kişi, tüm bu olayların sebep olan Kit’di.

Jack’in bakışları bir kez daha ona kaydı. Başını elindeki maşrapadan kaldırmış, bakışları önündeydi. Gerilimli atmosferden habersiz, elindeki bardakla oynarken masum bir intiba bırakıyordu. Jack, kadının eldivenli parmaklarının maşrapanın sapına sıkıca yapıştığı fark etti.

Jack gülümsedi. *O kadar da cahil değil. Korkması gayet normal,* diye düşündü.

Kit, ortamdaki adamların ilgisini çektiğinin farkındaydı. Bunun sebebini aşırı derecede tatsız buluyordu ama Jack onu önceden uyarılmıştı. Kaptan bu ziyaretin onu bu tip ortamlardan soğutacağına inanıyordu. Adamlar sadece baktığı sürece korkacak bir şey yoktu. Londra’da bundan daha kötü bakışlara da maruz kalmıştı. Jack ise birkaç metre uzağındaydı; ezici ve güçlü bedeni çevreye tekin bir enerji yayıyordu.

Kapının önündeki hareketlenme birinin geldiğine işaret ediyordu. Jack, Matthew’un omzunun üzerinden o yöne baktı. “Bu Nolan...”

Nolan bara gitti ve bir bira sipariş ettikten sonra içeri hızla göz atıp masalarına geldi. Tabureyi sertçe çekerek Jack’in soluna tünedi ve Kit’i süzdü. Kit gözlerini kırpmadan bakışlarına karşılık verdi.

Nolan gözlerini kıstı. “Ekipten mi?” Soruyu Jack’e soruyordu.

“Çeteleri birleştirdik. Faydamıza olacak.”

Jack gülümsedi ve Kit ona böyle gülümsemediği için çok mutlu oldu. Bu mutluluk, tuhaf bir ürpertiye de beraberinde getirdi.

“Bu ne anlama geliyor?” Nolan memnun görünmüyordu.

“Dostum, Kuzey Norfolk’a bir sevkıyat getirmek istiyorsan muhababın benim.” Jack’in sabit, duygusuz ve derin sesinde be-lirgin şekilde tehditkardı.

Nolan ona baktı, sonra gözlerini Kit’e çevirdi. “Bu doğru mu?”

“Evet.” Kit nefesini tuttu.

Nolan homurdandı ve Jack’e baktı. “En azından çaylaklar-la ben uğraşmayacağım.” Birasını almak için garson kıza döndü ve Jack’in, Kit’e bakışını kaçırdı. Kit onu görmezden geldi, başı-nı başka yöne çevirdi, ancak garson kadının şehvetli bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kaçırıp elindeki maşrapaya odaklandı.

Jack ve Nolan anlaşınca Kit başını kaldırdı. Garson kadın bara dönmüştü ama hâlâ ona salyalarını akıtarak bakıyordu. Kit içinden küfretti.

“Yirmi fıçı en iyi kalite konyak var. On liman gezilecek... Eğer halledebilirseniz.” Nolan, maşrapadaki birayı iştahla tepesi-ne dikti. Kit tadı bu kadar berbat bir şeyi böyle iştahla içmesini anlamıyordu.

“Biz hallederiz. Her zamanki koşullarda mı?”

“Evet...” Nolan, dikkatlice Jack’e baktı. “Ne zaman yapalım?”

Jack düşündü ve cevap verdi. “Yarın... Yeniayın ışığı bize ye-ter. Teslimat koşulları aynı mı?”

Nolan başını salladı. “Teslimat sırasında ödemeni alırsın. Teknenin adı Mollie Ann... Yarın hava karardıktan sonra Brancaster’da duracak.”

“Anlaştık.” Jack, maşrapayı kenara iterek ayağa kalktı. “Gitme vakti...”

Nolan başını salladı ve birasını eline aldı.

Aceleyle ayağa kalkan Kit, Jack’in önünden yürüyordu. Matthew yolu gösterdi ve George onları izledi. Çıkışları o kadar hızlıydı ki müşterilerin hiçbiri gözlerini kırpacak vakti bulama-mıştı. Dışarıda Matthew atları alırken o, Jack ve George bekli-yordu. Kit, o gergin anda bile Jack ve George’un birbirine attığı bakışı fark etti. Atlar gelince kulübeye doğru yola çıktılar.

Kulübede herkes masanın etrafına oturdu. Jack, Kit'e başıyla konyak şişesini göstererek bir kadeh ikram etmek istedi. Kit başını iki yana salladı. İçtiği birkaç yudum bira yetmişti. Kit, Jack'ın her şeyi planladığı gibi gerçekleştirdiğini görüyordu. Onda askeri bir otorite olduğu kesindi.

"Adamların kaç balıkçı teknesi getirebilir?"

Jack'in sorusu onu hayata döndürdü. "İki kişi mi?" diye sordu. Jack başını salladığında cevap verdi: "Dört... Hepsini istiyor musun?"

George, "Dört tekne, sayımızı ikiye katlar" dedi.

"Hızımızı da öyle..." Jack, Kit'e baktı. "Dördünü de alacağız. Limanın hemen batısında kıyıya çeksinler; orada küçük bir körfez var, mutlaka biliyorlardır." Matthew ve George'a dönerek, diğer adamların dağılımını konuştu. Kit onları yarım yamalak dinledi, George masadan kalkarken ona kısaca baktı.

Matthew da ondan sonra kalktı. "İyi geceler delikanlı..."

Kit, atkısının gizlediği bir gülümsemeyle başını salladı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz yüzünü açtı. "Vay be! Umarım geceler fazla ısınmaz."

Büfedeki konyak şişesini yenileyen Jack, ona bakmak için döndü. Ağustos ayının ılık gecelerine doğru atkıya ihtiyacı olmayacaktı. Bir ay sonra kaçakçılığı bırakacak ve sevgilisi olacaktı. Bu düşünceyle kaşlarını çattı. Jack görevi tamamlanana kadar ona kimliğini açıklayamazdı ve onun da bir sırrı vardı. İç çekerek o âna odaklandı. "Blackbird'deki adamlardan ders almışsındır diye umuyordum?"

Kit sandalyesine yayıldı. "Olmasalar da olurdu," diye itiraf etti. Ama her şey sorunsuzdu. "Bir dahaki sefere bana gözleri alışacağı için bu kadar dikkat çekmeyeceğim."

Jack'in öfkeli bakışları çok şey anlatıyordu. "Bir dahaki sefere," diye tekrarlardı, masanın diğer tarafına bir sandalye çekip oturdu. "Oradan sağ çıkmanın tek sebebi George, Matthew ve benimle beraber olmandı. Bunu fark edemeyecek kadar kör değilsindir herhalde."

Kit gözlerini kocaman açtı. “Oraya yalnız gitmeyi tahmin bile edemiyorum, kim bilir...”

“Tanrım, hayır!” Jack parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, parlak saçlarına ışık vuruyordu. “Bu delilik! En baştan kabul etmemeliydim. Ama bir tek şey söylememe izin ver. Orada en ufak bir hata yaparsan, bunun sonucunda...” Jack, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Kit’in yüzüne bir kez daha baktığında, şapkasının ve atkısının gölgelemediği gözlerindeki saflığı gördü. “Seni fark edebilirlerdi,” diye devam etti, onu tedirgin etmeye kararlıydı. “Ve büyük bir kavga çıkardı. O zaman ne yapacaktın?”

Kit kaşlarını çatı. “Bir masanın altına saklanacaktım,” dedi biraz düşündükten sonra. “Yumruk atmayı pek beceremem.”

Bu cevap, Jack’in kasıtlı ciddiyetini altüst etti. Narin elleriyle yumruk attığını düşünmek fikri yeterince aptalcaydı. Hele de o yumruklarla birilerine zarar verdiğini hayal etmek gülünçtü. Dudakları istemsizce kıvrıldı.

Kit ona tatlı tatlı gülümsedi. O anda Jack’in yüzündeki neşenin yerini, bir klasik haline gelen çatılmış kaşları aldı. *Kahretsin!* Gülümseyebilirdi, yapabileceğini biliyordu. *Büyüleyici...*

Devam et! Onu gülümset.

Kapa çenenin, dedi Kit içindeki şeytana. Onunla bir mücadeleye gücüm yetmez, eğer bana dokunursa sonrasını düşünemiyorum.

Sırtüstü yatacağın, diye cevap verdi içindeki pervasız ses.

Tek istediğim bir gülümseme, dedi Kit kendi kendine. “Fazla endişeleniyorsun,” dedi. “İşler yoluna girecek, sadece bir ayımız var.”

Jack, onun atkısını gevşekçe sarışını ve şapkasını buklelerinin üzerine sıkıştırmasını izledi. Ona mesafe koymak ve durması gereken yeri hatırlatmak zorundaydı ama bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu. Kısa ve gülünç bir cevapla tartışmaya son noktayı koymuş ve gülümsemişti. Jack, tüm gücünü kaybetmiş ve öfkesi tuhaf bir arzuya dönüşmüştü. Daha önce hiçbir kadınla çalışmamıştı. Sosyal açıdan güç veren varlıklar olsalar da profes-

yonel olarak, belli ki Jack bir kadını idare etme becerisine sahip değildi.

Ayağa kalkarken sandalyesinden çıkan sesle Jack, bakışlarını Kit'e geri çevirdi. "Yarın görüşürüz." Jack onun gülümsemesiyle belirgin bir rahatsızlık hissetti. Kit kasıtlı olarak, kalçalarını sallayarak kapıya yürüdü. Onu selamlamak için durup elini kaldırdı. "İyi geceler Jack..."

Kapıyı arkasından kapatırken Kit, duyduğu alçak homurtunun uzaktaki dalgalardan mı, yoksa içeriden mi geldiğini merak ediyordu.

Jack'le ilk ortak iş kusursuzdu. Her şey yolunda gitmişti. Sevkiyatı bıraktıkları körfezin doğusundaki uçurumun üzerinde duran ana gözcü Kit'ti. Jack, Kit'in batıdan herhangi bir tehlikenin gelebileceği uyarısı üzerine onu gözcülüğe yollamıştı. Sahilin geniş bir manzarası vardı. Adamları oradaydı. Sevkiyatı indirdikten sonra adamlarıyla birlikte taşıyıp doğruca eve dönmüşlerdi. Kaçakçılar varilleri atlarla taşırken askeri birlikler iç bölgelere yönelmişti. Jack, bu sefer malları eski bir kilise enkazına saklamayı seçmişti.

Sarmaşıklarla kaplı enkazın bulunması imkânsızdı. Karanlık ve kuru eski mahzen, malları saklamak için biçilmiş kaftandı.

"Bu arazinin sahibi kim?" Kit, atının üzerinde oturan Jack'e döndü. Kaçakçılar varilleri boşaltıp merdivenlerden mahzene indirdirken çeteye göz kulak olmak için ağaçların altında bekliyordlardı.

"Eskiden Smeaton'lara aitti."

Jack'in ses tonundan artık başka birine ait olduğunu biliydi. "Ya şimdi?" diye sordu Kit.

"Lord Hendon'a ait..." Kit aslında cevabı biliyordu.

"Sürekli yeni Yüksek Komiser'in burnunun dibinde gezmemizin özel bir nedeni var mı?" Delia, gri aygırdan kaçmak için kafasını çevirdi. Kit küfretti ve kısrağı dizginledi. "Keşke atını biraz terbiye etsen."

Jack itaatkâr bir şekilde öne doğru eğildi ve Şampiyon'un kullarını çekti. "Duydun mu eski dostum?" Fısıldadı. "Ona istediğin gibi sokulamıyorsun, değil mi? Ama endişelenme... Dişiler, çoğu zaman aksi yaratıklardır. İnan bana, biliyorum."

Kit, bu sözlerde bir tuzak olduğuna emindi ve cevap vermedi. Önceki geceden bu yana yaptıkları birkaç görüşmede Jack'in sözlerindeki keskin sınırı fark etmişti. Kit'e duyduğu öfkenin büyüklüğü ortadaydı. "Bana neden Lord Hendon'ın arazisinde olduğumuzu açıklar mısın?"

Jack'in dudakları tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı ama Kit bunu göremedi. Israrcılık Kit'in âdeti değildi ama bu sefer merakına yenik düşmüştü. Jack, onun bu inadından bezmişti ama yakında ona dersini verecekti. Kulübenin kapısına yürürken kasıtlı olarak salladığı poposunun görüntüsü unutulacak bir manzara değildi. "Bazen saklanacak en güvenli yer, seni arayanın burunun dibidir."

Kit düşündü. "Yani arazisinde cirit atarken bizi görmezden mi gelecek?"

Jack başını salladı. Adamlar mahzenden çıktı; son variller de istiflenmişti. Jack, Şampiyon'u yürüttü.

Birkaç dakika içinde çete dağıldı, atlar ve adamlar gözden kayboldu. Geriye sadece Kit, Jack, Matthew ve George kaldı. herkesin emniyetli bir şekilde uzaklaştığını görmek için birkaç dakika beklediler. Sonra George, Jack'e başıyla işaret etti. "Yarın görüşürüz."

George ağaçların arasında kayboldu. Jack'in işaretiyle Matthew da uzaklaşarak onu ileride beklemeye başladı.

Kit ona baktı; gitme zamanı gelmişti. Ne kadar yorgun göründüğünü fark etmeden gülümsedi. "Adamlarımla beraber pazartesi günkü toplantıya geleceğiz, değil mi?"

Jack, ona eve kadar eşlik edebilmeyi dileyerek evet anlamında başını salladı. Daha önce karanlıkta yalnız başına gittiğini düşünmemiş, kulübeden ayrılışını hiç izlememişti. Tek başına ve

yorgun halde gecede kaybolmasına izin vermek, düpedüz bir duyumsuzluk gibiydi. Ona eşlik etmek için ısrarcı olmayı düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Bu tartışmayı kazanmasına imkân yoktu. Ayrıca şu anda ona duyduğu ilgiyi hatırlamak için iyi bir zaman değildi. İşlerle meşgulken bile onu görmezden gelmek yeterince zordu. O da diğer kadınlar gibi kendisine gösterilen ilgiyle alay edecekti ve Jack bu duruma düşmek istemiyordu.

Kit, Jack'in soluk oval yüzüne bakarken neredeyse gözleri kapanacaktı. Silkelenip kendine geldi. "O zaman ben gideyim. İyi geceler..."

Jack onunla gitmeyi teklif etmemek için dilini ısırdı. Kit kararlığın içinde güneye ilerlerken onu izledi.

İçindeki sesi boğarak Şampiyon'u doğuya çevirdi ve Matthew'u buldu. Hiçbir şey söylemeden yola çıktılar, Şampiyon tırıs tırıs ilerlerken Matthew'un siyah atı onu izliyordu. Jack aniden dizginleri çektiğinde neredeyse bir mil yol almışlardı ve eyerde uyuklayan Matthew kendine geldi.

"Lanet olsun! Sen devam et." Matthew ona şaşkınlıkla bakarken Jack, Şampiyon'un yönünü değiştirdi. Eski kiliseye ulaştığında Jack, gri atın başını güneye çevirdi ve dizginleri tuttu. Kit hangi yöne giderse gitsin Şampiyon'un, Kit'in Arap kısırağını takip edeceğine emindi.

Bölüm 12

Kit, ilk sevkiyatın ardından bir aylık sürede hiçbir sıkıntı yaşamayacağını düşünmüştü. Ne yazık ki işler o kadar da sorunsuz yürümüyordu. Sorun Jack'in mağrur ve sinir bozucu davranışlarından kaynaklanıyordu. Kit çardağa oturup bu konuyu düşünmeye başladı.

Üç haftadır beraber çalışıyorlardı ve Jack ona karşı koymayı sürdürüyordu. Kit'in yaptığı makul açıklamaların hiçbiri onun üzerinde etkili olmuyordu. Tüm maharetine karşın Jack, onu Hunstanton'dan uzağa, doğuya yerleştirmekte ısrar ediyordu. Ama askeri birliklerin olası bir baskında Hunstanton'dan gelecekleri kesindi.

Çardağın tahta oturağına çöken Kit güllere baktı. Jack'in tuhaf emirlerini sorgulamaya yönelik herhangi bir girişimde buz gibi bir suratla karşılaşıyordu. Bu ısrarı bir adım öteye götürmek, kesinlikle büyük bir öfke patlamasına yol açacaktı, üstelik Kit'in bunu deneyecek cesareti yoktu. Kit, konunun dışında bırakıldığı ve kızığa çekildiği düşüncesinin yarattığı duyguyla gözlerini kısıtı. Sanki Jack, askeri birlikten herhangi bir müdahale olmayacağını biliyor ama her ihtimale karşı onu ters yöne gönderiyor gibiydi.

Kit içinden küfretti. Konuşup anlaştıkları gibi muamele görmüyor ve bu durum onu çileden çıkarıyordu. Bu akşam Holme

ile Brancaster arasındaki burnun üzerinde başka bir sevkiyat daha olacaktı. Güçlerini birleştirdiklerinden beri sevkiyat rotası sabitti. Haftada iki kere sevkiyat oluyor, her zaman farklı bir sahilde ve çoğunlukla Nolan ya da bir başka adamın gözetiminde gerçekleşiyordu. Alkollü içkiler ve danteller, kaçakçılara iyi getiri sağlayan temel, yüksek kaliteli mallardı.

Kit eteğini hışırdatarak ayağa kalktı. Çardaktan aşağı inip sağa sola salınan mükemmel çiçeklere aldırış etmeden gül yataklarının arasında dolaştı. Çetenin işlerine anlamlı bir şekilde katılamaması en büyük sorundu. Diğer sıkıntıysa Jack ile kişisel iletişiminin eksikliği idi.

Kulübeye ilk ziyareti sırasındaki davranışını düşündü. Kafasını karıştıran şey, Jack'in ona karşı ilgisiz duruşuydu. Londra'nın erkeklerini dize getiren biri için Jack'in ona boyun eğmemesi sinir bozucuydu.

Kit, solan beyaz bir gülden kopardığı yaprakları yere bıraktı ve eve yöneldi. Peşinde gezinen yakışıklı erkeklerin dikkatini çekmek için fazla bir şey yapması gerekmemişti. Jack'le tanışıklığı kısa süreli olmasına rağmen, hiçbirinin beceremediği biçimde Kit'in ilgisini uyandırmıştı. Daha fazlasını istiyordu. Ama Jack, lanet olası gümüş gözleriyle ona karşılık vermiyordu. Sanki ona gerçek bir genç erkekmiş gibi davranıyordu. Belki de ona bir kadının gözüyle bakınca karşılık verebilirdi.

Terasa çıkan merdivenleri tırmanan Kit dişlerini sıkı. Çenesini gevşeterek bir yemin etti. Hunstanton Çetesi'nden ayrılmadan önce Kaptan Jack'i dize getirecekti. Bu düşünce onu çok heyecanlandırdı.

Dudakları titriyordu. İsteddiği, daha doğrusu ihtiyacı olan buydu: Meydan okuma... Madem Jack onu hem işte hem de özel ilişkisinde dikkate almıyordu, o zaman bunun bedelini ödemeliydi.

Odasına giren Kit, yatağın üzerine çöktü ve olasılıkları değerlendirdi. Jack'in onu sadece oyaladığına emin olmalıydı. Kulübedeki o ilk geceki davranışı, aralarındaki ilişkiyi daha ileri-

ye götürebileceğinin kanıtıydı. Olağanüstü bir komuta ve otorite gücü vardı. Tavırlarıysa çok küstahçaydı. Diksiyonu, kılıç kullanma kabiliyeti ve bindiği atı düşününce hepsi kökenlerinin asaletine işaret ediyordu. Ve tabii ki muhteşem derecede yetenekliydi. Yine de Lord Cranmer'in torunu ile Hunstanton Çetesi'nin lideri Kaptan Jack arasında kısa süreli de olsa bir kıvılcım çıkmıştı.

Ama gayrimeşru olduğunu düşünüyor, unuttun mu?

"Ama ben gayrimeşru değilim, değil mi? Ailemin ismi son derece soylu..."

Ama ailen seni kendi amaçları için feda etmeye hazırdı.

"Yalnızca amcalarım ve halalarım; Spencer veya kuzenlerim değil."

Bunun sadece eski moda bir kadın kaprisi olmadığına emin misin? Denemeden Amy'nin haklı olup olmadığını nasıl öğreneceksin? Ve eğer deneyeceksen, doğru kişi o... Neden o gümüş gözlü şeytanın seni dize getirdiğini kabul etmiyorsun?

"Kapa çeneni!"

Kit işlediği nakışa uzandı. İğnesini kaldırarak, kumaşın içinden geçirdi. İpliği çekerek dudaklarının arasına koydu. Çok sıkılmıştı. Heyecana ihtiyacı vardı ve bu gece istediğini alacaktı.

Kuma vuran dalgaların uğultusu Kit'in kulaklarını dolduruyordu. Delia'nın dizginlerini tutarak uçurumun rüzgârına karşı durdu ve Hunstanton Çetesi'nin toplanmasını izledi. Erkekler küçük gruplar halinde geliyor, sert sesleri dalgaların arasından zor duyuluyordu. Hiçbiri ona yaklaşmadı. Hepsi Genç Kit'i narin, genç bir asil olarak görüyor ve onunla ilgilenme işini Kaptan Jack'e bırakıyordu.

Kit başını kaldırdı ve Jack'in yaklaştığını gördü. Jack, gri atının üzerinde George ve Matthew'la bir araya geldi. Jack'in organizasyon ve yönetim becerileri herkesin gözünde kanıtlanmıştı. Daha önce Hunstanton Çetesi'nin faaliyetlerine dair tüyler ürpertici hikâyeler dolanıyordu. Son üç hafta içinde, bu tür aşırı-

lıklara dair hiçbir kanıt görmemişlerdi. Jack, kendini gösterme gereği bile duymamış, adamları doğuştan bir lideri tanıyormuş gibi içgüdüsel olarak ona itaat etmişlerdi.

Kit, zayıf ay ışığında inci gibi köpüren siyah dalgalara baktı. Teknelerden hiçbir iz göremiyordu.

Jack atını birkaç metre öteye çekti ve adamlar emir almak üzere toplandı. Daha sonra kumsala inip beklemeye başladılar.

Jack, tekneden gelen sinyali beklemeleri için Matthew ve George'a işaret ettikten, sonra kumun içinden Kit'e yöneldi.

Kit'in önünde durdu. "Yukarının manzarası sana daha uygun..."

Sahilin batı ucundaki uçurumu göstermesi Kit'i şaşırtmıştı. Sonra askerlerin o yönde olmayacağını hatırladı. Birlik herhangi bir yerden gelecekse bu doğu yönü olacaktı, batı noktasının ötesinde deniz vardı. Artık zamanı gelmişti. "Hayır!" Dalgaların gürültüsünde sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı.

Jack'in ne dediğini anlaması biraz zaman aldı. Kaşlarını çatı. "Ne demek hayır?"

"Demek istediğim, gösterdiğin yerden gözcülük yapmamın bir anlamı yok. Ben de sahilde kalıp teknelerin gelişini izleyebilirim."

Jack ona baktı. Teknelerin arasında koşturup karşılaştığı ilk balıkçı tarafından kenara itilmesi fikrini beğenmemişti. Bir haykırış ona sinyalin geldiğini söyledi. Yakında tekneler karaya yanaşacaktı. Önünde duran fiğüre baktı ve başını salladı. "Şu an bunu tartışacak vaktim yok. Teknelere bakmam gerek."

"İyi... Ben de geleceğim." Kit, uçurumda sallanan bir çalının etrafında dönüp Delia'nın dizginlerini gevşetti ve Jack'i takip etmek için harekete geçti.

"Hemen uçurumun tepesine çık!"

Öfkesi Delia'yı şaha kaldıracaktı. Kit geri çekildi, gözleri endişeyle büyümüştü. Jack bir kolunu kaldırdı, parmağı uçurumun batı ucunu gösteriyordu. Kit ona hırsla baktı.

“Tanrı aşkına, harekete geç!”

Baştan aşağı sarsılan Kit, Delia'nın dizginlerini topladı ve Jack'e baktı. Jack hâlâ önünde dikiliyor, sahile inen yolu kapatıyordu. Kit dizginleri çekip Delia'yı uçuşuma doğru yönlendirdi.

Uçuşumun tepesine varınca Kit attan indi. Delia birkaç metre gerideki iri bitkilerin arasında otlamaya başladı. Kit büyük bir kayanın üzerine çöküp yerden irice bir taş attı ve onu hınçla fırlattı. Tam o anda taşı Jack'in kafasına atmak istiyordu. Jack teknelerin önünde açıkça seçiliyordu. Bir sapanla bunu başarabilirdi.

Kit, homurdanarak dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. *Tanrım*, diye haykırmak istiyordu. Spencer da öfkelenince bağıırdı ama çevresini fazla korkutamazdı. Bu özelliğinin dedesinden miras kaldığını düşündü. Jack koşulsuzca itaat bekleyen bir adamdı. Söyledikleri derhal yapılmalıydı. Kit ne zaman meydan okumayı tasarlasa itirazı boğazında düğümleniyor ve susuyordu. Kıramadığı bu güçle baş etmeye çalışmak artık ona anlamsız geliyordu. Çabucak pes ettiği için kendinden nefret eden Kit, çetenin tekneleri boşaltmasını huysuzca izledi.

Son yük de indirilip atlarının sırtına yüklenince Kit ayağa kalktı ve pantolonundaki tozu silkti. *Artık bu son*, diye düşündü. Bundan sonra pasif bir noktada nöbet tutmayacaktı.

“Pekâlâ, o davranışın neydi öyle?” Jack, sevkiyattan aldığı içki fıçısını masaya fırlatıp Kit'le yüzleşmek için karşısına dikildi. George sahilden doğruca eve gitmiş ve Kit'in katı yüzüne bir bakış atan Jack, Matthew'u doğrudan şatoya göndermişti. Kit'in söylediğini yapması imkânsızdı ve onun durumu anlayacağı umuyordu.

Kit, onun ani sorusunu görmezden geldi ve kapıyı kapattı. Soğukkanlı bir düşünceyle Jack'in yanındaki lambanın yanında durdu. Şapkasını buklelerinden ayırarak masaya bıraktı ve sessizlik içinde atkısını çıkardı.

Jack, lambayı yaktıktan sonra doğruldu, ellerini masaya bastır-
dı ve dikildi. Ayağa kalktığında Kit'i korkutmak konusunda ken-
dini çok daha yetenekli hissediyordu. Dışlerini sıktı ve bekledi.

Kit, atkısını şapkasının yanına bırakıp Jack ile yüzleşmek için
döndü. "Gözetleme noktaları konusunu bir kez daha gözden ge-
çirmen gerekiyor. Bir dahaki sefere beni yine yanlış pozisyonunda
konumlandırırsan, doğru noktaya kendim gideceğim."

Jack'in çenesi gerildi. "Sana söyleneni yapacaksın."

Kit küçümseyen bir bakışla kaşını kaldırdı.

Jack sakinliğini kaybetti. "Kahretsin, eğer birlik ortaya çıkarsa
aptalca bir şey yapmayacağına nasıl emin olabilirim?"

Kit'in gözleri parladı. "Kaçıp gidecek değilim."

"Bunu biliyorum! Kaçacağını düşünseydim, seni Hunstanton
tarafına koymaktan hiç çekinmezdim."

"Beni kasıtlı olarak yanlış tarafa koyduğunu mu söylüyor-
sun?"

"Tanrım!" Jack bir elini saçının arasından geçirdi. "Bak, tekne-
leri boşaltamayacağına göre gözcülük yapacaksın. Daha önce..."

"Şu anda bir gözcüye ihtiyacınız yok." Kit'in sesinde belir-
gin bir heyecan vardı. "Çünkü, çok iyi bildiğin gibi Hunstanton
Birliği'ne güney sahillerde devriye gezmeleri emri verildi."

Jack'in gözleri kısıldı. "Bunu nereden öğrendin?"

Kit omuz silkti. "Bunu herkes bilir."

"Kim söyledi?"

Kit dikkatle Jack'e baktı. "Spencer... Lynn'deki *Rose and
Anchor*'ın sahibinden öğrenmiş."

Jack'in omuzlarındaki kaslar gevşedi. Bir an Kit'in, birlikte
adamı var sanmıştı. O kadar uzun süredir uzaktaydı ki ülkede iş-
lerin nasıl yürüdüğünü unutmuştu. "Anlıyorum."

"Sanırım bir dahaki sefere bir uçurumun ücra köşesinde tek
başına beklemeyeceğim, değil mi?" Kit'in bakışı Jack'i olumlu
cevap vermesi için teşvik etmiyordu.

Jack soruyu görmezden geldi. "Başka ne yapabilirsin ki?"

“Dantelleri indirmeye yardım edebilirim,” dedi Kit, başını dikerek.

Jack, “Pekâlâ”, dedi. “Ve biri sana kocaman bir sandık ya da fiçı uzatırsa ne yapacaksın? Hadi al, bunu büfeye götür.” Hiçbir uyarıda bulunmadan getirdiği fiçiyi kaldırdı ve ona uzattı.

Kit fiçiyi almak için ellerini uzatınca Jack fiçiyi tamamen Kit’e bıraktı.

Jack, fiçiyi tek kolunun altında taşıyabiliyordu. Kit’in ne kadar taşıyabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, ama onun bu kadar ağırlığın altına girmesini ummuyordu.

Kit’in dizleri büküldü. Kendi ağırlığına karşı fiçiyi dengelemeye çalışırken fiçı ellerinden kaydı ve başarısız oldu. Kit, can havliyle fiçiyi düşmeden yakalamaya çalıştı. Jack ciddi bir hasar vermeden onu elinden aldı.

Kit korkunç bir sessizlik içinde düştüğü yerden Jack’e baktı. Nefesini tuttu. Gözleri kırmızı bir alevle büyüdü, göğsü katılaştı. “Seni piç! Bu ne kadar aptalca bir hareket!”

Jack fiçiyi dikkatlice masanın üstüne koydu. Kit’e baktı, ayaklarının dibine çöktü, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “İzin ver...” Uzanarak Kit’in iki elini kavradı. Onu yavaşça ayağa kaldırdı. Gözlerine bakmaya cesaret edemedi, zaten Kit’in bakışlarında okuyamadığını birazdan dile getirecekti.

Kit ayağa kalktığı anda canının epeyce yandığı belli oluyordu. “Kahretsin, canım yandı!”

Sesi dudaklarının titremesiyle yumuşadı. Kit kaşlarını çattı ve Jack kendini aptal gibi hissetti. Onu korumaya çalışırken neredeyse zarar verecekti.

“Affedersin...” Kendini affettirmek için dudakları hafifçe büküldü ve gülümseyişini tamamlarsa neler olabileceğini düşündü. Kit de ona gülümseyecekti. Bunu hayal edebiliyordu; küçük, incitici bir gülümseme... Ve kalbinin orta yerinden vurulurdu. “Ama korkarım kaçakçılık işine girersen sonu böyle olacak.” Tehlikenin ensesinde olduğunu anlayan Jack, masanın etrafında geri adım attı.

Kit'in omurgası sertleşti. Parmakları öfkeyle kıvrıldı. Vahşi taraflı harekete geçmişti. "Kaçakçılık heyecanına karşılık bana ne sunduğunu hatırlıyor musun?"

Kit, Jack'e gülümsedi ve göz kırptı. Gülümsemesi derinleşti. Ellerini belinin arkasına koydu ve tiyatral bir ifadeyle yüzünü buruşturarak arkasını döndü. "Çok ağrım var," diye mırıldandı. "Bu morluklara iyi gelecek bir şey yok mu?" Ellerini vücudunun kıvrımlarında gezdirmeye başladı.

Jack, ellerinden gözlerini ayıramıyordu. Vücudu, yarı uyanıktı ve Kit'in hareketleriyle kaskatı kesilmişti. Beyni, onun ses tonundaki imayı fark etti ve kafası iyice karıştı. Kendini koruyabilmek için siper edebileceği tek şey aralarında duran masaydı.

Sonunda Jack şaşkınlıkla sessizleşti. Ona baktı ve kendisini izleyen menekşe gözlerde memnuniyete benzer şüpheli bir parlattı yakaladı.

"E... hayır. Çürükler için hiçbir şey yok." Kit'i derhal buradan göndermesi gerekiyordu.

"Ama bir şey vardı," dedi Kit, gözlerini kapatarak. Bakışlarını fıçıya dikti. Genişçe gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla, konyakla yapılan bir masaj vardı." Jack'in tükenen yüz ifadesini görmek için ona baktı.

Konyak masajı mı? Jack'in zihni keskin bir dönüş yaptı. Yaralarına konyak sürüp sıcak bedenini okşadığını düşününce kaskatı kesilmişti. Kit'in onu kasten tuzağa düşürdüğü fikriyle kendini toplamaya çalıştı. Başını yavaşça iki yana salladı. "Yardım edemem."

Kit surat astı. "Emin misin?" Elleriyle kalçasını nazikçe okşadı. "Gerçekten çok ağrım var."

Jack, vücudundaki her kasın üzerine adeta birer çivi çaktı. Yumruklarını sıktı. Zar zor, "Bu durumda şişlikler oluşmadan önce yola çıksan iyi olur," diyebildi. Çenesinde bir kilit varmış gibi hissediyordu.

Kit'in gözleri kısıldı, omuzlarını silkti, atkısını ve şapkasını al-

mak için döndü. “Yani artık teknelerin tahliyesine yardım edebilir miyim?” Atkıyı yüzüne dolamaya başladı.

Jack tartışmayı uzatacak durumda değildi ama onun bu şekilde kazanmasına izin verirse kahrolurdu. “Bunu yarın konuşuruz.” Sesi gergin geliyordu.

Kit şapkasını aldı ve konuyu uzatmak için sallanmaya başladı ancak Jack'in kapıya doğru giderken yanından geçtiğini gördü.

“Nolan'ın bizim için ayarlayacağı sevkiyata bakarız. Zaten sadece bir haftan kaldı.” Jack elini kapı mandalına koyarak durakladı ve gitmesi için dua ederek arkasına baktı.

Kit, gözlerinde düşünceli bir ışık, dudaklarında kasıtlı bir gülümseme ile yanına geldi. “İki ay istediğini sanıyordum?”

Fazla yakın duruyordu. Jack kesik kesik nefes aldı ve kapıyı çekerek açtı. “Bir ay teklifini kabul ettim, bu bize yeter. Daha fazlasına gerek yok.” *Daha fazla işkenceye gerek yok.*

Kit, şapkasının kenarının altından ona bakmak için başını eğerek yanında durdu. “Bir ayın yeteceğine emin misin?”

“Eminim...” Jack'in sesi güçlenmişti. Cesaret bulup Kit'in kolunu kavradı ve eşikten geçmesi için teması göze alarak ona yardım etti. “Her zamanki gibi on birde buluşacağız. İyi geceler...”

Kit'in gözleri uzanan yardım eliyle büyüdü ama Jack ona zarifçe veda etti. “Yarın görüşürüz,” diye mırıldandı.

Jack kapıyı kapattı.

Delia'nın toynak sesini duyunca derin bir nefes aldı ve tekrar kapıya yaslandı. Elleri baktı, yumruğu sıkı ve parmakları bükülmüştü.

Bir hafta kalmıştı. *Tanrım*, dedi kendi kendine. Bu iş bitene kadar sinirleri harap olacaktı.

Jack kapıdan uzaklaşarak konyak fıçısına yöneldi. Maruz kaldığı işkencenin sahneleri hâlâ gözünün önündeydi. Başını kaldırıp tavana baktı ve memnuniyetsizce homurdandı. Sonra Şampiyon'u eyerlemek için dışarı çıktı.

Bölüm 13

“Kathryn canım, bu işlerin uzmanı sensin. Gerçek bir maskeli balo düzenlemek istiyoruz, nasıl yapacağız?”

Leydi Marchmont çayını yudumladı ve merakla Kit’e baktı.

Kit, toplumdaki gerçek görevini unutacağını aklına bile getirmezdi. Leydi Marchmont’un misafir odasında; Leydi Dersingham, Amy ve Leydi Gresham’ın da olduğu, gözden ırak Lord Hendon’ı kalesinden çıkarıp Kit’le tanıştırmaya dair bir plan dönüyordu. Kit, bunların hepsine hazırды ve meseleyi gereğince düşünmüştü. Bir maskeli balo avantajlı olacaktı.

“İlk olarak, bu gerçek bir maskeli balo olacak.” Kit çay fincanına bakarak kaşlarını çatdı. “Davetlilerin kostümlerini ayarlayacak kadar zamanı var mı?”

“Yeterince var.” Leydi Dersingham önemsemez bir hareketle elini salladı. “Her şey yerli yerinde ve düzgün yapılmalı... Ne dersin Aurelia?”

Leydi Gresham onaylayarak başını salladı. “Davetiyeler bu öğleden sonra çıkarsa herkesin kostüm ayarlamak için bir hafta süresi olacak.” Güldü. “Arkadaşlarımızın davete hangi kılıkla geleceğini görmek için sabırsızlanıyorum. İnsanlar kendine yakıştırdığı şeylerle, kendilerine dair epeyce fikir veriyor.”

Kit’in yanında sessizce oturan Amy, ona bir bakış attı.

Leydi Marchmont bir çörek daha istedi. “Yıllardır bu kadar heyecan verici organizasyonlar düzenlemedik. Çok iyi bir fikir Kathryn...”

Kit gülümsedi ve çayını yudumladı.

“Kimseyi tanıyamazsan, davetsiz misafirlerin gelmediğine nasıl emin olacaksın?” diye sordu Leydi Dersingham. “Bertrand’ın üniversite arkadaşları davetsiz geldiklerinde Colville’in yaşadığı sorunu hatırlıyor musunuz? Dulcie göz yaşlarına boğulmuştu, zavalılık... Kabalıklarıyla bütün akşamı mahvettiler ve elbette kim olduklarını keşfedip onları evden çıkarmak saatler sürdü.”

Ne Leydi Marchmont ne de Leydi Gresham’ın buna bir cevabı yoktu. Herkes Kit’e baktı.

Kit cevabını önceden hazırlamıştı. “Davetiyelere misafirlerin içeri girerken göstermesi gereken bir şifre ya da işaret koyarsak böyle bir sorun yaşamayız.”

“Ne tür bir işaret?” diye sordu Leydi Marchmont.

“Bir defne dalına ne dersin?”

Leydi Marchmont başını salladı. “Yeterince basit ama kimse-
nin tahmin edemeyeceği bir şey... Bunu yapalım.”

Hepsi hemfikir oldu ve Kit gülümsedi. Amy şüpheyile bir ka-
şını kaldırdı. Kit bu hareketi görmezden geldi.

Hanımlar sohbetin kalanını davetli listesini derleyerek ve yaz-
manlık görevini üstlenen Kit ve Amy’ye davetiyeleri dikte ede-
rek geçirdiler. Mühürlü zarflar uşağa teslim edildiğinde misafir-
ler kalktı.

Leydi Dersingham Kit’i getirmiş; Amy ve annesi kendi araba-
larıyla gelmişti. Arabaların getirilmesi için beklerken Amy, Kit’e
tekrar baktı. “Aklında ne var?”

Annesi ve Leydi Marchmont dedikodu yapıyordu; Leydi
Dersingham ise çömlekteki bir gül çalısını incelemek için merdi-
venlerden aşağı inmişti. Kit, Amy’ye döndü. “Neden sürekli bir
şeylerin peşinde olduğumu düşünüyorsun?”

İri, menekşe gözleri Amy'i masum olduğuna ikna edemedi. Amy, "Bir hainlik planlıyorsun," dedi. "Ama ne?"

Kit muzipçe sırıttı. "Ona aynı fırsatı vermeden Lord Hendon'ı dikizleyeceğim. Beni altın tepside bir yemek gibi sunmalarına izin vermeden."

Amy, hanımefendileri savunmaya yeltendi, sonra nefesini boşa tüketeceğini düşünerek vazgeçti. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Kit şeytani bir ifadeyle sırıttı. "Şaşırtıcı bir kostüm giyeceğimi söyleyeyim sadece." Amy'ye sevgiyle baktı. "Acaba beni tanıyacak mısın?"

"Ne giyersen giy, seni her yerde tanırım."

Kit kıkırdadı. "Gözlem gücün ne kadar iyi olduğunu önümüzdeki çarşamba öğreneceğiz."

Amy'nin kostümle ilgili ayrıntıları öğrenmek için Kit'i sıkıştıracak zamanı kalmamıştı. Arabalar Marchmont Malikânesi'nin köşesini döndü ve Amy arkadaşına veda etmek zorunda kaldı. "Yarın beni ziyarete gel. Planın ayrıntılarını öğrenmek istiyorum."

Kit onu başıyla onaylayarak el salladı, ama gülen gözlerinden Amy'ye daha fazlasını söylemeyeceği anlaşılıyordu.

Jack, ileride yükselen dalgaları izleyerek dikiliyordu. Yanında incecik bedeniyle duran Kit'e baktı ve yalpalamaması için dua etti. Çelimsizliği gecenin karanlığında bile seçiliyordu.

Binmek için bekledikleri yelkenli, bir sonraki dalgayı aştı ve Matthew dümeni tutarak pruvayı sabitledi. Kit, iki eliyle birden kenarlara tutundu ve kendini yukarı çekmeye çalıştı.

Çaresizliğini tahmin eden Jack, elini Kit'in poposuna yaslayıp onu yukarı doğru itti. Kit'in kendini yukarı çekişiyse beraber nefes nefese kaldığını duydu. Jack o anda Kit'in belindeki çürükleri hatırladı ve yüzünü buruşturarak onu takip etti. Aksarsa müdahale edecekti ama Kit'in sıkça acı çektiği belli oluyordu.

Kit, tekneye tırmanırken Jack'in yolundan çekilmek için hızla hareket etti. Gözünü ondan alamıyordu. Ona bir şeyler söyleme-

yi düşündü ama ağzını açacak cesareti yoktu. Şu an bulunduğu ortam bile Jack'in gerilimini beslemeye yetiyordu ve Kit'in ateşe benzin dönmeye hiç niyeti yoktu.

Ona göre, bu gece hayatta bir kez denk gelecek bir şanstı ve Jack'in bunu bozmasına izin vermek istemiyordu. Her zamanki gibi iki gece önce çarşamba günü onlarla Blackbird'e gitmişti. Bir adam onlara alışılmadık bir sevkıyat teklifiyle gelmişti: Kayıklara yüklenemeyecek kadar hantal ve ağır Flaman kumaş balyaları... Jack, Kit'i şaşırtarak teklifi kabul etmişti. Adamın teklif ettiği ücret hayli yüksekti ama Kit o kadar malı nasıl taşıyacağını merak ediyordu.

Ama elbette Jack'in bir planı vardı ve Kit bunu sormaması gerektiğini biliyordu.

Jack şüpheyle yaklaşmasına rağmen onu teknelere binmesi için gruba dahil etmişti. Diğer adamlarla öbür teknelerden birine binmek yerine Jack ve Matthew'a eşlik edeceğini öğrendiğinde hissettiği rahatlamayı asla itiraf edemezdi. Şu an çok hızlı bir yelkenlide bulunuyordu. Her zaman yelkenli yapmayı hayal ederdi, ama Spencer buna asla izin vermemişti.

Yelkenli dalgalardan geçerken Kit parmaklıkların yanında durdu. Karşılacakları tekne, bir ışık hüzmesi şeklinde yaklaşıyordu.

Jack ona karşı mesafesini koruyordu. Kit'i başka bir yere yollayamayacağı için onu da yanına almıştı. Bakışlarını yakınındaki zarif figürden kaçırarak hedefe odaklandı, ufukta siyah bir şekil, geçtikleri her dalgayla daha da büyüyordu. Matthew aracılığıyla, Genç Kit'in çeteyle devam etmekte güçlük çektiğine dair söylentileri yaymaya başlamıştı. Hikâyelerde, Kit'in kimliği belirsiz büyükbabasının torununun ortadan kayboluşuyla duyduğu endişe anlatılıyordu.

Yine de Genç Kit'in çekileceği gün bir türlü gelmek bilmiyordu. Blackbird'deki son akşamlarının hatırası zihninde yeniden canlanınca Jack dişlerini gıcırdattı. Kit her zamanki gibi yanına oturmuştu. Ama önceden yaptığı gibi mesafesini korumak yerine

ona fazlasıyla yaklaşmış, kalçasını onunkine yaslamıştı. Elini bacağında hissettiği an Jack neredeyse fenalık geçirecekti.

Neyse ki sıra pazarlığa geldiğinde Kit durmuştu, aksi takdirde Jack bu işi asla bağlayamazdı. Aslında ona anladığı dilden karşılık vermeyi de düşünmüştü. Bunu yapsaydı, benzer durumdaki her kadın gibi Kit de afallayabilir ve sonunda işler ummadığı biçimde karışabilirdi.

Ama Jack, bunun yerine Matthew'u yakınında tutmayı tercih etmişti. Kit'le bire bir mücadele etmek yerine Matthew'u ortaya sürmüştü. Belki Kit ona korkak diyebilirdi, Matthew önceki gece toplantı bittikten sonra üstün görev bilinciyle onları kulübeye kadar takip etmişti ama Kit ateşle oynadığının farkında değildi. Yakında her şeyi öğrenecekti. Jack'in uykusuz gecelerde kurduğu müstehcen hayallerin o da farkına varacaktı.

Yat, Hunstanton Çetesi'nin filosunun kalan üç teknesini geride bıraktı, sonra ani bir manevrayla dönerek Hollanda gemisinin gövdesine yanaştı. Matthew, elinde sarılı bir halat ile pruvada durdu. Diğer iki mürettebat yelkenleri indirdi. Dalgalar gövdeleri birbirine yaklaştırırken, Matthew ipi tekneye attı. Dakikalar içinde, Hollandalı tarafla alışveriş başladı.

Jack, dümeniciye döndü. "Dümeni kır ve takibini oğlana bırak." Adam söylenene itaat etti; Jack, dönüp baktığında tekne ve yelkenli arasında mekik dokuduğunu gördü. Sırıttı. Kumaş balyaları dantel paketleri gibi değildi.

Yükleri sorunsuz bir şekilde boşaltıp balyaları halat takımları üzerinden yatın ortasına indirdiler.

Kit ellerini dümenin üstüne sabitlemiş, onları izliyordu. Balyalar ona doğru çılgınca savrulurken kendisine çarpacağını sanarak yüreği hopluyordu. Jack, kabin tavanına atladı ve büyük ruloyu sabitledi, iki eliyle uzandı ve sallanmasın diye tüm ağırlığıyla ona yaslandı.

Hollanda gemisinin yükü tam kapasiteydi. Sonunda dört kaçakçı teknesinin her biri tamamen dolmuş, hatta balyalar güver-

teden taşmış ve parmaklıklara bağlanmıştı. Tüm süreç olabildiğince sessizce gerçekleştirildi. Ses suyun üzerinde çok iyi yayılıyordu.

Adamlar, balyaları istifleyerek istikrarlı bir şekilde çalıştı. Kit'in aklı, Jack'in önceki gece ahırdaki toplantıya geç kaldığı sırada yaptığı yoruma gitti. Göze çarpmadan kapıya yönelmek istemiş ama Jack onu anında görmüştü. Gülümseyerek büyükbabasıyla bir sorunu olup olmadığını sormuştu. Ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama kaşlarını çatmış ve başını sallayarak pek çok erkeğin yüzünden aşına olduğu o sahte gülüşü görünce şaşırılmıştı. Jack'in söylediklerinden sonra bunu çeteden ayrılma senaryosu için kullanacağını anlamıştı.

Baskı altındayken Genç Kit görevini üstlenmişti. Şimdi, takma adı ve kimliğiyle bu macerayı terk etmeye gönüllü razı değildi.

Ve onu hâlâ dize getiremedin, değil mi?

Kit, tam önünde duran Jack'in geniş omuzlarına baktı ve gömleğinin altındaki kasları hayal etti. Ondan ayrılmadan önce, fantezilerinin en azından bazılarını gerçeğe dönüştürmeye kararlıydı. Şimdiye kadar, yaptıklarına aldığı tek karşılık bedeninin kasılıp çenesinin kenetlenmesiydi. Bundan daha fazlasını almaya kararlıydı.

Alçak bir düdük sesi işlerin bittiğini söylüyordu. Halatlar çekildi; küçük tekneler, gemi kalkmadan ondan uzaklaştı.

Gözetleme görevi kadar yararsız ama son derece heyecan verici olan dümen görevi biten Kit güverteden aşağı yürüdü ve pruvaya yöneldi. Yat, geminin gövdesinden uzaklaşırken Kit kama-
raya yaklaşıyordu. Yelkenli bir anda öne doğru sıçradı.

Kit çılgılık attı ve korkuluklara bağlanmış balyalara doğru fırladı.

Parmaklarını çaresizce balyaları tutan iplere doladı. Derin bir nefes alarak doğrulmaya çalıştı.

Hemen ayağa kalktı, bir ağaç dalının çatırdaması gibi güçlü bir ses duydu.

“Kit! Eğil!”

Jack'in ses tonu, sözlerinden daha fazla dikkatini çekmişti ve dediğini yaparak eğildi. Yelken açılırken bumba, başını sıyrıp geçti. Kit, dalgaların üzerinde salınan yelken direğine baktı, arkasında bir halat sarkıyordu. Halatı yakaladı.

Anında hatasını fark etti. Kollarındaki ani kuvvetle rüzgâr yelkeni doldurdu ve ağır yüklü yatın sancak tarafına yatmasına neden oluyordu.

Kit'in gözleri korkuyla büyüdü. Parmaklıkların üzerinden siyah dalgalara baktı ve yüzemediğini hatırladı.

Balyalardan biri Kit'in bedenine çarptı. Güçlü rüzgâr onu parmaklıklara savurmak üzereydi. Uzman bir denizci değildi, ama halatı bırakırsa yelkenli alabora olacaktı gibi görünüyordu.

Jack sert elleriyle halatı tuttu ve onu geri çekti. Kit ağırlığını Jack'e verdi ve bumba düzeldi. Ancak rüzgâr misilleme yaparak yelkeni bir kez daha doldurdu. Halattaki sarsıntıyla Kit'in vücudu, balyaya yeniden çarptı, kolları parmaklıklara savruldu. Jack ona arkadan sıkı sıkıya yapıştı.

Kit bumbayı, rüzgârı, yelkeni, dalgaları ve yüzemediği gerçeğini, hatta her şeyi unutmuştu. Sadece bedeninin sert bir erkek vücudu tarafından baskılandığını hissediyordu. Bedeni balya ile Jack arasında sıkışmıştı. Bumbayı çekmeye çalışırken göğsündeki kasları hissedebiliyordu. Dengesini korumak için ağırlığını kullanırken sert karın kaslarını fark etti. Bacaklarını Kit'in yaralı beline ve kalçasına dayamıştı. Jack'in uzun bacaklarını kendi ince bacaklarının her iki yanında çelik bir destek gibi güverteye sabitlemişti. Jack rüzgârın öfkeli çılgınlığına meydan okuyordu. Kalçasında Jack'in erkekliğini dahi duyumsayabiliyordu.

Kit'e karşı ilgisiz miydi? Onu çekici bulmuyordu, değil mi? Ne tür bir oyun oynuyordu?

"Tanrı aşkına, kadın! Arkaya yaslan!"

Jack'in öfkeli fısıltısıyla Kit tehlikeyi hatırladı. O bumbayı çekerken görev bilinciyle ağırlığını ona verdi.

Jack ise yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir ikilemle karşı karşıyaydı. Kit'in onun bedenine yaslanması tam bir cehennem azabıydı. Onu bir kenara itebilmek için her şeyi verirdi ama buna cesaret edemedi; çünkü yelkendeki rüzgârı dengelemek için ağırlığına ihtiyacı vardı.

Yelkenli, dalgaların arasından geçerek rüzgârı yarışıyordu. Dümenci yelkenli alabora olmasın diye zikzak yapmaya başladı.

Matthew, Jack'in omzunun üstünden bağırdı: "Onu böyle tutmaya devam et."

Jack başını salladı ve Matthew'un kendi yerini almasını isteyerek başını çevirdi ama Matthew oradan çoktan ayrılmıştı. O da hayretler içinde dümencinin manevralarını izliyordu.

Kit birden Jack'in de kendisi gibi tuzağa düştüğünü hatırladı. Ve bu durum aklındakileri gerçekleştirmek için mükemmel bir fırsattı. Diğer adamlar onları görüyor ve Jack elinde halatla, kumsala sadece beş dakika uzaklıktayken pek bir şey yapamıyordu. Kit ona baskı yapmaya karar verdi.

Sol kulağının üzerinde Jack'in keskin nefesini hissetti.

Jack'in hareketi ona manevra alanı tanıdı. Kalçasını yavaşça hareket ettirdi ve uyluklarındaki kaslardan bir gerilim dalgasının geçtiğini hissetti. Aralarında sağlam ve canlı bir enerji belirdi. Yavaşça hareket ederek ağırlığını ona veren Kit, vücudunu arkasındaki adama tamamen yasladı.

Jack inlemesini bastırmak için dudağını ısırıldı. Lanet olası kadın! Nasıl bir şeytan bu kadar tehlikeli bir anda rüşdünü ispatlamaya çalışırdı? İnce bedeninin her hareketini hissedebiliyordu. Jack'in bedenine bir kedi gibi sokuluyordu.

Rüzgâr yeniden vurunca bedenleri bir kez daha birbirine karıştı. Jack gözlerini kapadı ve halata odaklanmaya çalıştı. İradesi kırılmak üzereydi.

Balyaya çarpan Kit'in nefesi kesildi. Bekledi ama Jack geri çekilmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Jack, olduğu yerde kalmaktan memnundu. Küçük oyununa

devam etmesi için ona izin vermeye niyeti yoktu. Kulağına birkaç tehdit fısıldamayı düşündü ama uygun bir şey bulamamıştı. Konuşmaya kalkarsa dilinin ona ihanet edeceğinden şüpheleniyordu. Çenesi gerildi ve sabırla bekledi, yaptığı her küçük hareketi, bir hafta sonra ödemenin vadesinin geleceği zamana dek hesap defterine kaydediyordu. Bunların hepsini ona ödetecekti.

Sahil manzarası, yelkenliyi Dover kayalıklarından daha sıcak karşılıyordu. Jack, dümencinin el salladığını gördü. “Halatı bırak. Yavaş yavaş...”

Kit rüzgârla savrulan yelkene karşı kendisine söyleneni dik-katlice yaptı. Jack, elleri serbest kalana dek onu tuttu, sonra da bıraktı. Bumba sallandı ve rüzgâr yelkenlerden boşalırken yelkenli dönerek yavaşladı.

Jack onu izliyordu. Eğilerek Kit'i kucakladı ve güverteye götürdü. Kit güverteye boydan boya uzanmıştı.

Jack etrafa çabucak bakınca dümencinin yelkenliye odaklandığını, Matthew da dahil tüm adamların bumbayı emniyete almakla uğraştığını gördü. O an tadı çıkarılacak kadar cazipti.

Kit bumbanın düzeldiğini görmüştü ama Jack'in ellerini omuzlarında bu kadar çabuk hissetmeyi beklemiyordu. Güverte sert ve rahatsızdı, ama şüphesiz kırık bir kafadan daha iyiydi. Adamların bumbayı tekrar yerine bağlamak için uğraştığını gördü ve ellerini Jack'in avuçlarına bırakarak ayağa kalkmaya hazırlandı. O anda, büyük bir elin kalçalarını okşamasıyla donakaldı.

Kit nefes alamıyordu. Jack'in eli kalçalarına yavaşça bastırıyor, dairesel hareketlerle okşuyordu. Sonra elin yönü değişti. Kit'in bacaklarının arası ısındı ve nemlendi. İki uzun parmağı bacaklarının arasında hissedebiliyordu.

Kit, ani bir hareketle dizlerine vurdu, ama bu hareketi bacaklarının arasındaki elin daha da sertleşmesinden başka bir işe yaramadı.

Kit zihni bulanmış bir halde donakalmıştı. Uzun parmaklar gitgide daha derine bastırıyordu. Kit ayağa fırladı, yüzü alev alevdi.

Arkasından alaycı, erkeksi bir kahkaha duydu. “Daha sonra tatlım...”

İki sert el onu kaldırdı ve bir eşya gibi kenara koydu. Sonra Jack, bumbayı kontrol etmek için yanından geçip gitti.

Kit, Jack'in tehlikeli varlığından olabildiğince çabuk kurtuldu. Öfkeli, gergin ve sarsılmış bir şekilde, yük boşaltma operasyonu başlayana kadar bekledi. Sonra Matthew'a seslendi. “Uçurumun üstüne çıkıp nöbet tutacağım.”

Matthew onaylayarak başını salladı. Kit yardım almadan yattın yanından süzüldü, sığ denizde nazıkçe salındı ve kıyıya yürüdü.

Jack yattan onu gördü. Küfrederek, “Hangi cehenneme gidiyor?” diye sordu.

Matthew ona baktı. “Genç Kit mi?” dediğinde Jack başını salladığında. “Nöbete,” diye yanıtladı.

Matthew işine devam etti ve Jack'in yüzüne vuran gülümsemeyi görmedi.

Onun yanında kalmaktansa gözcü görevi yapmayı mı tercih ediyordu? Jack kahkaha atacaktı. Lanet olsun! Güvertede o birkaç dakika içinde bile sıcaklığını hissediyordu. O da Jack kadar ateşliydi. Ve yakında, çok yakında, daha önce hiç yaşamadığı şekilde mırıldanıp inleyecekti.

Jack, olağanüstü bir gayretle sıradan ama zorlayan yük boşaltma görevine odaklanmaya çalıştı.

Kit sadece ilk adamların gittiğini görene kadar bekledi. Sonra topuklarıyla Delia'yı hafifçe tekmeledi ve eve yöneldi, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Güvertedeki o birkaç dakika ve Jack'in son sözleri üzerine düşünmeden duramadı.

Ondan hoşlanmadığı hiçbir an yoktu. Hatta en büyük endişesi onu bir daha görmemektir.

Kit'in şaşkınlığına rağmen, zihni böyle bir seçeneği açıkça reddetti.

En azından şimdi Amy'nin ne demek istediğini biraz biliyorsun. Ah Tanrım, diye düşündü Kit, bir bu eksikti. Jack'e âşık olmam mümkün değil. O bir kaçakçı...

Güvertedeki hisleri zihnini doldurdu. Şu an bile Jack'in ellerini düşündükçe kasıkları alev alıyordu. Kalçasındaki çürükler zonkladı. Parmakları bacaklarının arasında gezinirken duyduğu tatlı zevki anımsayınca Kit kızardı. Hafızası Jack'in sözlerini tekrar ederken, kalbi hızla çarptı. *Ya gerçekten bunu kastettiyse?*

Sözlerinin sonuçlarını düşündü ve yutkundu.

Gerçekte ne demek istedi? Gerçekten...

Kit'in bacakları gerildi ve Delia endişeyle büyük bir adım attı.

Kit'in bir mil gerisinde Jack, Şampiyon'un eyerine atladı. Adamların sonuncusu da gitmiş, yük boşaltılmıştı. Matthew'a döndü. "Ben bir gezintiye çıkıyorum. Sonra geleceğim."

Şampiyon'u uçurumun yukarısına, Delia'nın peşine sürdü. Jack gece yolculuklarından çok yorulmuştu ama Kit'in güvenli bir şekilde evde olduğunu bilmeden uyuyamazdı, hiç uyumamıştı. Genç Kit'in Hunstanton Çetesi'nden ayrılmasına bir haftadan az süre kalmıştı. Ondan sonra gece buluştuklarında, daha güvenli bir saatte ayrılacaklardı; şafağa çok daha yakın bir saatte...

Jack masasının arkasındaki oymalı sandalyede zarif bir şekilde otururken, öğle güneşi saç tellerinde geziniyordu. Büyük ve ağır masa kitaplık pencerelerinin önüne yerleştirilmiş, klasik hatlarıyla duvarları kaplayan derli toplu kitap raflarını tamamlıyordu.

Uzun parmakları fildişi bir mektup açacağıyla oyalanırken Jack'in mühür yüzüğünün parlak mavi ışığı, kurutma kâğıdının üstüne düşüyordu. Kıyafeti bir soylu gibiydi ama her zaman olduğu gibi ordudan bir iz taşıyordu. Onu gören hiç kimse, Hendon Kalesi'nden Kuzey Norfolk Yüksek Komiseri Lord Hendon olduğuna inanmakta zorlanmazdı.

Yüksek Komiser'in anlamlı gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi. Kaşlarını çatmıştı.

Masanın önünde duran George, sayısız spor afişine ve askeri yayınlara bakarak odayı dolaştı. Büyük, yıldızlı çerçeveli bir ayna, Jack'i karakterize eden çarpıcı zarafetle bezeli bir taşra beyinin oğlunu yansıtıyordu.

George, ayna çerçevesine iştirilmiş yıldızlı not kâğıdını aldı. "Marchmonts'un maskeli balosuna davetli olduğunu görüyorum. Gidecek misin?"

Jack başını kaldırdı ve soruyu kavramak için bir an durdu. Sonra yüzünü buruşturdu. "Reddetmek zor... Sanırım insanlara görünmem gerekecek." Ses tonu, hevesizliğini bariz biçimde yansıtıyordu. Sosyalleşmek onun ilgisini çekmiyordu; gülümsüyor, sohbet ediyor ve bekâr kızlarla çizgiyi aşmadan dans ediyordu. Hepsi çok sıkıcıydı. Ve şu anda zihnini kurcalayan başka konular vardı.

Kit'le çizgiyi aşmadığına emin olamıyordu. Dün gece, ilk kez toplantıya gelmemişti. Büyükbabasını hesaba kattı ama içten içe suçu kendinde arıyordu. Kit'in ona neden anlayış göstermediğini anlayamıyordu.

Olgun bir kadındı ve pek çok kadın gibi oyun oynamayı açıkça seviyordu. Eylemleri, tepkisinin gücü ve vahşiliği, bu tür oyunların kaçınılmaz olarak nasıl bittiğine dair bilgisini gösteriyordu. Yelkenlide ve Blackbird'de yaptıklarından sonra, kaçınılmaz sonu arzulamak gayet doğaldı. Ama dün gece uzak kalmasının sebebini çözememişti.

Belki de Kit alay edilmekten korkmuştu. Onun kadar ateşli hiçbir kadın reddedilmekten hoşlanmaz ve böyle bir sahnede yer almak istemezdi.

"Ne giyeceksin?"

George'un sorusu, Jack'i kendine getirdi. "Giyinmek mi?" Kaşlarını çatı. "Bir yerde takım elbisem olacaktı."

"Okumadın galiba..." George davetiyeyi masanın üzerine bıraktı. "Kostüm giyilmesi gerekiyor. Takım elbise olmaz."

"Lanet olsun!" Jack tiksintiyle dudak bükerek davetiyeyi oku-

du. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Onlarca çoban ve Dresdenli sütçü kılığındaki kadının uyduruk hikâyelerine maruz kalacağız.”

George güldü ve masanın karşısındaki sandalyeye yerleşti. “O kadar da kötü değil.”

Jack alaycı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Senin kostümün ne olacak?”

George kızardı. “Arleken kostümü...” Jack güldü. George acı çekiyor gibi görünüyordu. “Yakında evlenecek bir adam olarak bu fedakârlığı yapmam gerekiyormuş.”

“Tanrı’ya şükür nişanlanmadım!” Jack tekrar davetiyeye baktı. Sonra George’un yakından tanıdığı bir gülümseme yüzüne yayıldı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu George, sesindeki dehşeti gizleyerek.

“Şey, gayet açık, değil mi?” Jack, gözleri zevkle parlayarak arkasına yaslandı. “Kılık değiştirmiş halde gelmemi bekliyorlar ama yine de tanınabilirim, bu tarz balolar, evlilik işleri için hazırlanan bir tuzaktır, değil mi?”

George başını salladı.

“Sana Leydi Marchmont’un beni isimsiz bir kız için gözüne kestirdiğini söylemiş miydin? Kesin bir kaynaktan duydum.”

George tekrar başını salladı.

“Bana öyle geliyor ki eğer bu baloya katılacaksam tanınmayacak biçimde kılık değiştirmeliyim. Eğer bunu başarabilirsem, ortamda keşif yapabilirim. Hunstanton Çetesi’nin lideri korsan ve kaçakçı Kaptan Jack olarak gideceğim.”

George şüpheli görünüyordu. “Ya saçın?”

“Büyükbabamın bir peruğu olmalı... Peruk takarsam tanınmam değil mi?”

Jack’in sorgulayan bakışıyla George başını salladı. Jack’in uzun boyu sıra dışıydı ama perukla fark edilemeyebilirdi. Ancak... George masanın arkasında kendinden emin biçimde oturan ar-

kadaşına baktı. Kuzey Norfolk'ta Jack'in yapısında fazla erkek yoktu, ama Jack tüm zorluklara rağmen kafasına koyduğunu yapardı. Kılık değiştirmesinin başarısı, bölgedeki kadınların ne kadar dikkatli olduklarına bağlıydı. Ve çoğu Jack'i on yıldan fazla süredir görmemişti.

"Kim bilir?" Jack düşündü. "Bu kadınlardan biri gerçekten bana uyabilir."

George ona baktı. "Cidden evlenmeyi düşünüyor musun?" Sesinde belirgin bir kuşku vardı.

Jack, sanki konu pek önemli değilmiş gibi elini yavaşça salladı. "Her şeyi geçtim, bir vâris için evlenmeliyim. Ama bana öncülük ettiğini düşünme sakın. Evlilik, ne olursa olsun riskli bir iş..."

George rahatladı, ardından Jack'in normalde konuşmaktan kaçındığı bir konu açılmışken, fırsatı değerlendirdi. "Nasıl bir eş hayal ediyorsun?"

"Ben mi?" Jack'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Düşündü. "Beni destekleyebilecek bir kadın hayal ediyorum; Leydi Hendon ve vârisimin annesi olmaya uygun biri..."

"Elbette..."

"Bunun ötesinde ..." Jack omuzlarını silktilti, sonra sırtıttı. "En azından güzel ve sofrada benimle iki çift laf edebilecek biri olmalı... Bunun dışında tek istediğim, bazı planlarımı gerçekleştiren benden uzak durması..."

"Ah," dedi George, şüpheyle bakarak. "Ne gibi planlar?"

"Sadece güzel bir kadınla tek eşliliğe razı olacağımı sanıyorsan yanılıyorsun." Jack'in kararlılığı belirgindi. "Sadakat ve evlilik hakkındaki tüm bu yaygarayı hiç anlamadım. Anladığım kadarıyla ikisi birbirine bağlı değil."

George dudağını ısırdı ama Jack'e bu konuda ders veremezdi. "Ama şu anda bir sevgilin yok."

Jack'in gülümsemesi kör ediciydi. "Şu anda değil, hayır... Ama aklımda çok uygun bir aday var." Gümüş grisi bakışları, Kit'in hassas kıvrımlarına odaklanırken uzaklaştı.

George mırıldandı ve sustu.

“Her neyse,” dedi Jack, hayallerinden uzaklaşarak, “eşim olacak kişi hayatımdan uzak durması gerektiğini anlayacak.” Kit’le sevgili olursa bir eş isteyeceğini düşünmüyordu. Yatağını bir başkasının ısıtmasını istemezdi, Kit bunu layığınca yapardı.

Bölüm 14

Marchmont Malikânesi'nin basamaklarını çıkarken Kit'i gü-rültüler, kahkahalar ve uzaktan gelen bir keman sesi karşı-ladı. Uşak kapıda duruyor, keskin gözleriyle her konukta bulun-ması gereken defne dalını kontrol ediyordu. Kit ona yanaşarak gülümsedi ve eldivenli parmaklarıyla yakasındaki ilikten geçirdi-ği yaprağı işaret etti.

Uşak selam vermek için eğildi. Kit, hizmetlinin onu tanıma-masına sevinerek başını eğdi. Adam onu pek çok kez görmüştü. Kendine güvenini tazeleyip balo salonuna açılan geniş, çift ka-natlı kapıya ilerledi, sonunda düz siyah maskesinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için duraksadı, ağzını ve çenesini ka-pattı.

Eşiği geçer geçmez, çok sayıda bakışın kendisine çevrildiğini fark etti. Özgüveni bir an için sarsıldı, sonra insanların yüzünde şaşkınlıktan fazlasını görünce kendini topladı. Elbette onu tanı-maları mümkün değildi. Kit, kendini sakinleştirerek dans pis-tindeki kalabalığa yöneldi. Kuzeni Geoffrey'e ait, gece mavis-i dökümlü ceketi Elmina'ya yeniden kestirmiş ve yaşlı kadınca-ğız ceketi vücut hatları belli olmayacak biçimde dikene dek ona akla karayı seçtirmişti. Mavi-altın rengi yeleği bir zamanlar bro-kar kumaştan bir jüpondu ve dar pantolonunun ortaya çıkaraca-

ğı hatlarını kapatacak biçimde tadilat görmüştü. Spencer'ın koleksiyonundan ödünç aldığı kar beyazı kravatı, Doğu tarzının iyi bir taklidi olarak bağlanmıştı. Kahverengi peruğu ayarlamaksa en zor işti, tavan arasında bulduğu bir sandık dolusu peruğun arasından seçim yapana dek saatlerini harcamış, ardından bukleleri daha modern bir stile yeniden biçimlendirmişti. Sonuç olarak, kostümüyle gurur duymuyordu.

Gerçek amacı, konukların arasında gezinen Lord Hendon'ı yakalamaktı. Onu kadınlar tarafından kuşatılmış şekilde bulacağını sanıyordu ama henüz beklediği manzarayla karşılaşmamıştı. Leydi Dersingham orkestranın yanındaydı, Leydi Gresham kapıdan uzakta oturuyor ve Leydi Marchmont piste olabildiğince yalın biçimde süzülüyordu. Belli ki üçü de nöbetteydi.

Kit maskesinin altından sıırıttı. Hanımefendiler onu da tanımaya çalışıyordu çünkü avlardan biri de kendisiydi. Lord Hendon'ın henüz gelmediğine ikna olan Kit, misafirler arasında dolaştı ve üç kadını gözetlemeye başladı. Yeni Yüksek Komiser içeri girdiğinde tepki vereceklerine emindi.

Ona göre, bu ortam Lord Hendon'ı değerlendirmek için tekrar ele geçmeyecek, eşsiz bir fırsattı. Adamı gördüğü anda onu takibe alacaktı. Eğer bir umut ışığı görürse üzerine gidip onu inceleyecekti. Kılık değiştirmiş haldeyken yeni Yüksek Komiser ile temas kuracak pek çok fırsat yakalayabilirdi.

Kit, odanın diğer ucunda Columbine kostümüyle Amy'i gördü ve ona yöneldi. Spencer'ın yanından geçerken Amy'nin babasıyla çiftçilik hakkında konuştuklarını duydu ve kendini belli etmemek için azami ölçüde dikkat gösterdi. Spencer'ı kimliklerin gizli kalması gerektiğini söyleyerek tek başına gelmeye ikna etmişti. Büyükbabası Kit'in, Amy ve hanımefendilere küçük bir numara yapmak istediğini ve küçük arabayla geleceğini düşünerek teklifi kabul etti. Ama Kit, Delia'yla gelmişti. Delia'yı daha önce Marchmont Malikânesi'ne hiç getirmediği için kısracı kimse tanımamıştı.

Marchmont Malikânesi'nin balo salonu uzun ve dardı. Kit, kalabalığın arasında dolaşarak tanıdığı insanlara başıyla selam verdi ve onların yaşadığı kafa karışıklığını keyifle izledi. Onu tanıyanlar, sesinin boğukluğunun farkına varabilir ve biraz kurnazca düşünen biri kimliğini öğrenebilirdi. Yaptığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı, ancak maskesini çıkarma zamanı geldiğinde Marchmont Malikânesi'nde olmaya hiç niyeti yoktu.

Müzisyenlerin platformuna yaklaştıkça, onların enstrümanlarını akort ettiklerini duydu.

“Oradasın, genç adam!”

Kit döndü ve yanında duran gösterişsiz bir genç kızın kendisine yaklaştığını gördü. Kit nefesini tutarak eğildi, maskesinin kaymaması için dua etti.

“Kim olduğun konusunda en ufak bir fikrim yok canım, ama dans edebilirsiniz, değil mi?”

Kit başını salladı, Leydi Marchmont'un gözlerindeki zafer edası Kit'i rahatlatmıştı.

“İyi! O zaman bu güzel genç hanıma eşlik edebilirsiniz.”

Leydi Marchmont genç kızın eldivenli elini tutup Kit'e uzattı. Kit sorunsuz bir şekilde elini tuttu ve eğildi. “Büyülendim,” diye mırıldandı, son altı yıldır attığı dans adımlarını nasıl tersine çevireceğini düşünürken.

Genç kız ilk kez dansa kalkıyordu. Kit, maskesinin ardında kaşlarını çattı. Kız çok sallanıyordu; bir aynanın karşısında çalışmalıydı.

Leydi Marchmont rahatlayarak iç çekti ve Kit'e veda ederek çöpçatanlık görevine geri döndü.

Neyse ki müzik hemen başladı ve Kit'in konuşmasına gerek kalmadı. Genç kızla beraber yerini aldı ve çile başladı. İlk dönüşte Kit, etraftaki acemi kalabalığı fark etti. Kit, en küçük iki erkek kuzenine dans etmeyi öğrettiği için erkek figürlerini hatırlayabiliyordu. Kadın figürlerini ezbere bilmek, uygun pozisyonu bul-

mayı kolaylaştırıyordu. Her adımda kendine güveni arttı. Genç kıza tam aksine çok gergindi.

Kız heyecandan neredeyse bayılacakken, Kit onu teşvik etmeye çalıştı. “Rahatla... Oldukça iyisin, gerilmezsen daha iyi dans edeceksin.”

Karşılığında kızın yüzünde somurtmayla karışık gergin bir gülümseme belirdi.

Kit, içini çekerek kıızı sakinleştirmeye ve güven aşılamaya çalıştı. Sonunda kız ona gülümsedi ve coşkuyla teşekkür etti.

Jack, odanın diğer tarafından dansçıları inceliyordu. On beş dakika önce gelmişti, *zavallı taşra beyefendisi kıyafetini* giymiş, siyah yarım maske, kahverengi bir kravat ve peruk takmıştı. İlk üç dakika her şey yolunda gitmiş, sonrasında işler tepetaklak olmuştu. Birincisi, Lord Marchmont onu tanımıştı, nasıl olduğunu o da bilmiyordu. Ev sahibi, karısına takdim etmek için onu hemen yakalamıştı. Ne yazık ki diğer kadınlar da onunla birlikte duruyordu. Jack; Gresham, Dersingham ve Falworth hanımlarına başıyla selam verdi.

Leydi Marchmont, özellikle tanışmasını istediği *biri* olduğunu söyleyerek onu esir almıştı. Jack kadınların gözünde beliren ışıltının yarattığı dehşeti yüzünden silmeye çalıştı. Hepsi onu çaylak bir kıza yamamak için işbirliği içindeydi. Neyse ki yaşadığı telaş kendine gelmesini sağlamış, topallamayı tam zamanında hatırlamıştı. Böylece dans etme mecburiyetinden de kurtulmuştu. Kendine gelmek için ihtiyaç duyduğu şey sert bir likördü. Matthew, bir sonraki sevkıyatı ayarlamak için Blackbird’e tek başına gitmişti. Jack, önünde iğrenç yerli birayla dolu bir bardakla onun yanında olmayı çok isterdi.

İçkilerin servis edildiği balo salonunun girişinde, asık suratlı Arleken George’la karşılaştı. Onu görünce, kahkahayı patlattı ve George ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

“Aptal gibi göründüğümü biliyorum, ama ne yapabilirim?”

“Nişanı atsan mesela?”

George ona bezgin bir bakış attı ve ekledi: “Bunun yeterli sebep olduğuna emin değilim.”

Jack onun omzuna vurdu. “Boş ver, benim durumum seninkinden daha kötü...”

George onu inceledi. “Seni tanıdılar mı?”

Jack bir kadeh konyağa uzanarak başını salladı. “Hemen hemen... Beni neyin ele verdiğini Tanrı bilir.”

George ona söylemek için ağzını açtı ama hiç şansı olmadı.

“Yüce İsa!” Jack, konyağı tepesine dikti. Birden balo salonundan uzaklaştı. “Lanet Kit’in burada ne işi var?”

George kaşlarını çatarak misafirlere baktı. “Nerede?”

“Dans ediyor; inanabiliyor musun! Soluk pembe benizli bir kızla! Bak, orada, üçüncü sırada...”

George, dans figürlerine dalmış ince figürün yerini tespit etti. “Kit olduğuna emin misin?”

Jack, *tabii ki eminim, o bacakları her yerde tanırım*, sözünü neredeyse söyleyecekken yuttu ve yerine kısık sesle, “Evet,” dedi.

George, salonun karşı tarafındaki figürü inceledi. “Peruk mu takmış?”

Jack, balo salonuna göz atma riskini alarak, “Hem de en iyisini,” dedi. İsteddiği son şey Kit’in onu görmesiydi. Lord Marchmont onu hemen tanıdıysa Kit’in de onu tanıyacağı kesindi. Ama onu Kaptan Jack olarak tanıyordu.

Belki de onu Spencer getirmişti?

“Lanet olasıca! Büyük ihtimalle genç şeytan gelip zenginlerin yaşamını görmeye karar verdi.”

George sırtıttı. “Kurnazca... Maskesini çıkarmadan önce buradan ayrılması gerekcek ve kimse onu fark etmeyecek.”

“Seni ya da beni fark ederse sen o zaman kurnazlığı görürsün.”

George’un hoşgörülü gülümsemesi soldu. “Ah...”

“O zaman, başımıza bir bela açılmadan Kit’i bu sevimli küçük balodan nasıl uzaklaştırabiliriz?”

İkisi de konyaklarını yudumladı ve düşündü. Jack sırtını salona döndü. Arleken kostümüyle daha az tanınan George, Kit'e dikkatle bakıyordu.

Jack salona doğru dikkatlice baktı.

"Nişanlın burada mı?" diye sordu Jack. "Kit'e bir not iletmesini sağlayabilir misin?"

George başını salladı. Jack küçük bir kâğıt ve kalem çıkardı. Bir an tereddüt ettikten sonra, birkaç kelime karaladı, sonra kâğıdı dikkatlice katladı. "Bunu yapmak zorundayız." Kâğıdı George'a uzattı. "Maskemi atmaya yetişemezsem bir bahane uydur."

Jack boş kadehini masaya geri koydu ve dışarı çıkmak için döndü.

Dehşete kapılan George onun önünü kesti. "Ne uyduracağız? Bu balo tamamen senin için organize edildi."

Jack keskince gülümsedi. "Onlara sahte bir kimlik olayıyla ilgilenmek için çağrıldığımı söyle."

Genç kızın elinden kurtulan Kit, aceleyle kenara çekilerek Amy'i en son gördüğü köşeye yöneldi. Oraya vardığında Amy'i bulamadı. Salona geri dönen Kit, genç kıza ve Leydi Marchmont'a yakalanmamak için dikkat kesildi.

Sonunda onu bulan Amy oldu.

"Affedersiniz."

Kit yalpaladı ve Amy'nin Columbine maskesi gözleriyle buluştu. Kit, maskesinin altından keyifle gülümsedi ve zarıfçe eğildi.

Doğruldu ve Amy'nin berrak gözlerindeki şaşkınlık ifadesini gördü.

"Bu notu sana teslim etmem istendi Kit!"

Kit, Amy'nin kolunu tuttu ve sıktı. "Sesini alçalt şaşkın örendek! Beni nasıl tanıdın?"

"Gözlerinden... Ama başka bir şey daha vardı; boyun, bedenin ve elini tutuşunla ilgili bir şey sanırım." Amy'nin bakışları Kit'in mükemmel dikilmiş kıyafeti üzerinde gezindi, sonra dar pantolonunun altındaki ince bacaklarına kaydı. "Ah Kit!"

Kit, Amy'nin şaşkın fısıltısına karşı bir suçluluk hissetti.

“Evet, işte bu yüzden kimse benim kimliğimi öğrenmemeli. Tanrı aşkına, dikkat çekme, yoksa tanınma konusunda verdiğim tüm fikirler geçersiz olacak.”

Amy kıkırdadı.

“Kolumu tutma ve bana çok yaklaşma... Lütfen Amy,” diye yalvardı Kit, “Yoksa beni ele verirsin.”

Amy görev bilinciyle Kit'in bir delikanlı olduğunu hatırlamaya çalıştı. “Seni eskiden beri tanıdığım ve erkek olmadığını bildiğim için işim çok zor.”

“Hangi nottan bahsediyorsun?” Kit, küçük beyaz kâğıdı Amy'nin elinden alıp açtı. Gözlerine inanamayıp mesajı üç kez okudu.

Kit, bir an önce terasta buluşalım.

Jack

“Bunu sana kim verdi?” Kit, Amy'ye baktı.

Amy arkasına baktı. George, ona notu vereni söylememesi gerektiğini tembihlemişti, ama George mesajı gönderdiği kişinin Kit olduğunu biliyor muydu? Kaşlarını çatı. “Kimden geldiğini bilmiyor musun?”

“Evet... Ama onu vereni merak ettim, tanıyor musun?”

Amy gözlerini kırıştırdı. “Kimin yazdığını bilmiyorum.” En azından bu söylediği gerçektir.

Jack'in yakın bir yerde, muhtemelen konukların arasında bulunduğuna çok şaşırın Kit, Amy'nin gizli saklı cevabının farkına varamadı. Kendi talimatlarını unutarak Amy'nin koluna elini koydu. “Amy, bu durumdan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermelisin.”

Amy ona söz verdi ve arkadaşının yüreğine su serpti.

“Maske atma sırasında burada olmayacağım. Leydi Marchmont ve Spencer'a davete katıldığımı, ama kendimi iyi

hissetmediğim için eve döndüğümü söyleyebilir misin? Spencer'a akşamını mahvetmek istemediğimi söyle.” Kit alaycı bir şekilde sırıttı; maske çıkarma zamanı burada olursa esas o zaman Spencer'ın gecesini kesinlikle mahvederdi.

“Ama not ne olacak?” diye sordu Amy.

“Ah, bu mu?” Kit, beyaz kâğıdı cebine sokuşturdu. “Önemli değil. Sadece bir şaka... Beni tanıyan birinden...”

“Ah...” Amy merakla Kit'e baktı. Kılık değiştirince kusursuz bir erkek olmuştu. Kit'i tanımakta o bile bu kadar zorluk çektiyse bir başkası onu nasıl fark edebilirdi?

“Ve şimdi sevgili Amy, ayrılmalıyız yoksa insanlar meraklanmaya başlayacak.”

“Bir skandala karışmayacaksın, değil mi?”

Kit, Amy'ye sarılma isteğini bastırdı. “Elbette hayır... Aksine, bir skandalı önlemeye çalışıyorum.” Kit gözünde bir parıltıyla eğildi.

Amy erkek kostümüyle baloya katılmak ve skandalı önlemek arasındaki bağı anlamaz bir bakışla reverans yaptı ve isteksizce uzaklaştı.

Kit, balo salonunun yanındaki büyük alana sığındı. Jack'ten mümkün olduğunca kaçınması gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaktı? Bu adam kâhin miydi? Balo salonunda şeytan gibi ortada gezindiği kesindi. Ama notta yazdığına göre onu terasta bekliyordu. Lord Marchmont'un terasında ona ne yapabilirdi ki?

Kit, Jack eşgalindeki adamları inceleyerek kalabalığı taradı. Bu kritere uyan birkaç kişi vardı ama hiçbirisi Jack değildi. Onu hangi çılgınca fikrin baloya getirdiğini merak ediyordu. Göze çarpmadan, büyük terasa açılan uzun pencerelere doğru ilerledi.

Berrak gece havası, gergin kalabalığın ardından ferahlatıcıydı. Kit derin bir nefes alıp etrafına baktı. *Terasta*, diye yazmıştı ama bu kadar büyük bir terasın neresinde bekleyecekti?

Hava almaya çıkmış birkaç çift vardı. Gece mavisi ceketli genç kimse dikkat etmedi. Kit, içerideki koşturmacadan uzaklaş-

mak için gökyüzüne baktı. Sonra en uçtaki korkuluğun üzerinde soluk bir gölge gibi duran Jack'i gördü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslayarak ona yaklaştı. Çizmeli ayaklarını sallayarak, sırtını duvara dayamış, oturuyordu.

Onu öfkeli gören Jack şaşırmişti. "Burada ne mi yapıyorum? Esas sen burada ne arıyorsun, seni kafasız aptal?"

Kit, basit siyah maskesinin arasından onu izleyen gözlerdeki tehlikeli parıltıyı fark etti. Başını dikti. "Seni ilgilendirmez. Önce ben sordum."

Jack bıyık altından küfretti. Kit'i oradan çıkarma fikrine o kadar odaklanmıştı ki baloya katılmak için bir sebep uydurmak aklına bile gelmemişti. "Seninle aynı sebepten buradayım."

Kit kahkaha attı. Jack'in kılık değiştirip evlenecek kız bakmak için buraya gelmiş olması fikri çok gülünçtü. "Beni nasıl tanıdın?"

Jack'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Erkeksi fiziğini iyi tanıdığımı varsayalım."

Kit kızarıp bozarak başını kaldırdı. "Beni niye görmek istedin?"

Jack gözlerini kırıştırdı. Ne sanıyordu acaba? "Birisi seni fark etmeden önce Kit'e dönüşeceğine emin olmak istedim."

Kit maskesinin ardından kaşlarını çattı. Adam sinirlerini zorluyordu. Kendini ne sanıyordu da ona emirler yağdırabiliyordu? "Kendimi kollayabilirim, teşekkür ederim."

Jack, ses tonundan onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Bıkın bir iç çekişle ayağa kalktı. "Dans ederken peruğun düşse ne yapacaksın?" Jack ona doğru bir adım attı ama Kit geri çekilince durdu. İki birden etrafa bakınca sarmaş dolaş bir çift gördüler.

Kit, Jack'ten yeniden oturmasını isteyecekti ama vazgeçti. Emir vermekte ne kadar iyiye emir almakta da o kadar dirençliydi. Terastaki ay ışığında boyu ve cüssesi göz korkutuyordu, özellikle de söylediğine itaat edilmezse... Kit bir adım daha geri gitti.

"Balo senin için bitti Kit. Eve gitme zamanı..."

Kit, bir adım daha geriledi ve aralarına mesafe koydu, “Henüz gitmeye niyetim yok. Ben...”

Jack’in eli ağzını kapatınca sözü yarım kaldı. Aynı anda, diğer elini beline doladı ve onu kaldırdı. Kit onun hareket ettiğini bile görmemişti ama şimdi arkasındaydı ve onu korkuluklara götürüyordu. Kit, hiçbir etkisi olmayacağını bildiği halde çılgınca mücadele ediyordu.

Jack korkuluğa oturdu, Kit kucağına aldı ve kenara geçti. Terasın iki metre altındaki çiçek bahçesine Kit’i önünde güvenle tutarak indi.

Öfkeyle dolup taşan Kit, serbest kalmayı bekliyordu. Jack onu bıraktığında, ona döndü. “Seni ahmak! Bu ne cüret-”

Jack seri bir hareketle çıkardığı maskesini onun ağzına doladı. Kit’in öfke çığlığı siyah keçe maskeyle boğulmuştu. Maskeyi ağzından çıkarmak için yüzüne uzandı ama Jack arkasında kalarak onunla birlikte hareket etti. Uzun parmaklarıyla bileklerini kavrayıp ellerini hareket etmesine izin vermedi. Kit, Jack’in atkısına benzer bir şeyi bileklerinde hissetti, muhtemelen ellerini bağlamak için onu kullanmıştı. Kabaran öfkesi dinmek bilmiyordu.

Jack onun önünde durdu. Maskesinin ardından gözleri parıladı. “Bir baloda hanımefendi gibi davranmalısın, biliyorsun.”

Kit çaresizce itiraz etmeye çalışıyordu. Jack kıkırdayarak eğildi; Kit birdenbire, kendini onun omuzlarında Leydi Marchmont’un harap olmuş petunyalarına bakarken buldu. Jack, Kit’in bacaklarını kaslı kollarıyla sabitleyip onu bir patates çuvalı gibi sırtlayarak evden uzaklaştı. Kit’in boğuk homurdanmaları, elini poposunun olgun kıvrımlarında gezdirdirirken aniden kesildi ve terdirgin bir sessizlik oldu. Kalçalarını şefkatle okşayan Jack sırtı ve uzun adımlarla yürümeye koyuldu.

Jack çimlerin sonundaki çalılığa yöneldi. Yüksek çitlerle çevrili yoldan giderek, ganimetini istiflemek için bir yer aradı. İki patikayla kesişen bir girintiyeye varınca durdu. Girintide sırtı oyuk

bir taş vardı. Jack isteksiz arkadaşını indirmek için mükemmel bir yer bulmuştu.

Onu indirmeden önce kemerini çıkardı, Kit'in dizlerine sardı ve sıktı. Sonra onu omzundan indirip taşın üstüne oturttu.

Kit onun yüzüne baktı, aklından olmadık küfür ve hakaretler geçiyordu.

Jack sırtarak yüzündeki maskeyi çıkardı ve cebine soktu. "Sevkiyata giderken seni burada bırakmam gerekecek. Baloya nasıl geldin? Bana söyleyebilirsin, ne de olsa öğreneceğim."

Kit ona baktı.

Jack tahmin yürüttü. "Delia'yla mı?"

Kit isteksizce başını sallayarak onayladı.

"Evet..."

Jack onu sırtına aldı ve Kit adamın ne yapacağını anladı. Mücadelesine ve çırpınışlarına Jack hiç aldırmış etmedi. Sonra onu taşın arkasındaki gölgeli girintiyeye yatırdı.

Jack onun üzerine eğildi. "Sessiz durursan kimse seni rahatsız etmez."

Örümcekler ne olacak? diye düşündü Kit, acı içinde. Jack onun yalvarır bakışlarını fark etmemişti.

Jack duraksamadan ekledi: "Yakında döneceğim." Ve gözden kayboldu.

Kit hareketsizce yatıyor ve durumunu düşünüyordu. İnançsızlık onun baskın duygusuydu. Kaçırılmıştı! Lord Marchmont'un balosundan, tekinsiz bir adam tarafından kaçırılmıştı. Adam başına bela açmasından korktuğu için, sırf Kit'e bir zarar gelmesin diye onu olabilecek en kaba saba biçimde alıkoymuştu. Jack'in onu bir baş belası olarak gördüğü her halinden belliydi. Onu endişelendiren Jack'in amacı ve planlarıydı.

Onu nereye götürecekti? Ve oraya vardıklarında ne yapacaktı?

Bu tür sorular, alıkonmuş halde karanlıkta yatarken düşünülecek cinsten değildi. Aklından geçen cevaplar bedeninde tuhaf bir heyecan dalgasına sebep olmuştu.

Yükselen histerisini bastırmak için Kit, Jack'in baloya geliş sebebini düşünmeye çalıştı. Onunla aynı nedenle geldiğini söylemişti. Muhtemelen sadece zenginlerin nasıl yaşadığını görmek için burada olduğunu söylemeye çalışıyordu. Kaçakçıların lideri Lord Marchmont'un balosuna sadece biraz eğlenmek için de katılmış olabilirdi.

Jack ahırın önünde durakladı. Açık kapının hemen içindeki bir lambanın aydınlattığı ışıktaki iki adam oturuyordu. Arabacılar büyük ihtimalle mutfaktaydı. Tek yapması gereken, bu iki adamdan birinin Delia'yı bağlamadığını umarak dua etmekti.

"Siz ikiniz! Çabuk atımı getirin." Jack, sesinde belirgin bir emir tonuyla bir adım ilerledi.

"Atınız mı efendim?" Adamlar yavaşça ayağa kalktı.

"Evet, atım, kahretsin! Siyah Arap atı..."

"Evet efendim... Derhal efendim..."

Jack adamların koşturmasıyla duasının kabul olduğunu anladı. Ancak Delia, onu beceriksizce eyerlemeye çalışan adamlara karşı huysuzlanmıştı. Jack onların yanından geçti. "İzin verin lütfen..."

Delia ona alışmıştı artık. Huysuzluk etmemişti. Jack onu eyerledikten sonra avluya yönlendirdi. Delia'nın onu taşımaktan çekinmemesi ve adamların üzeninin kısılgı fark etmemesi için son bir dua ederek ata bindi.

Tanrılar bugün onun yanındaydı. Delia kenara çekilerek homurdandı ama yeni binicisine itiraz etmedi. Jack, adamlara kayıtsızca selam vererek onu avludan dışarı çıkardı. Ahırın görüş alanından çıkar çıkmaz kırağı çalılıklara çevirdi.

Kit, yalnız olmadığını yumuşak bir kıkırdamanın ardından alçak, kadınsı bir inilti duyunca fark etti.

Donakalmıştı. Biraz sonra, bir kadın taşın üzerine otururken ipek etekleri hışırdadı.

“Sevgilim! Gerçekten çok acelecisin.” Kit, ay ışığında parlayan sarı buklelerin ve çıplak omuzların sahibini tanıyamamıştı.

“Öyle mi?” Kadının yanına bir adam oturdu. Ses tonu tiksinti uyandırıyordu. “O şeytan Hendon’a nasıl göz koyarsın?”

Kit kaşlarını kaldırdı. *Şeytan mı?*

“Hadi ama Harold! Benim böyle bir niyetim yoktu. Boş yere kıskançlık ediyorsun.”

“Kıskançlık mı?” Harold’un sesi yükseldi.

“Evet, kıskançlık,” diye yanıt geldi. “Sırf Lord Hendon mükemmel bir fiziğe sahip olduğu için...”

“Seni etkileyen şeyin adamın fiziği olduğunu sanmıyorum canım.”

“Kabalaşma Harold...” Kısa bir sessizlik oldu. “Lord Hendon’ın her açıdan son derece etkileyici olduğunu söyleyebilirim.”

Harold hayal kırıklığı dolu bir sesle homurdandı ve Kit’in üzerindeki iki silüet iç içe geçti.

Kit sırtüstü yatarken çiftten gelen mırıldanmaları ve gülünç, küçük iniltileri duymazdan gelmeye çalıştı. Duydukları insanı bir ömür boyunca karşı cinsten soğutmaya yeterdi. Lord Hendon’ın zihninde şekillenen yeni vizyonunu düşünmeye başladı. Belki de onu işe yaramaz bir ihtiyar olarak düşünmek için acele ediyordu. Çünkü çekici omuzları ve aynı derecede etkileyici diğer yönleri olan bir şeytan, zihnindeki mevcut görüntüye uymuyordu. Ama kadın, ne konuştuğunu bilecek kadar deneyimli duruyordu.

Belki de Lord Hendon’a daha yakından bakmalıydı. Ne de olsa baloya gelme amacı buydu, o zamanlar ondan pek ümidi olmasa bile. Şimdi kim bilir? Ama Jack geri dönecekti ve onu götürmeye kararlıydı.

Jack’in onu nereye götüreceğini henüz bilmeyen Kit, bileklerindeki bağları kontrol etti ama çözülecek gibi değildi. Çiftin dikkatini çekmek için seslenebilirdi ama yapması gereken açıklamaları düşününce bu fikirden vazgeçti.

Eğer dünyada adalet olsaydı Lord Hendon ona rastlar ve onu

Jack'ten kurtarırdı. Kaderine razı olan Kit, gökyüzünün görebildiği küçük kısmına baktı ve çiftin bir an önce gitmesini diledi.

“Kim geliyor?” Kadının sesinde belirgin bir telaş vardı.

“Nereden?” Aynı panik Harold'ın ses tonunda da yankılandı.

“O taraftan... Bak oradan...”

Uzun bir duraklama oldu. Üçü de beklemeye başladı. Sonra, “Kahretsin! Hendon geliyor,” diyen Harold ayağa kalktı ve kadının kalkmasına yardımcı oldu.

“Belki de onu beklemeliyiz, gidebilir.”

Harold tiksintiyle homurdandı. “Siz kadınlar hepiniz aynısınız. Sana göz ucuyla baksa adamın üstüne atlayacaksınız. Ama bizi birlikte yakalamasına izin veremeyiz ve burada baş başa olmamızı açıklayamayız. Haydi!”

Kadın ve adam oradan ayrıldı ve Kit yalnız kaldı.

Lord Hendon oralardaydı ama Kit doğrulamıyordu bile. Gelip oraya özellikle bakmadığı sürece Kit'i görmesi imkânsızdı. Kit bıkkınlıkla gözlerini kapattı ve sessizce küftetti.

İki dakika sonra otlar hışırdadı. Kit, Jack'in üzerine eğildiğini görmek için gözlerini açtı. Jack onu yattığı yerden kaldırdı, sonra çömeldi ve kemeri çözmek için eğildi. Bacakları serbest kalan Kit, taşın üzerine yorgunca çöktü.

Jack kemerini takarken Kit ona baktı ve etraftaki patikaya göz attı. Lord Hendon nereye gitmişti?

“Kimi arıyorsun?” Jack, onun apaçık arayışına şaşırmıştı.

Kit ona baktı.

Jack abartılı bir sırtısla maskesinin bağlarına uzandı.

Ağızındaki maskeden kurtulan Kit dudaklarını ıslattı ve bir kez daha etrafına baktı. “Burada oturan bir çift vardı. Lord Hendon'ın geldiğini gördükleri için birkaç dakika önce ayrıldılar. Onu gördün mü?”

Jack'in karnı kasıldı. Başını yavaşça iki yana salladı ve kısaca cevap verdi, “Hayır, onu görmedim.” Onu tanımayı bu kadar kolaylaştıran neydi? Peruk saçını kaplamıştı ve topallamıştı da...

Kit yeniden etrafına bakarken Jack onu izledi. Lord Hendon'a ilgisinin sebebi neydi? Söylentileri duymuş ve meraklanmış mıydı? Jack gülüşünü saklamaya çalıştı. Öyle olsaydı, ona gerçeği söylemek daha kolay olurdu. Kolunu tutarak onu ayağa kaldırdı. "Haydi, Delia'yı getirdim."

Jack'in Kit'in kolunu tutarak, geniş çalılıkların arasında ona eşlik etti. Ellerini çözmedi. Kit'in eline fırsat geçtiğinde yapacaklarını görmek istemiyordu.

Kit onun yanında yürürken, içinde tuhaf bir düğüm vardı. Kolunu tutuşu onu garip hissettiriyordu, hele ki ellerinin hâlâ bağlı olduğunu düşününce... Çözmesini istemedi bile. Jack isteseydi ellerini çözebilirdi ama ona reddetme zevkini tattırmayacaktı.

Delia, son çitin ötesindeki bir dala bağlıydı. Jack, Kit'i kırsağın yanına götürdükten sonra rahatlaması için arkasına geçti ve ellerini çözdü.

Ama o rahatlama anı kısa sürdü. Jack onun sadece bir elini çözdü, sonra ikisini de önüne getirip yeniden birleştirdi.

"Ne oluyor ...?" Kit'in itirazı karanlıkta asılı kaldı.

"Ellerin arkada bağlıyken gidemezsin."

"Ellerim bağlı olarak ata binemem, serseri..."

Jack'in dudakları kıvrıldı. "Seni Delia'ya bindirip salıvereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Kit yutkundu. Hayır, öyle düşünmemişti. Ama ne yapacağına hiç emin değildi.

Jack, Delia'nın dizginlerini çözerek, "Eğer bunu yaparsam," diye devam etti, "Delia'yı dörtlüye koşturup baloya geri dönersin."

Kit bunu inkâr edemezdi; sessiz kaldı.

Jack peruğunu çıkardı ve eyer cebine tıktı. "Yukarı çık." Kırsağın dizginlerini elinde tutarak, Kit'i kaldırdı.

Kit bacağını çevirip eyere oturdu, sonra üzengi demirlerinin uzadığını fark etti. Jack'e baktı. "İkimiz beraber ata binemeyiz, ağırlığı kaldıramaz."

"Kaldırır. Fazla hızlı gitmeyiz. İleri kay."

Kit bir an için isyankârca ona baktı, ama ayağını üzenkiye soktuğunda, söylediğini yapmazsa ezileceğini fark etti. Ona yine arkadan yaslanıyordu. Delia kenara çekildi ama ikisini de kabul etti. Jack ağırlığıyla, eyere tam anlamıyla çöktü ve ayaklarını üzenki demirlerine koydu. Kit'in pozisyonunu düzelterek daha rahat oturmasını sağladı ama sonuç korktuğu kadar sinir bozucuydu.

Jack kısırağı hafifçe tekmeledi ve Delia yola çıktı. Kit, ayaklarının üzenki demirine girmesine izin vermeyecek kadar iyi bir biniciydi. Bu da her virajda dengesini sağlamak için Jack'e yaslanmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Dakikalar içinde Jack'in sabrı tükenmişti. Beli ve kalçası gibi çenesi de ağırla zonklamaya başlamıştı. Kit'in kalçalarının ona sürtünmesi erkekliğinin sertleşmesine sebep olmuştu. Jack dişlerini sertçe gıcırdattı; yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Henüz yapması gerekeni yapamazdı.

O an yaşadığı şey ıstıraplı bir acı veriyordu.

Bölüm 15

Kit karanlıkta kızarıp bozuyor ve maskesinin yüzünde olmasını diliyordu. Delia'nın attığı her adımda, Jack'in sert erkekliğini arkasında hissediyordu. Alay etmek aklının ucundan bile geçmiyordu çünkü durum çok ciddiydi. Lord Hendon'ı yakından görme şansını kaybetmek ve Jack'le iç içe olmak onu çok germişti. Kit bir o yana, bir bu yana kımıldanarak Jack'le temas-tan kaçınmaya çalışıyordu.

“Lanet olsun kadın, sabit dur!”

Jack'in homurtusu, arkasında hissettiği baskı kadar korkutucu-ydu. Kit o an donakaldı ama bir süre sonra yeniden huzursuzlanmaya başladı. Aklını bu temastan uzaklaştırması gerekiyordu. “Nereye gidiyoruz?” Marchmont Malikânesi'nin kuzeybatısından ilerliyorlardı.

“Cranmer'a...”

“Ah...”

Jack kaşlarını çatdı. Onun boğuk sesinde duyduğu hayal kırıklığı mıydı? Belki de planlarını değiştirmeli ve onu kulübeye götürmeliydi. Oyunlarından vazgeçip onunla beraber olmaya hazır mıydı? Son soru şevkini azalttı. Nispeten sakin olmasına rağmen tamamen reddedilme fikri hoşuna gitmiyordu. Birkaç geceye daha ihtiyacı vardı. İki gece...

Kit hareketsiz kalmaya çalıştı ama aklı fikri Jack'in büyüleyici vücudundaydı. Lord Hendon'ın ondan daha yakışıklı olup olmadığını düşündü. Keşke çalılıklardaki kadın daha ayrıntılı konuşsaydı. Lord Hendon hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkasında hissettiği sıcak beden, duygularını iyice karmaşık hale getiriyordu.

Lord Hendon'la tanışmadığı aklına gelince öfkesi yeniden alevlendi. Zekice tasarlayıp kusursuzca uyguladığı, Lord'a dair ilk elden bilgi edinme planı suya düşmüştü. Bu düşünce Kit'in moralini epeyce bozdu. Tam bir mil boyunca, huysuzca somurtarak ağzını bile açmadı.

Jack onu eve götürüyordu. Kit'in içini yakıp kavuran duygu minnettarlık değildi. *Ona karışmaya ne hakkı vardı?*

Kit aniden doğruldu. Gerekçesi ne olursa olsun Jack'in işine karışmaya hakkı yoktu. Yaramazlık yapmış asi bir çocuk gibi karga tulumba eve götürülüyordu. Buna izin verdiği için kendine de kızgındı. Hiç kimsenin, Spencer'ın bile ona bu kadar baskın davranmasına izin vermezdi.

"Sen gerçekten küstah bir domuzsun!" diye haykırdı.

Müstehcen hayallerinden uyanan Jack, kulaklarına inanamadı. "Efendim?"

"Beni duydun. Benim için gerçekten endişeleniyorsan, Delia'yı hemen çevirip baloya beni geri götürürdün. Ancak artık çok geç," dedi Kit, huysuzca. "Maskesini çıkardığı ana şahit olamayacağım."

"Anlayamadım?" Jack şaşırmıştı. Baloya eğlenmekten başka ne için gitmiş olabilirdi ki?

"Biriyle tanışacaktım ama fırsat bulamadan beni kaçırdın!"

Kit'in sesindeki mağdur ton, şefkat uyandıracak kadar gerçikti ve Jack'in ilgisini çekmişti.

"Biriyle mi tanışacaktın? Kiminle?"

Kit alçak sesle küfrediyordu. *Lanet olsun! Bu fırsat nasıl kaçtı?*

Büyük öfkesine rağmen Kit henüz kendini kaybetmemişti.

"Boş ver, tanımazsın."

“Söyle bakalım.”

Kit sinirlerinin iyice bozulduğunu hissediyordu. Jack'in komut veren derin sesine karşı koymak zordu. “Seni temin ederim ki ahbablarından biri değil.”

Jack'in dikkati yoğun bir şekilde kadına odaklanmıştı. Kit hangi adamla ve daha da önemlisi neden tanışmak istiyordu? Onun gibi bir kadının bir erkeği gizlice gözetlemek istemesinin nasıl bir sebebi olabilirdi? Cevap o kadar barizdi ki Jack daha önce bunu düşünmediğine şaşıtı. İkili ilişkilerde büyük tecrübeye sahip olan Kit, Londra'dan yeni dönmüştü. Sevgilisi yoktu ve hayatına ortaklık edecek bir aday arıyordu. Kısacası aklında biri vardı. Jack'ten başka biri...

Sonra zihninde parlak bir ışık belirdi. “Lord Hendon'ı bekliyordun, değil mi?”

Kit, “Diyelim ki onu bekliyordum. Seni ilgilendirmez,” diye sertçe karşılık verdi.

Jack boğazında yükselen isterik kahkahaları yuttu. Tanrım, bu görev alay konusu olmaya başlamıştı! Ona söylemeli miydi? Ya inanmazsa? Büyük olasılıkla inanmazdı ve bu çözmesi zor bir sorun daha yaratabilirdi. Söylemesi de, ikna etmeye çalışması da yeni bir dizi problem demekti. Tam bir cehennem azabı!

Baloda Kit'e rastlamamış olduğunu ve bunun sonuçlarını düşündüğünde görevini tehlikeye attığı bir sahneyle ürperdi. Kuzey Norfolk'ta gerçek kimliğiyle yeniden ortaya çıkması, bir kaçakçı liderini oynamaktan daha tehlikeli olurdu. Hanımefendiler onu paramparça ederdi. Kendini Kit'in sevgilisi ve Leydi Marchmont'un ayarladığı sıkıcı bir kızın kocası olarak bulabilirdi.

Jack'in gözleri kısıldı. Bu senaryonun gerçekleşme olasılığı hep vardı ama onların değil kendi istediği gibi olacaktı.

Bezgin bir homurtuyla dikkatini yeniden Kit'e verdi. Vücudundan yayılan sıcaklıkla arasında çok az bir mesafe vardı. Kadını sertçe kendine çekme isteğine karşı koymaya çalıştı.

“Sayende, muhtemelen bir daha böyle bir şansım olmayacak!” Kit hoşnutsuzca kıpırdandı ve arkasına dayalı şeyin ne olduğunu hatırladı. Öfkesi, suskunluğunun üstesinden geldi. “Lanet olsun! Şunu keser misin? Biraz uzaklaş lütfen!”

Kit kendisini rahatsız eden şeye bakmak için döndü. Jack’in elleri omuzlarına kenetlendi ve onu tuttu.

Adamın sesinde keskin bir ton vardı. “Bunu ortadan kaldırmanın bir yolu var. Hareketsiz oturursan düzelir.”

Sesindeki arzu, Kit’in korkarak itaat etmesini sağlamıştı. Kendini sabitlemeye çalıştı. Jack’e bu garip gücü veren neydi? Londra’nın en ateşli erkekleri bile onu büyümlü bir av gibi hissettirmemişti. Yüzü kıpkırmızı, sinir uçları tetikteydi. Jack onun avcısıydı ve sanki hareketsizlik genç kadını koruyabilirmiş gibi her tehditinde Kit donakalıyordu. İçgüdüsel tepkisi o kadar mantıksızdı ki midesinin kasıldığını hissetti.

Jack, Kit’in perüğünün arkasına baktı ve duyduğu rahatsızlıktan dolayı kaşlarını çatı. Sözlerinin yarattığı etkiyse berbattı. Kit bir kaya kadar sert oturuyordu, tüm çekici sıcaklığı gitmiş, buz gibi bir enerji yayıyordu. İçten içe küfredti. Kadının tereddütlerinden yılmıştı; bir sıcak, bir soğuk; bir dakikalığına ateşli, bir sonrakinde buz gibi... Bunların sebebi kızlık erdemi değildi. Onun bu tuhaf davranışları kadınsı bir tür oyundu.

Jack’in gözleri kısıldı. “Bir tavsiye vereyim, eğer Lord Hendon’ı hamin olarak seçeceksen,” -ki şaka bir yana iş oraya gidiyordu- “manipülatif oyunları bir kenara bırakıp çapkınca numaralardan vazgeçmelisin. Güzelliğin ve endamın istediğini alman için yeterli...”

Bu sözlerin üzerine Kit’in ağzı açık kaldı.

Sessiz öfkesinin sebebi Lord Hendon’la ilgilendiğini düşünmesinin şoku değildi, tam aksine bu senaryo ona çok gülünç gelmişti. Esas sinirini bozan, Kit’in onu baştan çıkarmak için manipülatif davrandığını düşünmesiydi. Londra’da pek çok cilveli kadın görmüştü; kurnaz ve cazip kadınlar... Ve kuzenleriyle o

tip kadınları taklit edip gülüştüğünü hatırladı. Şimdi o kadınlara benzetilmek çok alçaltıcı bir hakaretti.

“Manipülatif oyunlar mı?” diye sordu Kit, aklını toplayarak, yumuşak bir ses tonuyla. Bu sesle büyükbabası bile ona bir kadeh konyak ikram edebilirdi ama henüz Jack’in öfkesinden nasibini almadığını düşünüyordu. “Buna ne derler biliyor musun adamım? ‘Tencere dibin kara, seninki benden kara...’ ”

Adamım mı? Jack’in yüzü gece gibi karardı. “Ne demek istiyorsun?” Ona küstah mı demeye çalışmıştı? Lanet kadını sahneye çıkarmak lazımdı. Onunla resmen aşık atıyordu.

Jack’in hırlaması Kit’e sivrisinek vızıltısı gibi gelmişti. Esip gürllemek için fırsat kollayan kibirli ahmağın tekiydi sadece. “Demek istediğim,” dedi sözcüklerini dikkatle seçerek, “ne zaman senden öne geçsem o bacaklarının arasındaki şeyi Demokles’in kanlı bir kılıcı gibi kullanıyorsun!”

Jack’in sesi boğuklaştı. “Öne geçmek mi? Geçen gece yelkenlideki küçük gösterine ne demeli?”

Kit omuz silkti. “Sadece merakımdan yaptım.”

“Merak, öyle mi?” Jack dizginleri çekti ve Delia’yı durdurdu. “Haftalardır bana kuyruk salladığın zamanlar neydi peki?”

“Ah!” Kit yüzünü ona çevirdi. “Bunu sadece buzthane balığı gibi davrandığın için yaptım ve bana manipülatif mi diyorsun? Ha!”

Jack’in sabrı taşmıştı. Kalçalarını sallayarak kırıtmayı Jack’in kişiliğine bağlamaya mı çalışıyordu? Bacağını Delia’nın üzerinden atıp Kit’i de yanına aldı. Birlikte yere indiler.

Kit, Jack’in elinin üzerinden kayarak doğruldu. “Manipülatif olmaya gelirsek, sana kıyasla sütten çıkmış ak kaşığı! Bana o kadar kayıtsız davrandın ve canımı o kadar sıktın ki ilgini çekmek istedim. Manipülatif olan ben değilim, sensin!”

Suçlaması Jack’i beyninden vurdu. Sözlerinden biri aklında yer etmiş ve mantığına ket vurmuştu.

“Kayıtsız mı?” Jack ona baktı. Nasıl olur da ona kayıtsız kaldığını düşünebilirdi? Bu sözler Jack’i derinden yaralamıştı. Kit’in

bağlı ellerine uzandı ve bacaklarının arasına götürdü. “Bu kayıtsızlık mı sence?”

Uyarılmış bir erkekle ilk açık temasında Kit’in nefesi kesildi. Ortamın büyüğü onu boğuyordu. Jack’in erkekliği elleri arasında titreyerek pantolonundan ateş saçıyor. Jack’in sertleşmiş erkekliği canlıydı. İnce parmakları istemsizce erkekliğinin etrafında kıvrıldı.

Nefes nefese kalma sırası Jack’teydi. Düşüncesiz hareketinin sonucuna Kit’in verdiği beklenmedik tepkiyi bir kenara bırakarak gözlerini kapattı ve kendini kontrol etmek için savaşıırken ellerini yumruk yapıp başını geriye attı. Kit hayretle ona baktı ve dokunuşunun etkisini gördü. Elleri pürüzsüz, yuvarlak başına ulaşana dek parmaklarını yavaşça erkekliğinin üzerinde kaydırды.

Jack’in nefesinin kesildiğini hissetti. İçgüdüsel bir hareketle sert kamışını eliyle takip ederek daha yumuşak olan kaynağına ulaşana kadar ilerledi. Parmaklarıyla yumuşak keselerin içindeki yuvarlak yerlerin sertleştiğini duyumsadı.

Jack’in iniltisi Kit’i memnun etti ve heyecanlandırdı. Kit harekete geçti.

Jack onun omuzlarını kavradı. Dudakları, cesur dokunuşuyla hafifçe aralanan dudaklarını buldu. Bir kolunu onu kendisine çekmek için sırtına doladı. Diğer eliyle buklelerini okşadı ve perüğünü düşürdü. İkisinin de görmezden geldiği ay ışığı, büyük bir bulutla kapandı.

Jack, hayatı boyunca kontrolü elinden bırakmamış bir adamdı. Yıllar süren yağmalar kalbini nasırlaştırmıştı; her zaman duygularına hâkimdi ve asla aksi bir durum yaşamamıştı. Ama Kit’in apaçık ve tuhaf şekilde masum dokunuşu derinlere ulaşmış ve içindeki karmaşıklığın altına gömülü hisleri su yüzüne çıkarmıştı. Bastırdığı duyguların tutkuyla ortaya çıkabileceğini unutalı çok olmuştu.

Damarlarındaki kan heyecanla akıyordu. Deneyimleri ona kollarındaki kadının kendisiyle aynı durumda olmadığını söy-

lüyordu. Durumu eşitlemek için yeteneklerini kullanmaya karar verdi.

Kit şaşkına döndü. Hareket edemiyordu; kolları iki vücudun arasına sıkışmıştı, Jack elleriyle hâlâ onu sıkı sıkıya tutuyordu. Dudakları yanıyordu ve yangının sebebi Jack'ti. Ağzına bastırılan sert, sıcak dudaklardaki isteği yatıştırmaya çalıştı; dudaklarını gevşetti ama bu yeterli değildi. Jack'in yumuşak dilini ağzında hissedince kendini bıraktı ve ona istediği ödülü verdi.

Daha önce olduğu gibi isyan çıkmasını bekliyordu. Bunun yerine, dili onunkini okşamaya başladı ve alevler canlanarak içini ısıttı. Jack'in dudaklarındaki teması onu yavaşlattı ve bacaklarındaki gücü tüketti. Umutsuzca ona tutunmak istedi ama yapamadı.

Jack, onun tepkilerine odaklanıp ihtiyacını hemen anladı. Başını kaldırdı ve bu içgüdü için Tanrı'ya şükretti. Tartışırken dikkati dağılmış ve nereye gittiğine bakmamıştı ama yine de Delia'yı korunaklı bir ağacın yayılan dallarına bağlamayı akıl edebilmişti. Bir adım geri gitti ve Kit'in bağlı ellerini boynuna doladıktan sonra onu sertçe kendine çekti.

Kit'in düşünmeye vakti yoktu. Serbest kaldıktan kısa süre sonra tekrar tuzağa düşmüştü, üstelik bu kez Jack'le göğüs göğüse duruyordu. Dudakları dudaklarını tekrar buldu ve savunmasını kırdı.

Savunma mı? Ne laf ama! Vücudunda hiç hissetmediği bir canlılık vardı. Kit, Jack'in kollarında gevşediğini hissetti ve duyularının aksadığını fark etti. Göremiyor ve duyamıyordu. İki kelimeyi bir araya getirecek hali yoktu. Ama teması kesinlikle hissedebiliyordu. Elleri, Jack'in geniş omuzlarının hemen arkasındaydı. Bir an için adamın öpmeyi bırakacağını düşündü ve sinirleri bozuldu. Fakat Jack avuç içleriyle onun belinden aşağı tüm kıvrımlarını okşarken müthiş bir rahatlama duydu. Elleri kalçasını sardığında Kit bedeninin yandığını hissetti.

Jack hafif bir zevk iniltisiyle elini kaldırdı ve iki adım atarak onu ağacın gövdesine yasladı.

Kit'in içindeki ateş onu susuz bırakıp kavuruyordu. Sanki Jack'in öpüşündeki tutku onun tek kurtuluşuymuş gibi dudaklarına yapıştı. Damarlarından alev nehirleri akıyor, bacakları arasında ateş birikiyordu. Alevler kısa bir süre parladı, sonra bir yanına dönüştü.

Sonra Jack'in dudakları dudaklarını bıraktı. Kit ağzından çıkan iniltiye şaşarak, çaresizce başını geriye attı.

“Nefes ver.”

Kit düşünmeden söyleneni yaptı.

“Bir daha...”

Jack maharetli bir hamleyle Kit'in göğüslerini bantlardan kurtardı. Dudaklarını yüzüne yaklaştırırken ürkmüş nefesinin kesildiğini hissetti. Jack şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen öfke dolu bir şehvetin pençesinde kıvransa da Kit'in gömleğini, ceketini ve yeleğini açıp göğüslerine ulaşırken manzaranın tadını çıkarmak için yavaş hareket etti. Eliyle enfes bir küreyi sararken, Kit'in içinde saf bir zevkin uyandığını hissetti ve genç kadının artık kendisine ait olduğunu anladı.

Kit düşünmeyi tamamen terk etmiş ve kendini duygularına teslim etmişti. Jack'in göğsüne dokunmasıyla dudaklarında bir itiraz mırıltısı belirdi ama adam bunu görmezden geldi. Parmaklarıyla sızlayan meme ucunu bulup okşamalarıyla Kit de karşı çıkmayı bıraktı. Jack, Kit'in vücudunun ihtiyacını kendisinden daha iyi biliyordu.

Jack, zaferini daha iyi görebilmek için hafifçe geri çekildi. Saten gibi yumuşak göğüsleri ellerinin altında ipek gibi parlıyordu. Pembe meme uçları gölgeli, sıkı küçük yumrulardı. Güzel göğüsleri vardı, aşırı büyük değildi, yuvarlak, sıkı ve mükemmel biçimdeydi. Jack onların tadına bakmak için başını eğdi, tatlı meyveyi ağzına dayadı ve dilini memenin hassas ucunun etrafında döndürdü.

Kit nefesini bastırmak için verdiği mücadeleyi kaybetti. Parmakları Jack'in saçlarına dolandı. Jack meme uçlarını emmeye başlayınca başının alev aldığını hissetti. Tanrım! Bu kadar yoğun

hissedebileceğini bilmiyordu. Nefesi kesik kesikti, çaresizdi ama Jack bunu göz ardı ediyordu. Tamamen duygularıyla hareket ediyorlardı.

Damarlarındaki kanın coştuğunu hisseden Jack, Kit'in göğüslerini bıraktı. Parmakları belinde gezinirken dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Kit rahatlamıştı. Jack'in yavaşça dudaklarını öpmesinden memnundu. İçinde tutkuyla canlanan o tuhaf acıyı görmezden geldi. Tanrı'ya şükür durmuştu! Kit'in doğru ve yanlış kavramları birbirine girmişti.

Amy ne demişti? İlk sırada öpüşme vardı, Jack kesinlikle bu engeli aşmıştı. Bu şekilde derin ve ateşli öpüşmeye devam ederse, gecenin geri kalanını Kit gönüllü olarak getirecekti. Sonra? Göğüsleri... Amy bu konuda da haklıydı. Jack'in ellerinin göğüslerinde gezinmesi tamamen duygusal bir deneyimdi. Anlamıştı ki erkeklerin göğüslerini okşamasına izin vermek kadının eğilimiydi. Kit, Jack'in dudaklarının meme ucunda olduğunu hatırlayınca titrediydi. Amy'nin anlattıklarında bir sonraki aşamayı çaresizce hatırlamaya çalıştı. Sonra?

Kit, Jack'in devamını getirip getirmeyeceğini bilmiyordu. En vahşi tarafı bile şu ana dek öğrendiklerinin yeterli olduğunu fısıldıyordu. Öğretmeninin ona verdiği zevkin tadını çıkarmakla, kontrolünü ve hareket gücünü yeniden kazanmak arasında gidip geliyordu. Jack zaten çok ileri gitmişti, ama en azından cürekâr el hareketlerine bir son vermişti. Kit onu derin sulara çekmişti; ama artık daha güvenli kıyıları çekilme zamanı gelmişti.

Kit çabalayarak aklını topladı ve dudaklarını Jack'in dudaklarından çekti. Jack bu hareketine izin verdi ve dudaklarını yeniden meme uçlarına götürdü.

Kit başını iki yana salladı. Dudaklarında keskin itiraz sözleri belirdi.

Jack'in avuçlarını çıplak karnında hissettiğinde itiraz ederek "Ja-ack!" diye inledi.

Kit'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Aklını toplamaya çalışırken Jack onun pantolonunu açıyordu! Bir yandan meme ucunu emerken Kit'in parmakları saçlarına dolandı. Diğer eliyle kalçalarını cürekârca okşarken Kit korkunç bir şaşkınlık yaşıyordu.

Ve sonra işler daha da kötüleşti.

Jack'in uzun parmakları Kit'in bacaklarının arasındaki ipeksi tüylere kaydı.

Kit inledi ve duygularının yangınından kurtulmak için mücadele etti. Ama yangını söndürmesi artık imkânsızdı. Ve zaten bunu istemiyordu da...

Ama onu durdurması gerekiyordu.

Jack parmaklarıyla bacaklarının arasındaki yumuşak deriyi ayırdı ve hafifçe bastırdı.

Kit onu durdurma fikrini bir kenara bıraktı. Keskin ve somut biçimde yaşadığı şey saf bir zevkti. Parmakları, önce bir yönde, sonra diğer yönde dairesel hareketler yapıyordu. Dudakları göğüs ucunu sertçe çekti ve memeleri birer alev topuna döndü.

Hâlâ adını sayıklıyor, yumuşakça ve inleyerek, "Jack," diyordu. Mutlulukla iç çekti. Sonra dudakları ona döndü. Jack'i reddetmek artık aklının ucundan bile geçmiyordu. Jack bedenini onunkine bastırıyor, sancıyan göğüslerini kendi gövdesiyle rahatlatıyordu.

Elini bacaklarının arasına sıkıştırırken Kit'in pantolonu iyice gerildi. Kit farkında olmadan davetkârca bacaklarını biraz daha ayırdı. Uzun parmağı yavaşça içine girerken Amy'nin sözleri zihninde yeşerdi. "Sıcak ve ıslak..." Kit o zamanın geldiğini biliyordu. Sıcak ve ıslaktı. Jack için sıcak ve ıslak...

Her duyusu Jack'in yavaş, amansız istilasına, parmağına odaklanmıştı. Kit eridiğini hissetti, sınırları gevşeyip çözüldü. İçindeki ateş, bedenine darbeler vurarak yükseliyordu. Öpüşünden kurtulmaya, nefes almaya çalıştı ama Jack buna izin vermedi. Bunun yerine, dilini Kit'in ağzında yavaşça itip çekerek, kendince bir ritim oluşturdu. Parmağını da aynı ritmi izleyerek hareket ettiriyordu.

Kit, düşüncenin ve her türlü utanç duygusunun ötesinde, onun inşa ettiği ritme karşılık verdi, vücudunu onun kucağında ileri geri hareket ettiriyordu.

Zaferinden emin olan Jack, başarısına odaklandı. Ama önünde bazı engeller vardı.

Birkaç saniye durup düşünmek bu engelleri saptamak için yeterliydi. Zemin engebeli ve çakıl taşlarıyla doluydu, battaniyeleri olsa bile rahat edemezlerdi ki zaten yoktu. Ne cins bir ağacın altında olduklarını bilmiyordu ama kabuğu kalın, sert ve keskindi. Onu ağaca daha çok bastırırsa, yumuşak teni zarar görebilirdi. Ama esas sorun Kit'in pantolonuydu. Pantolon bacaklarına sıkı sıkı yapışmıştı. Jack kendi üzerinden bu tarz bir giysiyi rahatlıkla çıkarabilirdi. Ama Kit'i hiç soymamıştı. Onu okşamak için pantolonun ağ kısmını sıyırmıştı ama şimdi daha fazlasına erişmesi gerekiyordu. Fakat tüm çabasına rağmen pantolonu kıvrımlı kalçalarından indirememişti.

Jack derin bir iniltiyle dudaklarını Kit'e bastırdı ve öpüşünü derinleştirdi. Kahretsin! Çok ateşliydi. Ateşli ve hazırды. Parmağı, bacaklarının arasındaki kızgın kayganlıkta kolayca hareket ediyordu.

Kadın bedenini çok iyi tanıyordu ve artan gerginliğini fark etmişti. Durup ona yardım edecek zamanı yoktu; sakinleşmesine izin veremezdi. Onu iyice havaya sokmuşken artık geri adım atmak imkânsızdı.

Elinde olmayan engellerden etkilenen Jack, erkekliğini serbest bıraktı. Erkekliği serbestçe ve dik biçimde dışarı fırladı. Çaresizce inlemesini görmezden gelerek Kit'in kalçalarının arasından elini çekti. Bir anda sıkı pantolonunun izin verdiği kadar hareket alanı kazandı ama yetmiyordu.

Jack kederli bir iniltiyle zonklayan erkekliğini Kit'in ipek bacaklarının arasındaki kızgın fırına kaydırды. Bu gece cennetten bir an yaşayacaksa, o da bu andı.

Kit onun öpücüğüne karşılık verdi. Jack'in parmaklarının yerini neyin aldığını fark etti. Ama umursamadı. Hayır, umursu-

yordu, orada olmasını istiyordu. Hatta daha da fazlasını... Onun içinde olmasını istiyordu. Geri çekildi ve erkekliğini bacaklarının arasındaki yumuşak oyuğa itti. Tamamen dik pozisyondayken tam bir birleşme olmadı, ancak erkekliğinin kabarmış başının bacaklarının arasını dürttüğünü hissetti. İçgüdüsel olarak, ona sıkıca kenetlendi ve titreyen dudaklarıyla inilti dolu bir nefes aldı.

Jack'in başı eğilmiş, şakağını buklelerine bastırmış, nefesi şiddetlenmişti. Kit onun geri çekildiğini hissetti ve onu yeniden istediğini mırıldanarak adamı geri çekmeye çalışırken kalçalarını yana yatırdı. Jack onun rahatlaması için geri döndü, erkekliğinin sert sütunuyla onun kaygan, şişkin kadınlığını şiddetle dürttü ve sürtünmeyle beraber Kit'in tüm zevk duyuları son hızla çalışmaya başladı. Kit, Jack'in saçlarını kavradı; vücudu gerildi.

Sonra... Oluverdi.

Vücudu gerilim dalgalarıyla ısınıp titremeye başladı. Tarif edilemez bir heyecan bedenini sardı ve ruhu alev alarak aşırı yüklenmiş duyularını tüketti. Tutkunun zirvesine kapılmış halde ve duygularının odağında Jack'e sarıldı, adını yavaşça mırıldandı.

Bacaklarının arasındaki yangın tüm bedenine yayılıyordu. Kit içgüdüsel olarak duyduğu tatminin karşılık bulmasını istiyordu.

Jack de yaşadıkları ânın içgüdüleriyle kaygan sıcaklığına daha iyi nüfuz etmesi için Kit'in açtığı alanı kullandı. Yakıcı sıcaklığına temas ederken nefesini tuttu. Yine de vücudunun ulaşamayacağı bir yerde kalmıştı. Hayal kırıklığı uçsuz bucaksız arzusuyla çarptıştığında kasları titredi. Durumu kontrol etmek için çabalarlarken bedeni yorgun düştü. Kit'in tutkusunun sıcak balı Jack'e temas etti; dalga dalga heyecanı erkekliğini okşadı. Jack kontrolü kaybetmişti. Geri çekildi ve tekrar tekrar içine girmeye çalıştı. Kit'in kendini serbest bırakmasının mutluluğu Jack'e her şeyi unutturmuştu.

Kit nihayet orgazm olduğunda onun gözlerine bakma fırsatını kaçırmıştı.

Jack onu daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Bir dahaki sefere merakını tamamen tatmin edecekti. Şu anda herhangi bir şeyin ruh halini düşürmesine izin veremeyecek kadar mutluydu. Engellere rağmen, asla unutmayacağı bir deneyim yaşamıştı.

Kit'e baktı. Olağanüstü orgazmının artçı şokları kesilmişti ama yine de sersem gibiydi.

Böylesine olağanüstü durumlarda bile, uygulanması gereken görgü kurallarının bilincinde olan Jack, Kit'in bacaklarının arasındaki yumuşak oyuktan dikkatlice çekildi.

Jack ceketini düzeltirken Kit gerçek dünyaya geri dönmüştü. Kasıldı, gözleri fal taşı gibi açılıp kapandı. Yaşadıkları bir rüya olabilir miydi?

Jack'in yüzüne baktığında bu zayıf umudu yok oldu. Dudaklarındaki kibirli gülümsemeye engel olamıyordu. Kit bayılacağını sandı. Kıyafetleri üzerindeydi, göğüs bantları dışında her şey yerli yerindeydi. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı görmezden gelmeye çalıştı.

Neyse ki Jack onu toparlama görevini üstlenmişti, tabii ki ona sormadan. Onu Delia'nın eyerine yerleştirdi ve batıya doğru yola çıktılar.

Cranmer Malikânesi'nin duvarları, Kit olup biteni anlamadan ufukta belirmişti. O ve Jack birlikte olmuştu. Yaşadığı panik bir an için gözünü karartmış ancak her şeye rağmen şaşırtıcı olsa da hâlâ bakire olduğu gerçeği kendisini toparlamasını sağlamıştı. İçine girmediğine emindi. Yıllar önce büyükannesi ona karı kocanın görevleriyle ilgili yalın gerçekleri öğretmişti ama Kit hiçbir acı ya da rahatsızlık hissetmemişti. Jack onu okşarken, şaşırtıcı biçimde yakınlaşır ya da bacaklarının arasına girerken herhangi bir tuhafılık ya da utangaçlık hissetmemişti. Şimdiyse keskin bir suçluluk duygusuna kapılıyor, kollarındayken hissetmediği öfke ve serzenişle kavruluyordu. Buna nasıl izin vermişti?

İçindeki ses acı ama gerçek cevabı verdi. *Ve eğer isteseydin daha fazlasını yapabilirdin.*

Kit inlememek için kendini tuttu ve başını Jack'in omzuna yasladı, vahşi iç sesinin çirkin iddiasını inkâr edemeyecek kadar yorgundu. En azından atın üzerindeyken daha konforluydu. Jack ellerini çözmüştü sonrasında. Lanet olsun ona! O ağacın altında, ellerini serbest bıraktığında onu öldürmesi gerekiyordu. Şimdiyse ellerini, Jack dizginleri tutarken kulpun üzerinde dindendiriyordu. Vücudunu ona sıkıca yaslamış, sırtını Jack'in bedene yerleştirmişti. Jack her iki yandan onu destekliyordu. Kit'in arkasındaki baskı ortadan kalkmıştı, belli ki Jack şifa dağıtmayı iyi biliyordu. Temaslarında telaşa neden olacak hiçbir şey yoktu. İsterse uyuyabilirdi.

Delia yola devam etti.

"Ahır ne tarafa?"

Jack'in sessiz fısıltısı Kit'i uyandırdı. Karanlıkta gözüne aşına yerler belirmişti. Malikânenin arka tarafındaydılar. Bir an için bedenindeki sıcaklığın tadını çıkararak Jack'in göğsüne yaslandı ve saçma bir şekilde kendini ona sarılmayı isterken buldu. Bu his içinde ani bir paniğe yol açmıştı. "Delia'yı şu taraftaki çayırdan geçiriyorum. Çitten atlamam gerekiyor."

Arkasındaki figür hareketsizdi, sonra, "Pekâlâ... Seni burada bırakacağım." dedi.

Sert bir el beline kapandı. Kit kaskatı kesildi, ancak Jack'in attan inerken ona ihtiyacı vardı. Dizginleri Kit'e verdi. "Üzengiye ayarlayayım."

Kayışları kısaltarak üzengi demirlerini oluğuna yerleştiren Jack, zihnini çalışmaya zorladı. Şu anki hafif sarhoş haliyle düşünmek pek de kolay bir iş değildi. Deneyimli bir adam olarak ağacın altında olanların karşısındaki kadının iştahını kabartması gerektiğini düşünüyordu.

Yine de Kit'in halinde onu hafife almaması konusunda bir uyarı vardı. Sessizliği belki de yorgunluktan kaynaklanıyordu,

çok şiddetli bir orgazm yaşamıştı. Ama bundan fazlası vardı. Belki de Jack'i dize getirdiğini düşünmüştü. Karanlıkta güvenle saklanan Jack, hafifçe gülümsedi. Kit'in daha fazlasını vermeye dair isteksiz olabileceğini düşündü. Ve şu anda ona hiçbir şey söyleyemiyordu, adını bile...

Nihayetinde bundan iki gece sonra Kit onun yatağında olacaktı. Ve Jack zor kazanılmış şöhretini ispatladığında, Kit önceki gibi küstah bir tavır takınamayacak ve ondan kolay kolay kaçamayacaktı.

Jack doğruldu ve eyer cebinden peruğunu çıkardı. Bir adım geri attı. "Yarın görüşürüz."

Kit bir mazeret sunmayı düşündü ama vazgeçti. Kabul ettiği dört haftalık bir süreydi. Yavaşça başını sallayarak Delia'yı çevirdi ve onu çite yönlendirdi.

Delia'yı dik yamaçtan ahıra doğru koşturan Kit, geriye dönüp bakma isteğine direndi. Jack onu bıraktığı yerde durmuş, elleri gidişini belinde izliyordu. Ertesi gün yanına gidecekti ve sevgiyat olursa bir sonraki gece de görüşeceklerdi. Ama o andan itibaren Kaptan Jack'e bir mesafe koymalıydı. Artık tehlikenin farkındaydı ve bunun hiçbir mazereti yoktu.

Kit ahırın karanlığında kaybolunca Jack döndü ve kuzeye yöneldi. Ay, havada asılı bulutlardan kurtulmuştu ve yolunu aydınlatıyordu. Kilometrelerce ötede, Hendon Kalesi sahibini bekliyordu, serin yatağı ipek çarşafarla kaplıydı. Jack'in dudakları hafifçe kıvrıldı. Kit'in o yatakta coşkuyla kıvrınmasını, onu yakıp kavurduğunu görmek istiyordu. Ona ilk dokunduğundan beri günleri sayıyordu ve hislerinin onu yanıltmadığını anlamıştı. Artık istekleri bir saplantıya dönüşmüştü.

Kilometrelerce yolu giderken aklı hâlâ ondaydı. Asla başka bir sevgilisi olmayacaktı. Daha önce hiçbir kadın bu kadar ilgisini çekmemişti. İsteddiği fiziksel tatminden çok daha fazlasıydı. Buna rağmen, Kit'i her gördüğünde ilkel bir dürtüyle kendini onun ateşine bırakmak istemişti. Ama artık ona her açıdan sahip olma arzusu Jack'i esir almıştı.

Onu tekrar tekrar orgazma ulaştırmayı ve kulaklarının zevk çığlıklarıyla cınlamasını istiyordu.

Aynı zamanda onun yakınında ve güvende olduğunu bilmek istiyordu.

Jack kaşlarını çattı. Daha önce bir kadın için hiç böyle karmaşık duygulara kapılmamıştı.

Bölüm 16

Dalgalar balıkçı teknesinin gövdesine vurarak uğulduyordu. Jack, omuzlarını esneterek Noah'ın verdiği yüke uzandı. Fıçıyı omzunda dengede tutarak kıyıya, atların durduğu yere yöneldi.

Jack, atların eyerlerine yükü bağlayan adamları bekledi, sonra ağır fıçıyı onlara uzattı.

İşin bazı rutinleri vardı. Boşaltılan teknelerdeki altı kişi eve gitmeden önce balık tutmak umuduyla dalgalara bakındı. Son fıçılar da yerleştirilmişti, ardından yakındaki bir kayaya istiflenmiş dantel paketleri üste konup sabitlenecekti.

Danteller yüklenirken Jack, bakışlarını sahile bakan kayalığa çevirdi. Kit'i doğu noktasına yerleştirmişti ama gerçekte nerede olduğunu bilmiyordu. İnatçı kadın kuşkusuz Jack'i dikkate almayıp batıya gitmişti. Önceki gece Eski Ahır'daki toplantıya katılmış, geç saate kadar gölgelere gizlenmişti. Sevkiyat detayları konuşulduktan sonra ortadan kaybolmuştu.

Jack buna şaşırmamıştı. Ama bu gece ondan kaçmasına izin vermeyecekti.

İki mil batıda Kit, Delia'yı durdurdu. Yeterince uzaklaşmıştı. Emir üzerine Jack ile uçurumun tepesinde buluşması gerekiyor-

du. Ama yine de kımıldamadan duruyor, nereye baktığını bilmeden etrafa bakınıyordu.

Midesine kramp girmişti. Jack'in yüzü gözünün önüne geldiğinde sinirlerinin bozulmasına engel olamıyordu. Bu akşam yaptığı şey delilikti ama Jack'ten kaçmak için her yolu deneyebilirdi.

Fakat er ya da geç onu görmesi gerekecekti. Özgürce konuşma şansı olacak mıydı? Maskeli balodan geri dönerken söylediği sözler, Kit'in alaycılığını bir cesaret gösterisi olarak yorumladığını gösteriyordu. Kit yüzünü buruşturdu. Jack'i ne kadar etkilediğinin farkına varmamıştı. Sessizliğinin sebebi ne olursa olsun, Kit tuzağa düştüğünü hissediyordu.

Derin bir iç çekişle rotasını belirledi. Ona gerçeği açıklamak zorunda kalacaktı. Bunun başka bir yolu yoktu.

Hafifçe çiseleyen yağmurun eşliğinde ilerlerken bir ses duyan Kit'in parmakları dizginlere dolandı.

Takip ediliyordu.

Kendini çok kötü hissetti. Tüyleri ürpermişti. Bu sesi daha önce de duymuştu. Bir üzeninin ağır şıngırtısı, düşüncesini doğruluyordu. Kısa süre sonra sabit bir hızla gelen atı fark etti.

Kit daha fazla beklemedi. Sahile inen ilk yolu seçerek Delia'nın dizginlerini çekti. Siyah toynaklarıyla tozu dumana katan kısrağın üzerine eğildi.

Kıymetli yükleri taşıyan halatları kontrol eden Jack, atları geçti. Kit'e sahilin üstündeki yolun başında onu beklemesini emrederek onunla buluşmayı garantilemişti. Kit aptal değildi. Bu tür açık bir emire uyulmadığı takdirde yaratacağı şüpheyi göze alamazdı.

Atların olduğu grubun olduğu yere yaklaşırken sert kumların üzerindeki toynak seslerini işitti.

Batı yönünden siyah bir at dörttnale geliyordu.

Jack, Şampiyon'un dizginlerini çekerek yavaşladı. Gri at, siyah kısrağın ani gelişiyile heyecanlanmış, kocaman toynaklarını kuma vuruyordu. Kit önünden çekilirken Jack ona baktı.

“Birlikler... Hunstanton'dan geliyorlar, ” dedi Kit, nefes nefese. “Ama hâlâ bir mil uzaktalar...”

Jack ona baktı. Bir mil mi? Ondan böyle mi intikam alacaktı? Onu azarlama dürtüsünden sıyrıldı; itaatsizliğinin hesabını daha sonra soracaktı.

Shep'e döndü. “Yükleri eski mahzende saklayın. Her yeri temizleyin. Sorumlu sensin.” Kit onlara güvenli şekilde uzaklaşmaları için bir şans vermişti ve bunu kullanmak zorundaydılar. “Dördümüz,” derken başıyla Matthew, George ve Kit'i işaret etti, “birliği Holme'a çekeceğiz. Şansımız varsa bizi fark etmezler...”

Shep anladığını göstermek için başını salladı. Bir dakika sonra atlılar hareket etti ve doğu burnunu gizleyen kum tepelerinin arasında kayboldular. Eski kiliseye doğru güneye gitmeden önce Brancaster yollarını dikkatlice dolaşacaklardı. Jack, Kit'e döndü. “Tam olarak neredeler?”

“Uçurumdalar, kıyıya yakın ilerliyorlar.”

Heyecandan gergin çıkan sesi, endişe doluydu. Jack, George'un bunu duymadığını umdu. “Yanımda kal,” diye homurdandı ve bunu yapacak kadar mantıklı davranması için dua etti.

Jack, Şampiyon'u hafifçe tekmeledi ve at uçurumun tepesine doğru yöneldi. Delia, Matthew ve George'un atlarını takip etti. Saklanmak için uçurumun kenarından biraz uzaktaki ağaçlara yöneldiler. Birliği bulmak için fazla uzaklaşmaları gerekmiyordu.

Bir köknarın gölgesinde Jack, Şampiyon'u durdurdu ve atın gri burnunu okşadı. Komutası altındaki birlik askerlerinin bir kısmının gizlilik ya da strateji gözetmeden bir sığır sürüsü gibi önlerinden geçişini izlerken şaşırarak başını iki yana salladı ve George'a acı bir bakış attı. Adamlar geçer geçmez yeniden atlara bindiler.

Ayağını üzengiye yerleştirirken şaşkına dönen Kit'in yanında ani bir ses yükseldi. Birkaç adım ötedeki kuş seslerini duymak için doğruldu. O sırada Jack kılıcının kemer tokasına vurdu ve

anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. George ve Matthew da aynı hareketi yapıyordu. Kit onları izledi.

Birliğin atları aniden durdu. Belli ki kafaları karışmıştı.

Matthew ve George ses çıkarmaya devam ederken Jack, Şampiyon'u ağaçların kenarına çekti.

Boğuk gürültüye Jack dönüp tıslayana kadar devam ettiler: "İşte geliyorlar."

George ve Matthew sessizce Jack'in yukarı kaldırılmış elini izledi. Jack aniden elini indirdi. "Şimdi!"

Adamlar, "Askeri birlik geliyor!" bağırışları arasında batıya yöneldi. Jack, Delia'yı kontrol etmek için etrafına bakındı, Kit kırsağın üzerine eğildi. Jack'in dişleri gülümsediğinde parladı. Rüzgâr eşliğinde onunla at sürmek keyifliydi.

Hepsi birlikte yoğun bir gürültü çıkarmaya başladı. Birlikler sese yönelince Jack küçük bir tepeye yanaştı. Matthew ve George, atlarını yavaşlattılar. Kit, birkaç metre ileride Delia'yı yavaşça durdurdu. Atkısı hafifçe kaymıştı; George veya Matthew'un yüzünü görmesini istemiyordu. Çiseleyen yağmur yoğunlaşıyordu. Alnına yapışan nemli buklelerden bir damla burnunun ucuna kadar indi. Başını kaldırarak doğuya baktı. Alçak, siyah bulutlar, ferahlatıcı rüzgârın önünde savruluyordu.

Jack'in sesini duyuyordu. "Ayrılacağız. Kit ve benim atlarımız daha hızlı... Siz ikiniz güneye gidin. Ortalık yatışınca eve gidebilirsiniz."

"Hangi yöne gideceksin?" George şapkasındaki suyu silkeledi ve tekrar başına taktı.

Jack'in gülümsemesi kendinden emindi. "Sahilden batıya gidiyoruz. Onları ekmek uzun sürmez."

George başını salladı ve ardından Matthew, güneydeki yolu sıralayan ağaçlara yöneldi. Birlik uzaklaşınca kadar yola devam edemediler; arazi açıklıktı ve yoldan rahatça görülebiliyorlardı.

Birlikler hâlâ tepenin diğer tarafında ve görüş alanı dışındaydı. Jack, Şampiyon'u Delia'nın yanına çekti. "Orada sahile giden

bir yol var.” Uçuruma doğru sallanan çalılıarın yolunu işaret ediyordu. Kit yağmurda gözlerini kısıtı. “Oraya git. Birazdan ben de geleceğim.”

Kit, bekleyeceğini söyleme isteğine direndi. Ses tonu sorgulacak türden değildi. Delia’yı hafifçe tekmeledi, açık araziye hızla geçerek uçurumun kenarına geldi. Yolun başında, arkasına bakmak için durdu. Birlik, tepenin yanından gelirken onları gördü; o sırada Jack ona doğru hızla ilerliyordu. Birliğin onları ıskalamadığına emin olmak için oyalanmıştı. Çıkardıkları gürültüyle birlikler tuzağa düşmüştü. Kit, Delia’yı sahile yönlendirdi ve Şampiyon birkaç metre öteden yolun başına indi.

“Batıya!”

Kit, Delia’nın başını o yöne çevirdi ve dizginleri indirdi. Heyecanla harekete geçmeye hazırlanan kısırak, itaatkâr bir şekilde dörtlüye koşarak Şampiyon’u arkasında bıraktı. Kit, yüzünü ıslatan yağmur damlalarının arasından sıırıttı. Çok geçmeden, Şampiyon’un toynaklarının gürültüsü, sabit bir ritme kavuştu ve takipçilerini geride bıraktı.

Jack, Kit’in arkasından olağanüstü sürüş performansını keyifle izliyordu. Bu kadından daha iyi bir biniciye şu ana dek rastlamamıştı; o ve Delia mucizevi bir ekipti. Kısraklı uzun adımlarla dörtlüye, tempoyla koşturuyordu. Jack arkasına baktı. Birlik, kumsalın üzerinde gitgide küçülen bir figüre dönüşmüştü.

Jack ileri baktı ve Kit’e uçuruma yönelmesini söylemek için döndü. Brancaster’ın yukarısındaki burna giden son patikanın tepesinde bir hareketlilik gözüne ilişti. Yüzündeki yağmur suyunu sildi ve o yöne dikkatle baktı.

Lanet olsun! Tonkin sadece emirlere karşı gelip doğuya gelmekle kalmamış, aynı zamanda adamlarını iki koldan konuşturmuştu. O ve Kit, birliği batıya doğru götürmüyordu; kendileri batıya sürülüyorlardı. Tonkin’in planı açıktı; onları dar batı burnunda sıkıştırıp birliklerle karşı karşıya getirecekti.

Kit de uçurumdaki adamları görmüştü, yavaşlayarak arkasına

baktı. Şampiyon durmadı; Jack, Delia'yı geçti ve uçuruma yöneldi. Kit'in gözlerindeki soruya yanıt olarak bağırdı. "Devam et!"

"Fakat..."

"Biliyorum! Batıya devam et."

Kit ona baktı ama dediğini yaptı. Adam deliydi; devam etmek çok iyi bir fikirdi ama az sonra yol bitecekti. Uçurumun bitiş noktasını görebiliyordu. Ötesinde sadece deniz vardı.

Jack, buna aldırış etmeden Şampiyon'u dörtlüyle sürdü ve Çavuş Tonkin hakkındaki yeni içgörüsünü düşündü. Belli ki adamı hafife almıştı. Pratiğe dökmek şöyle dursun, Tonkin'in tuzak kuracak kadar zekâya sahip olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Elbette işe yaramayacaktı. Tonkin, Kaptan Jack'i tuzğa düşürecek kapasitede bir adam değildi.

Doğudan bir gök gürültüsü duyuldu. Gökyüzü aydınlandı; yağmur, şiddetli bir sağanakla sırtlarına vurdu. Jack güldü, neşe içindeydi. Yağmur Tonkin'i engelleyecekti; sırlıslık olan birlik askerleri onların kaçtığını anlayana dek sabah olacaktı.

Kit, kahkahasını duydu ve ona baktı.

Jack onun bakışını gördü ve sırtıttı. Hâlâ batıya doğru hızla gidiyorlardı. Gelgit büyüyor, kumsalı yutuyordu. Sol taraflarındaki uçurum, kayalık bir çıkıntıya kadar uzanıyor; kayalarla kaplı bir noktada sona eriyordu. Kit yukarı yöneldi. Şampiyon yavaşladı, sonra kayalara döndü.

"Haydi..." Jack önderlik ederek Şampiyon'u kayalıktan geçmeye zorladı, atın ağır toynakları dalgalarla yıkanıyor. Delia onu takip etti, toynakları hafifçe kıvrılmıştı.

Etraflarında küçük, kumlu bir koy uzanıyor. Ötesinde, güneydoğuya doğru parıldayan kumsallar, anakaraya giden soluk bir patika vardı. Ancak birlik kuytu bir yerde sinsice bekliyor olabilirdi.

Kayalıkların rüzgârında yağmurun şiddeti azalmıştı. Jack koya yanaşınca Kit, Delia'yı durdurdu. Küçük körfezin karşısındaki burna yağmurun içinden bakarak nefesini tuttu.

“Hazır mısın?”

Kit gözlerini kırpıp ve Jack'e döndü. “Hazır mı?” Heyecan, kahkaha ve şeytani saf ışıkla kavrulan gülümsemesi sinir bozucuydu. Bakışlarını körfezin diğer tarafına çevirdi. “Şaka yapıyorsun herhalde...” Ses tonu her şeyi açıklıyordu.

“Neden? Zaten suya batıp çıktık, fazlasından ne zarar gelir ki?”

Elbette haklıydı; daha fazla ıslanması mümkün değildi. “Ancak bir sorun var. Yüzemiyorum.”

Yelkenlide yaşadıkları felaket dolu gecenin hatırası zihninde canlanan Jack, ona baktı.

“Yüzme bilmeyip de tekneye binmek ne büyük bir aptallık.” Kit, artık aşına olduğu bu konuşma tarzı karşısında sakince durdu; Spencer da yelkenli isteğine karşı hep bu cevabı verirdi. “Evet, ama şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Jack kaşlarını çatıp, gözlerini kısarak bakışlarını karşı kıyıya dikti. Sonra Şampiyon'u Delia'ya yaklaştırdı. Ellerini Kit'in beline doladı ve onu çekti.

“Buraya gel.”

Fazla seçeneği yoktu. Jack onu Şampiyon'un eyerine yerleştirdi. Onu sıkı sıkıya tutuyordu; Kit, Jack'in eyerinin kalçasına battığını hissetti. Delia'nın dizginlerini aldı ve onları Şampiyon'un eyerinin arkasındaki bir halkaya bağladı. “Kıpırdama...” Jack kemerini onun beline geçirdi.

“Ne yapıyorsun?” Kit, onu görmeye çalışarak kıpırdandı.

“Lanet olsun kadın, kıpırdama! Kalçalarını daha sonra istediğin kadar kıvrabilirsin ama şimdi değil!”

Jack'in mırıldandığı sözler Kit'i itaate mecbur etmişti. Yutkundü. Tartışmanın sırası değildi.

“Kayıp düşersen seni yakalayabilmek için bir düzenek hazırlıyorum.”

Yaptığı açıklama Kit'in içini pek de rahatlatmamıştı. “Kayıp düşersem mi?”

Jack, başka bir açıklama yapmadan doğruldu. “Elime sıkıca

tutun. Suya girince ben de yüzeceğim.” Şampiyon’u hafifçe tekmeledi.

Her iki at da sanki gecenin köründe koylarda yüzmek günlük rutinlerinin bir parçasıymış gibi suya açıldı. Kit onların uyuşuk beyinlerini kıskanıyordu çünkü aklını oynatmak üzereydi. İki eli de donmuş halde eyerin kulpuna yapıştı. İlk dalga bacaklarına çarptığında, Jack’in rahatlatıcı, sıcak ve sert bedenini arkasında hissetti. Yutkunarak başını çevirdi ve kendini onun yanında suda salınırken buldu.

“Öne doğru eğil.”

Kit söylenene itaat etti, Jack’in elini sırtında hissettiği için rahatladı.

Bir dakika sonra, üzerine gelen dalganın buzlu sularıyla sırlıklam oldu. Çığlık attı ve sular ağzından fışkırdı. Jack yanındaydı; yüzünü onun yüzüne yaslamış, kolunu sırtına atmış, büyük elini kaburgalarına ve göğsüne yerleştirmişti. “Şşt... Her şey yolunda... Düşmene izin vermeyeceğim.”

Sesinin verdiği rahatlık, Kit’e moral verdi. Jack’in elinin durduğu yerin farkındaydı ama itiraz edecek durumda değildi. Hatta mümkün olsa şu an ona daha fazla sokulabilirdi.

Dar koydan, körfeze doğru büyüyen gelgit onları ileri sürükleyerek karaya attı. Şampiyon’un toynakları kumlara değdiği anda Jack, Kit’e döndü. Rahat bir nefes aldı ve belini saran kaslı koluyla onu sıkıca tutmaya devam etti.

Jack, atın kumsalda yalpalamasını önledi ve karaya tamamen ulaşana kadar onu geride tuttu. Dalgalar çekilince Şampiyon’u dörtlüye koşturdu ve en yakındaki güvenli patıkaya yöneldi.

Kit sakin kalarak Jack’in durmasını ve onu yere indirmesini bekledi. Ama Jack bunun yerine Şampiyon’u uçurumun kenarındaki ağaçların arasına sürdü ve yoğun yağmurun altında güneşe yöneldi. Kafası karışan Kit, nereye gittiğini anlamak için birkaç dakika bekledi. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu doğruca kulübeye götürüyordu!

“Jack! Dur! Ee...” Kit bu ani itiraz için makul bir sebep bulmaya çalıştı ama beyni durmuştu.

Şampiyon'un adımları yavaşlamadı. Jack, “O giysilerden bir an önce kurtulmalısın,” dedi.

Kit bayılacağını sandı. Neden *bir an önce*? Başka bir zaman olmaz mıydı? Kit, onun bu iddialı cümlesine karşı çıkmadı ve sözlerini görmezden gelmeye karar verdi. “Çok iyi sürebilirim. Sadece dur ve Delia'ya binmeme izin ver.”

Verdiği tek cevap Şampiyon'u Holme yoluna çevirmektir. Birkaç dakika sonra güneye, kulübeye giden yola ulaşılar. Kit'in dizlerinin bağı korkuyla çözüldü. “Jack ...”

“Lanet olsun kadın! Sırılsıklamsın! Cranmer'a kadar bu halde gidemezsin. Üstelik fırtına kopmak üzere!”

Kit bunu fark etmemişti. Etrafına hızlıca baktığında bulutların karanlıkta alçaldığını gördü. Tam o anda az ilerdeki alana yıldırım düşmüştü. Kit tartışmayı bıraktı ve Jack'in göğsünün sıcaklığına geri döndü. Fırtınalardan nefret ediyordu; daha da önemlisi Delia da öyle... Kısarak, Şampiyon'un yanında ilerlerken huzursuz görünüyordu. Belki de Jack'ten ona eve kadar eşlik etmesini isteyebilirdi. Ama bundan vazgeçti çünkü yine bir ağacın altında mola verme ihtimali gözünü korkutmuştu.

İçinde açıklayamadığı tuhaf bir korku belirmişti. Kulübeye vardığında ne yapacaktı? Bunu düşünürken Jack'in ruh halinin bedenindeki yansımaya odaklandığını fark etti. Şaşırtıcı bir şekilde, arkasında hiçbir şey hissetmiyordu. Ona her zamankinden daha sıkı sarılmış olmasına rağmen bedeninde belirgin bir canlanma yoktu. Sorun neydi?

Sonra Jack'in sözlerini yeniden düşündü. Sadece ıslak giysilerini çıkarması gerektiği söylüyordu, başka bir kastı yoktu. Kit kızarıp bozardı. Bu keşfin onu derin bir hayal kırıklığına sürüklediğini utanarak fark etti. Gerçek, yüzüne inkâr edilemez bir tokat gibi vurmuştu. Yüzündeki kırmızılık derinleşti.

Neden onunla bunu denemekten çekinmeyeceğini kabul etmiyor-

sun? Kaybedecek neyin var? Sadece bekâretini kaybedeceksin. Peki bunu kime saklıyorsun? Jack'in seni asla incitmeyeceğini biliyorsun; bir veya iki çürük olabilir, ama kasıtlı bir şey yapmaz. Onunla güvende olacaksın. Neden olmasın? Ve bunun için daha mükemmel gece olamaz. Zaten fırtınada yalnız uyumaktan nefret edersin.

Kit, sessizce içindeki şeytanla mücadele etmeye çalışıyordu.

Jack'in zihni elbette açıktı ve yaklaşan tehlikenin farkındaydı. Ama o da çok üşümüştü. Her ikisinin de bu soğuk fırtınadan kurtulması gerekiyordu. Kit'e söylediklerinin çifte anlam taşıması tamamen kasıtlıydı; bu geceyi daha iyi planlayamazdı. Kit'in ıslak giysilerini üzerinden çıkarmayı dört gözle bekliyor ve onu nasıl ısıtacağını biliyordu. Yapmayı düşündüğü şey onu soğuktan kurtaracaktı.

Fırtınadan kurtulmanın daha iyi bir yolu yoktu.

Bölüm 17

Jack kulübenin arkasındaki korunaklı noktadan çıkarak doğruca ahıra gitti. Atından indi ve Kit'i aşağı indirdi. "İçeri gir. Ateşi beslemek gerek... Şöminenin yanında odun ve gardıropta havlu var. Delia ile ben ilgileneceğim."

Kit karanlığın içinden adama baktı ama yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Başını tamam anlamında salladı ve kulübenin kapısına yöneldi. O kulübeye gelmeden önce soyunup kurulana-bileceğini ima etmişti. Şüphesiz dolabın içinde bir bornoz ya da havlu vardı. Jack belli ki geçen geceki arzusunu yatıştırmıştı ya da sırlıslık olmak şevkini köreltmışti. Kit yüzünü buruşturdu ve kapıya yöneldi.

Kulübenin içi alev alev yanan bir kütüğün kızıl parıltısıyla aydınlanmıştı. Kit iç çekerek şöminenin önündeki mindere diz çöktü. Odunlar sepetin içindeydi. Alevlerin üzerine birkaç odun attı ve arkasına yaslanıp tutuşmasını izledi. Sıcaklık, donmuş kaslarını yavaşça çözdü. Bir kez daha iç çekerek ayağa kalktı.

Gardırobun üst rafında havlular vardı. Kit bir kucak dolusu kuru havluyu indirdi ve ateşin yanına gitti. Elindeki yığını yatağın ucuna bırakarak havlulardan birini minderin üzerine serdi, sonra bir sandalye çekti ve ıslak giysilerini çıkarmaya başladı. Şapkasını, atkısını ve paltosunu sandalyeye astı.

Oturup çizmelerini çıkardı, sonra havlunun bir ucuna diz çöktü ve kapıya dikkatlice baktıktan sonra gömleğini başının üzerine çekti.

Islak gömleğin içinden omuzlarını ve kollarını çıkarmak çok zordu ama sonunda başardı. Düğüm sıkıca bağlandığı ve sırlıklam kumaş tenine yapıştığı için bantları çözmesi daha da zordu. Düğümü çözene dek aklına gelen tüm küfürleri sıralamış ama sonunda metrelerce bantı gevşetip göğsünü serbest bırakınca rahatlamıştı.

Kit, uzun bandı havlunun üzerine bıraktı ve arkasına yaslanarak ateşin karşısında durdu. Geriye uzanıp bir havlu daha aldı. Öne doğru eğilerek havluyu boynundan geçirdi ve saçlarını kuruladı. Sonra kollarını ve sırtını kuruladı, sıra göğüslerine geldi.

O sırada kapı açıldı.

Kit nefesini tutarak döndü, havluyu göğsüne sardı.

Jack kapı eşiğinde durdu, sanki ne yapmaya geleceğini unutmış gibi etrafına bakındı. Elbette bu aldatıcı bir ifadeydi. Kit'i baştan çıkarmak için oradaydı ve ona bu amacını unutturacak hiçbir şey yoktu. Şaşkın bakışları önündeki görüntüden kaynaklanıyordu. Beline kadar çıplak Kit, ateşinin önünde diz çökmüş-tü ve bukleleri alevle parlıyordu. Menekşe gözleri morun koyu tonlarına bürünmüş, göğsüne tuttuğu havlu, göğüslerinin iki ucundaki ikiz doruklarını tamamen gizleyememiş, bacaklarının uzun hatları ıslak pantolonundan belirmişti.

Jack kapıyı usulca kapattı, gözlerini alevlerin gölgesinde kalan kadından alamıyordu. Kapının sürgüsünü çekti. Masanın başına geçti ve ceketini silkelemeden önce tabancasını bıraktı.

Jack'in gümüş rengi bakışlarıyla hareketsiz kalan Kit, onu çaresizce izliyordu. Jack gömleğini başının üzerinden çıkarırken göğüs kasları üzerindeki ışık oyunuyla büyülenerek gözlerini kırptı-tırdı. Saçını açmak için duraksadığını fark etmedi, yaldızlı koyu kahve saçlarını ve omuzlarını havluyla kurulamak için bir anda Kit'in yanına havluyla diz çöktü.

Elleriyle Kit'in çıplak omuzlarını sardı. Yüzleşmek için yavaşça onu kendine çekti.

Kit, tutkuyla parlayan parlak gümüş rengi gözlere derin derin baktı. İçinde bir şeylerin arzuyla alev aldığını hissetti. Ağzı kuruyup titredi. Şu ana dek hiç hissetmediği bir güç tarafından sürükleniyordu.

Jack, yükselen tutkunun Kit'in gözlerindeki yansımasını izledi. Kit, kurumuş dudaklarını diliyle yalarken Jack, havlusuna uzanmak için doğru zamanın geldiğini anladı. Kit, itiraz etmeden havluyu bıraktı. Jack tamamen açığa çıkan hazineye baktı ve meme uçlarını ateşli bakışlarıyla okşamaya başladı.

Jack, kadının yüzündeki memnuniyet ve beklenti dolu gülümsemeyi görmek için bakışlarını ona çevirdi, kocaman gözleri ve aralanmış dudaklarıyla öpüşmeye çoktan hazır olduğunu fark etti.

Jack uzun parmaklarıyla boynunun kıvrımlarını ve yüzünü okşarken Kit güçlükle nefes alabiliyordu. Bir an için durdu, bakışları onunkini yakaladı, gümüş rengi derinliklerinde cevapsız bir soru vardı.

Kit onun da kendisini istediğini anladı, en az kendisi kadar... Kit o anda kararını verdi. Yirmi iki yıllık kurallarını bir kenara bıraktı ve kalbindeki arzunun peşinden gitmeye karar verdi.

Jack başını eğdiğinde, Kit de dizlerinin üzerinde yükseldi.

Jack alevli bir öpücükle başını yana eğerek Kit'in dudaklarına yapıştı. Kit ellerini göğsünün üst kısmına dayadı ve saniyeler içinde damarlarında akan kan alev aldı.

Tanrı'ya şükür elleri serbestti; bedeninin sıcak genişliğinde dolaşabilir, sert ve kaslı hatlarını okşayabilir, dalgalı, kahverengi saçlarını özgürce karıştırabilirdi. Kit'in parmakları gizli bir meme ucu buldu ve dokunuşuyla sertleştiğini hissetti. Ellerini iki yana açtı, geniş sırtına geçmeden önce belinin üstündeki kasları keşfetti. Elleri ıslandı. Adamın bedeni hâlâ ıslaktı.

Kit, geri çekildiğinde Jack'in yüzünün titrediğini gördü. Jack'in saçından bir damla su göğsünden aşağı damladı. Kit

bunu gördü. Gülümseyerek öne doğru eğildi ve damlayı yaladı. Jack ürpererek gözlerini kapattı, teslim olmuşcasına ellerini iki yana açtı.

Kit'in baştan çıkarıcı gülümsemesi derinleşti. Uzanıp aldığı havluyla göğsünü kurutmaya, acele etmeden yavaşça dairesel hareketler yapmaya başladı. Ayağa kalktı ve sırtını havluyla kurulumak için arkasına yöneldi.

Jack topuklarının üzerine oturdu ve kendini ona bıraktı. Yaptığı oyun bir heykele bile can verebilirdi. Jack'in bedeninde koca bir yangın vardı.

Jack onun ellerini yakaladı ve havluyu alıp kenara atarak onu tekrar dizlerinin üzerine çekti. Göğüslerine uzandı, tatlı yumakları iki elinin arasına alarak nazıkçe sıktı ve sonra gergin göğüs uçlarını başparmaklarıyla okşadı.

Kit'in gözleri kapandı. Jack'e doğru eğildi, tüm duyuları keskinleşmişti.

Jack ellerini bırakmasına izin vererek onu öptü. Çok hızlı gittiğini fark etti; elinden geldiğince zamanı uzatmaya niyetliydi. Erkenden orgazm olmasını istemiyordu, başka planları vardı.

Öpücük Kit'i yavaşlattı ve onu hararet içinde bıraktı. İçgüdüsel olarak Jack'in onu bu halde görmek istediğini fark etti. Nedenini bilmiyor ama bilmeceler hoşuna gidiyordu. Elleri pantolonunun iplerine götürdü. Islak kumaş düğmeleri sıkıştırmıştı. Açmak için ikisinin de uğraşması gerekiyordu. İpler açılınca Jack, ellerini serin kalçalarının üzerinde gezdirerek pantolonunu gevşetti.

Kit, binici pantolonu o kadar da sıkı olmadığı için şükrederek kalçasını kıvrımlardan kurtardı. Jack'in ısrarıyla ayağa kalktı. Pantolonunu tamamen çıkardı. Ama tekrar dizlerinin üzerine çökmeden, Jack elleriyle kalçasını kavradı ve onu önünde tamamen çıplak halde bekletti.

Jack uzun bir süre onun güzelliğine baktı. Sonra saygıyla başını eğdi.

Kit'in dudakları alev aldığı anda nefesi sessiz odada yankılanıyordu. Parmaklarını Jack'in saçına doladı; elleri başını kavradı. Dilinin durgun ve ritmik bir şekilde okşandığını hissederken bedeni tutuştu. Dudakları nihayet hareket ettiğinde iç çekişi odayı doldurdu.

Serbest kalmayı bekledi ama Jack henüz bitirmemişti. Jack'in dilini bacaklarında hissetti. Kit, avuç içiyle kalçalarını kavrayan Jack'in ellerinin aşağı kaydığını fark ediyordu. Parmakları onu tutsak etti. Gülümsedi, kaçmaya çalışmak aklından bile geçmiyordu.

Sonra dizlerinin üstüne çökerek kıpırdandı. Dudakları aşağıya indi ve bacaklarının arasına girdi.

"Jack!" Kit'in şoku bir zevk inlemesiyle sona erdi. Dizlerinin bağı çözölmüştü ve Jack'in dili, Kit'in bacaklarının arasında gizlenen cevherde gezinmeyi sürdürüyordu.

Kit gözlerini kapatarak kımıldandı. Bu yaşananlar skandal-dan fazlasıydı; Amy'nin hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi ve lanet olası bir manzaraydı. Kit titredi ve başı geriye düştü. Zihni parçalandı. Jack kolunu kaldırdı ve Kit'in sol bacağına omzuna aldı, daha önce dudaklarını Kit'in dudaklarında gezdirdiği gibi amansız bir titizlikle bacaklarının arasına sıcak öpücükler kondurdu.

Kit düşünemiyordu. Tüm bilinci, Jack'in sıcak ağzına ve diline yanıt veren, bacaklarının arasında hararetin toplandığı o noktaya odaklanmıştı. Ellerini Jack'in omuzlarına koydu, tırnaklarını sarsıcı bir tepki vererek derine batırdı.

Bedeninin her tepkisine yoğunlaşan Jack, doruk noktasının yaklaştığını anladı. Yönünü değiştirdi ve onu uçurumdan geri çekti, körüklediği ateşin bir kez daha alev almadan sönmesine izin verdi.

Onu mükemmel bir dengeyle tutarken bir yandan sol eliyle kalçasını okşuyordu. Teni nemliydi ama yağmurdan değil. Parmaklarıyla bacaklarının arasındaki yarığı aradı, Kit'in titreyen

nefesi ona doğru adreste olduğunu söylüyordu. Bacaklarını tamamen açtı. Kit'in bal dolu mağarasını yağmalamadan önce tutkudan şişmiş tomurcuğuna diliyle temas etmek için duraksadı.

Jack ne kadar dayanabileceğini merak etti. Yaptığını ne kadar sürdürebilirdi?

Kit, damarlarında kaynayan tutku dolu yayılım ateşiyle hırpalanmıştı. Jack'in yaptığı her erotik hareketin acı verici bir şekilde farkındaydı. Bu apansız yakınlıktan zevk almak için benliğini terk etmişti. Jack onu tekrar tekrar, içindeki tuhaf gerilim dalgalarını hissedebileceği bir noktaya getirdikten sonra yavaşlatmıştı. Bunu tekrar yaptığında hoşnutsuzlukla inledi. Tuhaf bir mücadeleydi. *Lanet olsun Jack!* Ama ona durmasını söyleyemezdi, ne istediğini bilmiyordu.

Ama Jack yaptığından oldukça emindi. Kit, adamın derin derin inlemesini duyuyor ve ona bakmak için geri çekildiğinde gözleri kavurucu gümüş bir alevle yanıyordu. "Bu kadar yeter mi?" diye sordu adam.

"Evet... Hayır!" Kit elinden geldiğince kararlı görünmeye çalışıyordu ama çabası boşunaydı.

Jack güldü ve kadının dizleri üzerine çökmesine izin verdi. Ardından hafifçe doğruldu ve Kit ona yaslandı. Dudakları dudaklarındaki balı tattı. Alevler yeniden yükseliyordu.

Sonra Jack uzaklaştı. Kit'i kendine çekti. Ellerini ipeksi sırtında gezdirirken teninin dokusuna hayran kalmıştı. İyiydi ve gerçekten patlamaya hazırdı. Ve Tanrı'ya şükür, hâlâ kontrol altındaydı. Ama ne kadar süreceğini Tanrı biliyordu.

Kit yavaşlamasına itiraz ederek onu öpmek için başını kaldırdı. Jack bunu kabul etti ama öpücüğü hafif tuttu. "İçinde olmamı istiyorsun, değil mi?"

Kit gözlerini kırıştırdı. Kulaklarına inanamıyordu. Onca şeyden sonra hâlâ bunu yüksek sesle dile getirmesini bekliyordu. Dudakları isyanla büküldü.

Jack kaşlarını kaldırdı.

“Evet, kahretsin! O kanlı kılıcınla içime girmeni istiyorum. Tamam mı?”

Jack zaferle inledi ve onu kollarının arasına aldı. *Bir kadını hayal kırıklığına uğratmak... Benden uzak dur.* İki adımda yatağa ulaştı. Kaledeki ipek çarşafı yatağı kadar rahat olmasa da bu yatak da işe yarardı. Rüzgâr saçakların arasında ulurken Kit'i yatırdı ve örtüleri altından çekti. Bir iki saat boyunca örtünmeye ihtiyaç duymayacaklardı.

Yatağın ortasına yatan Kit, çıplaklığını örtme dürtüsüyle savaştı. Ama Jack'in aç bakışları çekingenliğini yok etti. Kedi gibi gerildi, yastıklara yerleşti ve adamın soyunmasını izlemeye koyuldu.

Önce botlarını çıkardı, sonra ayağa kalktı ve ıslak pantolonunu sıyırdı. Daha önce sadece arkasında hissettiği erkekliğini karşısında görünce Kit'in yüreği ağzına geldi. Jack bir havluya uzandı ve bacaklarını kuruladı. Dikkatini bacaklarının arasındaki şeye odaklarken Kit'in ağzı kurudu. Jack'in başka kadınlarla beraber olduğu açıktı, ancak nasıl yapacağını tahmin edemiyordu.

Şömineden yükselen kıvılcımlar Jack'i ev sahibi olarak görevine geri çağırdı. Havluyu indirerek ateşe bakmak için çömeldi.

Kit derin bir nefes aldı, sonra bir daha nefes aldı. Jack'in ona zarar vermeyeceğini biliyordu. İçine girdiğinde kendini nasıl hissedecekti?

Dikkatini başka şeylere; tenindeki alevlerin parıltısına, büyük gövdesini kaplayan kaslara toplamaya çalıştı. Bakışları bedenine rasgele dağılmış bir dizi yara izine kaydı. Özellikle biri dikkatini çekti, sol dizinin iç kısmında, ayağa kalkıp ona dönerken alevlerin altında parlayan uzun bir yara vardı.

Adam ağırlığını yatağa verip onu kollarının arasına aldı. Kit'in dudakları, onun dudaklarıyla buluştuğu anda kaçınılmaz sona yaklaştığını fark etmişti.

Jack, sükünetinin altında hissettiği heyecandan zevk alarak onun tadını çıkardı. Biraz soğumuştur ama bu Jack'e onu tekrar

alevlendireme şansını verecekti. Önceki deneyiminden bağımsız olarak bu gece, onun asla unutamayacağı bir adam olarak iz bırakmaya kararlıydı. Akliyle ve elleriyle görevine odaklandı.

Mahir parmakları kadının tutkusunu ateşleyecek en hassas noktalarını aradı ve buldu. Kalçasının alt kıvrımı Jack'in gözdeydi; en hafif okşayışta bir anda ısınmıştı. O bölgede parmaklarını gezdirdikçe Kit inliyordu. Jack, onun ince bedenini kendine bastırırdı. İpeksi teninin sıcaklığı baştan çıkarıcıydı.

Kit, Jack'in vücuduna içgüdüsel olarak yanıt verdi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Meraktan tükenmiş halde, yumuşak kalçalarını sert erkekliğine sürtüyor, yaşadığı hisse hayran kalıyordu.

Keşfetme sırası Kit'teydi; kendini kısıtlamak için hiçbir sebep yoktu. Ödeyeceği kefaret ne olursa olsun değişmeyecekti. Gözlerini açarak elleriyle Jack'in göğsüne uzandı ve kaslarına dokundu. Jack'in yüzüne bakınca ve gözlerinin kapalı, çenesinin yukarıda olduğunu gördü.

Gülümseyerek ellerini indirdi ve yüzündeki gerginliğin büyümesini izledi. Kit ona yavaşça uzandı ve iki gece önceki gibi erkekliğini ellerinin arasına aldı. Parmakları zonklayan kamışın üzerinde hareket etti ve yuvarlak kafayı buldu. Elleri hafif bir nemle ıslanmıştı.

Jack tüm kontrolünü kaybetmişti. Kadına işkence etme fikrinden vazgeçti. Sıcaklığının meyve vermesi için ona ihtiyacı vardı. Yumuşak bir hareketle onu altına çekti ve dirseklerinin üzerine yerleşti.

Jack'in ağız, duyularının amansız ganimetiyle dudaklarını yalarken Kit'in nefesi kesildi. Adamın bedeninin ağırlığı Kit'i yatağa sabitliyordu. Ağırlığını memnuniyetle karşıladı ve daha fazlasını istedi. Jack'in hafifçe kıpırdandığını hissetti, sonra eliyle bacaklarının arasındaki yumuşak eti ustalıkla okşamaya başladı. Kit inledi ve Jack yavaşça açtığı parmaklarını hareket ettirirken nefesi kesildi. Başparmağının hareketiyle kıvılcımlar saçtığını hissetti. Bacaklarının arasındaki fırın tutuşmuştu.

Jack elini çekince Kit kaşlarını çattı ve nefessizlikten konuşamayıp başını iki yana salladı. Doyurulmak için düşüncesizce kıvranıyordu. Sonra Jack'in bacaklarının arasına sıkıca bastırıldığını hissetti. Pürüzsüz, sert erkekliği Kit'in sancısını hafifletti.

İsteddiği buydu. Kit içgüdüsel bir davetle inledi ve bacaklarını iyice açtı.

Zihnini bulandıran şehvet yumağına rağmen, Jack'in yeteneklerini hâlâ kullanabiliyordu. Kit'in bacaklarının arasındaki gerginliği farkındaydı.

Jack, çabalayarak dudaklarını Kit'in dudaklarından çekti. Başını eğdi, derin bir nefes aldı, sonra akşamını mahvedebilecek kulaklarında yankılanan tuhaf itirazı kafasından silmek için durdu. Kahretsin! Kadın sanki daha önce bacaklarını hiç açmamış gibiydi. Kaşlarını çattı ve Kit sabırsızca inledi. Jack saçma düşüncesini bir kenara bıraktı. Altında yalvarırcasına kıvranan kadının tarzı buydu. Bacaklarını iyice araladı ve yavaşça içeri girdi, sıcak bir kayganlıkla karşılandı.

Biraz ilerlediğinde gerçek, bir balyoz gibi tepesine indi.

Jack donakaldı. Şaşkınlıkla, kollarında çıplak yatan kadına baktı; kremi teni tutkuyla kızarmış, yüz hatları gerilmişti. Zihni vücutlarının birleştiği yere odaklandı. İçindeyken korkunç bir gerginlik hissetmişti.

"Tanrım!" Jack, çenesini Kit'in yanağına dayayarak başını düşürdü.

Kit şaşkın şekilde gözlerini açtı.

Jack ona bakmadı. Bakamazdı. "Kit, bakire misin?"

Sessizliğiyle gerekli cevabı veriyordu ama Jack bunu ondan duymak zorundaydı. "Lanet olsun kadın! Sen?"

Kit'in yumuşak, "Ever"i, Jack'in iniltisiyle boğuldu. Kit onun gerildiğini hissetti. Jack ondan yavaşça uzaklaştı.

Jack çok zorlansa da vücudunu itaat etmeye zorladı. Kadının sıcaklığından kurtuldu, sonra aniden doğruldu. Başını ellerinin arasına alarak ona bakmamaya çalıştı. Eğer bakarsa zaten ateş-

li bir isyan içinde olan bedeniyle yaptığı savaşı kaybedecekti.

Düşünmesi gerekiyordu. Konu sadece bakire olması değildi. Daha önemli bir şey vardı. Ulaşmak istediği hedefe yönelik düşünceleriyle aklı iyice karışmıştı.

Kit, Jack'in arkasından kaşlarını çattı. Bir şey onu ele vermişti. Kuzenleri, erkeklerin bakireler yerine tecrübeli kadınlara daha çok değer verdiğini söylemişti. Jack'in de bu saçma fikre katıldığını öğrenmek çok kötüydü. Onu bu noktaya getirmişken tecrübe etmeden giderse kahrolurdu.

Jack yanına uzanmayıp bir işaret vermeyince Kit doğruldu. Görünüşe göre onu istiyorsa arzularını daha açıkça ifade etmesi gerekecekti.

Jack'in arkasına oturdu. Yavaşça ellerini Jack'in sırtına koydu, sonra olabildiğince bedenine yapıştı; memelerini ve uyluklarını sırtına bastırdı ve parmaklarıyla göğsünün derin kaslarına dokundu.

Jack kaskatı kesildi. Başını kaldırdı; elleri dizlerinin üzerinde birleşti.

Kit boynunu okşadı ve kulağına usulca fısıldadı. "Jack? Lütfen? Bu bir şekilde yaşanacak. Seninle olsun istiyorum."

Jack kendini ilk kez bir kadının karşısında aciz hissediyordu. Düşünebilme yetisini neredeyse kaybetmişti. Onun bekâreti üzerine kafa yormak istiyordu ancak Kit yanağını omzuna dayadığında bunu düşünmekten uzaklaştı.

"Jack? Lütfen?"

Ne tür bir adam böyle bir isteğe direnebilirdi ki? Jack'in itiraz etmesi mümkün değildi.

Jack yenilgiyle iç çekerek, kaderini sonsuza dek belirleyecek geri dönülmez bir eylemde bulunacağı fikriyle ona döndü. Kit tam arkasında, endişeli bir ifadeyle bekliyordu.

Yüreği ağzında, Jack'in alev almış gümüşü bakışlarıyla karşılaştı. Yapacak mıydı? Gözleri, sanki anın tutkusunun ötesini görmeye çalışıyormuş gibi bakarken kendine güveni sarsıldı. Kolları yanlarına düştü. Gümüş bakışları aralıklı dudaklarında, hız-

la yükselip alçalan göğüslerinde ve nihayet bacakları arasındaki kumral kıvrımlarda gezindi.

Jack inleyerek onu tuttu ve yatağa yatırdı. “Kit Cranmer, Tanrı bilir ama sen tanıdığım en ahlaksız bakiresin.”

Bu her ikisinin de sahip olduğu son net düşünceydi. Dudaklar nezaketsiz, çılgınca bir susamışlıkla buluştu. Tutkularının ateşiyle birbirlerine sarılırken kalan çekinceler ortadan kalktı. Jack üste geçtiğinde, Kit hevesle ağırlığını kabul etti, elleri çılgınca yalvararak sırtını kavradı.

Jack, gözlerini kapayarak ince vücudunun ona sokulma hissiyle duraksadı. Kit'in deneyimsizliği onu kontrollü davranmaya zorladı. “Dizlerini bük. İşini kolaylaştırır.”

Kit, savunmasız durumundan ötürü hiçbir endişe duymadan verilen komuta uydu. Jack, bacak arasını parmaklarıyla ayırdıktan sonra, sonra sert ve pürüzsüz erkekliğiyle içine girdi. Erkekliğini amansız bir şekilde iterken, zorlandığını hissetti. Acı yoktu, ama bekâret bariyerine dayandığında oluşan gerilimi hissediyordu. Yavaşça çekilmek isteyince Kit dehşete kapıldı. Onu içinde tutmak için kaslarını sıkıca kenetledi.

Kadının üstüne atıldı ve hafifçe güldü. “Rahatla...”

Kit ona tutku ve öfkeyle bakıyordu. Rahatla mı? Bunu daha önce defalarca yapmış olabilirdi, ama onun bir acemi olduğunu biliyordu. Vücudunun bu kadar samimi bir şekilde istila edilmesinin anlamını bilemezdi. Bu düşünceyle Kit başını yastığa geri koydu. Rahatlayarak, beklentiyle inledi ve geri döndüğünü hissetti.

Yavaş yavaş, hareketi tekrarlarlarken, Kit ritmini yakaladı. İçgüdüsel olarak onu izledi, geri çekilirken gerildi, içeri girerken rahatladı. Kayganlığıyla içindeki sürtünmeyi hissedebiliyordu. Farklı türde bir alev, içinde gizlenmiş gerilim dalgalarıyla sürekli büyüyordu.

Jack'in inlemesi cesaret vericiydi. Kendini bıraktı ve göğsünün baskısı Kit'in sancılı göğüslerini yatıştırdı. Kit ona sarıldı.

Dudakları da aynı derecede ateşliydi. Dili derinlere indiğinde nefesi kesildi. İçindeyken yaşadığı his oldukça farklıydı. Gerginliği arttı. Vücudunun kendisinininkine yaslandığını, kalçalarının kalktığını hissetti. Büyük bir el, kalçasını kavradı. Erkekliğini, geri çektiği uzun bacaklarının arasına tekrar yerleştirdi ve bastırdı.

Kit kontrolsüz bir tutkunun pençesinde çırpınıyordu. Çaresizce nefes almak için dudaklarını çekerek başını çevirdi. Erkekliğinin çok güçlü bir şekilde itildiğini hissetti ve içinde ateşli bir acı alevlendi. Jack vücudunun derinliklerine dalarken Kit parmaklarını sırtına batırdı. İstilasının acısı birdenbire, yoğun bir salınımla kayboldu. Gergin kaslarının arasından taşan yoğun dalgalanmalar, alevleri körükleyerek acıyı zevke dönüştürdü.

Kit'in zihninin alevlerin geride bıraktığı sıcaklığın ötesinde herhangi bir şeyi algılaması birkaç dakika sürdü. Jack, onu kıpırdamadan tutuyordu, yanağını saçlarına sertçe bastırmıştı, soluğu kulağına kesik kesik geliyordu. Duyuları geri geldi ve rahminin derinliklerinde sürekli bir zonklama hissetti.

Bu nefis bir işkenceydi, ama Jack hareketsiz kaldı, her kası çabayla kenetlendi. Onu beklemeliydi. Lanet kadın onu aşağı çekmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, bu yüzden elbette onunla aynı anda doruğa ulaşacaktı. Kalp atışları birbirine karıştıkça, Jack'in gerginliği azaldı. Vücudunun, istilaya karşı içgüdüsel tepkisi, duruma uyum sağladıkça azaldı. Kit'in kalçaları deneysel olarak onu daha derine çekmek istercesine hafifçe eğildiğinde Jack yeniden hareket etmeye başladı.

Kit ona hemen yanıt verdi, ortada hiçbir engel kalmadığı için ona ne kadar kolay uyum sağladığını fark etti. Dudakları dudaklarına döndü ve öpücüğünü hevesle kabul etti. Meme uçlarının sıkı tomurcukları, Jack'in göğsüne defalarca sürtündü. İçindeki tuhaf gerilimin bir kez daha yükseldiğini, büyüdüğünü ve genişlediğini hissetti.

Jack dudaklarını serbest bıraktı, nefesi kesilmişti. Kit, onu sarsmış ve zorlamıştı. Kit olanca hırsıyla ellerini sırtına bastırıyordu.

“Jack!” Kit vahşice inledi.

Jack onun orgazmını takip ederken, haykırışı kulakları sağır edecek cinstendi.

Odayı gölgelerle dolduran alevlerin ışığı, örtülerin altındaki kadına bakan Jack'in sırtının ağır kaslarını yıldız gibi yansıyordu.

Kit'in doymuş ve huzur içindeki görüntüsü Jack'i sarsmıştı. Sert ve pembe uçlu göğüslerini, ince belini ve onu ağacın altında mağlup eden bacak arasını fethetmek çok da zor olmamıştı. Ve onun ata binmekten güçlenmiş, ince, biçimli bacaklarına hayatının sürüşünü tattırmıştı. Kit'e baktı ve onu çok da hareketli görmeyince rahatladı. Jack çok yorulmuştu ve onunla bu gece bir sürüş daha yapamayacaktı.

Jack, elindeki konyak kadehinden bir yudum aldı. Kit neredeyse uykuya dalacaktı. Onu kollarının arasına aldı, Jack de yorgundu ama uyumaya hazır değildi, tanımlayamadığı bir duygunun peşine düşmüştü. O sırada Kit'in göz kapakları hareketlendi, sonra iyice açıldı, irileşmiş menekşe gözleri parlıyordu. Jack onun tepkisini merak ederek baktı. Daha önce sıkça aynı durumda olduğundan, suçlayıcı tavırlardan kendini beğenmiş tepkilere kadar her şeye hazırlıklıydı. Hazırlıklı olmadığı tek şey, yüzünü aydınlatan göz kamaştırıcı güzelliği, gülümsemesi ve gözlerinde ki sıcak şefkatti. Kit ona ani bir öpücük verdi.

Jack'in vücudu bu öpücüğe hemen karşılık verdi. Kontrollü davranırsa da alevlenen tutkuyu dizginleyemezdi. Kit'in parmakları erkekliğine dokunup okşadığında ona hazırды. Kit'in kıkırdadığını duyuyordu.

“Seni aptal! Şu halinle zaten yeterince canın acıyacak.”

Kit Jack'in iyi niyetini bozan alçak, boğuk, uyuşturan bir sesle güldü. “Hiç ağrım yok.”

Jack sırtüstü yatarak onu görmezden gelmeye çalıştı. Kit göğüslerini onun göğsüne yaslarırken, onu uzun uzun öpmek için, dudaklarına dokunarak yanına geldi. Dudaklarına fısıldamak

için geri çekildiğinde Jack kontrolü yitirmişti: “Seni istiyorum Jack. İçimde... Şimdi...”

Jack bu davete nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Ama mağ-lup olmak istemiyordu. “Senin için yanıyorum ve ıslandım Jack. Anlıyor musun?” Ve kadın arsızca Jack’in elini yakaladı ve par-maklarını, ılık bacaklarının arasına yönlendirdi.

Bir iniltiyle Jack’in parmaklarını içine soktu ve adamın nefe-sini tuttuğunu fark etti. Jack güçlü bir hamleyle onu sırtüstü ya-tırdı ve erkekliğiyle içine girdi.

Kit oyunda yeni olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı ama mantığını bir kenara bırakmıştı bile. Fiziksel olarak zorlansa da tutkusunu Jack’in arzularına katık etmişti. Kendi iradesiyle, uzun bacaklarını beline dolayarak Jack’in bedenine tamamen açı-lıyordu. Gerginliği ikinci kez arttığında, ulaşacağı mutluluğu ha-tırlayarak gevşedi.

“Gözlerini aç.” Kit dişlerini sıkarken Jack’in emrine uydu. Sonra gözleri yavaş yavaş yeniden karardı.

Jack onun kendini bıraktığını fark edince daha da baskın dav-randı. Cennetin bileti oradaydı.

Daha sonra ilk hissettiği ilk şey Jack’in nefesiydi. Jack hâlâ içindeyken, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle mayışmıştı. Jack kendiyse gülünç biçimde gurur duyarak onu dikkatlice ya-nında tuttu. Kalp atışlarını damarlarında hissederek uykuya daldı.

On dakika önce uyanmıştı. Aklını topladıktan sonra, üzerini ba-şını toparladı ve Kit’in üstünü örttü. Sonra konyağa yöneldi.

Çok mutlu olduğu kesindi. Ama endişe verici olan, diğer duy-guydu, bu olayın zihninde anlamsızca büyümesine sebep olan tuhaf bir his vardı. Kit onun kulağına fısıldadığı ricasıyla Jack’in fikrini değiştirmeyi başarmıştı.

Jack homurdanarak konyağını yudumlarken fırtınayı dinle-mek için başını kaldırdı. Rüzgâr hâlâ uğulduyor; yağmur damla-ları panjurlara çarpıyordu. Gök gürültüsü şiddetliydi. Jack, Kit’le

yaşadıklarının bir son olduğunu düşünmüyordu. Ona göre bu bir başlangıçtı.

Gözleriyle çarşafın altında gizlenmiş kıvrımları takip etti. Sadece şehvet olsaydı, mesele yoktu ama lanet kadın için hissettikleri bunun çok ötesindeydi. Jack yüzünü buruşturdu. Şüphesiz arkadaşı George, onun için bu duyguyu tanımlayabilirdi, ama kendi iradesiyle, henüz bunu yapmaya hazır değildi. O anki hislerine güvenmiyordu. Yarın Kit'in nasıl davranacağını kim bilebilirdi; şu ana kadar bile birbiri ardına pek çok sürpriz yaşanmıştı.

Jack içini çekerek bardağı tepesine dikti ve masanın üzerine koydu. Ateşi tekrar karıştırdı, sonra Kit'in yanına uzandı. Kit kırıdanarak ona yaklaştı. Jack gülümsedi ve ona döndü, onu kendine doğru çekerek başını göğsüne yasladı. Kit'in hoşnutluğu her halinden belliydi. Jack en azından geceleri onu evine dek takip etmek zorunda kalmayacaktı.

Bölüm 18

Kit, Cranmer Malikânesi'nin arkasındaki otlakta ilerlerken şafak gökyüzünü boyuyordu. Atından indi ve Delia'yı ahıra götürüp kışrağın eyerini çıkardı. Delia, Şampiyon'un yanında fırtınadan sağ kurtulmuştu ve güvendedi. Ama Kit aynı şeyi kendisi için söyleyemezdi.

Böyle zamanlarda genellikle gök gürültüsünü bile hatırlamıyordu.

Hatırlayabildiği tek şey, yanaklarının kulübeden eve kadar tüm yol boyunca kızarmasına sebep olmuştu.

Jack'in kolunun belindeki ağırlığı, uykusunu delip onu tamamen uyandırmıştı. Gece yaşananlar beyinde yeniden canlanırken düşünceleri onu şaşkına çevirmişti. Jack onun yanında derin bir uykuya dalmıştı. Kit onun sıcaklığını bırakmak istemese de uyandığında orada olmak istememişti.

Delia'yı bağlayan Kit ahırını terk etti. Terasa açılan odanın pencereleri, uzun zamandır gizli geziler için tercih ettiği rota olmuştu. Dakikalar sonra odasında güvendedi. Kurumuş giysilerini çabucak çıkardı. Jack onu duyup uyanmasın diye sessizce ve aceleyle giyinmişti. Adam dudaklarında uzun süre hatırlayacağı bir gülümsemeyle uyuyordu.

Dudaklarını da uzun süre hatırlayacaktı. Kit kızardı ve yata-

ğına oturdu. Lanet olası adam, bu kadar ileri gitmesi şart mıydı? Kızarıp bozarmadan yaşadıklarını aklına bile getiremiyordu. Bunu aşması gerekiyordu, yoksa Amy şüphelenirdi. Bir an için arkadaşına güvenip ona sırrını açmayı düşündü ama vazgeçti. Amy dehşete kapılırdı. Yaşananlar ona vahşice gelebilirdi. Ayrıca Amy aşk evliliği yapacaktı. Kit ise evlenmeyi düşünmüyordu.

Kit uzanıp üzerini örttü ve boş bıraktığı yatak için bir hikâye uydurmaya koyuldu, aksi halde Spencer durumu fark edebilirdi. Duygularını ve yaşadıklarıyla ilgili düşünmeyi şimdilik bir kenara bırakmıştı. Bunu zihni daha düzgün çalıştığı bir zaman yapacaktı.

Uyumaya karar vererek gözlerini kapattı. Bilmek istediği şeyi öğrenmişti; Jack iyi bir öğretmendi. Merakı tatmin olmuştu. Tamamen özgürdü. Artık kaçakçılardan sorumlu değildi, yedek bir gözcüye gerek yoktu. Her şey yolundaydı.

Peki neden uyku tutmuyordu?

Yedi mil kuzeydeki kulübede Jack uyandı ve yalnız olduğunu hemen anladı. Ayağa kalkıp odayı taradı, sonra yalnızlığını doğruladı ve kendini tekrar yatağa bırakarak şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. Bunu hayal etmiş miydi?

Soluna bakınca yastığın kıvrımlarına yerleşmiş iki kıvrıcık, parlak kızıl saç telini gördü. Eline aldığı saç telleri panjurlardan süzülen loş ışıkla hafifçe parlıyordu. Anılar zihnine doluştu ve içi titredi. Çarşafı kaldırdı ve hafifçe kızılımsı kahverengine boyanmış noktaya baktı.

Hayır, bunu hayal etmemişti. Görevi tamamlandıktan sonra, dün gece başlayan hikâyenin devamını getirecekti.

Jack iç çekti. Kimi kandırıyordu? Görevi aylarca sürebilirdi. O kadar uzun süre bekleyemezdi; özellikle dün gecedен sonra bunu yapabileceğinden şüpheliydi. Kit durumu eninde sonunda öğrenecekti. O ya da bu şekilde Kit Cranmer hikâyesi bir müddet daha belirsiz kalacaktı.

Bakışları, parmaklarının etrafına dolanmış parlak buklelere kaydı. Elbette kendini rahatsız hissetmeliydi.

Ama onun hissettiği rahatsızlık değildi.

Dört gün sonra, rahatsızlığı içten içe hissetmeye başladı. Cumartesi ve pazar gününü tuhaf bir şaşkınlıkla geçirmişti. Her iki gece de kulübeye gitmiş ama Kit gelmemişti. Pazartesi günü Hunstanton'daki Gümrük Dairesi'ni ziyaret edip Çavuş Tonkin'in hayatını mahvederek hayal kırıklıklarını giderdi. Rasgele sorduğu sorularla, Tonkin'in *büyük çeteyi* tuzağa düşürme girişimini ortaya dökmüştü. Tonkin'i kıvrandırdıktan sonra kendini suçlu hissetti. Adam basit bir figürandı ve sadece işini yapıyordu.

Jack, Eski Ahır'daki pazartesi toplantısına giderken Kit'e söylemek istediklerini önceden hazırlamış ama Kit yüzünü göstermemişti.

Onu en çok rahatsız eden şey, Kit'i görememekten duyduğu acıydı. Kendini incinmiş hissediyor ve bu herhangi bir fiziksel acıdan daha çok can yakıyordu.

Uçurumun kenarındaki kumların üzerinde durdu ve ilk *casus kaçakçılığı* için beklemeye başladı. İşine odaklanmaya çalışıyor ama pantolon giymiş kızıl saçlı bir huri düşünmesine engel oluyordu. Uçuruma baktı. Joe nöbet tutuyordu, ancak Jack, Çavuş Tonkin'in son fiyaskodan hemen sonra şansını deneyebileceğini pek düşünmüyordu.

İlk tekne yanaştıktan hemen sonra üç tekne daha geldi. Fıçıların yanında bir adam vardı. İlk teknedeki adam eski bir paltoyla yüzünü gizleyen silik bir figürdü. Jack'in yanında dikilen Matthew, adamı görünce homurdandı.

Jack yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, dostum. Ben de onun boğazını sıkmak istiyorum, ama kaçamayacak."

Matthew etrafını kontrol ederek kıpırdandı. "Binbaşı Smeaton şimdiye kadar Londra'ya ulaşmış mıdır?"

“George oyalanmadan Londra’ya gidecekti. Şu ana kadar haberi vermiş olmalı. Adam başkente vardığında en uygun biçimde karşılayacaklar. Hiç hesap etmediği biçimde...”

“Neden onu şimdi yakalamıyoruz?”

“Çünkü Londra’da kiminle buluşacağını öğrenmemiz gerekiyor.” Jack sahile inmeye başladı. Matthew onu isteksizce izledi.

Jack, casusla çok az ilgileniyordu; casusun onu inceleme şansını da bir o kadar azdı. Jack’in kılık değiştirmesi mükemmel sayılmazdı; adamın kimliği ya da konumu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir polis memuru veya bir subayın özel hizmetçisi onu tanıyabilir ya da en azından Hunstanton Çetesi’nin lideriyle ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını fark edebilirdi. Bu yüzden de Jack sevkiyat yüküyle meşgul oldu ve adamı görmezden geldi.

Casus, bir ata bindirildi. Shep ve çetenin iki yaşlı üyesi, onu Creake Manastırı’nın kalıntılarına götürmek için yola çıktılar. Oradan, peşinde onu izleyen bir adamla beraber Londra’ya gidecekti.

Jack her şeyin yolunda gitmesinden memnun bir halde fiçıları Eski Ahır’a kadar götürdü. Sevkiyat ertesi gece manastıra götürülecekti. Adamlar dağıldıktan sonra, Matthew’le beraber kulübeye gittiler. Baştan beri kıyafetlerini ve kimliğini eski balıkçı kulübesinde değiştirmeye özen gösteriyordu ama bu gece oraya gitmek için başka bir nedeni vardı. Kit’in ortaya çıkacağına dair pek ümidi yoktu ama kontrol etmezse gözüne uyku girmeyecekti.

Kulübe boştu.

Lord Hendon, tüm kızıl saçlı hurilere küfrederek kalesine gitti.

Çarşamba gecesini ay yoktu. Delia ve Kit, Jack’in kulübesinin önündeki ağaçların altındaki derin gölgelerde gizlenerek onun Blackbird’den dönmesini bekliyordu. Kit ona yaklaşmamaya karar vermişti. Hiçbir kuvvet onu bir daha kulübeye getiremezdi; Hunstanton Çetesi’nin önceki gece bir casus taşıdığı haberi hariç...

Önceki beş gün Kit'e on yıl gibi gelmişti. Her geçen gün artan tuhaf bir huzursuzluk genç kadını tüketiyordu. Şüphesiz, gecikmiş suçluluğun yansıması da ortaya çıkmış, bu ağır duygu uykusunu bile bozmuştu. Jack'in bir tehdit unsuru olduğuna dair kendini ikna etmek zorundaydı. O bir kaçakçıydı; kendi sınırından değildi ve uygun bir talip de sayılmazdı! Cuma gecesi yaşananlar zihninde canlanınca tüyleri ürperdi. İsteddiği tecrübeyi edinmişti. Ama bu, Spencer'a ve temsil ettiği her şeye sırtını dönebileceği anlamına gelmiyordu. Kit vahşi bir yönü olsa da asil bir kadındı. O fırtınalı geceden sonra Jack sadece yasak meyve değildi; aynı zamanda son derece tehlike bir adamdı.

Bu yüzden pazartesi toplantılarından uzak durmuş ama o gün öğleden sonra küçük balıkçı köyüne uğramıştı. Noah ve diğerleri oradaydı. Tereddüt etmeden, Kit'e önceki gece yapılan sevgiyatları anlatmışlardı.

Ülkelerine olan sadakatsizlikleri Kit'i fazla şaşırtmamıştı. Her şeyden uzak yaşayan bu adamlar için casusluğun bir anlamı yoktu. Jack bunu onlara açıklamamıştı. Ama hiçbir şey Kit'i, Jack'in askeri bir geçmiş olmadığına ikna edemezdi. Ülkeye casus sokanın önemini bilmiyor olamazdı.

Delia kıpırdandı. Kit iç çekti. Gelmemeliydi, burada olmak istemiyordu. Ama casusların kaçmasına izin veremezdi ve bu konuda elinden gelecek tek şey Jack'i durdurmaktı. Aksi halde... Bunu daha sonra düşünecekti.

Sessiz araziden gelen koşum takımlarının tıkırtılarını duydu. Matthew, George ve Jack beş dakikaya orada olacaktı. Kit nefesini tuttu.

Jack, Kit'in yakınlarda olduğunu fark ettiğinde atlarıyla küçük ahıra yönelmişti. Daha doğrusu Şampiyon, Delia'nın varlığını hissetmiş ve hanımefendisi yanında olmadan ahıra girmeyi reddettiğini her hareketiyle göstermişti. Jack attan indi ve gri aygırın dizginini tuttu. "Matthew, bir süre burada olacağım. Sen eve git."

“Tamam,” diye mırıldanan Matthew atını çevirdi ve güneye, kaleye doğru yöneldi.

Jack, şüpheyle ona bakan George'a döndü. Kaptan Jack'in şeytani gülümsemesi dudaklarında belirdi. “Seni içeri davet ederdim ama sanırım misafirim var.”

George ona baktı, ifadesi şaşkındı. George'un kim olduğunu asla sormayacağını biliyordu. George onun esrarengiz davranışlarını onaylamıyordu.

“Bu misafiri tek başına idare edebileceğine emin misin?”

Jack'in gülümsemesi derinleşti. “Oldukça eminim.”

“Ben de böyle düşünmüştüm.” George atın dizginini çekti, sonra duraklayarak ekledi: “Bir gün seni avlayacaklar. Umarım o gün sana *oh olsun* diyebilmek için buralarda olurum.”

Jack güldü; George topuklarıyla atı hafifçe tekmeleyerek oradan ayrıldı.

Jack, Şampiyon'un sabit bakışlarının yönünü fark etti ama onu takip etmedi. Bunun yerine atla sertçe konuştu. Aygır azarlanma sırasında gri kafasını sağa sola salladı ama ahırına götürülmeye razı oldu. Jack, onun eyerini çabucak çıkarıp bağladı.

Arkadaşları gidince Kit'in ortaya çıkmasını bekliyordu. Ama hiçbir hareketlenme olmayınca Jack, Şampiyon'un yanılma ihtimalini düşünerek kulübenin önüne geldi.

Kit ağaçların gölgesinden onu izliyordu. Jack'i görene dek zihni berraktı. Ama onun görüntüsü, kulübedeki fırtınalı gecenin anılarını uyandırmış; onu kararsızlığa ve telaşa sürüklemişti. Belki onunla gün ışığında buluşsa daha iyi olacaktı.

Duyularının hassaslaşmasıyla Şampiyon'un yanılmadığına ikna olan Jack sabrını kaybetti. Kulübenin girişinde elleri belinde durdu ve karşıdaki ağaçlara baktı. “Çık ortaya Kit... Karanlıkta saklambaç oynamaya hiç niyetim yok.”

Ses tonundaki ince tehdit, Kit'in kararını netleştirdi. İstemeyerek de olsa Delia'yı ağaçların altından çıkardı. Birden Jack'in onun yokluğunda ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadı-

ğını düşünüp atı dizginledi. Ama Delia çoktan ilerlemişti. Jack öne çıktı ve Delia'nın dizginlerini yakaladı. Bir sonraki an, Kit ellerinin belinde olduğunu hissetti. Karşı koymadı, zaten dikkate alınmayacaktı, dokunuşuna verdiği tepki karşısında şaşkına dönmüştü. İşler onun düşündüğünden daha ciddiydi; kendini ele vermediğine emin olmalıydı.

Rahatlaması için Jack onu hemen serbest bıraktı. Tek kelime etmeden Delia'yı ahıra götürdü. Kafası karışan Kit, onu takip etti.

Jack, kendi duygularının şiddetinden Kit'in tepkisini fark etmemişti. Bu kadar etkileyici bir kadına hiç rastlamamıştı. Bu yeni durum, sinir bozucu ve can sıkıcıydı. Jack'in içinde iki farklı yara kanıyordu. Kit'in bunlardan birini hafifletebileceğini umuyordu. Diğerineyse belki kendi bile şifa bulamayacaktı.

Delia, Şampiyon'un yanındaki bölmeye kolayca girdi. Jack, eyerini çözdü ve onu okşadı. Kit'in ahır kapısında dolaştığının farkındaydı ama elinden geldiğince onu görmezden geldi.

Kit, Jack'in Delia'nın eyerini çıkardığını görünce itiraz etmek istedi; orada uzun uzadıya kalacak değildi. Ama hiçbir şey söyleyemiyordu. Aslında Jack ile konuşmanın güvenli olup olmadığına emin değildi. Havada Kit'i tedirgin eden tuhaf bir gerilim vardı.

Jack, tam anlamıyla bir şey düşünmeye fırsat bulamadan, Delia ile işini bitirdi ve ahırdan çıktı. "Haydi..."

Kit, kapıya yürürken, kendi cüretkârlığına öfkelenmişti. Jack ona kapıyı tuttu. Şöminedeki ateş odaya kızıl bir parlattı yayıyordu. Saygın ve ciddi görünmeye çalışan Kit, masanın yanına gidip şapkasını sandalyeye astı. Kapının sürgü sesi sinirine dokunmuştu. Atkısını çözdü. Duyguları karman çorman halde, atkısını katlayıp şapkasının yanına koyarak kendini görevine devam etmeye zorladı. Sonra onunla yüzleşmek için döndü.

Jack tam arkasında duruyordu. Bedenleri ve dudakları buluştu. Kit'in itirazları bir arzu iniltisine, Jack'in dili onunkine değdiği-nde bir zevk inlemesine dönüştü. Ona karşı koyamayan Kit, ellerini Jack'in omuzlarına koydu ve kendini onun kucağına bıraktı. O anda görevini hatırladı; tehlikenin farkına varmasını sağlaması ve daha fazla casus getirmeyeceğine dair ondan söz alması gerekiyordu ama tutkulu karşılaması bitene dek hiçbir şey yapamayacaktı. O ana kadar durumdan zevk alabilirdi. Üstelik Jack'in dudakları dudaklarındayken aklının çalışması neredeyse imkânsızdı.

Düşünmek kesinlikle Jack'in gündeminde değildi. Düşünmeye ne gerek vardı? Arzusunu dizginlemesi bile gerekmiyordu; Kit kendini ona çoktan vermişti. Bir sevgili olarak, onun ihtiyaçlarını karşılayabilirdi; aklında beliren ilk düşünce buydu. Çok uzun zaman reddettiği, sonra beslediği ve ardından beş gün dört gece aç bıraktığı şehvetinin öfkesi bir an önce yatıştırılmalıydı.

Kit, tam da beklediği gibi gevşeyen bedeniyle ona teslim oluyordu.

Kit, adamın vücudunun onu sardığını hissetti, Jack'in sıcak bedeni hem güven hem de heyecan vericiydi. Ellerini Kit'in bedeninde gezdirdi ve onu masaya yasladi. Tutkusunun tadıyla sarhoş, yarı uykulu haldeyken bile beyninin küçük bir kısmı alarm verecek kadar uyanıktı. Ama daha düşünmeden Jack'in elleri bantlarla bağlı göğüslerine kaydı. Kit ani bir rahatsızlık hissetti ve bu hızla ağrıya dönüştü. Jack'in dokunuşuyla göğüsleri şişti ve bantlar yumuşak etini kesti.

Neyse ki Jack onun acısının kaynağını anladı. Gömleğini açtı ve keten bantları ortaya çıkıttı. Kit düğümü tutabilmek için kolunu kaldırdı. bantlar hemen çözülüp yere düştü ve Kit yeniden rahat bir nefes aldı.

Sonra Jack dudaklarıyla meme ucunu buldu ve Kit'in midesi kasıldı. Dudaklarından tutkulu bir inilti koptu. Diliyle onun hassas etini törpülerken Kit ellerini kaldırdı. Jack onu belinden kavrayıp tuttu ve kalçasını masaya yasladi.

Kit bulunduğu savunmasız pozisyondan, Jack'in karşılaşmasının bir öpücükle, hatta okşamayla bitmeyeceğini anlamıştı. Nasıl yapacağına emin değildi, ama onun ne istediğini biliyordu.

Kit'in içinde katıksız bir keyif vardı. Titredi ve bunun adamı tahrik ettiğini biliyordu. Dudakları bir arzu düellosunu başlatarak dudaklarına döndü. Tüm düşünceleri ve buraya geliş amacı, kendisini ter içinde bırakan tutkunun altında boğuldu. Kollarını Jack'in boynuna sımsıkı sararak vücudunu ona doğru bastırdı. Sert ve ısrarcı arzusunu Jack'in bedeninde hissedebiliyordu.

Jack'in elleri önce bacaklarına, sonra kalçalarına kayarken, Kit'in midesi kasılıyordu. Bir elini bacaklarının arasına soktu, uzun parmaklarıyla orayı okşadı. Kit hoşnutsuz halde inledi, sesi boğuktu. Damarlarında tanıdık bir hararet geziniyordu, derinlerde bir boşluk açılmıştı. Onu doldurması için Jack'e ihtiyacı vardı.

Jack'in, çıkardığı sesleri tanıdığını biliyordu, elleri pantolonunun düğmelerine dokundu. Kit onun amacını anlayamıyordu. Neden onu doğrudan yatağa götürmüyordu? Ama tartışacak hali yoktu. Jack onu kaldırdı, masanın üzerine geriye yatırdı, pantolonunu ve çizmelerini çıkarmak için geri çekildi. Çizmeler kolayca çıktı; onu pantolon izledi, gömleğini sıyrarak göğsünü tamamen açığa çıkardı. Dirseklerinin üzerine yaslanan Kit'in yanakları kızardı. Ama bakışları Jack'e çarptığı anda çekingenliğini unuttu. Jack'in gözlerinde gümüş alevler yanıyordu. Saf tutkunun kıvılcımları derinleri aydınlatıyordu.

Kit onun doğrulmasını izledi ve nefesi boğazına düğümlendi. Kendini yakalanmak üzere olan bir av gibi hissediyordu. Tatlı bir beklentiyle titredi ve bir kolunu ona uzattı. Jack tutkuyla gülümsedi ve aradaki mesafeyi kapattı. Elleri kendi pantolonunun düğmelerindeydi. Kit'in bacaklarını açarken tamamen dikleşmiş erkekliğini serbest bıraktı.

Kit'in gözleri fal taşı gibi açıldı, beyni durdu, kalbi kulaklarında uğuldadı. Onunla oracıkta, masanın üzerinde beraber olacaktı.

İtiraz edecek vakti yoktu. Jack onun kalçalarını tuttu ve içine girdi. Kit'in canının yanacağını düşünerek kasıldı ama korktuğu başına gelmemişti. Bunun yerine vücudu, onu daha derine çekerek karşılıyordu. Jack geri çekilip tekrar içine yerleşirken Kit, geçişini kolaylaştıran kayganlığı hissetti.

Jack'e hazırdı. Onu istiyordu ve vücudu bunu biliyordu.

Jack'in hamleleri sabitlenirken Kit'in gözleri parladı. Bu, geçen seferden farklıydı. Damarlarında akan isteğin farkındaydı. İçgüdüsel olarak ona yanıt verdi ve kalçalarını kaldırıp onu daha da derine çekmeye çalıştı. Elleri Jack'in kollarına kenetlendi ve tekrarlayan istilalarına karşı tırnaklarını sert derisine geçirdi.

İçindeki ateş yükselip büyürken diğer tüm hisleri hızla geride bıraktı. Bütün varlığıyla, baştan ayağa ve en yıkıcı biçimde Jack'in sahipliğine odaklanmıştı.

"Bacaklarını kaldır."

Kit bacaklarını Jack'in beline doladı.

Jack inleyerek ve bedenindeki her noktaya sahip olma arzusuyla içine girdi. Vücudu onu her seferinde daha da sıcak karşılıyordu. Kasları itiş gücüyle onu kenetliyordu.

Kit'in bedeni korkunç bir patlamayla sarsılmıştı. Vücudu büküldü ve tırnakları Jack'in kollarına saplandı. Jack eğilip meme ucunu ağzına alarak ona karşılık verdi. Emdi ve haykırdı. Damarlarındaki erimiş tutku, doruk noktasıyla beraber çağlıyordu. Zonklamaları uzun süre daha devam etti. Jack kendini bıraktığında ve tohumlarını Kit'in derinliklerine saldıığında kasıkları hâlâ zonkluyordu.

Jack titreyerek nefes aldı ve Kit'e baktı. Kadın tamamen dağılmıştı. Masanın üzerine uzanmış, nefes almaya çabılıyor, zihnini ve bedenini toparlamaya çalışıyordu.

Jack'in kibirli ve kendinden emin gülümsemesi, gerçeği hatırlayınca solmuştu. Onu beş gündür görememişti. Jack'in bir dokunuşuyla alev alıyordu ama fitili uzun kadınlardan biriydi o. Bu

fitili kısaltmanın, arzu ettiği yoğunluğa ve sıklığa uyacak bir tutkuyla yanmasını sağlamanın yolları vardı. Hayatlarının gidişatını bilmiyordu, yalnızca ayrılmaz bir şekilde bağlandıklarının farkındaydı ama Kit'in bağının derinliğini kestiremiyordu. Onun bağını güçlendirmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Kit kıpırdamadan yatıyor ve Jack'in bir şeyler yapmasını bekliyordu. Kendi başına hiçbir şey yapamazdı. Yaşadığı uzun orgazm onu fiziksel ve zihinsel olarak tüketmişti. Buraya konuşmak için geldiğini hatırladı, ancak konunun aciliyetini anımsayamıyordu. Bedeni hâlâ zonkluyorken bunu hatırlamak olanaksızdı.

Jack ondan uzaklaştığında Kit gözlerini açtı. Göz kapaklarının altından, onu kıyafetlerini çıkarmasını izledi. Dudaklarında erkeksi bir zafer gülümsemesi ve gümüş gözlerine yansıyan o gururlu ifadeyle cırılçıplak karşısında duruyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu ama tek başarabildiği yorgunca gülümsemekti.

"Haydi... Kalk bakalım."

Jack onun ellerini yakaladı ve masanın kenarına oturması için çekti. Jack onun gömleğini tamamen çıkarırken Kit, bu masanın üzerinden bir daha onunla nasıl yüz yüze geleceğini düşündü. Utancından başını kaldırıp da yüzüne bakamazdı.

Jack rahatlaması için onu kollarının arasına aldı ve yatağa yöneldi. Muhtemelen Kit'in bacaklarının da beyni kadar güçsüz olduğunu fark etmişti. Jack onu çarşafların arasına yatırdığında Kit memnuniyetle içini çekti. Saf bir huzur içinde kollarının arasına sığındı.

Kit yatakla başa çıkabilirdi. Masa ise bambaşka bir konuydu.

Bölüm 19

Mükemmel bir yaz gecesi idi, hava yumuşak ve ılıktı. Kit, uçurumun yakınında Delia'nın yanında durmuş Kaptan Jack'i bekliyordu. Ay hilal şeklinde mor gökyüzünde belirmişti ve birkaç metre ötede toplanmış figürleri ayırt etmeye yetecek kadar ışık saçıyordu. Boğuk sesler Kit'in kulaklarına vuruyordu.

Dalgaları izleyen Kit, kafa karışıklığını temsil eden gelgitlere baktı. Tüm vahşi özelemlerini azat eden Jack, onu bilinmeyen bir kadere yollamıştı. Durumun vehametini teslim olmuşken, Spencer'a duyduğu sadakat aklına takıldı. Çarşamba gecesi tam bir felaketti. Kit'in dudakları kendini küçümseyen bir gülümsemeyle büküldü. Nefis bir felaket, ama yine de bir felaketti. Jack'i casus kaçakçılığının aptalca olduğuna ikna etmeye gitmiş, bunun yerine, o ana dek kendini kandırdığı gerçeğiyle yüzleşip geri dönmüştü.

Hiç kimse, Amy bile, onu bacaklarının arasında çıkan yangın konusunda uyarmamıştı. İçindeki boşluğun ağrısı gitgide büyüyordu. Zihni o bütünlük anını yeniden yakalamak, vücudunun hissettiği sancıların tutkuya dönüşmesini izlemek istiyordu. Kulübedeki o ilk gecedan sonra yaşadığı huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışmış ve içindeki sesi boğmak için elinden geleni yapmıştı. Çarşamba gecesiye Jack'e duyduğu aşkı kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Delia alçak sesle kıpırdandı. Kit sahile baktı ama hiçbir şey göremedi. Jack'in aşk dolu karşılaşmasından kurtulduktan sonra casuslar konusunu gündeme getirmek istiyordu. Ama Jack ayağa kalkmasına bile izin vermedi. Onu çok erken uyandırmıştı ve derdi konuşmak değildi. Gece, karşılıklı bir tatmin çılgınlığına dönüşmüştü. Kit bundan hoşlandığını inkâr edemezdi; zevkin ve tutkunun esiri olmuştu.

Kit, yüzünü buruşturarak duruşunu değiştirdi. Jack'in ilgisinden keyif almış olabilirdi ama tutkunun hayatına hükmetmesine izin vermeyecekti. Yine de Jack'in gecenin ikinci yarısını önceden planladığından ve ona konuşacak fırsatı kasten vermediğinden şüphe ediyordu. Şafak vakti, giyinmesine yardım ederken dokunuşu Kit'i derinden rahatsız etmişti. Jack daha sonra Delia'yı eyerlemiş ve ona bu geceki sevkiyattan bahsedince Kit'in Eski Ahır'daki toplantıya katılmasını gereksiz bulmuştu.

O andan sonra toplantıya katılmak peşinden koşmak demek olacağından Kit oraya gitmedi. Bunun yerine erken yattı. Ama uyuyamamıştı. Yatakta dönüp durarak gece yarısını geçirmişti, içindeki ateş bir türlü sönmüyordu.

Jack onun gözünü bile bile mi kör etmişti?

Can düşmanının geniş omuzları görüldü. Kit, her zamanki gibi onu George ve Matthew'a katılırken izledi. Jack gümüş grisi bakışlarıyla onu süzdü ve dudağında hafif bir gülümseme belirdi. Atından indi ve adamlar onun etrafını sardı.

Kit, öne çıkmadan önce adamlar George ve Matthew'un yanına gidene dek bekledi. "Bu gece beni nerede istiyorsun?"

Hemen dudağını ısırды. Jack sahile bakıyordu; Kit'in sözleriyle, başını salladı, yüzünde garip bir ifade vardı. Kısa bir süre durup zihnini toplamaya çalıştı.

Jack çok çekiciydi. Kit'in her anlama çekilebilecek sorusu damarlarındaki kanı alevlendirmişti. Ama kendini tuttu ve şehvetini demlenmeye bıraktı. Dudakları ağır ve son derece şeytani bir

gölümsemeyle kıvrıldı. “Önümüzdeki bir iki saat bunu düşüneceğim. Kararımı daha sonra kulübede söyleyirim.”

Kit adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için bir şeyler söylemek istedi.

Jack aniden hareketlenerek, “Ama şimdilik,” diye devam etti. “Gözcülük yapacaksın. Ne de olsa emirlerime uymayacağın için istediğin herhangi bir yerde yapabilirsin.”

Kit başını yana yatırdı. Döndü, ayağını üzengine soktu ve yola koyulmak üzere hareketlendi.

Kalçasını okşayan büyük el, özgüvenini paramparça etti. El, yavaş yavaş kalçasında gezindikten sonra onu eyere itti. Kit nefes nefese ara bindi. Gün ışığında olsaydı yüzünün kırmızı rengi belli olabilirdi. Jack elleri belinde, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle doğruldu ve ona küstahça baktı.

Katıksız bir öfke Kit'in damarlarını yaktı. Çenesini tuttu ve Delia'nın dizginlerini çekti. Duygularını burada ve şimdi açığa vurursa kılık değiştirmesinin bir anlamı kalmayacaktı.

Uçuruma ulaştığında, Jack'in sevkياتını gören bir pozisyon buldu ve attan indi. Hareketsiz oturamayacak kadar öfkeliydi, ellerini ovuşturarak kumsala bakarken kalbi telaşla çarpmaya başladı.

Zihni katıksız bir öfkeyle çalkalanıyordu. Buna nasıl cüret edebilirdi ki? Bu çok nahif bir soruydu. Ayrıca cüretkârlığının sebebini de biliyordu; Kit'in onunla savaşamayacağını, ona karşı koyamayacağını biliyordu. *Lanet olası gümüş gözlü şeytan!*

Casuslar hakkında bilgi edinmesi gerekmeseydi, bir daha asla yanına yaklaşmazdı. Ama aklından geçen tüm fikirleri gözden geçirmiş, tüm alternatifleri değerlendirmişti. Bazı gerçeklere, en azından belli bir tarihe dek sessiz kalmalıydı. Spencer yaptığını öğrenirse bu işe devam etmesini yasaklayabilirdi. Bu durumda casuslara asla ulaşamazdı.

Öfke, içinden taşan tek duygu değildi. Kit'in aniden içi titredi. Lanet olası adamın çarşamba geceki ateşli sevişmelerini önce-

den planladığını duysa, buna inanırdı. Onu özenle okşuyor, bedenindeki şehvetli zevk meşalelerini yakıyordu. Kit dişlerini sıkı ve yolundaki bir taşı tekmeledi.

Jack, Kit'in bedenini çok iyi tanıyordu!

Jack'in tüm sevkıyatları gibi bu da sorunsuz ilerledi. Kit bu gerçeğin üzerine düşünerek onu izledi. Jack'in kulübesi Lord Hendon'un arazisindeydi. Ve Lord Hendon, Çavuş Osborne'u Sheringham sahillerinde devriye gezmesi ve Çavuş Tonkin'i de Wash kıyılarını izlemesi için göndermişti. Şüpheli bir göz, arada bir bağlantı olduğunu düşünebilirdi.

Kit homurdandı. Tek bağlantı, Lord Hendon'ın, tüm kasaba sakinleri gibi kaçakçıları hoş görmesiydi. Ama casuslar hoş görülemezdi. O konuda Jack çizmeyi aşmıştı.

Atlar uçuşuma doğru ilerlerken Kit ayağa kalktı ve Delia'nın dizginlerini yakaladı. Kısrağı ilk tarlayı çevreleyen ağaçlara doğru sürdü. Orada durup sevkıyatın son kısmının uçuşum yolundan taşınmasını izledi. Sonra gri at ortaya çıkmadan Kit, Delia'nın başını Cranmer Malikânesi'ne çevirdi.

Kara toynaklar yolu aşındırırken, kısrağı dörtlüye koşturmak devam etti. Malikânenin gölgesi karanlıkta belirginleştiğinde, Kit Delia'ya, "Hadi," diye seslenerek atla beraber çitin üstünden atladı.

Evine güvenle ulaşmıştı. En azından bir geceliğine Jack'in tuzağından kurtulmuştu. Yaptığının bedeli vücudunun tutkuyla kavrulması olsa da bunu seve seve ödemeye hazırdı. Her şey bir yana, bu yol daha güvenliydi.

Jack küstahlığına sarılıp uyuyabilirdi.

Pazar öğleden sonra, kilisede erdemli bir sabah geçirdikten ve ardından öğle yemeğine katıldıktan sonra Kit, Delia'yı Jack'in kulübesine bakan ağaçların gölgesine götürdü, kendine olan güveni her zamankinden daha zayıftı. Geliş sebeplerine güvenmiyordu, başaracağına emin değildi. Dudağını ısırıp ve kapalı kapıya baktı. Kulübede hayat olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Uzun süre kıpırdamadan beklerse ve Şampiyon ahırdaysa, Delia'nın varlığını hissedecekti, aksi takdirde fark edilme şansı olmayabilirdi. Daha fazla beklerse cesareti kırılabilir ve eve dönebilirdi. Kit, Delia'yı ahıra yönlendirdi ve içeri girdiler.

Şampiyon'un kocaman gri kızı loşlukta belirmişti.

Kit durdu. Rahatladı mı, dehşete mi düştü yoksa heyecanlandı mı, karar veremiyordu. Aygırın başını çevirdi; Kit, Delia'yı onun yanına götürdü. Kısırağı bağladıktan sonra, eyerini çıkarıp çıkarmamak konusunda tereddüt ettikten sonra buraya geliş niyetine odaklanmaya çalıştı. Eyeri çıkardı ve kısırağı okşadı. Delia, etrafta bir tehlike olup olmadığını kontrol etmek için kulaklarını dikti.

Neden orada olduğunu biliyordu. Jack ile arasını düzeltmesi gerekiyordu; casuslar hakkında tek güvenilir bilgi kaynağı oydu. Kit kendisiyle alay eden iç sesini susturmaya çalıştı. Buraya gelmesinin başka nedenleri olabilirdi ama onları kabul etmeye hazır değildi, en azından gün ışığında... İç organları ve sinirleri korkudan birbirine karışmıştı. On yaşındayken Spencer'in en sevdiği atına ilk binışinde bile böyle bir heyecan hissetmemişti. Büyükbabasının öfkesinin onu titretecek gücü yoktu. Jack'in onu birkaç dakika içinde göreceği fikri ise tüylerini diken diken ediyordu.

Bu sefer nasıl karşılanacaktı?

Ahır kapısına ilerlerken bu soru onu durdurdu. Delia'yı çözmek için neredeyse geri dönecekti. Ama geliş nedeni yeniden su yüzüne çıktı. Casus kaçakçılığı hakkında bilgi almalıydı. Kit başını kaldırdı. Kararlı bir adımla kulübenin kapısına yöneldi.

Kit, tehlikeli bir hayvanın inine giriyormuş gibi çekinerek elini mandalın üzerine koydu. Mandalın soğuk demiri, parmaklarının arasına bir heyecan yaydı. Bütün varlığı beklentiyle titriyordu. Gerçekte, tehlikenin nerede olduğundan emin olup olmadığını sorguladı. Tehlikeli olan Jack miydi, yoksa kendisi miydi?

Jack, yatağın ortasında sırtüstü uzanmış, elleri başının arkasında kenetlemiş olarak yatıyor ve tavana bakıyordu.

Kit buraya ne zaman gelecekti? Ya da gelecek miydi?

Hoşnutsuz bir şekilde homurdanarak kaşlarını çattı. Tutkulu bir özlemle Kit'in saten tenini okşadığını, içindeki aç şehveti doyurma isteğini düşündü. Çarşamba gecesinden beri açtı. Ve Kit yüzünden açlığını giderememişti. Başka hiçbir kadının bu açlığı giderme olasılığı yoktu artık. Yoğun arzusunu düşünmek için kulübeye çekilmişti.

Onu, pantolon giymiş kızıl saçlı huriyi istiyordu.

Jack onu okşarken Kit mırıldanmıştı. Beraber olurlarken çılgınca zevk almıştı. Ve daha sonra, tutkuları tükendiğinde, küçük bir kedi gibi yanına sokulmuştu. Jack'in kedisi gibi...

Sevişmeye gelince ne olursa olsun, Kit tam anlamıyla bir asildi. Bugüne kadar Kit'le yaşadıkları, Jack için yeni bir deneyim olmuştu. Kadınlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğini sanıyordu ama Kit'i tanıdığından yanıldığını anlamıştı. Theton'un yaldızlı orospularının sahte tepkileri onu her zaman sıkırmıştı. Kit'in doğallığı, ara sıra yaşadığı şoklarla beraber yataktaki oyunlarından samimiyetle zevk alması Jack'i büyülemişti. Jack onun karşı koyduğu her şeyi zevke dönüştürmesini iyi biliyordu.

Adam kollarını ve bacaklarını gererek bedenindeki ağırlığı azaltmaya çalıştı. Kaşlarını çattı. Yirmi dört saat onun için çok uzundu, yetmiş iki saat ise cehennem azabıydı. Kit'in bu yeni illele ondan daha iyi başa çıkabildiği gerçeği, erkeklik gururuna ağır bir darbe indirmişti.

Kapıdaki mandal hareket etti.

Jack anında doğruldu ama o anda içgüdüsel tepkisine karşı koydu. İlk başta, kapının arkasında durup sessizce beklemeyi düşünmüştü. Ama ziyaretçisi Kit'se aniden karşısına çıkmak onu korkutabilirdi.

Kapı yavaşça açıldı. Şapkalı, ince bir figürün gölgesi yere düştü. Jack rahatladı. Kendini beğenmiş bir edayla gülümserken yet-

miş iki saatin hatırası araya girdi. Kit'in onu rahatlatmak için geldiğinin garantisi yoktu. Jack, yüzünde sakin bir ifadeyle yastıklara geri döndü.

Kit kapıyı açınca etrafa bakındı. Jack masada değildi. Yutkunarak derin bir nefes aldı ve eşikten içeri girdi. Bir elini yıpranmış ahşap kapının kenarına yaslayarak durdu ve kendini yatağa bakmaya zorladı.

Yatakta, örtülerin üzerine boydan boya yayılmış, gergin, kaslı bedeninin her hareketinden küstahlık okunan o adam yatıyordu. Gümüş gözlerindeki yırtıcı parıltıyla Kit'i izliyordu.

Kit'in nefesi kesildi, ağzı kurudu. Gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Jack onun halini gözlerinde okudu. Geliş sebebini biliyordu. Aldığı duyumlar kafasında dönüp duruyordu ama zihnini susturdu. Vücudu, yanına girip ona sarılma isteğiyle gerilmişti. Ama bunları yaparsa sonra ne olacaktı?

Kapı yatakla masanın ortasıdaydı, ikisine de pek yakın değildi. Onu en son nasıl karşıladığını düşününce, bu seferki maceraları da yerde bitebilirdi. Jack'in yatak harici yerlerde ilişkaye dair bir sorunu yoktu ama Kit'i masaya yatırdığı zamanki kontrol eksikliğinden hoşnut kalmamıştı. Kit'in kalçasında sonradan mora dönen kızarıklıklar görmüş ve kendini son derece suçlu hissetmişti. Bazı morluklar da Jack'in onun yumuşak tenini sıkıca kavramasıyla ortaya çıkmıştı ama dikkatsizlik edip buna yenisini eklemeye de gerek yoktu.

"Kapıyı sürgüle..." Jack, damarlarında dolaşan saf tutkunun ses tonuna yansımaları engellemeye çalıştı ancak kısmen başarılı olamadı.

Kit'in gözleri daha da büyüdü. Bakışları Jack'in gümüşü bakışlarına hapsediği için bedeni ağırlaştı ve itaat etmek üzere yavaşça hareket etti. Bakışlarını yeniden kapıya çevirerek sürgüyü metalik bir sesle yuvasına kaydırды. Jack'in doğrulduğunu görmeyi umarak yeniden ona döndü.

Jack hareketsizdi. “Buraya gel.”

Kit bunu dikkatlice düşündü. Büyülenmiş olabilirdi ama aptal değildi. Fakat Jack’in hızla ördüğü şehvetli ağa yakalanmak üzereydi ve nabızı gitgide yükseliyordu. Kaçınılmaz olanı kabul ederek dikkatlice bir adım attı. Yavaşça ve dikkatle yatağa yaklaştı.

“Dur!” Kit kesin komutla olduğu yerde donakaldı. “Şapkanı ve ceketini çıkar.”

Kit’in midesi kasıldı. Şapkasını çıkarıp bıraktı, ardından ceketini sırtından sıyırdı. Jack, gümüş bakışlarıyla onun bedenini süzerken Kit tutkusunun alev aldığını hissetti.

“Şu lanet pantolonu çıkar.”

Kit’in içinde büyük bir yangın çıkmıştı. Jack’e baktı, teklifi karşısında şaşkına dönmüştü.

Jack yatakta sabit kalabilmek için tüm kaslarını sıkıyordu. Kit’in gözleri, derinliklerinden gelen mor tutku kıvılcımlarıyla parıldıyordu. Ellerinin sıkıcı pantolonunu sabitleyen düğmelere gittiğini görünce şaşırmamıştı. İnce parmaklarının düğmeleri açışını izledi. Sonra pantolonunun önünü yavaşça açtı ve karnı ortaya çıktı.

Kit, gerçeklikten kopmuş ve bir rüyaya dalmıştı. Jack’in bedenindeki gerilimin arttığını görünce kendi gücünden zevk aldı. Kasten, yavaşça hareket ederek önce pantolonu ve dengesini bozmadan çizmesini çıkarttı. Pantolonu ceketin yanına bıraktıktan Jack’e döndü.

Kıpırdamamıştı, ama sabit kalabilmek için nasıl bir bedel ödediğinin farkındaydı.

“Gömleğini kaldır ve göğüslerini aç.” Açlığıyla kavrulan Jack, sıkıdığı dişlerinin arasından emir veriyordu. Gözlerini karşısındaki mükemmel hediyeye dikmişti. Ondan beklentilerini düşünürken ağzı kurudu.

Gömleğini neden tamamen çıkarmasını istemediğini merak eden Kit, emre itaat etti ve bunun mutlaka bir sebebi oldu-

ğunu düşündü. Bir anlık duraksamadan sonra gömleği sıyırdı. Jack'in yataktaki kımıldanışları doğru hareket ettiğini gösteriyordu. Düğmelerini yavaş yavaş açtı. Bantlar göğüslerinin etrafını sıkıca sarmıştı. Hiç düşünmeden gömleğin önünü açtı ve bantları gevşetti. Serbestçe fırlayan göğüsleri ince kumaşla yarı yarıya örtülüydü.

Jack acıyla inledi. Başının arkasında kenetlediği parmaklarını sıkıyordu. Kit'in bu numaraları nerede öğrendiğini hayal bile edemiyordu; içgüdüsel olarak kontrolü ele almıştı. Jack biraz zaman ve güç kazanmak için önündeki figürü eleştirel bir bakışla inceledi. Kulübenin diğer tarafındaki pencereden ışık süzülüyordu. Kit, doğrudan yatak ve pencere arasında durduğundan silüetinin engelsiz bir görüntüsü vardı. Bakışlarının onu ısıttığını bilerek, her kıvrımını inceledi. "Gel ve yatağın üstünde diz çök."

Kit acele etmeden söylenene itaat etti ve şilteye çıkarak yanına diz çöktü. Bu pozisyondayken, gömleği bacaklarını kapatmış ve Jack'in ateşli bakışından bir nebze olsun kurtulmuştu. Jack ceket giymiyordu. Gömleği onunkiyle aynı kalitede değildi. Göğüs ve kol kasları çıkıntılar halinde görünüyordu. Bakışlarıyla Jack'in göğsünü sıyırdı, sonra gözleri pantolonunun kemerinin altına kaydı. Hemen altındaki çıkıntıya bakmaktan kendini alamadı.

Jack, bakışlarının yönünü gördü. Ellerini güvenli bir şekilde başının arkasında kenetledi ve nefesini kontrol etmek için mücadele etti. "Beni soy."

Kit zihnindeki korkunç varsayımı düşündü. Dudakları aralandı ama itiraz etmedi.

Bunun yerine söylediğini düşünüyor gibiydi; Jack'in nasıl bir işkence planladığını merak etmişti.

Kit, şaşkınlığının altında büyüyen heyecanın farkındaydı. Jack daha önce hiç böyle bir girişimde bulunmamıştı, ne yaptığı-nı çözmek için bir dakika düşündü.

Jack, avuç içlerini memesine bastırarak ellerini kırırdattırken Kit nefesini tuttu. Kit onun üzerine doğru savruldu.

Kit cesurca kucağına oturdu. Jack'in nefesini duydu ve altında sertleşen erkekliğini hissetti. Kendini Jack'e bastırarak ilerledi ama pantolonu ona engel oluyordu. Jack'e baktı; gözleri sımsıkı kapalıydı. Sıkıdığı çenesinde bir kas titriyordu. Kit, kadınsı bir zafirin gülümsemesiyle işe koyuldu, gömleğini Jack'in başının üzerinden sıyrarak çıkardı.

Gömlekten kurtulan Jack, acı içinde yastığın üzerine düştü ama Kit'in ne yapacağını çok merak ediyordu.

Gömleği bir kenara savuran Kit, Jack'in beline odaklandı. Düğmeleri açmak bir anlık işti. Aklındakini yaptı ve ortaya çıkan ödüle hayranlıkla baktı. Jack'in kalın, sert ve morarmış erkekliği titriyordu. Kit, parmaklarını ona dokunmak, okşamak için hiç düşünmeden hareket ettirdi.

Jack zevkle inledi, sesini engelleyemiyordu. Bundan sonra ne yapacağını görmek istemeyerek gözlerini kapattı. Kit'in dudaklarının yumuşak teması onu sertleştirmişti; deneyimsiz içgüdüünün yönlendirdiği dilinin ıslaklığı Jack'in kontrolünü bozdu. Böyle bir harekete karşı koymak imkânsızdı. Yine de ellerini kadının saçına dolayıp ve dudaklarını en çok hissetmek istediği yere götürmekten vazgeçti. Bunun yerine, ellerini kalçalarına koyarak pantolonunu indirdi. Kit'in yardımıyla görevi tamamlamıştı, çizmelerini çıkarmak için yataktan aşağı kaydı.

Kit yataktan kayarak Jack'e baktı. Çıplakken muhteşem görünüyordu. Ona bakarken gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Buraya gel."

Kit'in bakışları Jack'e kilitlendi. Gümüş bakışlarında gördüğü şey, içinde arzu dolu, yakıcı bir heyecanı tetikledi. Bitkince ama hevesle ona yaklaşırken Jack'in aklından geçenleri merak ediyordu.

Jack'in zihni alıştığı biçimde çalışmıyordu. Beyni fazla çalışmaktan hararet yapmıştı. Kit'in yatağa çıkışını, parlak gözlerinin gövdesinden aşağı kayışını izledi. Önünde diz çöktü ve gerildi,

göğüslerini açmadan önce parmaklarını meme uçlarında gezdirdi. Kit'i kucaklayıp sıcak bedenine bastırmak çocuk oyuncağıydı ama son yetmiş iki saatte hayal gücü fazla mesai yapıyordu; bazılarını gerçeğe dönüştürmek için yanıp tutuşuyordu. Ama Kit bunu yapacak iradeye sahip miydi?

“Üzerime çık.”

Verdiği komut, Kit'i sarsmıştı.

Jack Kit'in aklından geçenleri ürkek gözlerinde okudu, koyu menekşe bakışları hızla kararıyordu. Büyük bir çabayla gülümsedi. “Ben üstteyken, işin zor kısmı bana kalmıştı. Bu sefer sıra sende...”

Kit sözlerini anlamaya çalışarak ona kısaca baktı. Sonra erkekliğin yuvasından yukarı yükseldiği noktaya odaklandı.

“Buraya gel. Sana göstereceğim.” Jack, onun ellerini yakaladı ve Kit'i üzerine çekti. “Üstümden geç.”

Kit söyleneni yaptı ve bacaklarının arasındaki sertliği hissettiğinde neredeyse yataktan düşecekti. Donakaldı ve ağırlığını Jack'e verdi, bacakları açıldı, topukları kalçasının iki yanına dayandı. Nefes nefese, bedenini saran kırılganlık duygusuyla şaşkınlıkla bekledi.

Jack olağanüstü bir çabayla vücudundaki her kası mutlak itaate zorladı. Yukarı doğru bir itmeyle, geniş uyluklarının arasında hissettiği ısının kaynağına erkekliğini doğrudan sokabiliyordu. Ama bu pozisyona böylesine agresif bir girişle kadına zarar verebileceğini biliyordu. Üstelik Kit gergindi ve bacaklarının arası kuruydu.

Keskin bir nefes aldı ve erkekliğinin başının alevli bacaklarının arasında durduğu yere bakmaktan vazgeçti. Ellerini gevşeterek tutuşunu hafifletti ve Kit'i kendine çekti. Derin bir nefes daha alıp, Kit'in ellerini omuzlarına koydu. “Eğil ve öp beni.”

Kit, söyleneni yaptı ve oyundaki bu son değişiklik ilgisini çekti. Kit'in başlattığı öpüşmenin kontrolünü Jack çabucak devraldı. Parmaklarını saçlarına dolamış, dili yumuşak dudaklarını

öperken başını sabit tutuyordu. Kit bu değişikliğe itiraz etmedi. İçti yanıyordu ve ateşine giden yolu bulması gerekiyordu.

Jack, ellerini Kit'in başından omuzlarına indirdi, sonra vücudunu istediği gibi yönlendirmeye başladı, onu elleri ve dizleri üzerine kaldırdı. Dudaklarını dudaklarından çekti ve meme ucunu ağzına alabilmek için onu kendine yaklaştırdı. Kit'in nefesi onu kışkırtmıştı. Meme ucu iyice sertleşene dek yalayıp emdi. O emdikçe Kit inledi ve vücudu kasıldı. Gözleri kapandı, dudakları aralandı. Jack diğer göğsüne geçti ve aynı hareketi tekrarladı.

Kit, duyularına yapılan her saldırıda inliyordu. Bacakları arasında korkunç bir ağrı başladı. Rahatlamak için can atıyordu; nasıl yapacağını da biliyordu. Ama Jack, durumun farkında olmadan ateşi amansızca yakmıştı.

"Jack!" Kit, tüm özlemiyle haykırmıştı. Jack hemen ellerini bacaklarının arasına kaydırды. Önce birinci, sonra iki parmağı içine girdiğinde Kit rahat bir nefes aldı. Jack parmaklarını hareket ettirirken Kit'in inlemelerine odaklanmıştı. Sesler tanıdık bir ritme otururken Jack'in göğüslerini öpmeye devam etti. Dudaklarının her dokunuşu Kit'in damarlarındaki kanı tutuşturuyordu.

Jack, daha fazla tatmin arayarak, Kit'in solukları hızlanıp düzensizleşinceye dek bekledi. Parmaklarını bacaklarının arasından çekerken tatlı balı parmaklarına bulaştı. "Şimdi beni içine al."

Hırıltılı sesi zar zor duyuluyordu ama Kit söyleneni anladı ve tekrara gerek kalmadı. Kit ihtiyacını giderme arzusuyla sahibinin beklediği yere geri döndü. Başını tutmak için kalçalarını eğip kendine çekti. Kit içine girdiğini hissettiği anda geri çekildi ve onu tek bir yumuşak hareketle tamamen içine aldı.

Jack nefes alamıyordu. Kalçalarını tuttu ve hafifçe kaldırdı. Kit hemen inisiyatif aldı ve iyice hareketlendi. Jack, kontrolü o ele aldıktan sonra kesik bir nefes aldı, dikkatini sıcak ve olgun göğüslerine odakladı.

Kit tam kontrole sahip olmanın ve gücünü istediği hızda ayarlamasının keyfini çıkarıyordu. Bacaklarını genişçe açtı ve onu iyice derine aldı; kaslarını sıkarak ve uyluklarını kapatarak denemeler yaptı.

Jack'in ellerinin göğüslerine yaklaştığını ve onları belli bir ritimle sıkıldığını hissetti. Parmakları onun meme uçlarını buldu. İniş ve çıkışlarını takip ederek kalçasını belli bir tempoyla hareket ettiriyordu.

Nihayetinde duyularını kör edecek yangını hissederken Kit gözlerini açtı. Jack onu izliyordu, hevesle...

Bir iniliyle gözlerini kapattı. Yangınlar şiddetlenirken başı geriye düştü. Tatlı ıstırabını biraz daha uzatmak için kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak vücudunu kastı.

Jack hiçbir şeyi uzatmaya niyerli değildi. Vücudunun kaynaştığı, erkekliğinin Kit'in ateşli vücuduna kaygan bir şekilde nüfuz ettiği şehvetli görüntüsü, bunu uzatmaya imkân vermiyordu. Kit'in kendini sıkıldığını fark etti. Göğüslerini bıraktı ve onu harksiz tutarak kalçalarını kavradı ve daha da derine ulaştı.

Tüm gereken buydu.

Nefes nefese, gözleri açık, bakışları kilitli, ruhları ve bedenleri kaynaşmış halde birlikte orgazm oldular.

Orgazm sonrası Kit'in tüm gücünü tükenmişti. Kadın öne doğru eğildi ve Jack onu toparladı, Kit'in üzerine uzanmasını sağladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Kit onun kollarında uyuyakaldı.

Genç kadın uyandığında örtülerin altındaydı. Hareket ettiğini hatırlayamıyordu ama Jack yanında yatıyordu, kollarından birini ona sarmıştı. Kit uykulu bir şekilde gülümsedi ve başını onun göğsüne yasladı. Sıcak ve güvende, doymuş ve memnundu. Çarşamba gecesinden beri hayal ettiğinden fazlasına sahipti.

Yatak örtülerinin üzerinden gözlerini kısarak dışarı baktı; gün batımının pembe tonları gökyüzünü boyuyordu. Gitme zamanı neredeyse gelmişti.

Son sevişmelerinin hatıraları beyinde dolaştı. Hoş bir kıkırdamayla ayıldı. Bugünden bir şey öğrendiyse o da Jack olmadan asla yaşayamayacağıydı. Damarlarındaki yangını sadece o söndürebilirdi.

Ama Jack casus kaçakçılığı yapıyordu.

Kit, onun rahatlatan sıcaklığına daha da yaklaştı. Jack'in casuslukla kişisel olarak ilgilenmediğini kesinlikle biliyordu. Sadece konyak kaçakçılığı yapmaktan farklı olmadığına inandığı için yanlış yola sapmıştı. Bir dahaki sefere bunu ona tam olarak açıklayacaktı. İkna olup olmamak ona kalmıştı.

Bunu başarmak zorundaydı. Buna bağlı üç hayat vardı: Jullian'ın, Jack'in ve kendi hayatı... Kit iç çekti.

Bir dahaki sefere geldiğinde onunla bu konuyu konuşacaktı. Şimdi anın büyüsunü bozmanın bir anlamı yoktu.

Dikkatle, onu uyandırmadan Jack'in yanından süzüldü ve pencereye baktı. Belki de o kadar geç değildi. Jack'in dudaklarına uzandı ve onu öptü.

Bölüm 20

Pazartesi gecesı Kit kendini toplamış ve umutlu hissediyordu. Eski Ahır'daki toplantıya katılmaya karar verdi. Artık kaçakçılara eşlik etmesi gerekmiyor, sadece *casus kaçakçılığı* hakkındaki görüşlerini öğrenmek için Jack'i görmesi gerekiyordu. Sohbeti bu yöne çevirmek için toplantıdan sonra kulübeye geri dönmekten daha iyi bir fırsat olamazdı. Kulübeye girdiklerinde mantıklı bir tartışma yapabileceğı konusunda tereddütlüydü. Ancak son iki ayda yalnızca bir tek *casus kaçakçılığı* yapılmıştı. Kit bu sevkiyatlar yoğunlaşmadan meseleyi ele almak istiyordu.

Oraya vardığında toplantı çoktan başlamıştı. Ahırın arkasındaki gölgelerin arasından çıkarak oturmak için tozlu bir sandık buldu. Kimileri onun sinsi girişini fark etmiş; birkaçı başıyla selam vermiş ve dikkatlerini bir lambanın yanında zayıf ışığında duran Jack'e tekrar yöneltmişti.

Kit, adamın gri gözlerinin onu silip süpürdüğünü gördü, ama Jack'in konuşması asla aksamadı. Sonraki gece Holme'nin doğusundaki sahillere getirilecek bir sevkiyatı anlatıyordu. Kit, lambanın ışığının saçındaki bıraktığı tuhaf yaldızlara bakarken onu yarım yamalak dinliyordu.

Jack, Shep'e döndü. "Sen ve Johnny yolcuyu alacakaranlıkta Creake'den alacaksınız. Onu doğrudan sahile getirin."

Kit donakaldı.

Shep başını salladı; Jack, Noah'a döndü. "Onu sen alacaksın. Sizin teknede malların son partisi olacak. Adamı transfer edin ve malların son partisini alın."

"Tamam..." Noah başını eğdi.

"O zaman bu kadar..." Jack, tamamen yıpranmış, ifadesiz yüzlere baktı. "Perşembe günü tekrar görüşeceğiz."

Grup homurdanmalar ve baş sallamalarıyla dağıldı, adamlar ikişer üçer göze batmadan gecenin içinde kayboldu. Lamba söndü.

Kit, yüzünü şapkasının altına gizlemiş halde oturuyordu. Jack onun sessiz figürüne baktı ve kaygılandı. Sorun neydi? Gelmesini bekliyordu ama görüntüsü rahatsız ediciydi. Pazar öğleden sonra yaşadıklarından sonra daha coşkulu bir tutum beklerdi.

George ve Matthew, Jack'in yanına geldi.

"Doğruca eve gidiyorum." George hafif bir ses tonuyla konuştu, Kit'in karanlıkta geride kaldığını fark etmişti. Sorgulayan bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

Jack'in çenesi gerildi. Kararlı bir şekilde, tamam anlamında başını salladı. George karanlığın içinde kayboldu.

"Sen de yola koyulsan iyi edersin."

"Tamam..." Matthew durumu sorgulamadan oradan ayrıldı. Jack, onun ağaçların arasından güneydeki araziye ilerlemesini izledi.

Jack'in arkasındaki karanlıkta kalan Kit, aklını toplamaya çalışıyordu. Jack, geçen çarşamba Blackbird'e yaptığı ziyaretten beri bu son *casus kaçakçılığını* biliyor olmalıydı. Bütün çarşamba gecesini ve pazar gününü yanında geçirmesine rağmen, bu durumdan bahsetmemişti. Casus konusunu çok önceden öğrenebilirdi. Şimdiyse bir karar verip harekete geçmek için yirmi dört saatten az süresi kalmıştı.

Ahıra sessizlik çökmüşken Jack dönüp içeri girdi. Ay ışığının söndüğü yerde durdu ve Kit'in oturduğunu noktaya baktı. "Sorun ne?"

Sabırsız ses tonunun Kit'i sinirlendiğini gözden kaçırmıştı. Kit sahip olduğu avantajın farkına vararak, stratejisini tarttı. Jack'i hain girişiminden caydırmayı amaçlamıştı ve bu hâlâ denemeye değerdi. Ancak kırık dökük, eski ahır, ihanet konusunda tartışılacak bir yer değildi, özellikle de bir şüpheliyle. "Seninle konuşmam gerek."

Jack karanlığa baktı. "Konuşmak mı?" Yine ne oyunlar çeviriyordu? Kit'in ruh halindeki değişimlerden çok sıkılıyordu.

Pazar gününden sonra ilişkilerinin boyut değiştirdiğini ve Kit'in sevgilisi olmayı kabul edeceğini düşünmüştü. Kuşkusuz, kimin sevgilisi olduğunu bilmiyordu, ama bir kaçakçıdan, bir lorda geçiş yapacağını da düşünmüyordu. Bunu Jack de düşünmemişti.

Sonra ilk geldiğinde onu hevesle izlediğini hatırladı. Tutumu sonradan değişmişti. Jack'in beyinde sorununa dair bir ipucu belirdi. "Konuşmak istiyorsan, kulübeye geri dönsek iyi olur."

Kit ayağa kalktı ve yürüdü.

Jack onun hareketine karşılık verdi. Döndü ve kapıya yürüdü, Kit'in takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı. Şampiyon'u bağlayıp eyerlediği eğri büğrü köknarın altına gitti. Atın isteksizliğini görmezden gelerek onu dürttü. Delia yanına ginceye kadar Şampiyon'un adımları ağır aksaktı.

Jack atını sessizce sürüyor, önündeki gölgeleri inceliyordu, zihni yanındaki kadına sıkıca bağlıydı. Casus kaçakçılığı yaptığı için böyle davranıyor olabilir miydi? Kit adamların casus olduğunu biliyor muydu? Önünde bir yol belirdi ve Şampiyon'u oraya yönlendirdi.

Delia'yı Şampiyon'la yan yana getiren Kit, Jack'in sert profiline baktı. Cesaret verici değildi ama bu manzara kararlılığını güçlendirdi. Matthew, Jack'in hizmetkârıydı, George ise yakın dostuydu ama Jack'i etkileyebilecek en ufak bir şey yapmamıştı. Birisinin vicdanını harekete geçirme zamanı gelmişti. Kit'in o kişi olmasından elbette hoşlanmayacaktı ama küstahlığı bir ma-

zeret değildi. Ne hissettiğinden bağımsız olarak ona fikirlerini söyleyemesi şarttı.

Güneye yöneldiler ve dolambaçlı bir yoldan devam ettiler. Kit, Jack aşağı bakarken takip edilmediklerine emin halde onu izledi. Şampiyon'un kafasını kulübeye çevirmeden önce Jack'in yüzünü buruşturduğunu gördü. Kit, Delia'yı Şampiyon'un yanına yaklaştıırken söyleyeceklerini zihninde sıralamaya başladı.

Jack ahıra önden girdi ve Şampiyon'u içeri aldı. Kit de aynı şekilde Delia'yı komşu bölmeye götürdü. Kit nereden saldıracağına karar verdikten sonra konuşmaya başladı. "Getirdiğin adamların casus olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Jack'in cevabı, eyerini tezgâhlar arasındaki bölmenin üstüne atmak oldu. Kit onun karanlık haline baktı. Bu ifadeye karşı konuşmak zor olacaktı. "Ordudaydın, değil mi? Casus kaçakçılığıyla ne tür bilgilerin ortaya çıktığını bilmen gerekir."

Ortama sessizlik hâkim olunca Kit eyerini bölmeye bıraktı ve üzerine eğilerek ekledi: "Orada ölen adamların olduğunu biliyor olmalısın. Düşmanın daha fazla askerimizi öldürmesine nasıl yardım edersin?"

Karanlıkta Jack, Kit'in sözleriyle aklına gelen anıları düşünüp gözlerini kapattı. Tam anlamıyla cehenneme gönderilmiş, çevresinde pek çok asker ölmüştü. Jack'in oradan kaçışı ve hayatını kurtarışı tam anlamıyla tesadüf eseri idi. Matthew onu kanlı bir katliamının ortasında bulmuştu.

Şampiyon kıpırdandı ve Jack kendine geldi. Yerden bir avuç dolusu saman alıp Şampiyon'u temizlemeye başladı. Umursamaz görünerek Kit'i haksız çıkarması gerekiyordu. Eğer renk verirse her şey ortaya çıkabilir ve Tanrı biliyor, bu durumda işler çok karışırdı.

Kit, sözlü bir karşılık almayacağını anlayınca Jack'in yaptığı yanlışı fark etmesi için ısrarcı olmaya karar verdi. "Geçimini bununla sağlasan bile bazı gerçekleri göz ardı edemezsin."

Jack duraksadı ve ona göz ardı etmediği şeylerden bahsetmeyi düşündü. Sessiz kalmak için Şampiyon'u sessizce tımar etmeyi sürdürdü.

Kit, ona tereddütlü bir bakış attı. Biraz saman aldı ve Delia'yı fırçalamaya başladı. "Kaçakçılık bir yere kadar... Yasalara aykırı olabilir, ancak sadece sahtekârlıktır. Askeri bilgileri sızdırarak para kazanmaksa sahtekârlıktan daha fazlasıdır. Başkalarının hayatlarını satmak demektir. Bu vatana ihanettir!"

Jack kaşlarını kaldırdı. Lanet olası kadın politikacı olmalıydı. Şampiyon'u fırçalamayı kesti. Samanları yere bıraktı ve kapıya yöneldi. Kulübenin önünden geçerken ahırdan boğuk bir küfür duydu. Kapı eşiğine yöneldiğinde, Kit'in ayak seslerini takip ettiğini hissetti ve büfedeki fıçıya yöneldi.

Kit onu takip ederek odaya girdi ve kapıyı arkasından çarptı. "Her neyse..." Kapı kapandıktan sonra karanlığa bakarken Kit'in sesi kesildi. Mırıltılı bir küfür duydu, sonra sandalyenin ayağına bir çarpma sesi işitti. Onu bir kibrit sesi takip etti, sonra yumuşak bir ışık belirdi. Jack, lamba ortalığı aydınlatacak şekilde fitilini ayarladı. Sonra kadehini aldı, yarısına kadar konyak doldurdu ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye kendini bırakarak uzun bacaklarını önüne uzattı. Bakışları düşünceli bir şekilde Kit'i izliyordu.

"Her neyse," diye tekrarladı Kit, tüm bu halini görmezden gelmeye çalışarak, "casus kaçakçılığı yapmaya devam edemezsin. İyi para ödeyebilirler, ancak çok büyük bir risk alıyorsun." Masanın karşısındaki figüre, oturduğu sandalye kadar cansız ifadesine baktı. Loş ışıktaki, yüz hatlarını zorlukla ayırt edebiliyor, yüz ifadesiniyse neredeyse seçemiyordu. "Ne tür bir lider, adamlarını bilerek bu tür tehlikelere maruz bırakır?"

Jack, sinirlenerek kıpırdandı. Emrindekilere sahip çıkmaktan gurur duyuyordu.

Kit avantajını sezdi ve ona saldırdı. "Kaçakçılık bir noktaya kadar kabul edilebilir bir suçtur; vatana ihanet ise bambaşka bir mesele... Bunun riskini kavrayamayacak adamları kasten

ölüme mahkûm ediyorsun.” Cevap gelmeyince kendini kaybetti. “Lanet olsun! Hepsinin ailesi var! Yakalanır ve asılırlarsa geride kalanlara kim bakacak?”

Jack sinirle ayağa kalkarken sandalyesini devirdi. Kit telaşla, içgüdüsel olarak bir adım geri attı.

“Birine bakmaktan ne anlarsın sen? Herhangi bir şey için sorumluluk aldığın oldu mu hiç? Sen bir kadınsın, lanet olsun!”

Öfkeli sözleri Jack’i kendine getirdi. Elbette bir kadındı. Elbette liderlik ve sonuçları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama Jack’in de bir kadının sözlerine yenik düşmemesi gerektiğini bilmeliydi. Kaşlarını çatı ve kony ağından bir yudum daha alarak sustu. Anlayamadığı şey, Kit’in casus konusuna neden bu kadar karşı çıktığıydı. Jack’in tecrübesine göre onun gibi kadınlar bu tür meselelere pek aldırış etmezdi. Aristokrat sevgilisine siyasi entrikaların ahlakı üzerine ders veren lanet bir sevgili duyulmuş muydu şimdiye dek?

Kit, yoğun bir gayretle Jack’in göz korkutucu bakışlarından kurtuldu ve arkasına baktı. Ellerini beline koyarak ağzını açtı ve yeniden konuşmaya yeltendi.

Önce Jack uzun parmağını havaya kaldırarak onu konuşmaktan alıkoydu. “Sen bir kadınsın. Bir kaçakçı çetesinin lideri değilsin. Küçük bir gruptan sorumlu bir delikanlı rolünü oynadın, hepsi bu.” Boş kadehi masaya vurdu. İki elini de masaya koydu ve öne doğru eğildi. “Ben ortaya çıkıp senin çete liderliği görevini devralmasaydım, işleri çoktan batırırdın. Liderlik hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Kit’in menekşe gözleri öfkeyle tutuştu; dudakları kırıncı sözler söylemek için aralandı.

Jack ona bir şans daha verecek havada değildi. “Ve bu konuda bana öğüt vermeye niyetliysen, berbat fikirlerini kendine saklamamı öneririm!”

Öfke, Kit’in damarlarında dalgalanıyor ve soğukkanlılığını tehdit ediyordu. Gözleri kısıldı. “Anlıyorum.” Korkutucu halde

masanın üzerine eğilmiş büyük figürü inceledi, tam da beş gece önce, aynı masanın üzerinde onunla iç içe uzanıyordu.

Kit gözlerini kırıştırdı ve bu anının etkisinden kurtulmaya çalıştı. Aceleyle konuşmaya başladı. “Bu durumda yapmam gereken belli...” Altıncı hissi onu duraklattı. Gri gözlerin içine baktı ve onu izledi. Jack onu dikkatle dudaklarını kımıldattı.

“Yapman gereken...?”

Jack'in yumuşak uyarısıyla Kit'in beyinde alarm zilleri çaldı. Umutsuzluğa kapılsa da başını kaldırdı ve kararsızlığını gizledi. “Yakalanmamak için elinden geleni yap...” Sinirlenerek atkısını yüzüne doladı. Gitme zamanı gelmişti.

Jack'in üzerine soğuk bir sükûnet çöktü ve duygusuzlaştı. Kit'in yüzündeki karmaşayı görüyordu. “Bizi şikâyet edeceksin.”

Bu sözler Kit'in başını o kadar hızla yukarı kaldırdı ki gözlelerinden gerçeği silmeye vakti yoktu. Anın sessizliği Jack'in varsayımını doğruluyordu.

Düşeceği tuzağın farkına varan Kit kızarıp bozardı. İnkâr etmek anlamsızdı, bu yüzden diğer yolu seçti. “Casus kaçırmaya devam edersen, fazla seçeneğim kalmayacak.”

“Kime söylemeyi planlıyorsun? Spencer'a mı?” Jack masanın etrafından dolaşmak için yavaşça hareket etti.

Onun sözlerine aldırmayan Kit omuz silkti ve kaşlarını kaldırdı. “Belki... Belki de Lord Hendon'la görüşürüm, sonuçta bu onun sorumluluğu.”

Jack ile yüzleşmek için doğruldu. Ona doğru yavaşça ilerliyordu. Yüreği ağzına geldi. Marchmont Malikânesi'nin terasında Jack'in hızını hafife aldığını hatırladı. Dikkatlice geri çekildi.

Jack ona bakmak için başını kaldırdı. Gümüş gözlerinden niyeti okunuyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun?” Kit'in sesinde öfke belirmişti. Oyun oynamanın sırası değildi.

Yıllar süren eğitimine rağmen Jack, bu tehdide hayranlık duymaktan kendini alamadı. Kit kapıya ulaşmadan yanına geldi ve

kızgın menekşe bakışıyla karşılaştı. “Korkarım tatlım, henüz gi-demezsin. Bu kısa sohbetimizden sonra olmaz.” Jack, planının geri kalanını düşünürken gülümsemesine engel olamadı. “Lord Hendon’a gitmene izin verecek değilim herhalde. Tanrı yardımcısı olsun!”

Kit ihtiyatla aralarındaki mesafeye baktı ve yeterli olduğuna karar verdi. Sözlerine rağmen, tonunda veya duruşunda açık bir tehdit yoktu. “Peki beni nasıl durdurmayı planlıyorsun? Casus işini bırakmak daha kolay olmaz mı?”

Jack yaldızlı başını iki yana salladı. “Görebildiğim kadarıyla,” dedi, “yapabileceğim en iyi şey seni burada tutmak...”

“Kalmayacağım. Ayrıca uyurken horluyorsun.”

Jack bir kaşını kaldırdı ama inkâr etmedi. “Ellerini yatağa bağlarsam mecburen kalırsın.”

Kit’in gözlerini iri iri açtığını görünce ekledi: “En son elleri-ni bağladığım zamanı hatırlıyorsun, değil mi? Bu sefer yatağımın ortasında sırtüstü yatacaksın.”

Şehvet, Kit’in karnında açlıkla titreşti. Derin ses tonuyla söylediği sözlerin zihninde yarattığı imgeleri yok etmek için gözle-rini kırıştırdı. “Ortadan kaybolursam sorun çıkar. Beni arayacaklardır.”

“Belki... Ama burada arama yapmayacaklarına seni temin ederim.”

Sözlerinin keskinliği, Kit’in aklını başına getirdi. Birbirinden kopuk gerçekler yapboz gibi bir araya geldi. Jack’e baktı. “Lord Hendon ile işbirliği içindesiniz.”

Şaşırtıcı keşfi Jack’i durdurdu, sözleriyle heyecanlanmıştı. Gerçeğe çok yaklaşmıştı. Gerisini tahmin edebilir miydi? Ederse nasıl tepki verirdi?

Gerçeği gizlemek için konuşma sırası ona gelmişti. Jack omuz silkti. “Ya öyleysem? Bu konu üzerine zaman harcamaya gerek yok. İlgin çeken çok daha acil meseleler var.” Jack, hırıltılı sesinden anlaşılan niyetiyle Kit’e bir adım yaklaştı.

Kit hemen geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adam tam anlamıyla deliydi. "Jack!"

Jack onun sert uyarısına aldırmış etmedi.

Kit derin bir nefes aldı ve kapıya doğru koştu.

Daha iki adım atmıştı ki bir çığlıkla kapıdan uzaklaştı. Jack koşarak onu geçip kapıyı hızla kapatmıştı. Kit sürgünün yere düştüğünü duydu.

Kit çıldırmış halde odaya bakındı ve Jack'in gardıroba yaslanmış kılıcını gördü. Kalbi hızla çarparak oraya yöneldi ve kınından parlayan kılıcı çıkardı. Kılıcı önünde tutup sallayarak kendine koruyucu bir alan açmaya çalıştı.

Jack, menzilinin çok dışında donakalmıştı. İçinden küfretti. Matthew dolabın gardırobun arkasına dayalı duran kılıcı alıp temizlemişti. Görünüşe göre Jack'in kullanacağını düşünerek onu dışarıda bırakmıştı.

Ama şimdi Jack tüm duyularını açarak on yıldan fazla süredir taşıdığı kılıca endişeyle bakıyordu. Başka bir kadın olsaydı, sakince yanına gider ve onu elinden alırdı. Ama Kit'in kılıcı iki eliyle zar zor idare etmesine rağmen, Jack onu kullanamayacağını asla düşünmedi. Kendisine saldırmasına ihtimal vermemişti ama Kit o an için başka çaresi kalmadığını düşünürse hamle yapabilirdi. Üstelik kılıca aşına olmadığından onu sadece tehlikeyi savuşturmak için hantalca kullanabilir, Jack'i öldürmese ciddi biçimde yaralayabilirdi. Daha da kötüsü, kendine zarar verebilirdi.

Bu düşünce Jack'i temkinli davranmaya zorladı. Bakışlarını Kit'in korkmuş menekşe gözlerine dikti. Paniklediğini fark etmişti ama onca tehditte sonra kılıcı Jack'e geri vereceğini de düşünmüyordu. Yavaşça, yatağın etrafında dönerek, Kit'ten uzaklaştı. Gözlerindeki şaşkınlık açıkça okunabiliyordu.

Kit'in nefes alışı hızlanmıştı. Telaşını kontrol altına almaya çalıştı ama artık hiçbir şeyden emin değildi. Jack yatağın diğer tarafında durduğunda kaşlarını çattı. Ne yapıyordu bu adam? Kit

kapıya yetişememişti, Jack çok hızlıydı. Bir adım sonrası duvarın köşesiydi. Kit sırtını o noktaya vermişti.

Jack o kadar hızlı hareket etti ki Kit, sadece bulanık bir figür görebildi. Bir an, ayaklarını ayırmış, kolları yanında duruyordu. Sonra, örtüyü hızla aldı ve Kit'e attı, kılıcı elinden düşürmek için örtüyü hızla çekti. Kit, çılgılığının ardından, kılıç yere çarpıp fırlarken çıkardığı boğuk sesi duydu. Jack'in kolları garip bir şekilde koruyucu bir tuzakla Kit'in etrafına kapandı.

Kit yatağın üzerine devrildi, Jack onun üstüne düşünce Kit'in nefesi kesildi. Onunla mücadele etmemek için kendini zorladı, bacakları onunkine hapsoldü, uzun parmakları Kit'in kafasını kavradı ve yavaş yavaş, hareketsiz kalana kadar baskı uyguladı. Göğsünden itibaren hapsolan Kit, onun hamlesini beklemek zorunda kaldı. Ama Jack'ten hiç ses çıkmadı. Bunun yerine, dudakları dudaklarını buldu ve ateş gibi yanan, konyak bulanmış dilini Kit'in ağzına soktu.

Kit tek tek kaslarının gevşediğini ve karşı koymayı bıraktığını hissetti, dilinin sarhoş edici tadı, onu içten dışa ısıtırken artık onunla mücadele etmiyordu. Yatağa bağlanma fikri rezil bir düşünceden, cazip bir imgeye dönüştü. Müstehcen fikirlerin sinisi etkisi aklını kuşattıkça son savunmasını yapmaya karar verdi. Bunun gerçekleşmesi imkânsızdı. Ama kaderini değiştirmek için bir tek şansı vardı.

Kit uzun tüm gücünü toplayarak onu üzerinden atmak için sertçe itti.

Jack onun gücü karşısında şaşırılmıştı. Ancak ağırlığıyla onu bastırmak yerine, yuvarlanarak üste çıkmasına izin verdi. Pozisyon değiştirmek çok iyi bir fikirdi, Kit'le beraber hızla yuvarlandı.

Jack'in başı dağınık çarşafların altında gizlenmiş yatak ucuna sertçe çarptı.

Kit bilincini kaybettiği o an anladı. Dudakları dudaklarından ayrıldı, parmakları saçlarından kaydı. Garip bir şekilde

duygularından sıyrılmış, rahatlamış ve huzur dolu yüzüne baktı. Panik içinde doğruldu. Bir elini göğsüne koydu ve kalbinin attığını hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Şaşkın bir halde başının altını yokladı ve yatağın sert köşesini fark etti. Esrar çözülmüştü, Kit ayağa kalktı, onu yatağa çekti ve başının altına koymak için bir yastık aldı.

Kit oturdu ve kaşlarını çattı. Ne zaman kendine gelecekti? Kafatasının yeterince kalın olduğunu düşünerek, tek seçeneğinin taktiksel bir geri çekilme olduğuna karar verdi. Kendini suçlu hissetmemek adına yaptıklarını doğrulamaya çalıştı; Jack hareketleri ve sözleriyle ona başka çare bırakmamıştı.

Akşamüstü güneşi kulübenin kapısından içeri sızıyor, oyun kartlarının yaldızlı kenarlarını parlatıyordu. Jack yavaşça kımıldandı. Elini başına götürerek yarasını yokladı.

Jack yüzünü buruşturdu. Hastayı oynamak iyi fikirdi ama bacak kimsesi yoktu. Seçenekleri çok azdı. Gecenin karanlığında başağrısıyla uyandığı zaman başlangıçta Kit'in onu baştan çıkardığını düşünmüştü. Sonra kavgalarının son anlarını hatırlayarak gülümsedi. Kit başına bir sürü bela çıkaracağını söylemişti.

Jack duyduğu rahatsızlıktan kurtulmak için başını iki yana salladı ve kartlara baktı.

Ne yapabilirdi? Casus meselesindeki tuhaf hassasiyetini hâlâ kavrayamadığı için Kit'in bir sonraki adımını kestiremiyordu. Onu Lord Hendon'a gitmekle tehdit etmişti. Önce bunu yapamayacağını düşündü, sonunda kahvaltıdan sonra evden çıktı ve uşağı Lovis'e tuhaf talimatlar verdi. Şans eseri, Lovis onu hiçbir şeyine şaşırmayacak kadar iyi tanıyordu. Kızıl saçlı kadının Lord Hendon'u ziyarete gelmeyeceğini umarak evden ayrıldı.

Büyük bir tedirginlikle Hunstanton'a gitti ve Tonkin'i buldu. Mesajı açık olmalıydı, ama Tonkin'in *büyük çeteye* olan ilgisi bir takıntıya dönüşmüştü. Emir ne olursa olsun, Jack bu adama hiç güvenmiyordu. Tonkin'in de kendisine güvendiğini düşünmü-

yordu. Adam aptal değildi, sadece beceriksizdi. Hunstanton bölgesinde belirgin bir rahatsızlık yarattığı kesindi.

Karnında kök salmış duygu ona çok tanıdık geliyordu. Hem açık hem de gizli yürütülen işler ve her zaman tehlikeye karşı tetikte olmak ona ince bir altıncı his aşılamıştı. Şampiyon'un toynaklarının yoğun sesiyle kulübeye yöneldi. Ufukta toplanan fırtınanın büyümesini izliyor, yakında patlayacak öfkesinin, planları altüst edeceğini düşünüyordu. Ve yaklaşan felaket karşısında kendini tamamen kontrolsüz hissediyordu.

Ancak bu zorluğun üstesinden gelmeye alışmıştı ve her türlü fırtınaya göğüs germek için gereken zihinsel ve fiziksel disiplini çoktan elde etmişti.

Bununla birlikte, Kit'in tehlikeyle burun buruna oluşu onu endişelendiriyor ve geri yordu. Teorik olarak, tehdidi ortadan kaldırmak için çoktan adım atmış olmalıydı. Ama pratikte görevini daha fazla tehlikeye atmadan yapabileceği çok az şey vardı. Oturup düşünmek için zamanı vardı, seçeneklerin üzerinden titizlikle geçmesi gerekiyordu. En işe yarar fikir onu kaçırmaktı. Cranmer Malikânesi'nde ortalıkta görünmeden bunu halletmesi gerekiyordu ama tehlike geçene kadar onu bir hafta boyunca güvenli ve rahat bir şekilde burada tutabilirdi. Görev devam ederse yaygarası bittikten sonra onu kaleye götürürdü. Orada ikisi de güvende olurdu. Kit onun tutsağı olacaktı, ama ilk tepki olarak kaçınılmaz bir öfkeden sonra buna aldıracağını düşünmedi. Kit'i meşgul edecek bir şeyler bulacağına emindi.

Kit'i tanımak; neden kendisi gibi düşündüğünü, hissettiğini öğrenmek için bir fırsat bulmak ona cazip geliyordu. Jack, daha önce hiç hesaplamadığı bir olasılığı fark ederek büyümüşti. Ona göre kadınların hayatta tek bir gerçek rolü vardı: Erkeklerinin isteklerini yerine getirmek. Aristokrat bir eş, örneğin onun çocuklarını doğurur ve evi idare ederdi, ona eşlik eder ve sosyal konumunu desteklerdi. Bunun ötesinde, konuya Matthew veya Lovis gibi baktı. Birçok kadının tek bir sorumlu-

luk alanı vardı: Yatak odası... Burada zamanın çoğunu sırtüstü yatarak ve erkeklerin ihtiyacını verimli bir şekilde karşılayarak geçiriyorlardı. Kadınlarla kurduğu tek iletişim dili, yumuşak inlemeler ve komikçe nefes alıp vermeleriydi. Jack onların hiçbir konudaki düşünceleriyle ilgilenmemiştir.

Kartları toplayarak aklındaki plana yeniden odaklandı. Ne kadar iyi hesaplırsa, o kadar iyi işlerdi. Bu gece yaklaşan fırtınadan sağ kalırsa, harekete geçecekti.

Bunu Spencer'a söylenmesi gerekecekti. Yaşlı adamın çok sevdiği torununu çalmaya ve onu yasa boğmaya hakkı yoktu. Böylece altın kurallarından birini delmek zorunda kalacaktı. Çocukken bile insanlara bilmeleri gerekenden fazlasını söylememişti ki bu, yıllar boyunca işleri yoluna sokan bir alışkanlıktı. Ama Spencer'ın, Kit tehlikeye atılırken buna seyirci kalmasına izin vermek vicdana sığmazdı.

Bunları düşünürken kızıl saçlı hurisinin yüzüne sert bir bakış attığını gözünde canlandırdı. Hislerini inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Yaşadığı basit bir gönül oyunundan daha fazlasıydı; hayatında başka kimseye değer vermediği kadar değer vermişti ona. Emniyetini sağladıktan sonra bazı şeyleri o kızıl kafasına sokacaktı. Hayatını yola koyması gerekecekti. Daha fazla tehlikeye yer yoktu.

Adamlardan bazılarını ona karşı kıskırtacak kadar aptallık eder miydi? Jack bu düşünceyle ürperdi. Kendine işkence etmenin hiçbir anlamı yoktu. Dehşet senaryolarını bir kenara bırakarak, elindeki kartları yeniden karıştırdı.

On dakika sonra gün batımının huzuru, doğudan yaklaşan toynakların sesleriyle kesintiye uğradı. Jack sesi dinlemek için başını kaldırdı. Sesin geldiği yön ve atın hızı George'un randevusuna erken geldiğini gösteriyordu. Kestane rengi at yaklaşırken Jack'in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. Dikkat dağıtmaya ihtiyacı vardı.

George kapıdan girdi, yüzü tedirgin çizgilerle doluydu.

Jack'in gülümsemesi soldu. Kaşları kalktı.

George masanın önünde durdu, bakışları Jack'in gri gözlerine dikildi. Sonra büfedeki fıçıya baktı. "İçinde bir şeyler var mı?"

Jack homurdanarak ayağa kalktı ve bir kadeh aldı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra kendine de bir kadeh çıkardı ve ikisini de yarısına kadar doldurdu. Fırtınanın başlangıcı bu muydu?

George bir sandalye çekti ve masanın başına oturdu.

Kadehi George'un önüne koyan Jack, onun ciddi ifadesine baktı. Koltuğuna yeniden oturdu. "İyi misin? Bir sorun varsa Matthew buraya gelmeden söylesen iyi olur."

George kadehinden bir yudum aldı ve açık kapıya baktı. Ayağa kalktı, kapıyı kapattı ve masaya geri döndü. Kadehini masaya bırakarak ayakta dikildi. "Bu öğleden sonra Amy'i görmeye gittim."

George dalgın bir şaşkınlıkla ve daha fazlasını söylemeyince, Jack aklından geçene karşı koyamadı. "Düğünü iptal mi etmek istiyor?"

George kızardı ve kaşlarını çatı. "Tabii ki değil! Tanrı aşkına, mantıklı ol. Durum ciddi..."

Jack'in yüz hatlarını ciddileşti. George yüzünü buruşturdu ve devam etti: "Ayrılırken, Gresham'ın başkâhyası Jeffries ile konuşmaya başladım. Adam atlarla ilgili bir bilgi madeni..."

Jack'in midesi kasıldı ama ifadesini değiştirmede.

George'un bakışlarını ona dikti. "Bölgedeki safsanlardan bahsediyorduk. Titiz, zeki, siyah bir Arap kısağından bahsetti. Jeffries'e göre, Amy'nin arkadaşlarından birine ait..."

"Amy'nin arkadaşı mı?" Jack gözlerini kırıştırdı ve sis perdesi aralandı. Sırada neyin olduğunu biliyordu. George durumu tahmin etmiş olmalıydı; çünkü Jack'in performansı tutarsızlıklarla doluydu. Jack, Kit'e kendini kaptırmasaydı, durumu arkadaşına çoktan anlatırdı.

“Amy’nin en yakın dostu,” diye onayladı George, tuhaf bir ses tonuyla. “Bayan Kathryn Cranmer... Yakınları tarafından Kit olarak biliniyor.” George sandalyesine çöktü. “Christopher Cranmer’in kızı, Spencer’in torunu...” George, Jack’in yüzünü inceledi. “Meşru torunu...”

Spencer’in meşru torunu... Jack bu cümleyle beyninden vurulmuşa döndü. Kit’i yakalayıp lanet kadına haddini bildirmeliydi ama şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Böyle büyük bir tehlikeyi nasıl göze alabilmişti? Belli ki Spencer’in onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Jack, yaptıklarının riskini ona anlatacaktı. Kendini ve itibarını koruması gerekiyordu. Lord Hendon olarak, gelecekteki Leydi Hendon’ın emniyetini sağlamak için her şeyi yapmaya hakkı vardı.

George’un anlattıklarının içinde en önemlisi buydu. Bayan Kathryn Cranmer, yani Kit, Leydi Hendon olmak için fazlasıyla uygun bir kişiydi. Ve son olanlardan sonra, artık Jack’in ağından kurtulamayacaktı. Her yolu deneyerek onu tutmaya kararlıydı. Bu gece sevkıyattan sonra Spencer’la konuşacak, ikisi kafa kafaya verip kızıl saçlı hurinin geleceğine karar verecekti.

Jack yüzünde hoş bir beklentiyle gülümsedi.

George onu gördü ve derin bir nefes aldı. “O şaşkın bakıştan, seninle Kit arasındaki ilişkilerin düşündüğümden çok daha ileri gittiğini anlıyorum.”

Jack tatlı bir şekilde sırıttı.

“Tanrım!” George bir elini koyu saçlarının arasından geçirdi. “Sırıtmayı bırak. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?”

Jack gözlerini kırıştırdı. Gülümsemesi soldu. “Aptallaşma... Tabii ki lanet kadınla evleneceğim.”

George şaşkınlıktan ona cevap verememişti.

Jack, George’un başka bir alternatif düşünmesine hiddetlenmişti. Hepsi Kit’in hatasıydı. Pantolonla ortalığa düşmüş her asi kadın çantada keklik görünürdü. En azından gerçek kimliğini sadece George biliyordu. “Kadın olduğunu ne zaman anladın?”

George gözlerini kırıştırdı, sonra omuzlarını silkti. “Bir hafta kadar önce...”

Jack şaşkınlıkla sordu: “Onu ne ele verdi?” Kit’in iyi kılık değiştiğini düşünüyordu.

George dalgınlıkla, “Çoğunlukla sen,” diye yanıtladı.

“Ne demek istiyorsun?”

Jack’in saldırgan tonu George’un dikkatini yeniden çekti. Kısaca sırtıttı. “Kit’e karşı davranış tarzından. Çetenin diğer adamları fark etmedi tabii. Matthew ve ben seni çok daha iyi tanıyoruz. Bu da bizde merak uyandırdı.”

“Ah!” Jack kadehinden bir yudum aldı. “Başka bilen var mı?” Soyadını alacak müstakbel eşinin vahşi tavırlarına artık daha da fazla kızıyordu. Onun bu cürekârlığını onaylayamazdı. Bu davranışların huzurlu bir evlilik hayatında yeri yoktu.

Jack, derinleşen gölgeleri keşfetmek için başını kaldırdı. Sevkiyat akşam karanlığının hemen ardından planlanmıştı. Kit’in ortaya çıkacağını umuyordu. Artık hayatındaki yerini belirlediğine göre, emniyeti daha da önem kazanmıştı. Cranmer’a dönüşünü ve Spencer’la kaçınılmaz sohbetini nasıl gerçekleştireceğine henüz karar vermemişti. Ama bu gece onun yanında olmasını istiyordu.

Ona tavsiyelerde bulunmak, özür dilemek, evlenme teklif etmek ve onunla sevişmek istiyordu.

Ötesini artık Tanrı biliyordu.

Bölüm 21

Kit sahile ulaştığında dalgalar kayalıkları kırbaçlıyor, kara bulutlar ayın önünde savruluyordu. Keskin ışıktaki Hunsanton Çetesi'nin çoktan tekneleri boşalttığını, midillilerin kumsalın üzerinde sıralandığını gördü. Yükselen dalgaların gürültüsü sesleri bastırıyordu. Kit onları izlerken yağmur çiselemeye başladı.

Nemli perdenin arasından gözlerini kısarak bakan Kit, Jack'in gözcü diktiği yere baktı. Adam, alanı genişçe gören bir tepeye tünemmişti. Rüzgârla savrulan ağaçlar görüş alanını biraz engelliyordu ancak kalabalık bir süvari grubunu gözden kaçırma olasılığı düşüktü.

Aşağı dikkatle bakan Kit, iki kolunun altına da birer fıçı almış, dalgalar boyunca ilerleyen, uzun boylu ve geniş omuzlu Kaptan Jack figürünü seçti. Onu görmenin, içindeki azabı dindirmeye bir faydası yoktu.

Ne yapması gerekiyordu? Önceki gece, her türlü ihtimali değerlendirirken kendisini acı dolu bir çelişkinin ortasında bulmuştu. Sonunda her şey bir noktada düğümleniyordu: Jack'in bu casusluk işinde parmağı olduğuna inanıyor muydu? Cevap kesin ve değişmezdi, ancak kanıtlanmamıştı. Buna göre, Lord Hendon'la konuşmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Jack ile Yüksek Komiser'in, muhtemelen kale mahzenlerine konyak tedarik etmek üzerine bir anlaşma yaptığını düşünüyordu. Büyük velinimetinin, Jack'i yaptığı işin yanlışlığına ikna etmesini umuyordu. Lord Hendon'ın casus kaçakçılığına göz yumacağına inanamıyordu; Jack'in kişisel olarak işin içinde olmadığı, sadece yanlış yola saptığını anlatacaktı.

Ama Lord Hendon evde değildi. Cesaretini toplayıp öğleden sonra kaleye gitmişti. Kâhya ondan özür dileyerek, Lord Hendon'ın evden erken çıktığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini söylemişti.

Cranmer'a, yola çıktığından daha da endişeli bir şekilde geri dönmüştü. Lord Hendon ile muhakkak konuşmalıydı, yoksa cesareti kırılacaktı. Ya da Jack onu yakalayıp yatağa bağlayacaktı.

Jack'e savurduğu tehditler Kit'i gerçeklerle yüzleşmeye mecbur etmişti. İlişkileri masumiyetin ötesine geçtiğinden beri vicdaniyla savaşıyordu. Suçluluk ağır ve sabit bir yük gibi omuzlarına çökmüştü. Spencer'in durumu öğrenirse ne kadar üzüleceğini biliyordu. Jack ona duyularının ötesine hükmediyordu ama Kit buna izin vermeyecek kadar akıllıydı. Bu yolun sonu felaketti, bunu gayet iyi biliyordu.

İşte buradaydı ve getirdiği bir sonraki casusu takip etme umuyla Jack'in sevkiyatını izliyordu. Bir sonraki bağlantıyı bulabilirse, Jack'ten ve Hunstanton Çetesi'nden bahsetmeden edindiği bilgiyi resmî incelemenin başlayabileceği bir makam olarak Lord Hendon'la paylaşabilirdi. Adamları ipe götürmek, casus kaçakçılığı için kınamaktan çok daha farklıydı. Bunu yapamazdı.

Çete içinde asla güvenmeyeceği adamlar vardı ama hiçbirisi kötü insanlar değildi. Yanlış yola sapmış ya da kötü işler yapan adamlar olabilirdi ama belli bir yerde hepsi makul insanlardı. Ölümü hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı, casuslara yardım etmek hariç...

Yağmurun çiselemesi artmıştı. Şapkasından yüzüne bir yağmur damlası indi. Kit batıya, Holme'a doğru baktı.

Gözlerine ilişen manzara, vücudundaki her kası germişti. Delia huzursuzlandı, Kit başını kaldırdı ve kayalıkta yol arayan küçük bir askeri birlik gördü. Biraz daha yaklaşırlarsa sahildeki hareketliliği fark etmeleri işten bile değildi.

Öfkeyle küfreden Kit, Jack'in gözcüsüne bakmak için doğruldu. Birliği göreceğini düşünmüştü. Aklındakine cevaben dalgaların sesinde boğulan bir silah sesi geldi. Ama Jack ve adamlarının duymadığı hemen anlaşıldı. Her iki taraf da daha önce olduğu gibi soğukkanlılıkla işine bakıyordu.

"Aman Tanrım..." Kit, Delia'yı kararsızlık içinde tuttu. Yerinden fırlayan gözcünün onlara, birlikten önce ulaşmasına imkân yoktu. Yaya bir adamın, kılıç ve tabancalarla silahlanmış atlı birliklere karşı hiç şansı olmayacaktı. Kararı netti. Çeteyi uyarmazsa her şey mahvolacaktı.

Delia'yı ağaçların altından kayalığın en yakın noktasına sürdü. Saniyeler içinde aşağı indikten sonra kumların üzerinden teknelerin yanındaki adamlara doğru uçarak gitti.

Jack, Noah'tan bir fıçı daha almış ve yavaşça karaya çıkmıştı. Gelgit yükseliyor, kumlar ayaklarının altında kayıyordu. Dalgaların kükremesi diğer tüm sesleri boğuyordu. Ancak Jack şartlardan ötürü değil, Kit için endişeliydi.

George'un bile çetenin tehdit altında olduğundan haberi yoktu; bu bilgi, en yakın arkadaşıyla dahi paylaşamayacak kadar riskliydi. Ama bir fırtınanın yaklaştığı, kaderin düğümünün kopacağı hissi her geçen saat yoğunlaşıyordu. Ve Jack yoğun düşünceler arasında nerede olduğunu, ne yaptığını unutmuş gibiydi.

Matthew, Kit'in Lord Hendon'ı ziyaret ettiği bilgisiyle kaleden gelmişti. Onu görmeye çalışacak cüreti göstermesi Jack'i çok endişelendiriyordu. Yüksek Komiser'e ulaşmadığı için bildiklerini başkasına anlatabilir miydi? Jack, fıçıyı bir atın arkasına yüklerken, endişelerinden de bu yük kadar kolay kurtulabilmeyi diliyordu.

Yan taraftan yaklaşan siyah, bulanık bir figürle sarsıldı. Kit'i anında tanıdı. Aynı şekilde, hızla gelişinin nedenini de anlamıştı. Fırtına kopmak üzereydi.

Kükreyen emriyle adamlar iki kat hızlanarak, fiçıların sonuncusunu da atlara yerleştirdi ve hepsi yerini aldı. Kit onlara doğru dörtlüye gelirken sahili temizlemek için amansız bir mücadele başlamıştı.

Kit, Jack'in onu beklediğini gördü. Jack, Delia'nın dizginlerini yakalamaya ve heyecanlı kısırağı susturmaya hazır bekliyordu. Kit ani bir hareketle atın yönünü çevirip onun ulaşamayacağı bir noktaya çıktı.

Jack küfretti ve bir adım öne çıktı.

Kit anında, ortalığı sallayan keskin siyah toynaklarıyla Delia'yı geri çekti. Jack durduğunda, Delia'nın dizginlerini sıkıca tuttu. "Birlik geliyor. Sadece altı adam var. Her an kayalığa yaklaşabilirler!" Dalgaların sesi üzerinden bağırarak zorunda kalıyordu.

Jack yavaşça başını salladı. "Doğuya gidin!"

Kit onun Brancaster'ı işaret eden parmağını görmüştü. Ancak sahilden zamanında çıkmaları olanaksızdı; birlik onlara çok yakındı.

Rüzgârda beliren ses tüm bakışları kayalığın üzerine dikti. Askerler kayalığın sırtından yuvarlanarak geliyor, atları kum tepelerinin arasından süzülüyordu.

Kit kaçakçılara baktı. Tekneler çekiliyordu; atlar neredeyse gitmeye hazırды.

Matthew atları almak için gitmişti. Beş dakika içinde hepsi güvende olacaktı. Gözleri Jack'in bakışlarına kilitledi.

Jack, Kit'in kararını o anda okudu. Kadın hızla dizginlere davrandı. Delia'yı dörtlüye koşturuyordu. Batıya...

"Tanrım!" George, Kit'in uzaklaşan figürüne şaşkınlıkla bakan Jack'in yanında durdu. "Asla başaramayacak!"

Jack, "Başaracak," dedi. "Başarmak zorunda," diye ekledi, alçak bir sesle.

Kit, kayalıktan olabildiğince uzakta, dalgaların çizgisinde ilerliyordu. Askerler onun kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Kit'in yanlarından geçeceği belli olunca, kararsız bir şekilde bekleyip bir kükremeye peşine takıldılar. Ancak Delia'nın hızını hesaplayamamış ve geç kalmışlardı. Kit onları geçip Holme'a doğru ilerledi. Süvariler, çığlıklar ve küfürlerle peşine takıldılar.

Jack okkalı bir küfür savurduktan sonra emirler yağdırarak adamlarını yola koydu. Son kalanlar o ve George'tu. Matthew atlarla geldi. Jack eyere atladı ve Şampiyon heyecanla kişnedi.

Jack, Şampiyon'un boynunun üzerine eğildi, gri atı dörtlüyle koşarken zihninden hesaplar yapıyordu. Kit, onları birliğe ihbar edip son dakikada fikrini değiştirmiş olabilir miydi?

Bu düşünce aklına zehirli şüphe tohumları ekmişti ama Jack bunlardan çarçabuk kurtuldu. Kit, tüm bedelini ödemek pahasına birliği üzerine çekmişti ve şimdi büyük bir tehlike altındaydı. Önce onu kurtarması gerekiyordu, işin aslını öğrenmek sonraki işti.

Jack düşüncelerine odaklandı. Kit, kaçma kovalama konusunda çok bilgili değildi; öte yandan Delia, bu civarın en hızlı atıydı. Ama sahili kapatan kayalık burnundaki Holme yakındı ve Kit sahil yolunda birliği atlatamazdı. İç taraflara, açık arazilere ya da batı kıyısına sürmesi gerekiyordu.

Jack yağmurun gitgide yoğunlaşmasını memnuniyetle karşıladı. Bedeni katılaşmış, damarları soğumuştur. Birliğin çok gerisindeydiler. Burna vardıklarında aralarındaki kumsal boştu. Jack sahilden, eski bir kayalık yoluna yöneldi. Yukarı çıktıkça patikanın daraldığı yerde dizginleri çekti. Kumda izler vardı. Şampiyon'u sessizce sürmeden önce tabancasını çekti ve George ve Matthew'a işaret verdi. Zirvede kimse yoktu. Jack attan indi ve yeri inceledi; George ve Matthew atlarıyla yay çiziyordu.

"Bu taraftan," diye George usulca seslendi. "Bütün birlik gelmiş sanki."

Jack yeniden ata bindi ve batıya giden yolun çorak bölümünü görmek için Şampiyon'u sürdü. Başını kaldırdığında ifa-

desi şaşkıındı. Kit takipçilerini, Hunstanton Çetesi'nin operasyon alanından olabildiğince uzağı götürmüştü. Birliğin asla yakalayamayacağı bir hızda, geniş, solgun kumlar boyunca Hunstanton'un kuzeyindeki sahile gidiyordu. Kuşkusuz, Cranmer Malikânesi'nin arazisinde kaybolmak için Heacham veya Snettisham yakınlarında bir yerden kayalığı çıkacaktı.

Bu iyi bir plandı. Tek bir engel vardı. Jack, hayatında ilk kez önsezisinin yanlış olması için dua etti.

Tek kelime etmeden Şampiyon'u topuklarıyla hafifçe tekmeledi.

Çok ileride, dalgalarının kucakladığı soluk kum yığınları üzerinde Kit, Delia'nın boynuna sarılmış ve rüzgâra karşı ilerliyordu. Birliğin onu takip ettiğine emin olduktan sonra, onların adımlarını izledi ve geri çekilerek görünürde kalmalarını sağladı. Adamlar önlerinde ilerleyen figürü yakalamak niyetiyle atlarını dörtnele koşturuyordu.

Holme yakınlarındaki kayalığın tepesine çıkıp birliği net bir şekilde görebilecek kadar yaklaşmalarına izin vermeliydi. Burunları itaatkâr köpek yavruları gibi Kit'in, Hunstanton'un yukarısındaki sahile giden izine yapıştılar. Artık Brancaster'dan, Jack ve çeteye sorun çıkaramayacak kadar uzaklaşınca, onları atlatmış ve eve gitmeye hazır demekti.

Delia uzun adımlarıyla yolu tüketiyordu. Kit, Heacham'a giden yolu işaret eden girintiyi gördü. Delia'yı kontrol etti ve arkasına baktı.

Takipçilerinden hiçbir iz kalmamıştı.

Kit başını geriye attı ve güldü, damarları neşeyle dolmuştu. Kahkahası uçurumlardan yankılandı ve onu sessizliğe itti. Buradaki dalgalar, kuzey kıyılarını vuran dalgalara göre çok daha nazik ve görece sessizdi. İçindeki endişeden sıyrılan Kit, Delia'yı çevirip Heacham'ın yolunu tuttu.

Bir atlı sürüsü kayalığın üzerinden inerken, neredeyse arazi-

nin eteğine ulaşacaktı, birliğin başka bir grubunun emirler ve-
ren seslerini duyuyordu. Gecenin içinde bir alev fışkırdı.

Sol omzunun büyük bir acıyla yırtıldığını hissetti.

Delia yön değiştirmişti. Kit içgüdüsel olarak güneye doğru
ilerledi. Kısarak doğruca dörtmala gidiyordu; dizginler gevşemiş,
Delia hızlı ve büyük adımlarla adamların menzilinin ötesine geç-
mişti. Askerler onların peşinde uluyordu.

Kit onların gürültüsünü duymuyordu.

Dizginlere acımasızca asıldı, parmaklarını Delia'nın yelesine
doladı ve yanağını tel gibi tüylü boynuna yasladı. Delia'nın toy-
nakları kumu döverek onu güneye götürüyordu.

Jack, George ve Matthew, Hunstanton'un güneyindeki sahil-
de küçük birliği yakaladı. Adamlar kovalamacadan vazgeçmişti.
Hoşnutsuz ve hayal kırıklığına uğramış halde etrafta dolaşıyor-
lardı. Sonra yeniden toplandılar ve sahilden yukarı doğru yola
koyuldular.

Kayalığın gölgeleri arasında gizlenen Jack rahat bir nefes aldı.

O sırada suyun üzerinde ürkütücü bir silah sesi çınladı.

Jack'in kanı dondu ve küfretti. Kit vurulmuştu; bundan
emindi.

Birlik de sesi duymuştu. Eve dönmek yerine, atlarını o yöne
çevirip koşturdular. Yeterli mesafe açılınca, Jack onları takip et-
mek için işaret verdi.

Baygınlıkla ve acıyla mücadele eden Kit, ne yapması gerektiği-
ne odaklanmakta zorlanıyordu. Omzundaki alev alev acı gücü-
nü tüketiyordu. Kumların üzerinde kalırsa Delia, eyerden düşe-
ne kadar devam edebilirdi. Kısrağın attığı her adımda omzuna
ateşli iğneler saplanıyordu. Eğer dayanamazsa birlik onu mut-
laka yakalayacaktı.

Spencer'in resmi zihninde belirdi. Kit dişlerini gıcırdattı.
Sahilden çıkması gerekiyordu.

Sanki duasına cevap gelmiş gibi kayalıklardan Snettisham'a giden küçük yol önünde belirdi. Nefesini tutan Kit, Delia'yı dar yola çevirdi. Kısarak, hemen yukarı tırmanmaya başladı.

Kit üzerine çöken soğuk karanlıkla mücadele ediyordu. Dizleri ve elleriyle destek alarak Delia'nın boynunda sallanıyordu. Taş ocaklarını bulup Delia'yı oraya çevirmek Kit'in şu durumda yapabileceği tek şeydi.

Arkasından takipçileri olanca gürültüyle geliyordu. Hepsini kana susamıştı.

Kit'in etrafı soğuk bir sisle kaplandı. Delia'nın parlak boynuna sarıldı, yanağını ıslak derisine dayadı.

Atkısını kuru dudaklarından aşağı çekti ve nefes almaya çabaladı. Bu hareket bile canını yakıyordu.

Taş ocaklarının girişi karanlıkta belirdi. Kit'in güçsüz çekişine itaat eden Delia yavaşladı. Kit kısrağı girişe yönlendirdi. Bir süre dinlenebilir ve gücünü toplayabilirse, Cranmer'a ulaşabilirdi.

Delia, keçeleşmiş çimenler ve dikenli kayalıkların arasında yürüyordu. Kit'in başı her adımda kalktı ve düştü. Her yere soğuk ve derin bir karanlık çökmüş, siyah bir örtü gibi onu hapsedmişti. Kit, Delia'nın postunun parlaklığına odaklandı. O sırada karanlık onu yuttu. Her yer zifiri karanlıktı artık.

Jack, George ve Matthew'un nihayet karşılaştıkları sahne çok gülünçtü. Birlik, Heacham yoluna kadar sahilten gitmiş, sonra kayalığın tepesine çıkıp güneye devam etmişti; üçü de onları sessizce takip etmişti. Snettisham'dan gelen sesle uzaklaşmış ve küçük köye doğudan, korunaklı biçimde girmeye karar vermişlerdi.

Her yer kargaşa içindeydi. Köylüler uyandırılmış ve evlerinden çıkarılmıştı; iriyarı bir süvari etrafı kolaçan ediyordu.

Jack, George ve Matthew şaşkınlıkla atlarında bekliyordu. Askerlerin Kit ve Delia'yı bulamadıkları ilk bakışta anlaşılıyordu. Jack aşağılayıcı bir homurtuyla Şampiyon'u kendine çekti. Snettisham çevresindeki gölgeli bir koruya çekildiler.

George kestane rengi atını Şampiyon'un yanına çekti. "Kaçmış olmalı..."

Jack kıpırdamadan durdu ve buna inanmaya çalıştı. Kalbi korkudan mengeneye sıkışmış gibiydi. Sonunda iç çekti. "Muhtemelen... Siz ikiniz eve gidin. Cranmer'a dönüp dönmediğini kontrol edeceğim."

George başını iki yana salladı. "Hayır, her şey düzelene kadar seninle kalacağız. Eve varıp varmadığını nereden anlayacaksın?"

"Ahırlara girmenin bir tek yolu var. Delia oradaysa, Kit de evdedir." Aylar önce onu kumlara düşürdüğü gün, kısrakın Kit'in yanında beklediği anı düşündü. "Delia, Kit'i bırakmaz."

George atını Cranmer Malikânesi'ne çevirerek homurdandı.

Ahırlara ulaşmak sorun değildi; karanlıkta Delia'yı seçmeye çalışmak çok daha uzun sürmüştü. Oradan ayrıldıktan yirmi dakika sonra Jack, ahır otlağının dışında George ve Matthew'un yanına geldi, sert yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Orada değil mi?" diye sordu George.

Jack başını iki yana salladı.

"Vurulduğunu mu düşünüyorsun?" Düşüncelerini kelimelere döken, her zamanki gibi kederli Matthew'du.

Jack gergince nefes alıp verdi. "Evet... Vurulmasaydı burada olurdu. Onları Snettisham'da atlattı, bu yüzden muhtemelen Cranmer ve Snettisham arasında bir yerdedir."

Jack'in omzunu yumruklamasıyla George aniden sıçradı.

"Şimdi anladım!" Jack tısladı. "Snettisham ocakları! Gideceği yer orası..."

Eyerlerine atlarken George yüzünü buruşturdu. Snettisham ocakları muazzam büyüklükteydi, yeni ve eski kazılar iç içeydi. Ne o ne de Jack oraları fazla bilmiyordu; Snettisham, Hendon Kalesi'nden epeyce uzaktı. Cranmer Malikânesi'ninse kapısının önü sayılırdı. Taş ocaklarındaki bir yaralıyı bulmak zaman alacaktı, Kit'in şansı olmayabilirdi.

Ama George, Şampiyon'u hesaba katmıyordu. Birliğin oradan

ayrıldığını ve ortalığın sakinleştiğini görmek için Snettisham'a döndüler. Taş ocaklarının ağzında Jack, Şampiyon'un onlara liderlik etmesine izin verdi. Büyük gri aygır, havayı solumak için ara sıra durarak başını eğdi. George, Jack'in neyi amaçladığını merak ediyordu, sonra yüzüne bir an baktı. Arkadaşı, George'un onu hiç görmediği kadar gergindi.

Şampiyon onları eski kazıların olduğu bir bölümüne götürdü ve aniden şahlandı. Jack, gri atı geri tutarak dizginleri çekti. Attan inen Jack, büyük canavarı sustururken George ve Matthew'a inmeleri için işaret verdi. Söyleneni şaşkınlıkla yaptılar ve etraftan gelen mırıltıları duydular.

Matthew atları aldı ve Şampiyon'u susturmak için Jack'in yönünü işaret etti. George, Jack'i takip ediyordu.

Bir elinde tabancasını tutan Jack, bir kayanın gölgesinde durdu ve önüne bakarak dikkatle devam etti. Ay ışığı, atının tepesindeki Çavuş Tonkin'in kambur omuzlarına vuruyor, gözleri yere bakıyordu.

"Yemin ederim onu vurduk. Yanılmış olamam. Mutlaka isabet etti."

Hâlâ homurdanan Tonkin yolu takip etti. Bir tarafa açılan büyük bir açıklık dikkatini çekti. Aniden mırıldanmayı bıraktı ve o yöne doğru kayboldu.

Jack ve George onu arkasından sessizce izlediler.

Önlerinde açık bir alan belirdi. En uçta, eski bir tünelin ağzı cehennemnin girişi gibi kapkaranlıktı. Delia karanlığın içinde başını kaldırmış, etrafı dinliyordu. Atın ayaklarının dibinde sessiz, karanlık bir figür uzanıyordu.

"Biliyordum!" diye öttü Tonkin. Atından indi ve o yöne doğru koştu. Delia huysuzlandı. Tonkin ürkek hayvanı savuşturmak için ellerini salladı. Hareketsiz figüre ulaştığında eski şapkasını yakalayıp çekiştirdi.

Ay ışığı, kırmızı buklerle halelenmiş soluk bir yüzün üzerinde geziniyordu.

Tonkin ona baktı. “Aman Tanrım!”

O sırada Jack'in tabanca kabzasının kafasına inmesiyle Tonkin kendinden geçerek bayıldı.

Jack, küfrederek Tonkin'i kenara itti ve Kit'in yanına çöktü. Titreyen parmaklarıyla şah damarını aradı. Kalbi atıyordu, zayıf ama istikrarlıydı. Jack kesik bir nefes aldı. Bir anlığına gözlerini kapattı ve George, Kit'in öbür tarafına diz çökerken ona yeniden baktı. Kit yüzüstü yatıyordu; Jack, George'un yardımıyla onu sırtüstü çevirdi.

“Tanrım!” George bembeyaz kesildi. Kit'in gömleğinin ön tarafı kana bulanmıştı. Omzundaki yara ağır ağır kanıyordu.

Jack içine yayılan korkuya karşı dişlerini sıktı; sanki buz gibi parmaklar kalbini sıkıyordu. Yüzüne ifadesiz bir maske geçirip Kit'in ceketini kaldırdı, şoku atlatıp profesyonelce davranmaya çalışıyordu. Yeterince yaralı asker görmüştü; Kit'in yarası ciddi-di ancak ölümcül değildi. Ancak mermi Kit'in yumuşak derisinin derinliklerine saplanmıştı.

Jack, Matthew'a seslendi. “Dr. Thrushborne'a git. Ne yap et onu derhal Cranmer Malikânesi'ne getir.”

Matthew mırıldanarak gitti.

Jack ve George, gömleklerinden yırttıkları kumaşlarla yarayı bağladılar. Kit zaten tehlikeli biçimde kan kaybetmişti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu George, doğrularak.

“Onu Cranmer'a götürüyoruz. Thrushborne'a güvenebiliriz.” Jack ayağa kalktı ve Delia'ya hafifçe dokundu. Kısırak önce tereddüt etti, sonra yavaşça yaklaştı. “Spencer'a gerçeği anlatmak zorundayım.”

“Tüm gerçeği mi?” George ayağa kalktı. “Bu akıllıca olur mu?”

Jack, alnına hafifçe vurarak düşünmeye çalıştı. “Muhtemelen olmaz. Ona söylemem gerektiği kadarını söyleyeceğim. Durumu açıklamaya yetecek kadarını...” Delia'nın dizginlerini Şampiyon'un eyerine bağladı.

“Ya Tonkin? Çok şey gördü.”

Jack, Çavuş'un hareketsiz bedenine kötü kötü baktı. "Onu ortadan kaldırmayı ne kadar isterim bilemezsin ama çok dikkat çeker." Çenesi gerildi. "Onu yanıldığına ikna etmeliyiz."

George ona cevap vermedi; eğilerek Kit'i kollarının arasına aldı.

Jack, Şampiyon'un eyerine oturduktan sonra eğilerek George'dan Kit'i aldı. Dikkatle, başını omzuna koyarak onu göğsüne dayadı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatan George'a baktı. "Cranmer'a benimle gelmen gerekecek. Ondan sonra eve gidersin." Kaptan Jack'in her zamanki coşkusunun aksine endişeli ve zayıf bir ifadeyle gülümsedi. "Yine hesabı ödeme yardımcı edeceksin."

Bölüm 22

Cranmer Malikânesi'ne giden yol, Jack'in hayatı boyunca katettiği en uzun yoldu. Kit'in bilinci kapalıydı. Bir şekilde yaralanmasına sebep olmak yeterince kötüydü, bunu izlemekse tam anlamıyla işkenceydi. Suçluluk duygusu Şampiyon'un attığı her adımda derinleşti. Kit adına duyduğu korku, çok daha sarsıcıydı.

En azından artık Kit'in onlara ihanet etmediğini biliyordu. Tonkin, o gece *büyük çetenin* sevkiyat haberini almış olsaydı, tüm Hunstanton ekibi kuzey sahillerinde bekliyor olacaktı.

Bunun yerine, sadece belli bir bölgede devriye gezmesi için küçük bir birlik ayarlamış gibiydi. Sadece şansları yaver gitmişti.

Cranmer Malikânesi karanlıkta belirdi. Kit'in evi, karanlık bahçenin ortasında, huzurlu ve güvenli bir şekilde duruyordu.

Jack ön basamaklara gelmeden durdu. Kit'i kollarına alıp eyerden kaydı. George arabanın yanındaki bir çalıya atını bağladı, sonra aceleyle Şampiyon'un dizginlerini yakaladı.

"İçeri girer girmez, onu ahıra götür."

George başıyla onayladı ve gri atı ahıra yönlendirdi.

Jack merdivenlerden çıktı ve ağır meşe kapıların önünde George'un ona katılmasını bekledi. George gelince, Jack kayıtsız bir ifadeyle, kapının ortasındaki büyük pirinç tokmağı işaret etti. "Onları uyandır."

George yüzünü buruşturdu ve söyleneni yaptı. Kapının çalmasıyla beraber, hızlı ayak sesleri duyuldu. Kilitler çevrildi ve ağır kapı içeri doğru açıldı. George basamakların altındaki gölgeler arasında eriyordu. Jack cesurca eşiğin üzerinden geçti.

“Hanımınız bir kaza geçirdi.” Jack, önünde şok olmuş halde duran dört kişiye baktı ve içlerinden Cranmer’in en yaşlı ve en vakur uşağını seçti. “Ben Lord Hendon... Lord Cranmer’ı hemen uyandırın. Torununun yaralandığını söyleyin. Onu yukarı çıkarır çıkarmaz durumu açıklayacağım. Odası hangisi?” Bu konuşma sırasında kendinden emin bir şekilde merdivenlere yürüdü. Geri döndü, kaşlarını sabırsızlıkla kaldırdı, uşağın paniğe kapılmadan mesleğini icra etmesi için Tanrı’ya yalvarıyordu.

Jenkins ona cevap verdi. “Evet efendim...” Derin bir nefes aldı. “Henry burada, size Bayan Kathryn’in odasını gösterecek. Hemen hizmetçisini göndereceğim.”

Jack başıyla onayladı, korkmuş hizmetkârlarla uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatladı. “Adamımı Dr. Thrushborne’a gönderdim. Birazdan gelirler.” Merdivenden yukarı çıktı, Henry aceleyle yolu aydınlatmak için bir şamdan tuttu.

Jenkins onu takip etti. “Çok iyi, Lordum. Adamlardan biri ona göz kulak olacaktır. Bu konuyu doğrudan Lord Cranmer’a bildireceğim.”

Jack başıyla onayladı ve Henry’i karanlık koridorun derinliklerine kadar takip etti. Uşak, sona doğru yanında durduğu kapıyı genişçe açtı.

Kit’in giysilerinin soğuk rutubetinden endişelenen Jack’in gözleri hemen şömineyi aradı. “Ateşi yak. Olabildiğince hızlı...”

“Derhal, efendim.” Henry görevine odaklandı.

Jack, yatağa geçti. Beyaz yorganın üzerine diz çökerek Kit’i yatağın üzerine nazikçe bıraktı, kollarını dikkatlice altından çekti, sonra yastıkları başının ve yaralı omzunun altına koyarak geri çekildi.

Ve kötü düşüncelerinden uzak durmaya çalıştı. Savaşı ilk elden tecrübe etmiş, iki kere ölümle burun buruna gelmişti. Ama

şimdi ona hükmeden korku, daha önce hissettiği her şeyin ötesindeydi. Kit'in ölebileceği fikrini aklından sildi; bu yüzleşmek istemediği bir olasılıktı. Kararsızca nefes alarak zihnini o ana ve yapması gerekenlere odaklamak için savaştı.

Bu saatler çok önemliydi. Kit yaşamak zorundaydı. Ve eylemlerinin sonuçlarından korunmaya mecburdu. Ama her şey sırayla yapılacaktı. İlk iş, ıslak elbiselerini çıkarmaktı.

Jack, Henry'nin yaptıklarına bakmak için döndü. Ateş şöminede parlayarak odaya ışık ve sıcaklık yayıyordu. "Tamam. Şimdi git ve hizmetçisini uyandır."

Henry'nin gözleri büyüdü. "Elmina'yı mı?"

Jack kaşlarını çatı. "Bayan Kathryn'in hizmetçisi..." Elmina'da ne sorun olduğunu merak ederek sertçe başını salladı.

Henry yutkundtu ve ona şüpheyile baktı ama söyleneni yapmak üzere odadan çıktı.

Jack ateşin önüne yürüdü ve güç toplamaya çalıştı. Elmina bir türlü gelmeyince küfretti ve Kit'in yanına döndü. Dikkatlice, derme çatma bandajlarını çözdü. Kanamayı durdurmuştu. Kit'in ıslak giysilerini çıkarmak gibi zor bir işe girişti.

Ceketini çıkardı ve arkasındaki kapı açılıp kapandığında gömleğinin bağcıklarıyla uğraşıyordu. Hızlı ayak sesleri ve sertçe salınan eteklerin hışırtısını duydu.

"Mon Dieu! Ma pauvre petite! Qu'est-ce qui s'est passé?"

Jack, bu başlangıcın hemen ardından gelen Fransızca cümleler karşısında gözlerini kırptırdı. Yatağın diğer tarafında Kit'in üzerine eğilmek için beliren koyu saçlı küçük kadına baktı. Kadın elini Kit'in alnına koydu. Sonra Jack'in yaptığını fark etti ve öfkeyle ellerine tokat attı.

Jack, uğradığı vahşi saldırı ve aynı derecede şiddetli sözler karşısında geri çekildi. Yatağın ucuna baktığında, iki genç hizmetçinin kararsız bir şekilde ortalıkta dolaştığını gördü. Jack, boş bakışlarından Fransızca anlayamadıklarını düşündü. Elmina olacak

* Aman Tanrım! Zavallı küçük kızım! Ne oldu sana?

kokona, bir yandan Kit'i okşuyor, diğer yandan onlara elleriyle bazı talimatlar veriyordu.

Elmina ortalıkta koşuşturup onu odadan uzaklaştırmaya çalışırken, Jack'in aklı başına geldi. "Sessiz ol!" diye yumuşak bir şekilde Fransızca konuştu. "Ağlamayı kes, kadın! Ona hemen kuru bir şeyler giydirmeliyiz." Jack, Kit'in üzerine eğildi ve bağcıklarını çözmeye koyuldu. Fransızcası, Elmina'yı tekrar peşine takmıştı. "Bandajlara ve sıcak suya ihtiyacımız olacak. Bunu başabilirsin herhalde?"

Alaycı tavrı Elmina'nın dikkatini üzerine çekti. Keskin bir nefes aldı; Jack ona baktı ve kararlı bir şekilde bir kaşını kaldırdı. Elmina'nın bakışı, yatağın üzerindeki hareketsiz figür üzerinde gezindi, sonra iki hizmetçiye dönüp seslendi. "Ella, bulabildiğin tüm eski çarşafı al. Bayan Fogg'a sor. Emily, mutfağa git ve çaydanlığı getir. Ve aşçıya yulaf ezmesi hazırlamasını söyle."

Jack başını iki yana salladı. "Yemek yiyemeyecek. Kurşunu çıkarana kadar olmaz."

"*Mon Dieu!* Kurşun hâlâ içerde mi?"

Son bağcık da çözülmüştü. Jack, Elmina'nın endişeyle solmuş yüzündeki kömür rengi gözlerine baktı. Canlı görünmesine rağmen, beklediğinden çok daha yaşlıydı. Ve konuşmasına bakılırsa, Kit'i bir zebani gibi koruyordu. Yavrusu bu anne keddiden nasıl kurtulmuştu? "Hanımınız hayatta olduğu için şanslı... Hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı var. Şimdi şundan kurtulmama yardım et." Keskin bıçağını çizmesindeki kılıfından çıkardı ve gömleğini hızla kesti. "Buraya gel. O havluyu getir."

Kit'in lavabosunda katlanmış küçük havluyu alan Elmina itaat etmek için aceleyle döndü. Jack, yarayı yırtık gömlek parçalarından kurtardı, sonra derisini havluyla örttü. "Bu kolu gevşetmeme yardım et."

Elmina'nın yardımıyla, yara sarsılmadan kolu çıkardı. Jack bıçağını eline alarak Kit'in ıslak bantlarına uzandı.

“Mösyö!”

Jack öfkeyle hırladı. “Yine ne var?”

Elmina'nın gözleri kocaman siyah kürelere benziyordu. Jack'in bakışları altında yumruğunu sıkı. “Mösyö, burada olmanız uygun değil. Ona ben bakarım.”

“Uygun mu?” Jack hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. “Lanet olsun kadın! Senin mini mini kızının her santimetrekaresini gördüm. Şu anda onun yaşamasını sağlamaya çalışıyorum. Uygunluğa lanet olsun!”

İngilizce konuşmuştu. Elmina'nın sözleri anlaması bir iki dakika sürdü. O sırada Jack bıçağı ustalıklarla Kıt'ın göğüslerinin arasında kaydırıp bantları kesti.

Elmina, “*Sacre Dieu*.” diye haykırarak kavgasından isteksizce vazgeçti. İngilizlerin çılgınlığına ve isimsiz misafirinin şok edici hareketlerine homurdanmayı on dakika daha sürdürdü.

Sıcak su ve bandajlar gelmişti. Jack, Elmina'nın yarayı yıkamasını izledi. Hizmetçinin elleri sabit, dokunuşu emindi. Çirkin yara temizlendiğinde, üzerine bir tomar yırtık çarşafı bağlamasına yardım etti. Kıt'ın nefesi düzelmişti ama yüzü endişe verici derecede solgundu.

Jack, Kıt'ın bilincini tekrar kazanması veya Dr. Thrushborne'un gelmesi durumunda uygulanacak katı talimatlarla Elmina'ya görevi devretti. Odanın dışındaki koridorda duvara yaslandı ve gözlerini kapadı. Bir an için çaresizlik onu alt etmişti. Kıt hareketsiz yatıyordu ve teni çok soğuktu. Nefes alması tek hayat belirtisiydi. Yara onu öldürmemiş olsa bile zayıf düşmüş haldeyken, akciğerlerinde bir iltihaplanma meydana gelebilirdi.

Onsuz hayatını hayal etmeye çalışıp yapamadı. Aniden gözlerini açtı ve duvardan uzaklaştı. Kıt henüz ölmemişti. Mücadele ederse, yanında kalacaktı.

Jack, ciddi bir ifadeyle Spencer'la yüzleşmeye gitti.

Jenkins merdivenlerin başında bekliyordu. “Lord Cranmer odasında efendim. Beni takip edin lütfen.”

Jack'in dudakları yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Resmî ifadeler yersiz görünüyordu. İtibarsız bir çingene gibi göründüğünü düşündü. Ve babasının en yakın arkadaşlarından birine torununu baştan çıkardığını söylemeye gidiyordu.

Spencer'in odası karşı koridordaydı. Jenkins kapıyı çaldı, sonra kapıyı ardına kadar açıldı. Jack derin bir nefes alıp içeri girdi.

Karanlığı, büyük odanın ortasındaki bir masanın üzerine yerleştirilmiş tek bir lamba dağıtıyordu. Jack, ilerideki belirsiz ışıktaki aylar önce King's Lynn'de tanıştığı adamı gördü. Sabahlık giyinmiş Spencer bir koltukta oturuyordu. Beyaz, yele gibi saçları aynıydı; derin gözlerinin üzerinden sarkan tüylü kaşları değişmemişti. Ama solgun gözlerindeki kaygı yeniydi, sert dudaklarındaki çizgiler, çökük yanaklarındaki gölgeleri derinleştiriyordu.

Kapı kapandığında Spencer öfkeli bir tavırla başını kaldırdı. "Pekâlâ? Kathryn'le durumunuz ne?"

Sanki bir askeri mahkemeye çıkmış gibi hisseden Jack, küstahlığını bir kenara bırakarak sadelikle ve dürüstçe cevap verdi. "Korkarım Kit'le fazla yakınlaştık. Kısacası onu baştan çıkardım. Yapabileceğim tek savunma, onun torununuz olduğunu biliyordum."

Spencer kulaklarına inanamayarak homurdandı. "Onu tanımadın mı?"

Jack başını eğdi. "Onun bir Cranmer olduğunu biliyordum ama..." Omuzlarını silkti. "Başka olasılıklar da vardı."

Spencer'in bakışları keskindi. "Seni başka biri olduğuna inanırdı, değil mi?"

Jack tereddütle duraksadı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi Spencer. "Şoktan bayılacak değilim. Sana gayrimeşru olduğunu söyledi, değil mi?"

Jack, çok uzun zaman önceki o ilk geceyi hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Varsayımımı düzeltmedi diyelim. Öz torununuzun geceleri kırsal kesimde tek başına pantolon giyerek ata binmesini beklemiyordum."

Spencer derin bir iç çekti. Yavaş yavaş başını eğdi. Uzun bir süre boşluğa baktı, sonra sert bir sesle mırıldandı: “Benim hatam, inkâr etmeyeceğim. Onun bu kadar asi büyümesine asla izin vermemeliydim.”

Dakikalar sessizce geçerken Spencer, karanlık düşüncelere gömülmüştü. Jack, yaşlı adamın aklından neler geçtiğinden emin olamadan bekledi. Sonra Spencer başını salladı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. “Geçmişe feryat etmenin anlamı yok. Onu baştan çıkardığını söylüyorsun. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun şaşkın ördek?”

Jack'in dudakları alaycı bir şekilde büküldü. “Elbette onunla evleneceğim.”

“Lanet olsun, elbette evleneceksin!” Spencer'in kurnaz gözleri kısıldı. “Bir yaban kedisiyle evlenmekten hoşlanacağını düşünüyorsun demek?”

Jack kısaca gülümsedi. “Bunu dört gözle bekliyorum.”

Spencer homurdanarak sandalyeye oturmasını işaret etti. “Teslim olmak seni bitap düşürmüştü benzemiyor. Ama Jenkins, Kit'le ilgili bir şeyler söyledi. Ne oldu?”

Jack masaya bir koltuk çekti ve aklındaki hikâyeyi toparlamak için oyalanarak oturdu. “Kit ve ben, arazimin kuzey sınırındaki eski balıkçı kulübesinde geceleyin buluşuyoruz.”

Spencer başıyla onayladı. “Evet, orayı biliyorum. Orada babanla balığa çıkardık.”

“Bu gece bir kargaşa duyduğumda oraya gidiyordum. Silah sesleri vardı. Araştırmaya gittim. Kayalıklardan kumlara doğru bir kovalamaca gördüm. Birlik bir atlıyı takip ediyordu. Ama bu atlı Kit'ti.”

“Onu vurdular mı?” Spencer'in şaşkın sorusu havada asılı kaldı. Geniş yüzündeki ani sertlik endişe vericiydi.

Jack ona güven vermek için acele ederek, “Durumu iyi,” dedi. “Kurşun sol omzuna saplanmış ama ölümcül bir noktada değil. Thrushborne'u getiriyorum. Kurşunu çıkaracak ve Kit

kısa sürede iyileşecek.” Jack bunun doğruluğu için dua etti.

“Onların derisini yüzeceğim! Hepsinin gözünü oyacağım...” Spencer’in yüzü öfkeyle morarmıştı.

“Daha temkinli davranmamız gerektiğini düşünüyorum efendim.” Jack’in sakin ses tonu istediği etkiyi yaratmıştı. Spencer ona döndü.

“Müstakbel karına lanet olası bir delik açan piçlerin kaçmasına izin vermemi mi söylüyorsun?” Spencer’in vahşi gözleri onu böyle bir zayıflığı itiraf etmeye zorladı.

“Ah, asıl mesele şu ki...” Jack, Spencer’in yüzüne baktı. “Müstakbel karımı vurduklarını bilmiyorlar.”

Ardından gelen sessizlik, Spencer’in çektiği sandalyenin gıcır-tısıyla bozuldu.

Jack önüne baktı. “Sonuç olarak, yetkililerin müstakbel karımın bir erkek gibi giyinerek gece boyunca çılgınca yolculuk ettiğinden haberdar olmamasını tercih ederim.”

Sonunda Spencer derin bir iç çekti. “Çok iyi... Kendi yönteminizle halledin. Tanrı biliyor, Kit’i dizginlemek konusunda hiç başarılı olamadım. Eminim bu konuda sen daha ustasındır.”

Genç Kit’i planladığı gibi görevden ayırmayı başaramadığını hatırlayan Jack, Spencer’in sözlerini doğrulayamadı. “Bir sorun daha var.” Spencer başını kaldırınca, yüzü Jack’e hücum etmek üzere olan yaşlı bir boğayı hatırlattı. “Hunstanton’daki Çavuş Tonkin, Kit’i yüzünü gizlemek için kullandığı şapka ve atkıyı çıkardı, kısmen de olsa onu gördü. Ben onu bayıltmadan önce yüzüne bakmaya çalışıyordum. Kendine geldiğinde, son hızla buraya koşacaktır.”

Spencer’in yüzündeki ifade Tonkin’i bir zindanda kilitleyip işini bitirmek istediğini gösteriyordu. Gönülsüzce sordu: “Peki ne yapacağız?”

“Kit’i görmek isteyecek, sorular soracaktır. Görmeyi beklediği son kişi ben olacağım. Sorgulamada daha ileri gitmek için iznime ihtiyacı var. Anlatacağımız hikâye şöyle, bu akşam bu-

rada sizinle ve torununuzla nişan kutlaması için yemek yedik. Kit'le ve sizinle düğün organizasyonunu konuşmak için geç saatlere kadar kaldım. Sağlık durumunuzdan ötürü bir an önce sade bir merasim yapmaya karar verdik.”

Spencer'in ifadesi sertleşti ama hiçbir şey söylemedi. Jack devam etti: “Yarın sabah, ev konusunda sizinle baş başa görüşmek için geleceğim. Tonkin geldiğinde burada olma sebebim bu olacak.”

“Ya Kit'i görmek için ısrar ederse?”

“Burada olursam ısrar edeceğinden şüpheliyim. Ama bunu yaparsa Kit arkadaşı Amy'ye haber vermek için Gresham'ları ziyarete gitmiş olacak.”

Spencer plan üzerinde düşünerek yavaşça başıyla onayladı.

Kapı açıldı ve Jenkins içeri girdi. “Dr. Thrushborne geldi efendim. Lord Hendon'ı istiyor.”

Jack ayağa kalktı. Spencer güçlkle doğruldu; Jack ona karşılık verdi. “Kit şu anda bilinçsiz yatıyor, yapabileceğiniz hiçbir şey yok.” Spencer hafifçe hırıldayarak geri çekilirken, Jack ekledi: “Thrushborne'la görüştüktan sonra yanınıza uğrayacağım.”

Yüzü solmuş, dudakları acıyla bükülmüş Spencer başıyla onayladı. Jack ona başıyla selam verdi ve Kit'in odasına yöneldi.

Tanrım, yaşamasına izin ver!

Spencer'a bu haberi vermek yeterince kötüydü; Kit'in vahşiliğinin doğurduğu suçun bir kısmını Jack üstlenmişti. Ancak kendi hatasını affedemiyordu; daha erken, daha kararlı ve daha etkili davranmalıydı. Ona daha iyi sahip çıkmalıydı. En azından Thrushborne buradaydı. Yıllardır Hendon'ları ve Cranmer'ları tedavi ediyordu. Ağzı sıkıydı.

Jack kapıyı çalmadan Kit'in odasına girdiği anda küçük siyah bir kasırga üstüne çöktü.

“Dışarı! Mösyö size ihtiyacımız yok! Dışarı çıkın, lütfen ...”

“Elmina, kes şunu. Lord Hendon'dan gelmesini ben istedim.” Dr. Thrushborne'un alçak sesi Elmina'yı durdurdu. Jack onun

yanından uzaklaştı. Thrushborne, ellerini temiz bir havluyla siliyordu. Malzemeleri yatağın yanında hazırlanmış bir masanın üzerine serilmişti.

Thrushborne, Jack'e baktı. Kit'in hareketsiz bedeninde göz gezdirdi ve sorgulayarak kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla bu hanımı çok iyi tanıyorsunuz?"

Jack cevap vermeye zahmet etmedi. "Yaşayacak mı?" İlgilendiği tek şey buydu.

Thrushborne'un kaşları kalktı. "Ah evet... Öyle düşünelim. Bildiğiniz gibi sağlıklı ve genç bir kadın... Kurşunu çıkarınca kendini toparlayacaktır."

Jack, Thrushborne'un olayı ciddiye almadığından şüpheleniyordu. Ama Jack bakışlarını yatağın üzerindeki hareketsiz figürden ayıramadı. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamıyordu.

Thrushborne hafifçe öksürdü. "Ben kurşunu çıkarırken onu tutman gerekecek. Bilinci yerinde değil ama henüz ona sakinleştirici vermek istemiyorum."

Jack, yaklaşmakta olan çile için kendini toplayarak başını salladı. Thrushborne'un emirlerine dolaylı olarak itaat etti, sağ omzunu hareketsizce tutmak için sol koluna yaslanırken onu incitmemeye çalıştı. Doktorun bıçağı derine inince, Kit'in nefesi kesildi ve öfkeyle çırpınmaya başladı. Sızlanmaları Jack'in sinirlerini harap ediyordu. Kit'in gözleri yaşla doluyor, karnı kasılıyordu. Jack dişlerini gıcırdatarak karşılaştığı bu korkunç manzara ile baş etmeye çalışarak emirlere uymaya odaklandı. Elmina yatıştırıcı bir sesle mırıldanıyor, Kit'in başını beceriksizce tutarak alnını lavanta suyuyla ovuyordu. Jack'in anlayabildiği kadarıyla Kit, acıdan başka bir şey duymuyordu.

Sonunda Thrushborne elindeki cımbızı kaldırdı. "Tamam!" Doğruldu, sonra kurşunu bir leğene bırakarak dikkatini akan kanı durdurmaya verdi.

Kit'in kolu bandajlanıp ağrı kesici verildiğinde, Jack kendini sersemlemiş ve güçsüz hissediyordu.

Thrushborne gitmek üzereyken ona döndü. “Bayan Kathryn’i hiç görmedim, değil mi?”

Jack aklını toplayarak başıyla onayladı. “Hayır, Spencer’ı görmeye geldin.”

Doktor kaşlarını çatı. “Hizmetçim, senin hizmetkârının bana geldiğini gördü; ne diyeceğiz?”

“Spencer fenalaşınca Cranmer çalışanlarından biri yerine sana Matthew geldi. Ben de buradaydım.”

Thrushborne hızla başıyla onayladı. “Sabah, Spencer’ı görmek için tekrar uğrayacağım.”

Jack yorgun ama minnettar bir gülümsemeyle onun elini sıktı. Thrushborne odadan ayrıldı; Elmina, yakılacak kanlı paçavraları alarak onu takip etti. Kit’le yalnız kalan Jack, sırtındaki ağrıyı hafifleterek gerindi. Spencer’ı görmeli ve hem buradaki hem de Hendon Kalesi’ndeki hizmetkârların rollerini iyi oynayacağına emin olmalıydı. Başaracaklarından hiç şüphesi yoktu. Hendon’lara ve Cranmer’lara yerel halk tarafından yıllarca hizmet verilmişti. Tonkin ise sevilen biri değildi. Genel olarak süvari birliği, hiç kimsenin gözdesi değildi. Dikkatle ve önsüzle her şey yoluna girecekti. Jack derin bir iç çekişle yatağa döndü.

Kit, onu görmeye alıştığı gibi değil, ilkel bir halde uzanıyordu. Onu tekrar eski haliyle görmesi zaman alacaktı. Ne kadar? Üç hafta, belki de dört? Jack, onu eskisi gibi göreceği inancı ve kararlılığıyla durdu. Yaşayacaktı, buna mecburdu. Jack onsuz yapamazdı. Yanındaki boş yer davetkâr görünüyordu ama Spencer onu bekliyordu ve Elmina geri dönecekti. Jack, iç çekerek sessiz güzelliğine baktı. Göğsü kalkıp iniyordu, nefesi sığ ama sabitti. Jack, yumuşak yüzünü okşamak için elini uzattı, sonra soluk dudaklarını öpmek için nazikçe eğildi.

Yataktan zor da olsa kalktı. Elmina, gecenin kalanında Kit’e bakacağını söylemişti ve Spencer hâlâ onu bekliyordu.

“Çavuş Tonkin, Lordum.” Jenkins, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle kütüphane kapısını ardına kadar açtı.

Eşikten adım atan Çavuş Tonkin tereddütle şapkasını eline aldı. Spencer’ı masanın arkasında gören Tonkin, kendinden emin adımlarla ona yöneldi.

Spencer, aristokrat yüz hatlarından gelen sakin ifadeyle onu izledi. Jack, uzun odanın ortasındaki koltuktan Tonkin’in yüzünü inceliyordu. Çavuş hedefine o kadar odaklanmıştı ki Jack’i görmemişti. Tonkin masanın önündeki halıda durup selam verirken odaya kibirli ve kavgacı bir enerji yayıldı.

“Lordum,” diye söze başladı Tonkin. “Bayan Cranmer ile konuşabilir miyim, efendim?”

Spencer tüylü kaşlarını çattı. “Torunumla mı? Ne için?”

Açıkça sorulan soruyla Tonkin gözlerini kırıştırdı. Huzursuzca kımıldandı. “Bayan Cranmer’in soruşturmalarımızda bize yardımcı olabileceğine inanıyoruz Lordum.”

“Kathryn’in işinizle ilgili ne biliyor olabilir?”

Tonkin’in yüzü sertleşti. Spencer’a hızlı bir bakış attı, sonra derin bir nefes aldı ve alçakgönüllü bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü: “Adamlarımdan bazıları dün gece bir kaçakçı liderinin peşindeydi. Adam... yani, bu lider... vuruldu. Taş ocaklarında lideri buldum.”

“Yani?” Spencer’ın bakışları sabırsızlandı. “Adamı bulduysan, sorun nedir?”

Tonkin’in yüzü kızardı. Tek parmağıyla yakasını düzeltti. “Ama onu yakalayamadık, yani bu lideri...”

“Yakalayamadın mı?” Spencer öne doğru eğildi. “Adam yalandı ve sen kaçmasına izin mi verdin?”

Jack onları izlerken, Tonkin’in köşeye sıkıştığını hissetti. Spencer’ın otoritesi altında ezilmek yerine omurgası bir sopa gibi doğruldu, boncuk gibi gözleri aniden açıldı. “Çetenin diğer üyeleri beni bayıltmadan önce, o kişiye bakmayı başardım, yani...” Tonkin dişlerini gıcırdatarak derin bir nefes aldı

ve devam etti: “Liderin yüzüne iyice baktım. Kırmızı bukeler, Lordum,” dedi Tonkin keyifle. “Ve küçük, sivri bir çeneyle soluk, narin görünümlü bir yüz...” Spencer ona boş boş bakınca Tonkin ekledi: “Bir kadın yüzü Lordum.”

Sessizlik kütüphaneyi doldurdu.

Spencer kaşlarını çattı ve Tonkin kararlı bir şekilde başıyla onayladı. “Kesinlikle efendim... İki gözümle görmeseydim, bu söze güler geçerdim.”

Spencer şaşkın bir ifade takındı. “Ama yine de Çavuş, bunun torunumla ilgisini anlamıyorum. Sana yardım edebileceğine emin misin?”

Tonkin’in yüzü düştü; bir saniye sonra küçük gözlerinde kurnaz bir şüphe parladı. Ağzını açarak konuşmaya yeltendi.

Jack tam o anda araya girerek müdahale etti. “Gerçekten Çavuş, nasıl oluyor da Bayan Cranmer’in böyle bir konuda size Lord Cranmer’dan daha fazla katkı sağlayacağını düşünüyorsunuz? Size söylemeliyim ki bu tür konular normalde bayanların işi değildir.”

Tonkin ona döndü, savunmasız kalmış, yüzünde hiddetli ve şüpheli bir ifade belirmişti. Bir sonraki nefeste sevimsiz maskesini taktı; doğruldu ve selam verdi. “Günaydın Lordum. Sizi görmemiştim efendim.” Sonra Jack’in sözlerini fark etti.

Jack sıkılarak bir kaşını kaldırdı.

Tonkin başını salladı. “Hayır efendim...” Dikkatle Jack’e baktı ve konuştu. “Ne gördüğümü biliyorum efendim. Bu kadının muhteşem bir siyah ata biniyordu. Adamlarımın omzunda açtığı yarayı kendi gözlerimle gördüm.” Tonkin, Jack’in ona dik dik baktığını anlayınca dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Boncuk gibi gözlerinde hararetli bir kararlılık alevlendi, çenesi sert bir şekilde gerilen Tonkin, Spencer’a yan yan baktı.

Jack adamı boğma isteğini bastırdı. “Belki Çavuş, bize tam olarak ne olduğunu anlatırsanız, durumu açıklığa kavuşturabiliriz.”

Tonkin tereddütle Jack'teki bakışlarını Spencer'a çevirdi ve yavaşça başını salladı. Sonra kararlılıkla öyküsüne başladı.

Kit, yatağında sırtüstü uzanmış, olanı biteni hatırlamaya çalışıyordu. Omzunun yandığını hissediyordu. Kapının açılmasıyla beraber ışıktan kamaşan gözlerini kapattı.

"Çavuş Tonkin geldi bayan." Kit, fısıldayanın üst kattaki hizmetçilerden biri olan Emily olduğunu fark etti. "Jenkins onu kütüphaneye götürdü."

"Birlikten, değil mi?" Elmina şöminenin yanından cevap verdi. Kit kaşlarını çattı. Birlikten birinin burada ne işi vardı?

Emily, "Korkunç bir kabadayı," dedi. Jenkins, Tonkin'in yüzünü böyle tarif etmişti. "Bayan Kathryn'i görmek istiyor."

Elmina'nın tepkisi küçümseyiciydi. "Beyefendi onun icabına bakar. Lord Hendon da orada, değil mi? İçiniz rahat olsun, her şey yoluna girecek."

"Elmina!" Kit, sol omzundaki ağrıyla yüzünü buruşturarak sağlam dirseğine dayandı. Zayıf sesi hem Elmina'nın hem de Emily'nin yatağa koşmasına neden oldu. "Bana gri elbisemi getir. Çabuk ol."

Elmina yüzünde dehşetli bir ifadeyle yerinde kalmaya devam etti. "Hayır, hayır, miniğim! Ayağa kalkamayacak kadar zayıfsın! Yaran yeniden açılır."

"Aşağı inip Tonkin'in beni görmesine izin vermezsem, zaten işim biter." Kit dişlerini gıcırdatarak yatağın kenarına oturmayı başardı. Aniden her şeyi hatırladı. Gözlerini kapayarak baş dönmemesinin geçmesini diledi. "Lanet olsun, Elmina! Tartışma, yoksa kendim kalkarım."

Tehdit, her zaman olduğu gibi işe yaradı, diye kendi kendine mırıldandı ve Elmina gardıropa koştu. Gri elbiseyi ve Kit'in çamaşırlarını alarak birkaç dakika içinde geri döndü ve cesaret veren bir sesle: "Lord Hendon aşağıda." dedi.

"Duydum." Kit kıyafetlerine baktı ve nasıl giyineceğini dü-

şündü. Her ne pahasına olursa olsun sol kolunu kaldırmaktan kaçınılmalıydı. Yüksek, fırfırlı boyunlu, ince keten bir gecelik giyyordu. Gri elbiseyi yakası, bandajlarını gizleyecek kadar yuvarlak ve yüksek olduğu için seçmişti. Elbiseyi geceliğin üstüne giyince Tonkin'in bandajları fark etmeyeceğini umuyordu.

Baş dönmesiyle savaşıarak ayağa kalktı; güçten yoksun bir sesle, Elmina'yı elbisenin giymek ve yaralı omzunun üzerinden geçirmek için yönlendirdi. Kendini yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi zayıf hissediyordu; sadece ayakta durmak bile yorucuydu. Elmina elbiseyi çabucak bağlarken, Kit alt katta neler olabileceğini düşündü. Tonkin onun yüzünü gördüyse, onu tanıyabilirdi. Spencer'ın öfkesini kontrol etmesini umdu. En tuhafıysa ortalarda hiç görünmeyen Yüksek Komiser'in ziyaret için bu özel günü seçmesiydi. Yeterince doğru düşünebilirse Tonkin'den kurtulmak için yardımını isteyebilirdi. Daha sonra ona Jack'ten bahsedebilir ve bu konuya da el atmasını rica edebilirdi.

Ama bunu Spencer'ın yanında nasıl yapacağını düşünemiyordu. Tonkin gittikten sonra bunu ayrıca planlayacaktı.

Elmina elbiseyi bağladı. Kit önüne baktı. Oda etrafında dönüyordu. Hızla başını kaldırdı. Bakışlarını odanın karşısındaki aynaya sabitleyerek bir iki adım attı. Riskli olacaktı ama bunu başarmak zorundaydı. Başını kaldırdı. Utanacağı hiçbir şey yapmamıştı; bir çavuş bozuntusunun Cranmer adına çamur atmasına izin vermeyecekti.

Alt kattaysa Tonkin başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyordu. Jack'in ustaca yönlendirmesiyle neler olduğunu ayrıntılı olarak açıkladı ve tüm çabaları anlamını yitirdi.

Jack onu susturmayı başardıktan sonra arkasına yaslandı ve Spencer'ı tüm Cranmer *bağlantıları* hakkında ayrıntılı bir tartışmaya sakince dahil etti. Baştan beri Tonkin'e dikkatle bakmış, Çavuş'un artan sabırsızlığının ve öfkesinin üzerine oynamıştı. Tonkin, cesareti büyük ölçüde kırılmasına rağmen, hemen vaz-

geçecek gibi durmuyordu. Spencer, oğullarının bilinen gayrimeşru çocuklarını sıraladıktan sonra, Jack sakince konuştu: “Ama inanıyorum ki Çavuş gördüğünün açıkça kadın yüzü olduğunu söyledi. Doğru mu Tonkin?”

Tonkin gözlerini kırptırdı, sonra hevesle başıyla onayladı. “Evet efendim. Bir kadının yüzüydü.”

Spencer kaşlarını çatdı, sonra başını salladı. “Kadını görünüşlü bir erkek Cranmer düşünemiyorum.”

Jack, “Bunu sormakta tereddüt ediyorum,” dedi, “ama bir kadının akrabanız olabilir mi?” Tonkin’in tatmin olmuş iç çekişini neredeyse duyabiliyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Spencer kararlı bir şekilde. “Ailedeki tek kız Kathryn ve onun olması mümkün değil.”

Jack kısacık bir gülümsemeyle onaylayarak başını salladı.

Tonkin’in yüzü dehşet içindeydi. “Affedersiniz efendim, ama neden?”

Spencer ona kaşlarını çatdı. “Ne, neden Çavuş?”

Tonkin dişlerini gıcırdattı. “Neden Bayan Cranmer olmasın efendim?”

Jack ve Spencer, ona bakarken ikisi de kahkahalara boğuldu. Tonkin’in yüzü kızardı; iki adama da sırayla baktı, gözlerinde çirkin bir şüphe belirdi.

Spencer elini ileri geri salladı. “İyi espri Çavuş, ama sizi temin ederim ki torunum kaçakçılarla arkadaşlık etmez.”

Tonkin tokat yemiş gibi kalakaldı.

Jack, Tonkin’in kavgacı tavrını sezerek, “Belki de,” diye ekledi, “Çavuş’un Bayan Cranmer’in masumiyetini öğrenmesi için Lordum, Bayan Cranmer’la beraber akşam yemeği yediğimizi ona söyleyebiliriz. Yakında planladığımız düğünün ayrıntılarını konuşmak üzere geç saatlere kadar oturduk.”

Jack, şaşkın ördek gibi bakan Tonkin’e gülümsedi.

“Düğün mü?” Tonkin baktı.

“Aynen öyle...” Jack yavaşça doğruldu. “Bayan Cranmer ve

ben kısa süre sonra evleneceğiz. Yarın duyurmayı planlıyorduk.” Jack, kendinden emin bir şekilde tekrar gülümsedi. “Bizi mutluluk dileyen ilk kişi sen olabilirsin Tonkin.”

“E ... evet, tabii ki. Bu... Umarım çok mutlu olursunuz, efendim...” Tonkin duraksadı.

O sırada arkasındaki kapı açıldı.

Üç adam aynı anda kapıya döndü. Eşikte beliren ince gri şekle üç çift göz takılmıştı. Hepsi aynı biçimde şok olmuştu.

Kit onları gördü ve eşikten adım atıp içeri girdi. “Günaydın Büyükbaba.” Spencer’ın yanına geçti. Sağ elini omzuna koyarak yanağına rol gereği bir öpücük kondurdu, kayıtsızlığının yüz hatlarına yansımaya minnettardı. Doğrularak bedenine hükmeden korkunç acıyı görmezden gelip, Tonkin’e baktı. “Çavuş Tonkin’in beni sorduğunu duydum. Size nasıl yardımcı olabilirim Çavuş?”

Bu çok cesur bir hareketti. Jack, Tonkin’in onun solgunluğunu fark edip etmediğine bakarak nefesini tuttu. Jack’e göre durum ortadaydı ama görünüşe bakılırsa Tonkin dün gecedan önce Kır’i hiç görmemişti. Jack, yüreği ağzında, biraz gevşemeyi diledi. Kit kapıdan görüldüğü anda yerinden fırlayacaktı; onun yanına gitmemek için kendini zor tutmuştu. Nasıl giyindiğini bilmiyordu ve ayakta kalması endişe vericiydi. Kit içeri girerken Jack’i görmüştü. Bakışları onun üzerinden geçerken Jack, Kit’in acı dolu bakışlarının altındaki şaşkınlığı fark etmişti.

Çavuş Tonkin ona sessizce baktı. Bakışlarını önce Jack’e, sonra Spencer’a, en sonunda da sol omzunu gizleyen Kit’e çevirdi.

İncelendiğinin farkına varan Kit dik durdu, ifadesi rahat ve açıktı. Tonkin’in işini bitirmesini bekliyordu. Düşmemek için Spencer’ın omzunu tutuyordu. Neyse ki Spencer elini onunkine yaslayınca, geniş avucunun sıcaklığı ona güç ve destek veriyor, bilincini diri tutuyordu.

Kit, durduğu yerden Spencer’ın Tonkin’e küstahça baktığını görebiliyordu. Ortamda tuhaf bir sessizlik oldu.

Jack, gelişigüzel bir şekilde Kit'e doğru yürüyerek sessizliği bozdu.

Hareket ettiği anda Kit'in dikkatini çekti. Kit nefes alışını kolaylaştırmak için dudaklarını hafifçe araladı ve yanına yaklaşan Jack'i izledi. Aklı yavaşlıyor, bedeni halsizleşiyordu. Lord Hendon'ın Spencer'la olduğunu söylemişlerdi. Odada Jack dışında kimse yoktu. Ve Jack normalden çok daha zarif giyinmiş, nezaketle hareket ediyordu. Ona yaklaşan adam eğlence alışkanlıklarını Theton'da öğrenmiş seçkin bir salon beyefendisiydi. Ona yaklaşan adam Jack'ti. Zihni allak bullak olan Kit, gözleri kapanmasın diye direniyordu.

Jack onun yanında durdu; gözlerinin içine bakınca endişesini ve gücünü gördü. Sağ elini Spencer'ın omzundan alarak tuttu. Dokunuşunun verdiği rahatlıkla diğer kolunu Kit'in beline doladı.

Tonkin için bir resim yaratan Jack, Kit'in parmaklarını dudaklarına götürdü. "Çavuş seni dün gece gördüğünü sanmış canım. Büyükbaban ve ben ona yanıldığını söylüyorduk." Jack, sersemlemiş ve acıyla dolu geniş menekşe gözlere bakarak rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Mazeretini ben açıkladım. Çavuş Tonkin kadar ciddi biri bile benimle akşam yemeği yerken ve düğünümüzü konuşurken, aynı anda tepelerde at süremeyeceğini kabul eder herhalde."

"Ah?" Kit şaşkınlık içinde gözlerini Çavuş Tonkin'e çevirdi. Akşam yemei? Düğün? Baygınlık hissi yoğunlaştı. Belindeki kol onu sıkı sıkıya tutuyordu.

Kit'in mahcup duruşu, Tonkin'in son şüphe kalıntılarını da ortadan kaldırdı. Jack, yüz hatlarının aniden gevşediğini ve gözlerindeki meraklı bakışların söndüğünü görebiliyordu.

Tonkin yutkunarak, başıyla selam verdi. "Hakkınızda hiçbir şey bilmediğimi görüyorum hanımefendi." Dikkatlice Jack'e, ardından Spencer'a baktı. "Sizin için bir sakıncası yoksa Lordlarım, izninizi isteyeyim."

Jack başıyla onaylarken Spencer ona kısaca baktı.

Tonkin son bir selamla döndü ve hızla odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Spencer sandalyesine döndü ve şiddetli bir şekilde fısıldadı: “Peki tüm bunların anlamı ne bayan?”

Kit ona cevap vermedi. Kapı kapandığında, Jack'in koluna yaslanıp gözlerini kapattı. Onu ayakta tutan irade gücü birdenbire kaybolmuştu. Jack'in kollarının kendisine yaklaştığını hissetti. Güvendeydi, hepsi güvendeydi.

Spencer'in sorusunu uzaktan gelen boğuk bir ses gibi işitti. İç çekerek, acının ve kafa karışıklığının ötesinde onu çağıran baygınlığa teslim oldu.

Bölüm 23

Sonraki hafta boyunca Cranmer Malikânesi ve Hendon Kalesi'nin hizmetkârları, efendilerinin yokluğunda işleri yoluna koymak için uğraştılar. Lord Cranmer ciddi bir şekilde hastaydı ve dinleniyordu. Bayan Kathryn Cranmer iyileşmeye çalışıyordu. Lord Hendon her zamanki gibi esrarengiz bir şekilde ortalarda yoktu.

Jack, zamanının çoğunu Kit'le, ona bakmaya yardım ederek geçirdi. Omzundaki yarası iyileşmişti ama taş ocaklarındaki gece üşütmüş ve zayıf düşmüştü. Hafta ilerledikçe Kit'in ateşi yükseldi. Onu kandıracak ve gerekirse doktorun hazırladığı karışımları içmeye zorlayacak güce sahip tek kişi Jack'ti. Kit güçsüz ve sersemlemişti.

Doktor Thrushborne, Kit'in durumundan endişelenerek her sabah ve öğleden sonra malikâneye uğradı. Jack'e, "Her şey üst üste geldi," diye açıkladı. "Kan kaybının üzerine soğuk algınlığı... Yapabileceğimiz tek şey onu sıcak tutup dinlendirmek ve doğanın bize yardım etmesini dilemek..."

İki acımasız günden sonra, Jack'in bitkince sorduğu soruya yanıt verdi: "Onun hâlâ hayatta olması büyük bir işaret... O bir kaçık ama tüm Cranmer'lar katır gibi inatçı... Bizi terk etmeye hiç niyeti yok."

Jack gülümseyemedi bile. Dünyası koridorun sonundaki odaya bağlıydı. Tonkin'in şüphelerini bertaraf etmek için yaptığı Hunstanton ziyareti ve pazar günü Docking'de kiliseye gitmesi dışında Kit'in yanından ayrılmamıştı. Matthew, ona elçilik yapmış, emirlerini Hendon Kalesi'ne iletmiş ve kıyafet getirmişti. Ayrıca geçici olarak çetenin liderliğini üstlenen George'a mesajlar götürmüştü. Kit'in yanındaki odaya bir yatak yapılmıştı; böylece yorulup yerini Elmina'ya bırakmak zorunda kalınca birkaç saat uyuyabiliyordu.

Elmina'ya güvenmiyor değildi; Kit'in annesinin hizmetçisi olduğunu ve ona doğumundan beri baktığını öğrenmişti. Bununla birlikte Spencer gibi o da bu konuda Jack'i suçluyordu. İkinci gece, yan odadaki yatakta bitkin düşmüş uyurken, tiz bir tartışma sesiyle uyanmıştı. Kit'in odasında, Elmina çaresizce karşı çıkarken onu yataktan kalkmış, gardırobunu karıştırırken bulmuştu. İçeri girip Kit'i kucağına almış, tüm itirazlarına ve küfürlerine aldırmış etmeden onu yatağına yatırmıştı. Kit'in küfür lügatının epey geniş olduğunu o anda keşfetmişti.

Kit yatağa yatırıldıktan sonra bile karşı koymayı sürdürmüş, nihayet Jack'in gücüne teslim olmuştu. Kendisine hükmetmeye çalışan güçle çılginca bir mücadele vermişti. Jack yavru kedisinin beşikten beri kendi burnunun dikine gittiğine kesinlikle ikna olmuştu.

Ve ateşi yükselip gücünü tüketerek Kit'i ölümle burun buruna getirdiği her seferde, Jack onu hayatı boyunca koruyacağına dair yemin etti. Kit olmasaydı hayatı değersizdi, bunu artık biliyordu. Elinden fazla bir şey gelmemesi adamı kızdırıyordu. Ama bu işteki sorumluluğunu ve suçunu inkâr edecek değildi. Maskeli baloda ona yaşattığı talihsizlikten de mesuldü. Zor günleri atlatınca onun tüm sorumluluğunu alacak ve onu her şeyden daha fazla önemseyip el üstünde tutacaktı.

Jack, Spencer'ı sadece malikânede değil, odasında da kalmaya nasıl ikna etmişti? Kit buna odaklanmaya çalıştı ama aklını

toplayamıyordu. Zihninde tuhaf bir anı belirdi. Belki de Çavuş Tonkin bir yerlerde açık vermişti. Belki taş ocaklarında bilinci bir süre açık kalmış, o sırada Çavuş ve adamlarının konuşmalarını duymuştu. Kit kaşlarını çattı ve bunu düşünmemeye karar verdi. Ne de olsa hafızası eninde sonunda geri gelecekti.

Spencer'ı düşününce bir an önce yanına gidip onu teselli etmesi gerektiğini hatırladı; yaralandığı zaman büyükbabasının ne kadar endişelendiğini biliyordu. Kit boynunu büktü. Gözlerini kıstı; tüm görebildiği bandajdı. Hafif bir ağrıdan başka bir şey hissetmiyordu.

Bakışları, tanıdık yüz hatlarıyla içini rahatlatan Jack'in uyu-yan figürüne odaklandı. Elmacık kemikleri ve alnı hatırladığından daha köşeli görünüyordu. Yanaklarının normalde pürüzsüz olan yüzeyi sertleşmiş gibiydi. Onu son hatırladığı haline göre yüzü iyice buruşmuştu. Kit kaşlarını çattı. Pervasız belleği, baştan çıkarıcı bir şekilde geçmişe uçtu. Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Göz kapakları ağırdı. Kalkmak için çok erkendi. Ayrıca Jack hâlâ uyuyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Belki de o uyanana kadar uyumalıydı.

Dudakları kıvrıldı, tekrar uykuya daldı.

Jack izlendiğini hissediyordu. Gözünü açtığı anda şaşırılmış bir çift menekşe bakışla karşılaştı. Kit uyanmıştı ve sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. Jack'in yüzündeki ifade ona Spencer'ın kütüphanesindeki sahneden ötürü endişelenmemesi gerektiğini söylüyordu.

"Lord Hendon?" Sesinin zayıflığı, hastalıktan çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Aniden menekşe gözlerinde mor alevler parladı. "Sen Lord Hendon'sın!"

Jack suçlama karşısında yüzünü buruşturdu. Ayağa kalktı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Aniden hayata dönmek tam da onun tarzıydı. Konuyu uysal ve kafası karışık bir kadına nezaketle anlatma planı suya düşmüştü. Kit uyanıktı, diri ve sağlıklıydı, üstelik tüm duyularına hükmediyordu. Ve hiç değişmemiştii.

Jack ellerini sandalyenin kollarına tutunmak için indirdiğinde Kit yerinden sıçradı. Jack doğruldu, cansız bir şekilde sırttan yüzünde neşe, zevk ve katıksız bir rahatlamamanın karışımı vardı. Kit daha kendine gelemeden onu kucakladı ve öptü.

Jack'e göre, Kit'in sıcak ve tatlı dudakları baldan daha lezzetliydi. Kit inatla dudaklarını kaçırmaya çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı.

Kit itiraz etmek istedi ama mırıltıları kendi kulaklarına bile ulaşmadı. Kafası karışmış ve öfkeliydi. Jack onun aklını başından almadan önce duygularını ifade etmeye niyetliydi. Ama artık çok geçti. İçine tanıdık bir sıcaklık yayılmıştı. Vücudunun ona karşılık vermesinin utancıyla dudaklarını sıkıca kapattı. Jack istediği ödülü almak için ısrar edince Kit pes etti. Kollarını boynuna doladı ve çok uzun süredir reddedilen bir kadının tüm coşkusuyla öpücüğüne karşılık verdi.

Onunla tekrar birlikte olmak cennet gibiydi.

Jack elini çekti ve Kit yüzünü buruşturdu. Hemen başını kaldırdı. "Lanet olsun! Omzunu unuttum."

"Omzumu unut." Kit onu kendine çekti ama Jack'in rahatsız olacağı belliydi. Tekrar uzaklaşmasına izin verdi.

Jack, Kit'in gözlerinin içine baktı ve hatırladıklarını merak etti. Cevap ne olursa olsun, şimdi ona planlarını anlatma zamanıydı. Onu kucaklayıp yatağa yeniden yerleştirdi, sırtına yastık koydu ve örtüyü vücuduna doladı. Kit ona bakarken yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

Jack, Kit'in elini tutarak yatağa oturdu. Gözlerine baktı ve omuzlarını dikleştirdi. Evlenme teklif etmek bile çok daha kolay olurdu. "Senin de fark ettiğin gibi ben Lord Hendon'ım."

"Kaptan Jack değil misin?"

"Evet," diyerek kabul etti. "Lord Hendon da, Kaptan Jack de benim..."

"Benim kimliğimi ne zaman fark ettin?"

"Vurulmadan önceki akşam..." Jack hafızasını yoklayarak

odayı turlamak için ayağa kalktı. “Başlangıçta seni bir Cranmer olarak tanıdım, ama senin de bildiğin gibi kötü bir unvanın olduğunu düşündüm.” Kit’e suçlayıcı bir bakış attı. Kit bu bakışı yumuşak bir masumiyetle karşıladı. “O öğleden sonra George beni görmeye geldi. Amy’i ziyaret etmiş ...”

“Amy’i mi?” Kit ona baktı.

Jack durdu ve düşündü ama Kit’in zihnini daha fazla yormak istemiyordu.

“George, George Smeaton mı?”

Jack başıyla onayladı. “Birlikte büyüdük.”

Kit, yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyordu.

“Kâhya, George’a siyah Arap kısırağın sahibini söylemiş. George da gelip bana söyledi.”

Kit’in zihni boşlukları dolduruyor, arada sırada bazı bölümleri hatırlıyordu. Özellikle rahatsız edici bir bölümün önemi hızla artıyordu. “Hafızam hâlâ biraz bulanık,” diye başladı, “ama bir düğünden bahsettiğini hatırlıyor gibiyim?” Soruyu, bu şekilde yumuşatmaya çalıştı. Jack’in kaşları küstahça kalktığında kadının kalbi neredeyse duracaktı.

“Doğal olarak, bu şartlar altında evleneceğiz.” Ne ses tonu ne de gri gözlerindeki parıltı başka bir seçeneğe yer bırakmıyordu.

Kit gözlerini kırptırdı. “Evlenmek mi?” Jack gibi bir adamla mı? Daha da kötüsü, Jack gibi bir Lord’la mı? Aman Tanrım! “Bir dakika.” Sesini sakın tutmaya çalıştı. “Ne olduğunu anlamadım, biz ne zaman nişanlandık?”

Jack, “Hatırladığım kadarıyla,” diye homurdandı, gözleri parlayarak, “Bekâretini almam için bana yalvardığında nişanlandık.”

“Ah...” Kit’in gözleri parladı. Bu noktayı tartışmak imkânsızdı. Farklı bir yöntem denedi. “Bu evlilik fikri ne zaman aklına geldi?”

Jack kaşlarını çattı. Yanlış bir cevap vermemek için sözlerini tarttı.

“Kimliğimi öğrendikten sonra mı?”

Jack sessiz kaldı.

Bu Kit için yeterli bir cevaptı. “Sırf itibarımı kurtarmak için evlenmeye karar verdiysen, bunu unut.” Oturdu. “Zaten evlenmeme-ye karar vermiştim, bu yüzden bu maskaralığa gerçekten gerek yok.”

Jack reddedilme duygusuyla on saniye boyunca sessizce durdu. “Maskaralık mı?” diye homurdandı. “Lanet olsun, ne maskaralığı! Evlenmek istemiyorsan ki ben bu konuda seninle hemfikir değilim, kendini bana teslim etmeden önce bunu düşünmeliydin. Teklif ettin, ben de kabul ettim. Artık fikir değiştirmek için çok geç.” Elleri belinde, Kit’e baktı. “Ve eğer henüz kafana dank etmediyse, pek çok kadının benim gibi bir erkeği kafeslemek için dört gözle beklediğini söyleyeyim.”

Kit’in gözleri parladı. “Lanet olsun! İstemiyorsan benimle evlenmenin bir anlamı yok!”

Jack neredeyse boğuluyordu. “Ne ilgisi var? Elbette seninle evlenmek istiyorum!”

Yarım kalmış sözler, ikisini de susturdu.

Düşüncelerini evirip çeviren Jack, eklemek istediği bir şey olmadığına karar verdi. Evlenmek zorundaydı. Kit ile evlenmek istiyordu. Aslında ona göre çoktan evlenmişlerdi. Sadece bunu Kit’e kabul ettirmesi gerekiyordu.

Kit, yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izledi. Lord Hendon, geleceği için Kaptan Jack’in hiç olmadığı kadar büyük bir tehdit haline gelmişti. Jack kibirli bir hayduktu, tek bir okşayışla Kit’i baştan çıkarıyor ve emirlerine uymazsa onu bağlayıp kaçırmakla tehdit ediyordu. Ama Kaptan Jack ile evlenme tehlikesi de yoktu. Lord Hendon ise, Jack’in tüm niteliklerine büyük ölçüde sahipti. Jack, herhangi bir direnişin üstesinden gelmek için bağırıp çağırırken, Lord Hendon tek kaşını kaldırarak pek çok insanı emrinde koşturabilirdi. Kit alçak sesle homurdandı. Ve onun kendisiyle evlenmesini mi bekliyordu?

Gümüş grisi gözlerinin parıldayan derinliklerinde boğazının düğümlenmesine neden olan bir şey gördü. Jack’in sessizliği çok şey anlatıyordu.

Kit'le evlenmek istiyordu. Onu istiyordu.

Kit aniden yatak örtülerini attı ve bacaklarını yatağın yan tarafına doğru salladı. O tuhaf izlenme duygusunu unutmuştu. Şu anda hareketli bir hedef olmayı tercih ediyordu.

“Yatakta kal Kit.”

Bariz komut, Kit'i sarstı. Jack'e ani bir bakış attı ama o konuşmaya devam etti. “Doktor Thrushborne, geçen haftaki gibi gene gelecek.”

“Hafta mı?” Kit ona baktı. O kadar uzun olamazdı. “Hangi günden beri geliyor?”

Jack cevap vermeden önce kısaca düşündü: “Salı...”

“Aman Tanrım! Bir hafta kaybettim!”

“Neredeyse hayatını kaybediyordun.”

Kasıtlı vurgusu Kit'i kendine getirdi. Jack ona yaklaşmıştı. Eğildi ve bacaklarını toplayarak örttü, sırtına yastık koydu.

“Artık oyun oynamak yok, Kit. Tanrı aşkına, yatakta kal ve Thrushborne ne derse onu yap. Bahsettiğimiz hikâye ...”

Jack onun yanma oturup hikâyesini anlatırken Kit, gerçeklik duygusunu kazanmaya çalıştı. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu.

Jack hikâyenin sonuna gelmişti. “Elmina birazdan burada olacak. Hendon Kalesi'ne dönmeliyim. Akşam gelirim.” Daha ne söyleyebileceğini düşünerek ayağa kalktı. Evliliklerini kaçınılmaz bir gerçek olarak kabul edeceğinden emin değildi; belki de henüz çok erkendi. Ama Kit Cranmer'ın sorumluluğunu üstlenme zamanı çoktan gelmişti; aradığı kadın oydu.

Kit, şaşkınlık ve belirsizlik duygusuyla kaşlarını çattı. Başında dikilen Jack'e baktı. Adamın uzun ve yavaş gülümsemesi Kit'i daha da şaşırttı. Jack onu alnından öpmek için eğilince ve gerginliği azaldı. Sonra Kit'in yüzüne dokunarak dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu.

Bukleleriyle hafifçe oynadıktan sonra Jack odadan çıktı.

Kit inleyerek yatağa geri döndü. Düşünmesi gerekiyordu.

Ama düşünmek için zaman yoktu.

Elmina, Jack daha merdivenlerin başına ulaşmadan odaya girdi. Hayatına giren bir adamı açıkça kabul eden hizmetçisine bazı sorular sormaktan kendini alamadı. Öğrendikleri zihnini eskisinden daha da karmaşık hale getirmişti. Görünüşe göre, hastalığı sırasında Jack, Spencer'ın ve diğer herkesin onayıyla, ona bakmıştı.

Bunun üzerine düşünmeden Spencer çıkageldi. Bu sohbet tahmin ettiğinden daha acı vericiydi. Spencer'ın yaşananlardan Kit'in asi doğasını sorumlu tutması, onu son derece rahatsız eden bir gerçektir. Asiliği, dayanması gereken bir duvardır. Varlığını hiç kimseye borçlu değildi; bundan ötürü suçlanamazdı. Spencer'ı her zaman çok sevmişti çünkü büyükbabası onu asla dizginlemeye çalışmıyordu. Onu rahatlatmak için konuşurken Kit, Spencer'ı bu evliliğe ikna etti. Dedesi odadan güler yüzle çıkarken, Kit bu evliliği kendini nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

Sıradaki ziyaretçisi Doktor Thrushborne'du. Onu uyanık ve akli başında bulduğu için çok heyecanlanmıştı. Yarasını inceledi ve iyileştiğini söyledi. Memnuniyetle, yaklaşan düğün için onu tebrik ederek onunla dalga geçti. Çok sevdiği biri olduğu için Kit ona ses çıkarmadı.

Doktor, sorusuna cevap olarak, evde kalmaya ve ortada fazla dolaşmamaya özen göstermesi şartıyla yatağından çıkabileceğini söyledi.

Öğleden sonra Leydi Gresham ve Amy geldiğinde doktorun izniyle arka salondaki koltukta uzanıyordu.

"Amy!" Kit irkilerek doğrulurken yarasını hatırladı. Amy'nin neyi ne kadar bildiğinden haberi yoktu. George, Amy'ye her şeyi anlatmış mıydı? Kit tereddüt etti. Leydi Gresham ona yaklaştı.

"Kalkma Kit, canım." Leydi eğildi, Kit'e öpmesi için yanğını uzattı. "Bütün kasaba, Spencer'ın rahatsızlığını konuşuyor. Umarım iyileşmiştir."

Kit, Spencer'ın hâlâ odasında olduğunu umarak ateşli bir şe-

kilde başıyla onayladı. “Gayet iyi, teşekkür ederim.” En azından doğruyu söylüyordu.

Leydi Gresham eteklerini koltuğa yerleştirirken, Kit Amy’ye gülümsedi, Kit arkadaşının neleri öğrendiğini hâlâ merak ediyordu, ama Amy gülümsemesine sadece neşeyle karşılık verdi, görünüşe göre hikâyeden habersizdi. Belki de George, Jack kadar ketumdu.

“Evet!” Leydi Gresham güzelce gülümsedi. “Geçen hafta ve dün tekrar uğradık, eminim söylemişlerdir. İlkinde Spencer’ı sorduk, ama tabii ki pazar günü haberlerinizi duyduk ve sizi tebrik etmeye geldik.”

Kit, bakışlarını gizlemeye çalıştı. Ne haberinden bahsediyordu? Pazar mı? İçinden şüpheli bir ses Jack’in ağına düştüğünü söylüyordu.

“Nikâh ilanını görünce şok olduk.” Amy, Kit’in koluna elini koydu. “Lord Hendon mazeretlerini ne kadar kibarca açıklamış, değil mi anne?”

Leydi Gresham, “Çok başarılı,” diye iç çekti. “Heyecan verici derecede yakışıklı bir adam... Babası gibi...”

Kit, baş dönmesinin durmasını bekledi. Leydi’ye Lord Hendon’ın üçkâğıttaki başarısını ve cezbeden yakışıklılığını anlatabilirdi elbette. Onun yerine, “Babası nasıl biriydi?” diye sorarak aklını toplamak ve öfkesini dindirmek için zaman kazanmak istedi. Çılgılık atarsa bunu asla açıklayamayacaktı.

İlan mı? Kahrolası, bunu ne ara ayarlamıştı?

Hanımefendinin Lord Hendon’la ilgili anılarına bakılırsa, Kit’in yanındaki adama göre uysal biriydi. Ama Leydi Gresham kiminle konuştuğunu hatırlayıp saçmalıklarını kısa kesince Kit bir kez daha aklındakilerle baş başa kaldı.

Ziyaretlerinin geri kalanı, Kit’in düğünüyle ilgili neşeli sohbetlerle geçti. Başka ne yapabilirdi? Leydi Gresham’a düğünün rızası olmadan duyurulduğunu söyleyemezdi. Ve Jack onu ne kadar kızdırırsa kızdırсын, Kit teklifi reddetmemişti. İşin aslı kapana kısılmıştı. Leydi hikâyeyi duysa bununla epeyce eğlenirdi.

Sonunda gökyüzü gün batımıyla kızıla boyandığında çardakta yalnız kaldı ve düşünceleriyle yüzleşti. Jack'le evlenmekten başka çaresi yoktu. Lord Hendon öyle ustaca bir oyun kurmuştu ki bundan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Kararları ve hataları tamamen kendine aitti. Ve onların Kit'i getirdiği nokta burasıydı.

Jack ile evlenmek talihsizlik mi olurdu? Koltuğa yerleşen Kit gülümsemesine engel olamadı. Leydi Hendon olmak o kadar kötü bir fikir değildi. Fiziksel tatmini garantiydi. Jack muhteşem bir sevgiliydi. Dahası ona bilmek isteyeceği her şeyi öğretiyordu. Ama yakışıklı bir yüzle büyülenecek kadar aptal bir kadın değildi. Jack'i çok iyi tanıyordu. Otoriter eğilimleri, hükmetme alışkanlığı, her şeye kendi yöntemleriyle sahip olma kararlılığı belirgindi. Kit bunların hepsini en baştan fark etmişti. Kaptan Jack'te heyecan yaratan bu özellikler kocası Lord Hendon'da bunalıtcı olabilirdi.

Onu endişelendiren buydu.

Kit, kollarını pervazın üzerinde kavuşturarak ellerini yüzüne dayadı. Jack'in evlendikten sonra nasıl davranacağını hayal ederken her seferinde midesi kasılıyordu. Son yıllarda özgürlüğü çok kıymetli hale gelmişti. Kocası olarak Jack, onu kontrol etme hakkına sahip olacaktı. Ve özgürlüğüyle ilgili, dolaylı olarak da olsa Kit'e uyarıda bulunmuştu. Onunla evlenmek, Jack'in izin verdiği ölçüde serbest kalmak demekti. Böyle bir hayata tahammül edebilir miydi?

Amy'le sohbetleri günyüzüne çıktı ve çocukluk yeminlerini aklına getirdi. Aşk için evlenecek ya da hiç evlenmeyecekti. Jack'e âşık mıydı?

Kit kaşlarını çattı. Nasıl bilebilirdi ki? *Daha önce hiç âşık olmamıştı ama Jack'e olan duygularını, başka bir erkeğe hissetmemişti. Bunun adı aşk mıydı?*

Homurdanarak bunu düşünmekten vazgeçti. Jack ile evleniyordu.

Peki Jack ona âşık mıydı?

Bunu ölçemiyordu ama hislerinin yoğunluğundan emindi. Kit'i istiyordu; bundan bir an bile şüphe etmemişti. Ama ya aşk? Böyle bir zayıflığı kabul edecek biri değildi. Jack'i her öptüğünde kendini zayıf hissediyordu. Ama aşkıyla dizlerinin bağını çözülen bir Jack figürü, yenilir yutulur cinsten değildi.

Jack'i kendine âşık edebilir miydi? Etse bile onun bunu asla kabul etmeyeceğini düşünüyordu. Bunu ona itiraf ettirebilir miydi?

Bu bir meydan okumaydı.

Kit kaşlarını kaldırdı. Belki de bu evliliğe bir meydan okuma olarak yaklaşması gerekiyordu. Bir adamı fethedecek ve onu kıvama getirecekti. Ve işini bitirmeden önce aşkını itiraf etmesini sağlayacaktı.

Güllerin parfüm gibi kokusu soğuk esintiyle burnuna geldi. Kit, alacakaranlıkla bütünleşen çiçeklere baktı. Neredeyse akşam yemeği vaktiydi; içeri girip geleceğiyle yüzleşme zamanı gelmişti.

Kit'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kuşkusuz Jack'in koşum takımıyla ata binmek sınırlarını zorlayacaktı. Ama her şeyin bir bedeli vardı ve Kit bunu ödemeye kararlıydı.

"Burada olacağını tahmin ettim."

Şaşıran Kit yalpaladı. Jack, omuzlarını çerçeveye yaslamış, çardağın girişinde duruyordu. Arkasındaki loş ışıktaki, yüzündeki ifadeyi okumak güçtü.

"Thrushborne'un sana evden çıkmamanı söylemiş, Elmina'dan duydum."

Kit doğal içgüdüleriyle ona hesap soramayacağını söylemek istedi. Ama Jack'in ses tonu hiddetli değildi; aslında nasıl tepki vereceğini bilmiyormuş gibi belirsizliğe yakındı. Kit, seçeneklerini hızla değerlendirirken renk vermemeye çalışıyordu. Hayatının geri kalanını bu adamla geçirecekse biraz nezaket göstermeliydi. Leydi Gresham'a göre bu adam zamanla ilerleme kaydedebilirdi.

"Kilometrelerce uzaktaydım," dedi ve bu cevabı beğenmeyen Jack'in çenesinin gerildiğini gördü. Kit gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "Hava soğuyor. İçeri girmek üzereydim."

Ayağa kalkar kalkmaz Jack yanında bitiverdi. Kit, elini tutmasına izin verdiği için mutluydu. Diğer kolu destekleyici bir şekilde beline dolandığında hiçbir itirazda bulunmadı. Nazik bir porselen gibi muamele görmek çok hoştu, en azından Jack tarafından... Karanlık bahçede yürürken sandal ağacının ıtırı çiçek kokusuna karıştı. Kaptan Jack sandal ağacı kokusuyla bütünleşmişti.

Ona bu kadar yakın duran iri gövdesinin sıcaklığı hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Zayıf düşmüşken bile varlığının yarattığı heyecan nabzının hızla atmasına neden oluyordu. Jack'in bakışlarının hâlâ endişeyle yüzünü taradığını hissetti. Kolu neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde gerildi. Kit, yüzüne bakarsa onu kendine çekeceğini ve öpeceğini biliyordu.

Bakışlarını aynı seviyede tuttu. Henüz buna hazır değildi. Onu öptüğünde aklını kaybediyordu. Artık Jack'in olmuştu ve onunla dilediği her şeyi yapabiliyordu. Üç hafta içinde bu durum kalıcı hale gelecekti ve bunu kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

Jack'in kolunda basamakları çıkan Kit, Leydi Hendon olmaya yetecek gücü olup olmadığını sorgularken başka bir insana dönüşme olasılığını da düşündü.

Bölüm 24

Lord Hendon ve Bayan Kathryn Cranmer'in düğünü, Norfolk'ta yılın en önemli olayıydı. Yüzyıllardır Cranmer'lar ve Hendon'lara hizmet eden Docking'deki minik kilisenin bahçesini kilometrelerce öteden gelen kadınlar doldurdu. Çevredeki evlerden gelen hizmetliler, çiftçilerin eşleriyle itişip kakışıyor, seremoniyi yakından görmek için yarışlıyordu. Damadın yeşil ceketi, fildişi rengi gömleği ve siyah bir kurdeleyle arkaya bağlanmış, güneş ışığında parıldayan kahverengi saçlarıyla görüntüsünü herkes yakışıklı bulmuştu. Övgüye değer bir şekilde erken gelen damat, Smeaton Malikânesi'nden arkadaşı Bay George Smeaton eşliğinde kilisenin içinde kayboldu.

Sonrası ağız dolusu dedikodu kolayca yayıldı. Askerlik kariyeri sebebiyle ve bir Hendon olarak damat, masrafların çoğunu karşılaşmıştı. Bayan Kathryn hakkında bilinen tek hikâye okul günlerinden kalmaydı. Bunlar en hevesli dedikocuları tatmin etmeye yetse de hepsi kadın hakkında hemfikir di. Fildişi bir dantel kıyafet içinde incilerle bezeli ince figürü gören herkesin nutku tutulmuştu, onu gördüklerinden bir saniye sonra hepsi derin bir iç çekmişti.

Arkasındaki topluluktan yükselen mırıltı, Jack'e Kit'in geldiğini haber verdi. Yavaşça döndü ve koridordan aşağı baktı.

Ağlamaklı Elmina uzun eteğini düzeltirken Kit olduğu yerde bekliyordu. Jack, Spencer'ın koluna girip yürüyen Kit'i izlemeye koyuldu. Duvağının arkasında dingin bir şekilde gülümsüyordu, çenesi Jack'in çok iyi bildiği o açıyla eğilmişti. Yürüyüşünün sonuna yaklaştığında, Jack onun bakışlarıyla karşılaştı. Dudaklarında beliren ağır gülümsemeyi inkâr etmek imkânsızdı. Kit harika görünüyordu. Boynunda inciler vardı, kulakları da inci küpelerle bezeliydi. Zarif duvağını yerinde tutan başlık bile incilerden oluşuyordu. Rakipsiz bir güzelliği vardı.

Nikâh töreni kısa ve sadeydi. İkisi de zorluk çekmedi, kilisedeki konukların duyabileceği şekilde yüksek sesle ve düzgün bir aksanla yemin etmişlerdi.

Tebrikleri kabul ettikten sonra rotalarını Cranmer Malikânesi'ne çevirdiler. Jack, Kit'i faytona bindirdikten sonra yanına oturdu. "Malikâneye Matthew..."

Matthew gülünç bir yüz ifadesiyle ona dönüp, "Tamam," diye sıırıttı. Yola çıkmadan Kit'e döndü ve onu başıyla yavaşıca selamladı. Hızla hareket ederek at arabasını kalabalıktan çıkardı.

Fayton kır şeridi boyunca, güneş ışığıyla gölgeler arasında yay çizerken sohbet etmeye fırsat bulamadılar. Yol boyunca yerlilerin ve komşuların tebriklerini kabul etmişlerdi. Jack, Cranmer Malikânesi yoluna döndüğünde, gelinliği inceleme fırsatını ancak bulabilmişti.

"Bunu nasıl başardın?" Bu kadar kısa sürede, böyle mükemmel bir kıyafeti yaptırmak büyük başarıydı.

"Annemindi." Kit inci düğmelerle kaplı dantel kola baktı. "İncilerden çok hoşlanıyordu."

Jack'in dudakları seğirdi. Kit'i mücevher kadar kadınsı bir şeyle hiç ilişkilendirmemişti. Bir an Hendon zümrütlerinin üzerinde nasıl görüneceğini hayal etti. Kalede bir yerde duruyordu. Zümrütleri alacak, temizlenmesi ve sadeleştirilmesi için Londra'ya götürecekti; şimdiki yoğun süslü halleri Kit'in hassas güzelliğine uymuyordu.

Günün geç saatlerinde bir tören yapmayı, ardından bir ziyafet ve balo daveti vermeyi kararlaştırmışlardı. Jack yüksek masaya oturup karısının tanıdıklarını büyülemesini izledi. Kit'in sosyal zarafetinde hiçbir kusur yoktu. Onu çardakta bulunduğu o akşamdan beri mükemmel davranıyordu. Hareketleri, onların görücü usulü evlilik kurgusunu destekler biçimdeydi; en dikkatli gözlemci bile onun tavrında bir tutarsızlık bulamazdı. Bir kadının imajını yansıtmaktaki başarısından çok memnun olmuştu. Kit kendinden emin ve sakindi; tavrında açık bir alçakgönüllülük bulunmamakla birlikte, kocasını önceden tanıdığını da belli etmiyordu.

Bunların hepsi elbette kusursuz bir aldatmacaydı. Ama zarif Leydi Hendon'ın gerçek tepkilerini gizlediğini sadece Jack biliyordu. Jack onun bu tiyatroyu başarıyla oynamak için her türlü kadını kurnazlıktan faydalandığının farkındaydı.

Acaba Kit de olan bitenin farkında mıydı?

Çardaktaki o geceden beri Jack'i öpmemişti. Jack'in hevesini bildiği halde, bunu kasıtlı olarak ertelemişti. Evlendiklerinde arayı kapatacaklarını zaten biliyordu.

Ama artık evliydimler ve Jack'in sabrı taşmaya başlamıştı.

Ayrıca Kit'in sosyal özgüveninin derecesini de tahmin etmemişti. Leydi Hendon rolünü üstlenmek için yardıma ihtiyacı olacağını sanıyordu. Ama Kit kusursuz davranıyordu. Görücü usulü evlilik hikâyesinin komşuları tarafından neden bu kadar kolay kabul edildiğini artık anlamıştı. Kit, her şeye göre pozisyon alabilecek biçimde yetiştirilmiş, mükemmel bir adaydı. Londra'daki altı yılı pastanın süsüydü. Her şey bir yana, o yıllarda kimseyle beraber olmaması, Jack'in zihnindeki yaldızlı fahişeler gibi davranmadığının da bir kanıtıydı.

Sonuçta tavrında veya ahlakında değiştirmek istediği hiçbir şey yoktu. Fakat Kit'in kapatmasına izin vermediği mesafe canını sıkıya başlamıştı.

Kulübede geçirdikleri saatlerin hatırası Jack'in zihninde parladı. Aklına gelen tüm küfürlerle o anıları bastırmaya çalıştı. Bir yu-

dum daha konyak aldı ve karısının bir beyle dans edişini izledi. Jack'in onu olduğu gibi sevdiğini bilmesi gerekiyordu. Acaba evlenince Jack'in onu evcilleştirmeye çalışacağını düşünür müydü?

Jack'in dudakları ağır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Böyle düşünüyorsa şaşıracağı kesindi. Sırf görevine sadık bir eşi oynamaya çalışabilirdi ama ateşi derinlerdeydi ve Jack onu nasıl tutuşturacağını biliyordu. Saatine baktı. Çok da erken sayılmazdı. Bunu ona kim söyleyecekti?

Başını kaldırdı ve kalabalığın üzerinden Elmina'ya baktı. Kadın başını sallayarak uzaklaştı. Jack, George'la koyu bir sohbette olan Amy'den izin isteyerek masadan kalktı.

Kit, kocasının cinsel becerisini ima eden bir başka kötü şakaya güldü ve sohbeti ustalıkla daha güvenli sulara çekti. O akşam kendini bırakıp arkadaşlarına gerçekleri anlatmayı çok istemişti. Gerçekler onların hayalinden çok daha ateşliydi.

Müzik kesildi ve Kit ayrılmadan önce Binbaşı Satterthwaite'e teşekkür etti. Birkaç dakika içinde aralarında Gresham, Marchmont ve Dersingham'ın da olduğu bir grup kadın tarafından etrafı kuşatıldı. Konuşmaları Hendon Kalesi'nin yeniden dekore edilmesi üzerineydi. Kit, boşluklarda otomatik cevaplar vererek onları yarım kulakla dinledi. Londra'da kaldığı süre boyunca kibar konuşma sanatını geliştirmişti. Rol yapmak, balo salonlarında akıl sağlığını korumanın ön şartıydı. Neyse ki kadınlar gerdek gecesiyle alakalı konuşmuyordu. Her alaycı yorum, gerginliğine tuz biber ekip öfkesini arttırmıştı.

Niye geleceği konusunda bu kadar gergindi? Jack, ona daha önce yapmadığı ne yapabilirdi? Kulübede çeşitli pozisyonlardaki görüntüleri işkence gibi aklında belirdi. Kit gülümseyerek Leydi Dersingham'a başıyla selam verdi ve zihnini yokladı. Aklını karıştıran şehvet miydi?

Sonra Jack'in kalabalığın arasından insanlarla sohbet ederek ona yaklaştığını fark etti. Gümüş grisi gözlerini Kit'ten ayırmı-

yordu. Nefesi kesildi. Bu tanıdık izlenme hissi, Kit'in karnında kelekelerin uçuşmasına sebep oldu. Hayır, aklını karıştıran şey-
vet değildi.

Kit, bakışlarını, yaklaşan kaderinden Leydi Gresham'ın ılımlı yüz hatlarına çevirdi ve eve gitmek için henüz erken olduğunu çaresizce düşündü. Hendon Kalesi için henüz erkendi.

Jack gruba katıldığı anda kaçısının olmadığını anladı. Tüm hanımlar onun derin sesiyle erimişti. Kit ona karşı çıkmayı aklından geçirmede. Bunun yerine başını kaldırdı ve Jack'in eve gitme teklifine kibarca boyun eğdi. "Evet tabii... Üzerimi değiştireyim."

Amy'i George'un yanından çağırmaya zahmet etmeden üst kata çıktı.

Yatak odasında onu bir sürpriz bekliyordu. Elmina'ya hazırlamasını emrettiği yeni elbisesi yerine, hizmetçisi muhteşem bir zümrüt rengi kadife binici kıyafetini çıkardı.

"Bu nereden geldi?" Kit kapıyı kapattı ve yatağa gitti.

"Lord Hendon onu senin için gönderdi. Büyüleyici değil mi?"

Kit, alışkanlıklarının keskin köşelerini düşündü ve buna karşı çıkamadı. Sonuçları zihninde tartıyordu. İlk dürtüsü, kocasının giymesi gerektiğine karar verdiği kıyafetleri reddetmekti. Ancak bu dürtüyü ihtiyatla hafifletti. Ata binmek de onun alışkanlığıydı. Kit, ağır fildişi rengi gelinliğini üzerinden çıkardı ve Elmina duvağının iğnelerini çıkarırken tuvalet masasının önüne oturdu.

Hendon Kalesi'ne nasıl gideceklerini konuşmamıştı ve bu kararı Jack'e bırakmıştı. Kit faytonla gideceklerini düşünüyordu ama binicilik alışkanlığı aksini istiyordu.

Aniden heveslenen Kit, Elmina'yı acele ettirdi. Gece boyunca çılgın bir yolculuk, endişesini gidermek için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Tarlalarda uçarcasına ata binerken bedeni gevşer ve rahatlardı.

Uzun aynanın önünde kendine bakan Kit, kocasının zevkini memnuniyetle onaylamıştı. Ata binmek isteyebileceğini nereden bilmişti? Alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. Jack sadece

ata binmeyi değil, uygun bir kıyafet giymeyi tercih edeceğini de biliyordu. Bir zamanlar söylediği gibi manipülasyon söz konusu olduğunda, o bir ustaydı.

Merdivenlerin tepesinde görüldüğünde, bütün Norfolk ön koridorda toplanmış gibiydi. Çok güzel görüldüğünü fark eden Kit, ışık saçıyordu. Merdivenlerden inerken kalabalık, Jack'in kapıda onu beklediği noktaya bir yol açtı. Bu mesafeden bile Kit, gözlerinin derinliklerinde parlayan bir minnettarlıkla ona bakarken Jack'in yüzündeki ışıltıyı yakaladı. Çehresinin her çizgisine gurur kazınmıştı.

Hizmetkârlar ve görevliler, ihtiyaçları cömertçe karşılanmış olacak ki çok mutlu görünüyorlardı. Ama Kit, Jack hariç hiç kimseyi görmüyordu. Yaklaşırken ona elini uzattı ve çevrede yükselen tezahüratları belli belirsiz fark ederek parmaklarını onunkilerle kenetledi ve kocası onu verandaya çekti.

Bazıları elbisesini fark edip fısıldaşmaya başlamıştı. Fısıltılar, Matthew'un ay ışığında bekleyen iki atı tuttuğunu görünce şaşkınlığa döndü. Delia, yelesine takılan beyaz çiçeklerin altında kara bir gölgeydi; yanında duran Şampiyon'un gri tüyleri belli belirsiz parlıyordu.

Kit, Jack'e döndü.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Gezer miyiz Leydim?"

Kit güldü, gerginliği heyecanla boğuldu. Jack gülümseyerek onu merdivenlerden aşağı atların yanına götürdü. Şampiyon'un geniş sırtına binmeden önce eyerini düzeltti.

Spencer onlara yaklaştı, diğerleriyse keskin toynaklara karşı fazlasıyla temkinliydi. Aralarına girdi, Kit'in elini sıkmak için uzandı ve sonra yiğitçe bir hareketle sırtını sıvazladı. Jack'e döndü. "Ona iyi bak evlat..."

Jack gülümsedi. "Merak etmeyin." Şampiyona binerken, bu sözün evlilik yemini kadar bağlayıcı bir yemin olduğunu düşündü.

Atlar, gürültülü kalabalığı geride bırakmaktan hiçbir şekilde zorlanmadılar. Uyumlu ekip, Hendon Kalesi'ne kadar beş millik

yolu kolayca aşmıştı. Jack, ağır toynakların altında aşınan yolda sohbet etme isteği duymadı. Kit'in yüzüne baktığında, parlak fikrinin onu cezbettğini görmüştü.

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Cranmer Malikânesi ile Hendon Kalesi arasındaki sekiz millik yolu Kit ile kapalı bir at arabasında geçirip oraya varınca doğrudan uşakların karşısına çıkmak işkenceden başka bir şey olmayacaktı.

Ata binmek çok daha iyi bir fikirdi.

Kit onun yanında yüzündeki rüzgârın tadını çıkarıyordu. Delia'nın toynaklarının olağan gürültüsü, titreyen nabzını sabitledi. Havada heyecan ve paylaşılan bir zevk duygusu vardı. Jack'e gizli bir bakış attı, sonra gülümseyerek ileri baktı.

Gecenin içinde hızla ilerliyorlardı, ay ışığı yavaşça akarak yollarını aydınlatıyordu. Kit için Hendon Kalesi'nin kara kütlesi önlerinde çok erken belirdi ve sinirlerindeki sarsıntıyı sona erdirdi. Kâhyalar koşarak geldi. Jack, evinin devasa meşe kapılarına giden basamakların önünde onu attan indirdi.

Ayakları yere değdikten sonra Jack'in kucağına yaslandı.

Kit dişlerini gıcırdatarak ona baktı.

Jack sırtıttı ve onu kucağına alarak merdivenlerden yukarıya, kapıya taşıdı.

Kit, onları karşılayan ışıkların parıltısıyla gözlerini kırptırdı. Jack onu yere indirirken yüz ifadesini düzeltti ve sorunsuz bir şekilde yeni personeli selamlamaya başladı.

Lovis'i çocukken yaptığı tek ziyaretten belli belirsiz hatırlıyordu. Jack o sırada evde değildi. Diğer personelin çoğunun akrabaları Cranmer'da çalışmıştı, bu yüzden onlarla tanışırken hafızası canlandı. Bulaşıkçının uykulu sesiyle sona gelen Kit, hemen arkasından Jack'in derin sesini duydu.

"Lovis, Leydi Hendon'a odasını gösterir misin?"

Lovis saygıyla eğildi. "Elbette Lordum."

Kit, sürdürülmesi gereken bir gelenek olduğunu fark ederek gergince gülümsedi. Lovis, gösterişsiz ama samimi bir hareketle

yolu açtı. Kit onu geniş, kıvrımlı merdivenden takip etti. Odaya yaklaştığında kocasının hâlâ yanında olduğunu ve erkek personelden biriyle, hatırladığı kadarıyla başkâhyayla konuştuğunu görünce rahatlamıştı. Jack'in kendisine biraz zaman tanıyacağını düşünmek ürkek nabzını bir nebze de olsa hafifletmişti.

Lütfen Tanrım, yavaş ve istikrarlı olmasına izin ver. Sevişmenin ilk anları çoğu zaman öfkeli bir çatışmaya benziyordu.

Lovis'in onu götürdüğü oda çok büyüktü. Hendon Kalesi bir ortaçağ zindanıydı. Kit odasının zindanın ana bölümünün bir kısmı olabileceğini düşündü. Masif taştan duvarlar, kâğıtla kaplanıp boyanmıştı, kapılar ve pencereler yeniden takılmıştı. Kapsamlı bir tadilatla pencereler genişletilmişti; Kit, ertesi sabah perdeleri açtığında, kalenin meşhur manzarasıyla karşılaşacağını biliyordu.

Kit mobilyaları incelemeye başladı. Hepsi mükemmeldi. Sayvanlı yatağın yanında durdu. Devasa yatak, soluk yeşil satenle kaplıydı, başlığa Hendon ailesinin işaretleri oyulmuştu.

Kit, soluk satenin teninde bırakacağı hissi merak ediyordu.

Birden, yanında kıyafetleri olmadığını hatırladı. Panik içinde, kocaman maun gardıroba doğru koştu, açık kapıları ve çekmeceleri çekti. Gardırop tamamen giysilerle donatılmıştı: Elbiseler, iç çamaşırlar, aksesuarlar... Hepsi sanki hep burada yaşıyormuş gibi özenle yerleştirilmişti. Ama hiçbiri ona ait değildi. Eşyaları Cranmer'daydı.

Şaşkınlıkla ince bir geceliği dolaptan çıkardı. Neredeyse şeffaf denebilecek geceliği kaldırıp inceledi. Kocasının bu gardırobu ona özel olarak donattığı belli oluyordu.

Tüm erkeklerle içinden küfreden Kit, geceliği bir top haline getirip çekmeceye tıktı. Elleri bir sonraki kıyafete dokundu. Hepsi böyle olamazdı, değil mi?

"Ne yapıyorsun?"

Kit yerinden sıçradı ve kocasıyla yüzleşmek için döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, Kit'in beklediği yerde, koridorun kapısında

değil, ilk kez gördüğü başka bir kapıda duruyordu. Kit endişeyle yutkundu. Jack'in yüzündeki gülümseme yüreğinde fırtınalar estiriyordu.

"E ..." *Düşün, aptal, düşün!* "Gecelik arıyordum."

Jack genişçe gülümserken, Kit sadece dilini ısırabilirdi.

"İhtiyacın olmayacak." Jack kapıdan uzaklaşarak Kit'e yöneldi, gülümsemesi her adımda daha şeytani bir hal alıyordu. "Seni ısıtacağım."

"Şey ... evet. Jack, dur! " Kit telaşla elini kaldırdı. "Bir hizmetçi göndermen gerekmez mi?"

Akılsızca sorulan soru istenen etkiyi yaratmıştı. Jack yüzünü astı, kaşlarını çatı ve gözleri gölgelendi.

Jack, karısının yatak odasının ortasında durdu ve onun bu aptalca rolü bırakması için gözdağı vermek adına ellerini beline koydu. Artık sabrı taşıyordu. "Senin derdin ne kadın? Unuttun herhalde, seni soymak konusunda yeterince tecrübeliyim. Bunu yapmak için hizmetçiye gerek yok." Bu açıklamayla bir adım öne çıktı ama Kit'in gözlerinde telaş vardı.

Adamın nesi vardı? Kit anlamaya çalışıyordu. Kaptan Jack olarak ona gelseydi kendini kollarına bırakıverirdi. Kaptan Jack ile sevişmek çok kolaydı. Kaptan Jack ile yarın yoktu.

Ama yatak odasının ortasında duran adamı Kaptan Jack olarak düşünmesi mümkün değildi. Fiziksel yansıması aynıydı ama benzerliği bundan ibaretti. Bu adam, kocası Lord Hendon'du. Ceketinin mükemmel kesimi, gömleğinin ince keteni, özenle yapılmış ısıltılı saçları ve özellikle sağ elinde parıldayan safir taşlı yüzük temel farkı vurguluyordu. Bu adam evlendiği, onurlandırıp ve itaat etmeye yemin ettiği adamdı. Bu akşamdan itibaren onun hayatıydı. Üzerinde kimsenin sahip olmadığı yasal hakları elde etmiş adamdı. Bu adamla ve Kaptan Jack'le sevişmek zihninde eş değildi.

O Jack'le aynı adam değildi. Kit titreyerek nefes aldı. Ne düşünürse düşünsün daha önce onunla hiç sevişmemişti.

Jack, kadının solgun yüzünde uçuşan ifadeleri izledi ve kafası karıştı. Gergin olması olanaksızdı ama daha önce onun bu kadar başarılı bir oyuncu olduğunu düşünmemişti. Gözlerinde muazzam bir korku ve huzursuzluk hâkimdi. Parmakları gardırobun kapısına o kadar sıkı kenetlenmişti ki beyaz eklemeleri seçiliyordu. Jack bedenindeki hafif titremeyi görünce hareketlerinden mana çıkarmaktan vazgeçti.

Kadın enikonu gergindi.

“Lanet olsun!” Jack yatağa döndü, bir elini saçlarının arasından geçirerek düzeltti. Kit’e bir bakış attı, ancak kadın donakalmıştı. Tanrım! Bu iş uzun zaman alacakmış gibi duruyor ve Jack bunu yapacak sabıra sahip olup olmadığını bilmiyordu.

“Buraya gel.” Sesindeki saf arzuyu yumuşatmak için mücadele etti ve kısmen başarılı oldu.

Kit’in endişesi tekrar büyüdü, ama onu çağırdığında tereddüt de olsa titreyen elini ona uzattı. Jack, onu yumuşakça kollarının arasına çekti ve yüzünü kendine çevirdi.

“Rahatla...” Emri, kadının kulağının yanındaki yumuşak buklelere doğru yumuşakça fısıldadı. Artık elleri onun üzerindeyken izin almasına gerek yoktu. Kit gergindi ve titriyordu. Jack şu durumda açıklama bekleyecek kadar aptal değildi. Bunun yerine dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı.

Kit ürpererek bu emre nasıl itaat edeceğini düşündü. Jack boynuna ve çenesine yumuşak öpücükler konduruyordu. Kit rahatlamaya çalışarak kendini onun uzman kollarına bıraktı.

Kit’in dudakları onu öpmek için otomatik olarak aralanınca Jack kaskatı kesildi. Bu sefer nasıl bir belayla karşılaşacaktı? Önceden ilişkilerinin bir parçası olan nazik kurlar, şimdi kadını deliliğin eşiğine getirmiş gibi görünüyordu. Jack ne zaman ilişkilerinin rayına girdiğini düşünse Kit, ona eziyet etmek için yeni bir sorun mutlaka çıkarıyordu. Dişlerini gıcırdatan Jack, karısını baştan çıkarma görevini yeniden üstlendi.

Yol açtığı sıkıntıyı fark etmeyen Kit, Jack’in elleri kıyafetle-

rinin üzerinde gezinirken karnındaki kasılmanın hafıflediğini hissetti, Jack'in dili telaşsız bir şekilde dudaklarının yumuşak hatlarında geziniyordu. Bu sarhoş edici bir oyundu. Jack'in bütün gece bu şekilde devam etmeyeceğini bilse de rahatlamıştı. Öpücüğü derinleştirdi, okşama hareketleri giderek yoğunlaştı. Kit, ceketini çıkardığı için mutluydu. Yaklaşarak karıncalanan göğüslerini Jack'in gövdesine bastırdı. Jack sırtını ve kalçalarını okşarken Kit'in arzusunun kanıtı midesinde şiddetle büyüdü. Bu sancılı arzu ona tanıdık geliyordu.

Ardından zevk için özenle planlanmış bir yolculuk başladı. Baştan beri Jack, arzusunun dizginlerine sıkı sıkı sarılmıştı, Kit altında çıplak yataırken şehvetle nefesi kesildiğinde ve bacaklarını daverkâr biçimde araladığında tutkusu diriymiş. Kit'i bedeninin sıcaklığına gömdü, kontrolü elinde tutma çabasıyla başını kaldırdı ne pahasına olursa olsun asla unutamayacağı bir aşk gecesi yaşatmaya karar verdi.

Kit derin bir iç çekti ve fethedilme duygusunun tadını çıkararak gözlerini kapattı. Cildi canlıydı, şişmiş göğüsleri ağrıyor ve vücudu tamamlanmayı arzuluyordu. Jack içine girdiğinde dudaklarını ısırdı ve kıpırdamadan durdu, gücünü, sertliğini ve amansız açlığını hissetti.

Sonra onunla birlikte hareket etti ve arzusunun çiçek açmasına izin verdi, ihtiyacını besledi ve yatıştırdı. Kollarını Jack'in bedenine, bacaklarını beline doladı ve kendini ateşli bir dansa bıraktı. Vücutları sıkı sıkıya kilitlenmiş, ısınmış ve kaygandı. Zafer yaklaşırken Kit nefesini tuttu ve şehvetin alevlerine, zihin uyuşturan zevke ve yangına teslim oldu.

Sonunda iç içe yataırken Kit'in mutlu bir uykuya daldığını gören Jack'in kalbini zafer dolu bir sahiplenme duygusu doldurdu.

Kit onundu. Vahşi kadını geri almıştı. Onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Jack, başarının gururuyla derinleşen bir memnuniyetle ona döndü, Kit'in başını omzuna dikkatlice yerleştirdi.

Kit, renkli rüyalarının arasında Jack'in ağırlığının değiştiğini hissetti ama buna itiraz edemeyecek kadar tatmin olmuş ve mut-
luydu. Aklını kaybetmeyeli ve duyularını arzularının alevlerine
teslim etmeyeli çok olmuştu. Onu ağır ve kararlı biçimde istemiş
ve istediği gibi de almıştı. Jack'in sevgisi güçlü bir içkiydi; Kit
ona bağımlıydı. İnkâr etmesi yersizdi, durumu olduğu gibi ka-
bullenmekten başka çare yoktu.

İkisini de nelerin beklediğini kim bilebilirdi? Bu geceden son-
ra ne olursa olsun, kendisine cennetin kapılarını sadece bir kişi-
nin açabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

O kişi kocası Jack, yani Lord Hendon'dı. Tek anahtar ondaydı.

Bölüm 25

Ertesi sabah Kit, geç kaldığı için telaşla kahvaltı salonuna girdi. Hizmetkârları bekletmek alışkanlığı değildi ama Jack'in onu uyandırma yönteminden bitkin düşmüştü.

Kocasının çok bilmiş bakışları ve geniş gülümsemesi soğukkanlılığını bozamamıştı. Elinden geldiği kadar mağrur durarak, büfede oyalandı, yanan yanaklarının ve yüzündeki kızarıklığın masanın öbür ucundan görünmemesi için dua etti.

Şu ana kadar erkeklerin, her ne iş yapıyorlarsa çoktan evden çıkması gerektiğini düşünürdü ama her ihtimale karşı yeni bir sabahlık giymişti. Bu sabahki tercihi nar çiçeği rengiydi; Jack'in bunu beğeneceğini umuyordu. Her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu, sandalyesinde oturmuş, uzun parmaklarıyla bir fincanı kavramış, önündeki belgeleri okuyordu.

Kit elinde tabağıyla masaya yöneldi. Nereye oturacağı sorusuna, sandalyeyi tutan Lovis yanıt verdi. Kit, kocasını görmezden gelerek oturdu ve çatalını eline aldı. Göz ucuyla Lovis'in yavaşça azledildiğini gördü.

Jack, uşağının arkasından kapının kapanmasını bekledi. "İştahının yerinde olmasına sevindim."

Kit tabağındaki pirinçli tartı hayatında ilk kez gördüğünü fark etti, bir tarafında tütsülenmiş domuz pastırması ve yanında

bir porsiyon börek vardı. Üstüne bir dilim jambon, ortasına da bir dilim turşu konmuştu. Başını devirip kelimelerini tarttı: “Şey, epey acıkmışım.” Bu kadar acıkmaması Jack’in kabahatiydi. Bu konuda nasıl olur da dalga geçmeye cüret edebilirdi?

“Aynen öyle...”

Jack’in yüzündeki ifade hiç de masum değildi. Kit ona baktı. Gözleri kısıldı. Yüzündeki kibiri silebilmek için bir şeyler yapabilmeyi, söyleyebilmeyi dilerdi.

Kit ona dik dik bakarken Jack kaşlarını aldatıcı bir dürüstlükle kaldırdı. “Gücünü toplaman gerek,” dedi. “Leydi Hendon rolünü yorucu bulabilirsin.”

Kit’in gözleri aldığı uyarıyla parladı. Jack güldü, fincanını masaya bırakarak ayağa kalktı ve Kit’in yanına gelmek için masanın etrafından dolandı. “Senden bu kadar erken ayrılmak istemezdim ama arazilerde incelemede bulunmam gerek. Öğlene dönerim.”

Kit onunla gitme isteğini bastırdı. Jack’in yüzüne boş bir ifadeyle baktı. “Bayan Miles bu sabah evi bana gezdirecek. Hiç şüphe yok ki yokluğunun farkına bile varmayacağım.”

Jack gülümsemesine engel olmaya çalışsa da başaramadı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Parmaklarını Kit’in buklelerine dola-
dı. Sonra başını eğdi ve fısıldadı: “Boş versene... Neden zamanını Leydi Hendon’ın ilginç görevlerini düşünerek geçirmiyorsun? Belki geri döndüğümde bunları tartışabiliriz?”

Kit kaskatı kesildi. Ne kastediyordu bu adam?

Jack’in parmakları Kit’in hassas boynuna kaydı. Dudaklarıyla kulağının altına yumuşak bir öpücük bıraktı. Kit aklını toplamadan Jack başını kaldırdı, onu dudaklarından öptü ve gitti.

Kit bir kadından beklenmeyecek küfürler savurarak, omurgasından aşağıya doğru inen ürpertiden kurtulmak için gerildi, derin bir nefes aldı ve kahvaltı yapmaya koyuldu.

Sabahı, Hendon Kalesi’ni gezerek ve çalışanları izleyerek geçirdi. Bu çok keyifli bir işti. Personel çok nazikti ve Leydi

Hendon bu duruma çok sevinmişti. Ev sahibeliği yapmak, Kit için doğuştan gelen bir yetenektir. Personelle mükemmel bir güven bağı kurmuştu. Öğle vakti geldiğinde evin dizginlerini çoktan ele almıştı bile.

Jack yemek masasında yoktu; Lovis, onun henüz dönmediğini söylemişti. Yalnızlığa alışkın olan Kit, geniş bahçelerde yürüdü, sonra bu sakin etkinlikten sıkılıp binici kıyafetini giymek için odaya çıktı. Hava güzeldi, esinti ata binmeye çok uygundu. Böyle bir öğleden sonrayı kocasının arazisinde ata binmekten daha iyi nasıl geçirebilirdi ki?

Ahırlar çok büyüktü ve birbirine bağlı iki avlunun etrafına kurulmuştu. Kit bölmeler arasında dolaşarak Delia'yı ararken baş seysis ikinci avludan çıkageldi. Kit'i görünce aceleyle ona koştu ve şapkasını çıkardı.

"İyi günler hanımefendi..."

Kit, ondan yardım teklifi bekledi. Adamın şapkasını bükerek gergince durduğunu görünce ona acıdı. "Atımı hazırlar mısınız lütfen? Kara kısrak..."

Adam şapkasını biraz daha bükte. Çok rahatsız görünüyordu. Kit aklında yeşeren şüphe tohumuyla kaşlarını çatı. "Delia nerede?"

"Efendimiz onu arkadaki çayıra bağlamamı söyledi Leydim."

Kit ellerini beline koydu. "Bu arka çayır neresi?"

Adam eliyle güneyi işaret etti. "Tepelerin üzerindeki yoldan gidiliyor ama yürünecek mesafede değil." Kit bir sonraki soruyu sormadan, seysis ekledi: "Efendimiz, sadece kendi emriyle getirilebileceğini söyledi hanımefendi..."

Kit içten içe öfkelenirdi. Seyise kızmanın bir anlamı yoktu, o sadece emir kuluydu. Asıl kızdığı bu emirleri veren kişiydi. Aniden kapıya yöneldi. "Lord Hendon döndüğü anda bana haber gönderin."

"Affedersiniz hanımefendi, yaklaşık on dakika önce buradaydı."

Kit'in gözleri parladı. "Teşekkür ederim. Martins, değil mi?"

Adam hafifçe eğildi.

Kit ona sert bir gülümsemeyle karşılık verdi ve eve döndü.

Jack kütüphanedeydi. Kit içeri girdi ve kocasının yanına gitmeden önce Lovis'in kapıyı kapattığını duyana kadar bekledi. Jack elinde bir kâğıtla masasının arkasında oturuyordu. Kit öfkesini gizlemeye yönelik her türlü girişimin boşa gideceğini fark etti. Sadece inisiyatifi ele geçirmek için derin bir nefes aldı.

“Ögle yemeğine katılamadığım için üzgünüm. Bayan Miles ile gezintiniz nasıl geçti?” Jack elindeki kâğıdı bıraktı ve masanın etrafından dolaştı.

Bu sakin soru karşısında şaşırان Kit gözlerini kırıştırdı, sonra Jack'in kendisine doğru ilerlediğini fark etti. Onu öpecekti. Kit, hızla sandalyenin arkasına geçti. “Şey... İyi geçti. Atıma ne yaptın?”

Arağı boşa düşen Jack, onun kavgacı haline baktı. “Biraz gezinmesi için onu büyük çayırılığa gönderdim.”

“Yeterince geziniyor zaten. Ona her gün biniyorum.”

“Geçmişte kaldı.”

Kit kaşlarını çatı. “Pardon?”

“Ona her gün biniyordun.”

Başka bir açıklama gelmeyince, Kit dişlerini gıcırdattı ve sordu: “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şu an itibarıyla Delia'ya sadece benimle beraberken bineceksin. Şampiyon dışında, Norfolk'ta at dediğin o siyah canavardan hızlısı yok. Seni göz önünde tutacağım Kit. Bu yüzden ya Delia'ya benimleyken bineceksin ya da yanında bir seyis götürüceksin.”

Kit, şaşkınlığın nasıl bir his olduğunu artık biliyordu. O kadar kızgındı ki saldırmaya nereden başlayacağını bilememişti.

Delia, Kit'in olduğu kadar, Kit de Jack'e aitti. Ancak emirleri çok çirkindi. Kit'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. “Jonathon,” dedi, evlilik yeminlerinden beri ilk kez adamın kendi adını kullanarak, “yürümeye başladığımdan beri ata biniyorum. Hayatım boyunca tek başıma sürdüm. Ben...”

“Demek bu tarzda konuşacaksın?”

Kit, çığlık atmamak için dilini ısırdı. Duygusuz ifadesi, Spencer’in söylediği sözlerden çok daha kaygı vericiydi. Derin bir nefes aldı ve ses tonunu alçaltmaya çalıştı.

“Etrafta herkes tek başıma at sürdüğümü bilir. Kimse bir şey demiyor. Delia ile tamamen güvendeyim. Az önce söylediğin gibi kimse beni yakalayamaz. Komşularımızdan hiçbiri benim tek başıma ata binmeme ses etmez.”

“Komşularımızdan hiçbiri buna izin vereceğimi düşünmez.”

Kit zor da olsa ağzına gelen küfürü yuttu. Kocasının sakın bakışlarında tereddüt yoktu. Kibarca ve dikkatlice Kit’i izliyordu ama kibirli yüzünde bu mücadeleden galip çıkacağına dair kesin bir soğukkanlılık okunuyordu. Bu, Jack’in bilmediği ama varlığını tahmin ettiği tarafıydı; bu Jonathon’dı.

Kit farklı bir yöntem denerdi. “Neden?”

Açıklama yapmak onun tarzı değildi, ama bu durumda Jack, ayaklarının altındaki zeminin sağlam olduğunu biliyordu. Şu an için nedenleri açıklamakta sakınca görmedi. “Öncelikle bu Bayan Kathryn Cranmer’a atfedilen bir statü değil ama Leydi Hendon olarak davranışın başkalarına örnek teşkil edecek. Eminim ki Leydi Marchmont ve arkadaşları bunu sana açıklayabilir.” Kit, söylenenleri iyice anlamak için duraksadı. Jack, Kit’in arkasına sığındığı sandalyeye doğru yürürken devam etti: “Ayrıca güvenliğinin benim için birinci derecede önemli olduğu gerçeği de var.” Bir başka duraksamayla bakışları kesişti. “Ve kırsalda tek başına ata binmeyi karım için uygun ve güvenli bir etkinlik olarak görmüyorum.”

Gerçekten sadece onun refahı için mi endişeleniyordu? Kit itiraz etmek için ağzını açtı ama Jack onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Benimle tartışma Kit. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Spencer, seni yeterince özgür bıraktı. Hatta gereğinden fazla... Bu sadece benim değil, onun da fikri...” Jack’in bakışları ince bedeninde gezinirken Kit kaskatı kesildi. Jack’in dudakları hafif bir gülüm-

semeyle büküldü. “Sen artık çocuk değilsin canım. Aslında çok lezzetli bir eriksin. Seni bir başkasının tatmasına izin vermeye niyetim yok.”

Jack bir kaşını küstahça kaldırdı ve cevabını bekledi. Kit du-dağını ısırdı ve sonra ağzından kaçırdı: “Pantolon giyseydim, hiç bir erkek bana ikinci kez bakmazdı.”

Jack Kit'in yüzüne yayılan gülümsemeyi izlerken huzursuzca kıpırdandı.

“Leydi Hendon'a pantolon giydirirsem, ne yapacağımı biliyor musun?”

Yumuşak, kadifemsi ses tonu Kit'in zihnini bulandırmıştı. Kocasının bakışlarına hapsolmuş halde gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Küçük alevler derinlerde titriyordu. Kit yavaş ama büyü-lenmiş bir halde başıyla onayladı.

“İçeride veya dışarıda, nerede olursak olalım, o pantolonu çıkarmaktan büyük zevk alacağım.”

Kit yutkundu.

“Ve sonra-”

“Jack!” Kit kaşlarını çatı. “Yapma! Beni korkutuyorsun.”

Jack kaşlarını kaldırdı. Uzandı ve Kit'i şaşırtarak sandalyeyi aralarından itti. Kit onun bu kadar yakında durduğunun farkına varmamıştı. Daha tepki veremeden dirseklerini yakaladı ve Kit'i kendine çekti. Kollarının çemberi arasında sıkışan Kit onun yüzüne baktı, nabızı hızlanıyordu. Yüzüne tuhaf, şeytani bakış yerleşmişti. “Korkutuyor muyum?”

Kit onun alaycılığını kestirmeye çalışıyordu.

“Şüpheden varsa, beni dene...”

Kit bakışlarından bu blöfü görmemesi gerektiğine karar verdi. Yakasını düzeltti. “Ama egzersize ihtiyacım var.”

Kederli sözler dudaklarından çıktığı anda Kit hatasını fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı; Jack'in yüzüne bakma riskini alamazdı.

Sinir bozucu bir sessizlikten sonra Jack, “Gerçekten mi?” diye yumuşakça cevap verdi.

Kit ona karşılık vermek istemiyordu.

“Bunu aklımda tutacağım canım. Sana yeni egzersiz yolları bulabileceğime hiç şüphem yok.”

Kit’in de bundan şüphesi yoktu. Derin sesi bu yolları kolayca bulabileceğinin göstergesiydi. Kafasında Leydi Gresham’ın bir sözü yankılandı. *Hiçbir taktik işe yaramazsa, tatlı sözlerle kandırmayı dene.* “Jack ...”

Ama Jack başını iki yana salladı. “Vazgeç Kit... Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Kit onun ciddi gözlerine baktı ve onu asla ikna edemeyeceğini anladı. Öfkeyle ve derin bir hüsrarla iç çekerek yüzünü astı.

Ama Jack karşılık olarak Kit’in dudaklarını öptü. Ve boyun eğene kadar onları öpmeye devam etti. Aklının başından gittiğini hisseden Kit, öpücüğünün tadına varmadan önce tecrübeli erkeklerin hepsine içinden küfretti.

O günün geri kalanında, Kit, hoşgörölü bir tavır takındı. Kocasını ısrar etmiş, o da vazgeçmişti. Maçı kazanamazsa bile yenilgisinden en iyi biçimde faydalanmaya kararlıydı. Ne yazık ki Jack, ona aşırı anlayışlı davranıyordu. Kit’i tuzağa düşürmek için onun uysallığından faydalanmaya çalışınca kadın hızla her zamanki tartışmacı haline dönmüştü. Ancak artık çok geçti.

İki gün sonra Kit’in Lynn’deki dükkânları ziyaret işi ona intikam fırsatı sunmuştu. Jack, Kit’in görüş alanından ve Hendon topraklarından uzak kalmasını istemiyordu. Kit omuz silkti. “Benimle gelmek istersen, itirazım yok.” Masum gözlerini kocaman açtı. “Ziyaretlerde uzun uzadıya oturmak istersen tabii. Gerçi hanımlar seni görmekten mutluluk duyacaktır.”

Bu sefer galip çıkmıştı. Ama kocasının kolunda ön basamaklardan indiğinde, kendine eşlik edecek adamlarla burun buruna gelmişti. Bir an tereddüt etti ama o dakikadan sonra kazanılmış bir zaferi iade etmek akıllıca olmazdı. Adamlar, ziyaretleri boyunca ona eşlik etti.

Bu tür aksiliklere rağmen, evliliklerinin ilk haftasını fena geçmemişti. Kütüphanedeki bir koltuğa yerleşen Kit esneyerek kocasının kahverengi saçlarının lamba ışığındaki parıltısını izledi. Jack odanın diğer köşesindeki büyük masaya oturmuş, bir evrağın üzerinden geçiyordu. Cinsel hayatları bir rutine bağlanmıştı. Bunca zamandan sonra Jack'in onunla beraber olacağı zamanlar ve Leydi Hendon'ın ev işlerine dair planları belirlenmişti. Ve tüm bu düzen Kit'e iyi geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, evlilik hayatına hızla uyum sağlayabileceğine karar vermişti.

Günleri şafakla başlıyordu, ancak Kit saat dokuzdan önce yataktan çıkamıyordu. Jack'in cinsel isteklerinden ötürü kahvaltıdan önce ata binme alışkanlığını kaybetmişti. Jack ise erkenden ata binmeyi sürdürüyor, ancak Kit bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Sabahki kısa şekerlemelerden sonra, Kit yeşil saten yorganının altında, bedeni yorgun düşmüş, hareket etmek şöyle dursun onu düşünmekten bile alıkoyan bir bitkinlikle uzanıyordu. Sonra banyo yapıyor, giyiniyor ve genellikle tek başına kahvaltı ettikten sonra, Bayan Miles ile görüşüp günlük emirlerini veriyordu. Kuşluk vakti çamaşırhane, mutfak ve odaların işleriyle kolayca geçiyordu. Jack genellikle ona öğle yemeğine katılıyor ve bir gün hariç Kit'in gezintilerinde ona eşlik ediyordu.

Kit onun tekliflerini hevesle kabul ediyordu. Delia ile gezintilerini bırakmadığı için ona minnettardı.

O gün öğleden sonra Jack'in Hunstanton'daki işleri uzayınca, gururunu bir kenara bıraktı ve Delia'nın yerine seçtiği kırağın eyerlenmesini istedi. Kıdemli bir kâhya eşliğinde, Gresham Malikânesi'ne doğru yola çıktı.

Yeni evliler olarak, evlilik hayatının ilk haftası onlara aitti. Ama ondan sonra gelin ziyaretleri başlayacaktı. Ve akşam yemekleri... Kit neyle karşılaşacağını biliyordu; bu beklentiler onun gözünü korkutmuyordu ama asosyal kocasının bütün bu tantanayla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu.

Amy'i ziyareti onu rahatlatmıştı ama Jack'in Leydi Hendon olarak statüsünün Bayan Cranmer'dan çok farklı olduğu vurgusu karşısına çıkmıştı. Leydi Gresham'a göre isteklerini ön plana almak için biraz sabretmesi gerekiyordu. Hanımefendi, seçtiği eşin doğruluğunu vurguluyordu. Kit dilini ısırdı. Amy özel haberleri duymak için can atıyordu ama meraklı Leydi Gresham onları rahat bırakmadı. Kit, malikânedeki kocasının efsanevi becerileriyle mucizevi bir eşe dönüşmek yerine, kendisi olarak kaldığı için çevresini hayal kırıklığına uğrattığı izlenimiyle ayrıldı.

Seyisin şaşkın bakışları eşliğinde, yol boyunca kıkırdayarak Hendon Kalesi'ne geri döndü.

Bir yağmur damlası bacadan aşağı inerken şöminenin çıtırtısı duyuldu. Kit esnemesine engel olmaya çalışıyordu. Günün tüm zamanları içinde en huzurlu olanı akşam saatleriydi. Ta ki yatak odasına çıkana kadar... Ama orada bile atmosfer sakinleşmişti. Sevişme tarzları değişmişti. Cennete giden yolda saatler harcamaktan hiçbir şeyin alıkoyamayacağını bilen Jack, yavaş yavaş ilerliyor ve bu mutluluk dolu dünyada zamanın tadını çıkarıyordu. Dokunuşu mükemmel, zamanlaması kusursuzdu. Her gece açılacak yeni kapılar, keşfedilecek yeni yollar vardı. Her biri Kit'i, tarif edilemez bir duygu boşluğu bırakan o müthiş zirveye götürüyordu. Zevke giden rotayı ondan öğrenmek çok keyifliydi. Jack sabırlı bir öğretmendi.

Kit iç çekti ve gülümsedi.

Hevesle bir sonraki dersini bekliyordu.

Kit'i uyandıran bir gök gürültüsü patladı. Yattığı yerde kıvrıldı ve örtüleri kulaklarının üzerine çekti ama sesler bedeninde yankılanıyordu. Sonra evli bir kadın olduğunu hatırladı ve kocasına uzandı. El yordamıyla yatağın diğer tarafını yokladı. Yatak boştu.

Kit doğruldu ve önce buruşuk çarşaflara, sonra boş odaya baktı. Şimşek odayı aydınlatıyor, parlak ışıklar perdeden içeri doluyordu. Kit irkildi. Jack ona ihtiyacı olduğunda neredeydi?

Gök gürültüsü onu ayağa kaldırdı. Jack'in giymesi için ısrar ettiği ipek sabahlığı kaptı ve üzerinden çıkarmaktan zevk alabil- sin diye bağı sıkıca ince beline bağladı. Kit, kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak arkasında henüz keşfetmediği, Jack'in gizli oda- sına giden kapıya yöneldi. Fırtınalı bir gecede yalnız olmadığını kendine ispatlamaya kararlıydı.

Düşündüğü gibi kapı ana yatak odasına açılıyordu. Kit'in odasına büyük denirse, Jack'in odası devasaydı.

Fakat orada da kimse yoktu. Kit gölgeli odaya baktı, sonra şimşegin ışığıyla Jack'in yatağına ilerledi.

Lord Hendon ve Kaptan Jack aynı kişiydi.

Geçen haftalarda bu gerçeği tamamen unutmuştu. İyileştikten sonra Leydi Hendon olmanın artık kaçakçılığı bırakmak anlamı- na geldiğini kabul etmişti. Lord Hendon'ın olayı bu şekilde gö- receğine ikna olmuştu. Hunstanton Çetesi'ne dair tüm düşün- celeri Jack'in eseri idi. Ama görünüşe göre Kaptan Jack ne olursa olsun kendi yoluna gidecekti.

Kit, fırtınadan habersiz, Jack'in yatağına oturdu ve gerçekleri anlamaya çalıştı. Hiçbir bilgi, zihninde tutarlı bir bütünlük oluş- turmuyordu. Soğuk, ince sabahlığına nüfuz ettiğinde yastıklara doğru emekledi ve yorganı üzerine çekti. Lord Hendon, özellikle casus kaçakçılığını durdurmak için Yüksek Komiser olarak atan- mıştı. Aynı Lord Hendon, Kaptan Jack kılığında casus kaçakçı- lığı yapıyordu. Konuyla tamamen ilgisiz olmasına rağmen, zih- nindeki bazı bilgiler aynı Lord Hendon'ın örnek bir savaş sicili olduğunu da doğruluyordu. Aslında Matthew'a göre o lanet bir kahramandı. Peki casus kaçakçılığı yapmak da neyin nesiydi?

Kit, hayal kırıklığı dolu bir homurtuyla yastığa başını koydu. Bu yapbozun parçaları eksikti. Lanet olası adam kör bir oyun oy- nuyordu.

Uyku göz kapaklarına çöktü. Kit derince esnedi. Önceden gizlemesinin sebebini anlayabiliyordu. Ama artık kaçakçı değil, karısıydı. Neden artık gerçekleri anlatmıyordu? Kit, çenesini

yastığa yerleştirdi ve gözlerini kapattı. O gelene kadar burada kalacaktı.

Perdeler kapı açılıp kapandığında hava akımıyla kımıldandı. Kit irkilerek uyandı. Gözleri karanlığa alıştı, kocasının iri gövdesini lavabodan odaya geçerken izledi.

Jack onu görmemişti.

Jack gömleğini çıkardıktan sonra bir havlu alıp saçını kururken Kit onu izliyordu. Gecenin seslerini dinledi; fırtına hafiflemiş, yağmur yağıyordu. Jack havluyla omuzlarını ve göğsünü kurularken, Kit sırsıklam olduğunu fark etti. Bir sandalyeye oturdu ve büyük bir gayretle çizmelerini çıkardı. Çizmelerini bir kenara koymak için ayağı kalkınca Kit ona doğru eğilerek sordu: “Bu geceki sevkıyat neydi? Konyak mı, dantel mi?”

Kit adamın gergin kaslarının yavaşça gevşediğini fark etti. Jack yavaşça doğruldu ve doğrudan ona baktı. Kit nefesini tuttu. Sessizlik o kadar derindi ki yağmurun pencere camlarında çıkardığı ses duyulabiliyordu.

“Konyak...”

Kit doğruldu. “O kadar mı?” diye masumca sordu.

Jack ona cevap vermedi. Bu özel anda odasındaki varlığı, planının bir parçası değildi. Kaptan Jack’in gece maceraları hakkındaki karısının merakını tatmin etmek de planlarına dahil değildi. Spencer’dan kuzeni Julian’ı öğrenmiş; casusları durdurmak konusundaki hassasiyetini anlamıştı. Yüksek Komiser’in hanımı için övgüye değer bir idealdi bu. Ama ona görevini açıklamak söz konusu bile olamazdı.

Bir kaçakçılık çetesi lideri olarak bu pozisyonu pervasızca kabul eden bu kadın, birden fazla kez onun açık emirlerine itaatsizlik etmişti. Gerçeğı ima etmek bile çok tehlikeliydi.

Bir an önce ısınmak isteyen Jack, sırsıklam pantolonunu çıkarıp yığın halinde yere bıraktı. Bacaklarını havluyla kurularken dikkatle yatağı baktı. O kadın yanındaydı.

Kit, içindeki ürpertiye görmezden gelmeye çalıştı. “Jack, ne var? Ah!”

Jack yanına uzandığında Kit hafifçe çığlık attı ve Jack örtünün altından Kit'in ince sabahlığını çıkardı. Elleri dudaklarını buldu ve çıplak vücuduyla Kit'e temas etti. Yorucu bir dil düellosunun ardından Kit, nefes almak için geri çekildi: “Seni salak! Donuyorsun! Soğuktan öleceksin.” Jack'in buz kesmiş bedeni, Kit'in kalçalarından yayılan sıcaklıkla ısınıyordu.

“Beni ısıtırsan donmam.”

Kit, büyük bir el, altından kayıp bacaklarını açarken nefesini tuttu. Bacak arasının yavaşça esnediğini hissetti. Çelik kadar sert, ipek kadar pürüzsüz erkekliği içine girdi. Kit tekrar nefesini tuttu, vücudu içgüdüsel bir karşılamayla büküldü.

Dudakları dudaklarıyla yeniden buluştu. Birlikte hareket ettiriler, Kit onun liderliğini takip etti, onun ritmine uydu ve bedenleri beraber tutuşup alev aldı.

Daha sonra, onu kendine doğru çekerek, sırtından yakaladı. İri gövdesiyle Kit'in bedenini sardı ve hemen derin bir uykuya daldı.

Ağır bir kolun altında uykuyu bekleyen Kit, yüzünü buruşturdu. Lord Hendon ile evliliği hiçbir şeyi değiştirmemişti. Konu kaçakçılık olduğunda, o Kaptan Jack'ti. Ve Kaptan Jack kendi kurallarını kendi koyuyordu.

Bölüm 26

Neden ona anlatmıyordu? Kit, kulaklarında çınlayan o nakaratla Gresham yolunda hızlandı. Şafaktan beri kocasını görmemişti. Jack, Kit'i iyice yorduktan sonra onu yatağına yatırmıştı. Kit'e alışveriş yapması gerektiğini söylemiş ve onu bütün gün meşgul edecek bir dizi görev vermişti, böylece aklındaki soruların peşine düşmeyeceğini sanıyordu. Şüphesiz, zamanla merakını azaltacağını düşünüyordu.

Kit, homurdanarak seyisin yardımını beklemeden eyerinden indi. "Evdeler mi Jeffries?"

"Lord Gresham Lynn'e gitti." Jeffries dizginleri çekerken gülmüsedti. "Leydi Gresham arabayı bir saat önce çıkardı. Ama Bayan Amy evde..."

"Harika!" Kit eve doğru yürüdü ve içeri girdi.

Amy oradaydı, tembelce nakış işliyordu. Kit'i görür görmez ayağa fırladı. "Ah iyi... Annem Leydi Dersingham'a gitti. Rahat rahat konuşabiliriz." Sonra Amy, Kit'in yüzündeki rengi ve eldivenlerini gergince çıkardığını fark etti. Gözleri büyüdü. "Sorun ne?"

"O lanet olası kocam tam bir sır küpü!" Kit eldivenlerini masaya fırlattı ve odayı turlamaya başladı, uzun adımları Leydi Hendon'dan çok Genç Kit'i anımsatıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diyen Amy kaşlarını çatarak tekrar koltuğa çöktü.

Kit ona baktı. Amy, kocasının takma adını bilmiyordu ama çok meraklı görünüyordu. “Karısının merak ettiği ve herhangi bir güvenlik ihlali oluşturmayacak bir bilgiyi,” diyerek durakladı Kit, “ona ısrarla söylemeyi reddetmek nasıl bir tavidir, lütfen söyler misin?”

Amy gözlerini kırıştırdı. “Jonathon’un işlerini neden öğrenmek istiyorsun?”

Bu basit soru Kit’in öfkesini kabarttı. Hayal kırıklığıyla dolu bir homurtuyla sessiz kalmak için çabalayarak odada tur atmayı sürdürdü. Jack’in amacını neden öğrenmek istiyordu? Çünkü önceden her şeyi anlatıyordu. O Genç Kit ve diğeri Kaptan Jack iken maceranın bir parçası olduğunu hissediyordu. Karısı olmanın maceradan uzak durması anlamına geldiğini kabul edemezdi. Ayrıca iş ayrıntısını öğrenirse ona yardım edebileceğine inanıyordu.

Amy’nin önünde durdu. “Diyelim ki bilmemek beni deli ediyor. Ayrıca,” diye ekledi, tekrar hızlanmak için eteklerini toplayarak, “bu bir onur meselesi... Beyefendi içgüdüüsü olsaydı, bunu yapardı.”

Amy şaşkın ve tamamen kafası karışmış görünüyordu. “Jonathon’ın gerçek bir beyefendi olmadığını mı söylüyorsun?”

Gözlerini kırıştırmaya sırası Kit’e gelmişti. “Tabii ki hayır!” Amy’ye bakarak kaşlarını çattı. “Kastettiğim bu değildi.”

Amy, Kit’e sevgi ve anlayışla baktı. “Otur Kit! Başımı döndürüyorsun. Şimdi söyle bana, kocan gerçekten de söylendiği kadar heyecan verici mi?”

Sorunun amacı Kit’in dikkatini dağıttı. Amy’nin karşısındaki sandalyeye oturdu ve kaşlarını çattı. “Ne demek o?”

“Bilirsin.” Amy’nin yüzündeki renk değişimi Kit’in zihnini sarstı.

“Ah, şu mesele...” Kit ilgisizce elini salladı, sonra aniden fikrini değiştirdi. Amy’ye bilgiç bir parmak salladı. “Biliyor musun,

bana sıcaklık ve ıslanmakla ilgili söylediğin tüm o şeyler, olayın tamamını anlatmaya yetmiyor.”

“Ah, öyle mi?” Amy doğruldu.

“Hayır,” Kit onayladı. “Anlattığından çok daha kötü...”

Kit dalgın bir ifadeyle sessiz kalınca Amy ona dik dik baktı. “Kit! Susma! Sana bildiğim her şeyi söyledim, şimdi sıra sende! Gelecek ay George ile evleniyorum. Neyle karşılaşacağımı anlatmak senin görevin.”

Kit düşündü ve kelime hazinesinin buna yetmeyeceğine karar verdi. “Bana George’un bir öpücük ve okşamadan öteye gitmediğini mi söylüyorsun?”

“Tabii ki gitmedi.” Amy’nin ifadesinde şaşkınlıktan çok hoşnutsuz bir tiksinti vardı. “Jonathon evlenmeden önce seninle daha ileri gitmedi, değil mi?”

Kit’in gözleri parladı. “İlişkimiz, senin ve George’unkiyle tamamen aynı çizgide gelişmedi.” Sesi boğulmuş gibiydi. Jack’in ne kadar ileri gittiğine dair hatıralar, onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Amy’ye kısaca anlatsa bile şaşırırdı. “Üzgünüm Amy, ama açıklayamam. Daha fazla ayrıntı için neden George’la konuşmuyorsun? Bak, geliyor.”

George ahırlardan çıkmış eve geliyordu. Kapıya vardı ve Kit’i görünce duraksadı. Sonra yavaşça içeri girdi ve Amy’i selamladı, elini dudaklarına götürmeden önce eğildi.

Onları yakından izleyen Kit, Amy’nin gözlerindeki ışıltıyı fark etti. Gözleri Amy ile buluştuğunda George’un yüzü yumuşadı; dudakları Amy’nin parmaklarına dokunurken bakışlarını yüzünden çekmedi.

Bakışlarındaki sıcaklık Amy’nin yüzünde aynı samimiyetle karşılık bulmuştu. Kit, kendisini rahatsız hissetti.

Amy’i bırakan George, Kit’e döndü ve selamlaşmak için elini tuttu. “Kit...”

Kit nezaketle başını salladı. Çete kılığını bıraktığından beri sadece iki kez buluşmuşlardı; bir kez düğünde, bir kez de nişan ye-

meğinde... George'un, kendisinin vahşi davranışları konusunda Jack'ten daha katı olduğunu düşünüyordu. "Amy ve ben bir kocanın karısına şeffaf davranmasının gerekliliğini konuşuyorduk." Kit yüzüne masum ve tehditkâr ifade verdi. "Belki de çok yönlü bir tartışma için bu konudaki görüşlerini bizimle paylaşabilirsin."

George kaşlarını kaldırdı, ifadesi ihtiyatlıydı. "Bazı şeyleri anlatmamayı ilişkinin doğasının gereği olarak kabul ediyorum, siz ne dersiniz?" Amy'ye gülümseyerek yanına oturdu.

"Doğru," diyen Kit kabul etti. "Ama uzun bir ilişkide sır saklamak bir sorun, öyle değil mi? Bir adamın karısından sır saklamak için ne gibi nedenleri olabilir?"

Sonraki yarım saatlerini tuhaf bir sohbetle geçirdiler. George ve Kit, Jack'in suskunluğuna belli belirsiz atıflarda bulunmuşlardı, Amy bunların hiçbirini anlamıyordu. Amy, kendi merakını gidermek adına Kit'ten sorununu ayrıntılı açıklamasını istedi, ama bu mümkün değildi. Arada, üçü de yerel dedikodulardan bahsetti ve George, sohbeti yakında yapacakları düğünün ayrıntılarına yönlendirmeyi başardı.

Amy ve George arasındaki elektriği sezen ve üçüncü kişi pozisyonuna düşen Kit onları baş başa bırakmak için ayağa kalktı ve eldivenlerini aldı. "Gitmem gerek... Kocam hava karardıktan sonra dışarıda olmamı onaylamayacaktır."

Bu acımasız yorumdan sonra Amy'i sevgiyle kucakladı, George'a başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Amy onun gidişini izleyerek iç çekti, sonra kendini doğrucu George'un kollarına bıraktı. Ateşli ve bitmeyecekmiş gibi öpüştüler. Sonra Amy iç çekerek geri çekildi. "Kit için endişeleniyorum. Bir şeyden rahatsız oluyor, ciddi bir şey..." George'un bakışlarıyla karşılaştı. "Böyle bir ruh hali içinde yalnız başına gitmesinden rahatsız oluyorum."

George yüzünü buruşturdu. "Kit yetişkin bir kadın..."

Amy ona yaklaştı. "Evet, ama ..." George'la karşılaşan gözleri parıladı. "Annem her an gelebilir."

George iç çekti. “Tamam...” Amy’i tekrar öptü ve ondan uzaklaştı. “Ama bir dahaki sefere geldiğimde bir ödül bekliyorum.”

Amy, “Annem dışarıda olduğu sürece olur,” diye cevap verdi.

George ona dokunarak sıırıttı. “Geri döneceğim,” diyerek Amy’ye el salladı ve ahırlara yöneldi.

Kestane rengi kısırağını bağladığı ahırda Kit’e yetişti. Ona baktı. “Delia nerede?”

Kit bir an sinirden patlayacağını düşündü. Öfkeli bir ifadeyle George’a baktı. “Sorma!” diye karşılık verdi. George ona yaklaştı.

“Bekle!” diye seslendi George. “Sana eşlik edeceğim.”

Bir dakika sonra dışarı çıktığında, Kit atı hazırlayan seyisi gördü. George’un yanına oturdu; beraber yola çıktılar.

George, Kit’e baktı. “Sanırım Jack sana kaçakçılıktan bahsetmemiş?”

Kit gözlerini kısıtı. “Açıklama yapmak pek âdeti değil.”

George sıırıttı. Kit ona baktığında, “Doğru bir respit... Açıklama yapmak ne onun ne de babasının âdeti değildir.”

Kit kaşlarını çatıttı. “Bir zamanlar birisi ondan bahsederken *Hendon tarzı* demişti. Sanırım kastettiği buydu.”

George sıırıttı. “Söylemeye çalıştığım daha farklı bir şey... Jack doğuştan bir liderdir; tüm Hendon’lar nesillerdir böyledir. Hepsi karar veren kişi olmaya alışmıştır. Ne istediğini, ne yapılması gerektiğini bilir ve gerçekleşmesi için emirler verir. Eylemlerini açıklamaktan ve açıklama talep edilmesinden hoşlanmaz.”

“O kadarını anladım.”

George, Kit’in hoşnutsuz ifadesine baktı. “Seni teselli eder mi bilmem ama Matthew ve ben onu uzun süredir tanımamıza rağmen, senin çetede ki görevine dair bize tek kelime etmedi. Kadın olduğunu bile bize söylemedi.”

Kit, George’un sözlerini düşünürken sessizce yollarına devam ettiler. Kendine olan güveni, kalbindeki hayal kırıklığının bir kısmını hafifletiyordu. Açıkçası kocası uzun süredir otoriter bir adamdı; George’a göre bu kalıtsal bir özellikti. Şu ana dek çevre-

sindeki hiç kimse onun başına buyruk davranışlarını sorgulamamıştı. Kit, ona karşı tavrını yumuşatması gerektiğine karar verdi.

Smeaton Malikânesi'ne giden çatallı yola varınca Kit dizginleri çekti. "Kaçakçılık hakkındaki gerçeği biliyorsun, değil mi?"

George iç çekti. "Evet ama sana söyleyemem. Jack benim amirim... Onun onayı olmadan konuşamam."

Kit başıyla onayladı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim."

George onun gözleriyle karşılaştı ve ardından cesaret verici bir şekilde elini sıktı. "Eninde sonunda seninle paylaşacak."

Kit başını salladı. "Biliyorum. İşi bittiğinde..."

George sadece gülümseyebildi. Eğildi ve birbirlerini eskiye göre daha iyi anlayarak ayrıldılar.

Kit, at arabasının koltuklarında, karşısında duran paketlere baktı. Yeterince alışveriş yapmış mıydı? Patiska kumaş almak için Lynn'e gitmişti. Dün gecedен sonra, Jack'in malikânede giymesi için patiska gömleklerin çok daha mantıklı olacağına karar vermişti. Kocası bütün gününü otlakların düzenlenmesine yardım ederek geçirmişti. Ata binen ve kollarını sıvayıp adamlarına yardım eden bir toprak sahibi olduğunu tahmin etmeliydi. Akşam yemeğine inmeden önce ipek sabahlığıyla odasına çıktığında Jack'in geldiğini fark etti. Fırtınadan bu yana, üç gecedir ortada yoktu. Jack'in odasından yükselen iniltiyle Kit içeri girdi.

Odanın ortasında büyük bir bakır küvet vardı. Jack sıcak suyun içindeydi. Yüzü Kit'e dönük değildi ve başını dizlerinin üzerine koymak için eğerken Kit çiziklerle kaplı sırtını gördü.

"Ne oldu sana?"

Matthew'un diğer tarafta durduğundan habersiz, Jack'e yöneldi.

Jack ani dönüşüyle küvetten su sıçrattı, sonra yüzünü ekşitti ve küvete yaslanarak başını kenara koydu. "Böğürtlen çalışının üstüne düştüm." Bir el hareketiyle Matthew'a odadan çıkmasını işaret etmişti.

Kit küvetin yanında durdu, ellerini beline dayandı ve kocasının vücudunu inceledi. Jack buharın arasından gözlerini kısarak ona baktı. “Sadece sırtım yaralandı, merak etme.”

Kit kızarak gülümsedi. “Eğil de bir bakayım.”

Jack biraz dırdır ettikten sonra yaralarını incelemesine izin verdi. Sıyrıkların bazıları derindi ve kanamıştı ama ciddi bir şey yoktu.

“Madem buradasın, yaralarımı iyileştirebilirsin.” Süngeri ona uzattı.

Kit somurtarak yemi yuttu.

Elbette Jack’in aklından geçenleri tahmin etmeliydi. Ama küvetin ikisi için de yeterince büyük olduğu aklına gelmemişti. Ve küvetin yataktaki esnek hareketleri yapmaya müsait olduğunu da düşünmemişti.

Ama kocası ona yine romanlardan tanıdığı bir deneyimi tat-tırmak üzereydi.

Kit, onu rahatsız eden şeyleri düşünmemeye çalışıyordu. Aldığı malzemelere baktı ve Elmina’yı yanında getirmediği için pişman oldu. Yine de Lynn, ihtiyaç halinde geri gidilmeyecek kadar uzak değildi. Kit arabacı Josh’a gidebileceklerini söylemek için kapının eşiğinden dışarı bakınırken Lynn taşrasına yabancı bir fötr şapka gördü.

Şaşkınlıkla şapkanın altındaki yüzü görmek için cama yaklaştı. “Aman Tanrım!” Kit hayalet görmüş gibiydi.

Belville’di, Lord George Belville...

Kit gözlerini kırıştırdı ve ona tekrar baktı. Evlilik teklifinin üzerinden geçen dört yıl ona pek yaramamıştı. Hâlâ büyük, güçlü, kemikli bir gövdeye sahipti ama yüzü daha etli ve yuvarlaktı. Cildi kumar masasında çok zaman geçiren birinin gibi sararmıştı. Kit alkolün getirdiği çöküşle şekli bozulmuş adamı inceledi, eski nişanlısı hatırladığı son halinin bir karikatürü gibiydi.

Kit'in ensesinde beliren soğuk titreme omuzlarına yayıldı. Olduğu yerde durarak eski talibinin Lynn'in en rahat hanı olan King's Arms'a doğru gidişini izledi. Burada ne yapıyordu?

Belville hanın kapısında durdu. Solgun bakışlarıyla görebildiği her şeyi inceleyerek etrafına bir göz attı.

Sonra yavaşça hana girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kit kaşlarını çatarak etrafına battı. Sonra atlının diğer tarafına geçerek Josh'a onu eve götürmesi için seslendi. Nedense Belville'in onu görmesini istemiyordu. Kişisel hayatının uzak ve ilgisiz bir bölümünde kalmış bir adamın şimdiki mutluluğunu gölgelemesine izin vermeyecekti.

Araba yolda ilerlerken, Kit'in yüzündeki ifade derinleşti. Belville bir devlet memurundan başka bir şey değildi, ona zarar veremezdi. Öyleyse kendini bu kadar tehdit altında hissetmesinin sebebi neydi?

Jack o gece odasına girdiğinde Kit yataktaydı.

Kapıda durup karısının dalgın yüzünü inceledi. Şimdi ne planlıyordu? Bakışları, fildişi rengi ipekle ana hatları çizilen çekici vücudunun üzerinde gezinmeden önce buklelerin halesine, dolgun dudaklarına ve zarif yüz hatlarına odaklandı. Henüz Kit onu görmemişti; meme uçları, dolu göğüslerinin tepelerinde yumuşak gül yaprakları gibiydi. Kolları, giydiği geceliğin ipek dokusu gibi yumuşacıktı. Bacaklarının arasındaki üçgen biçiminde kırmızı bukleler şeffaf kumaştan seçiliyordu. Pürüzsüz kalçalarının uzun kıvrımının altından uzanan bacaklarını uzatmış, dalgınca oturuyordu. Küçük ayakları pembe pembeydi. Jack onu baştan aşağı yeniden süzdü. Göğsünün alt kısmı kasıldı; kasıklarındaki tanıdık sıkışma birazdan uyarılacağını gösteriyordu. Alaycı bir gülümsemeyle yavaşça odaya girdi. Mutluluğa bu kadar kolay ve garantili yoldan ulaşacağını bilmek güzeldi. Evliliğin sıkça dile getirilmeyen faydalarından biri de buydu.

Mumları koklayarak ve perdeleri açarak odanın etrafında dolaşırken vahşi kadınının ne şeytanlıklar düşündüğünü merak etti. Kadın bir kez olsun ona odaklanmıyordu.

“Bugün Lynn’e gittim.”

“Ya?” Jack, şamdanın içindeki son mumu alarak durdu.

“Mmm...” Kit onun elindeki gümüş şamdanın son ışığıyla aydınlanan yaldızlı saçlarına baktı. “Lord Belville’i gördüm.”

“Lord Belville de kim?”

Kit’in dudakları küstah bir sırıtıyla kıvrıldı. “Ona eski bir âşık diyebiliriz.”

Jack kaşlarını çatı ve mumu söndürdü. Odayı sadece Kit’in başucundaki mumunun titrek ışığı ve içeri dolan ay ışığı aydınlatıyordu. Jack yatağa yöneldi. “Ne demek istiyorsun?”

Kit onun içinde uyanan hırstan memnundu ama Jack’in onu sahiplendiğini kanıtlamasına ihtiyacı yoktu. Kit onu kıskandırma fikrinden hemen vazgeçti. Ama Belville’i gördüğü için şaşkına dönmüştü ve Jack’in bu şüpheli akranıyla olan zayıf bağına Belville’den değil kendisinden duyması gerektiğini düşündü. “On sekiz yaşımıdayken onunla nişanlıydım. Neredeyse evlenecektik.”

Jack gece mavisini küppesini omuzlarından sıyırdı. Kit’in ağzı kurudu, gözleri tüm emirlere itaatsizlik ederek Jack’in geniş ve uyarılmış vücudunda gezindi, bakışları her kasını okşadı ve ona yakında alacağı büyük zevki vaat etti. Hararetle Belville’den bahsetmesinin bu zevki bozmayacağını umuyordu.

Ama Jack’in yanında yatağa uzanırken, “Anlat bana,” deyişi cesaret vericiydi.

Kit dudaklarını ıslattı ve yüzüne bakmaya çalıştı. Zihnini toplarken bakışlarını Jack’in ağır göz kapaklarının altında parılayan gümüş gözlerine dikti. “Sana amcalarımın ve halalarımın kendi refahları uğruna beni evlendirmek için Londra’ya götürdüğünü söylemiş miydin?”

Jack’in dudakları seğirdi. Başını iki yana salladı. “Arkana yaslan, gözlerini kapat ve anlatmaya en baştan başla.”

Kit yarım bir nefes aldı ve söyleneni yaptı. Sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü. Hikâyesine büyükannesinin ölümü ve Cranmer Malikânesi'nden çıkarılmasıyla başladı. Jack'in kıpırdandığını ve bir dirseğinin üzerinde yanına yaklaştığını hissetti. Londra'yı anlatırken, geceliğini tutan ipek fiyonklardan ilkinin gevşediğini hissetti.

Kit duraksadı. Çenesi titredi.

“Gözlerini kapalı tut. Devam et.”

Bunun için derin bir nefes daha alması gerekiyordu. Yavaşça hikâyesini ilerletti ve Jack'in yönlendirmeleriyle anlatmaya devam etti. Aynı anda geceliği yavaşça ayağına kadar sıyrıldı. İlk talibini reddettiği bölüme geldiğinde omuzları çökmüştü. Bir saniye sonra geceliğinin üzerinden çıktığını hissetti.

Kit'in sesi alçaldı. Kocasının yanında çıplak yatıyordu.

“Sonra ne oldu?”

“Şey...” Aklını toplamaya çalıştı ama ona teslim oluyordu. Jack'in parmak uçlarıyla ona dokunarak teninin üzerinde desenler çizdi. Dudakları bıraktığı izleri takip etti ama vücudu, bacakları ona hiç temas etmedi. Bir hayaletle sevişmek gibiydi. Kısa süre sonra şişmiş meme uçları, sert tepeler oluşturmuştu. Karnı bir davul kadar gergindi. Derisi, bir sonraki dokunuşunu beklerken titreyen, hassas bir sinir kütesine dönüşmüştü.

Kit tutarlılığının farkında bile değildi ama Jack onun hikâyesini takip ediyordu. Tutkuyla derin ve titreyen sesi, duraksadığı her seferde onu uyarıyordu. Ama dudakları karnına dokunduğunda ve parmaklarıyla bacaklarını sıyırdığında Kit pes etti.

Gözlerini açma isteğine direnerek, “Ve?” sorusuna, “Jack, burada böyle yatarken aklım çalışmıyor,” diye cevap verdi.

“Arkanı dön o zaman...”

Kit'in zihnindekiler havada asılı kalmıştı. Tereddütle ona dönecekken iki büyük el kalçalarını kavradı. Pes eden Kit başını yastığına yerleştirdi, altındaki ipek ve satenin kaymasını, ağrıyan göğüslerini yatıştıran serinliği ve karnında beliren bir başka ağrı-

yı hissetti. Sırtı kızgın bir demir gibiydi. Jack, ona hiç dokunmadan hâlâ yanında yatıyordu.

Kit bu şekilde kıınıldamadan yatacağını varsayarak hikâyesine devam etti. Jack'in eli kalçasına temas ederken Belville'in teklifini kabul ettiğinden bahsediyordu. Vücudunun hassas noktalarında dolaşan eli, onu okşayarak anında hayata döndürdü.

"Jack!" Kit'in gözleri açıldı. Dönmeye çalıştı ama Jack onun üzerine eğildi, göğsünü sırtına yasladı.

"Sonra ne oldu?" Dudakları Kit'in ensesindeydi.

Kit telaş içinde kulak misafiri olduğu pazarlıktan bahsetti. Jack'in eli nazikçe onu okşamaya devam ederek bacaklarının arasına ulaştığında Belville'in teklifini nihai olarak reddettiğini anlatıyordu. Jack'in diğer elinin memesini kavradığını fark ederek usulca inledi. Vücudundaki gerginliği hisseden Kit'in bacakları hafifçe ayrıldı. Jack'in eli, bacak arasında biraz daha gezindikten sonra uzun parmağı zahmetsizce içine girdi.

"Ahhh!" Dudaklarından dökülen yumuşak iniltiyle Kit'in bedenini müthiş bir ürperti sardı. Jack'in parmağı derinlere inerken Kit, boğazına dolan teslimiyet iniltilerini bastırmak için dudağını ısırırdı. Jack bir parmağını daha içeri soktu.

"Tekrar söyle, Belville ne yapmış?"

Kit'in zihninden kalanları yeniden topladı. Jack'in parmaklarının bacaklarının arasında gezindiğini ve boşluğu doldurduğunu hatırladı. Sesi boğulmadan son bir gayretle, "Jack!" diye seslendi. İhtiyaç duyduğu tek şey onun adıydı.

Jack onu duydu. Parmaklarını bacaklarının arasından çekti. Kit şaşkınlıkla kalçalarının kaldırıldığını ve karnının altına bir yastık konduğunu fark etti. Jack bedeninin ağırlığıyla onu arkadan bastırıyordu.

Jack aceleyle içine girdiğinde Kit'in zihni parçalandı. Şokla nefesi kesildi. Birkaç dakika kıpırdamadan durdu, bu yeni pozisyona ve derin dolgunluk hissine alışmaya çalıştı ve ileri geri hareket etmeye başladı.

Kit kısa süre sonra ritmi yakaladı ve Jack geri çekilmeden önce kalçalarını yukarı aşağı oynatmaya başladı. Jack onu uzun ve sert darbelerle zirveye yaklaştırırken Kit içinden daha fazlası için yalvararak kıvranıyordu. Her şeyi tüketen o son çılgınca tutku dalgası onları yakalayarak tükettiğinde Jack, Kit'in üstüne çöktü. Dudaklarını Kit'in kulak memesinde gezdirdi ve güldü. Doğruldu ve kendini yatağa bıraktı.

“Yavru kedicik, daha vahşi olsaydın seni bağlamam gerekirdi.”

Jack uykusundan uyandığında ay ışığı, Kit'in yatak odasının zeminine vuruyordu. Jack kıpırdamadan yattı, anın derin memnuniyetinin, bedenine dolanmış ipek bacakların sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Kit'in nefesi köprücük kemigine değiyordu, bir kelebeğin öpücüğü gibiydi. Onu kollarıyla sarma isteğine direndi.

Koridordaki uzun saat on biri vuruyordu.

Jack iç çekti ve Kit'in kollarından dikkatlice kurtuldu. Sıcak yatağından çıktı ve cübbesini yerden alıp sırtına geçirdi. Omuzlarını silkerek durdu, uyuyan karısına baktı. Sonra dudaklarında bir gülümsemeyle odasına döndü.

Jack'in odasının kapıları kapanır kapanmaz Kit gözlerini açtı. Hızla gözlerini kırıştırdı, ardından soğuk, çıplak omuzları titreyerek ayağa kalktı. Örtüyü yüzüne çekip etrafı dinledi.

Saatin ağır sesi, gergin kulaklarına ulaşan tek sestti.

Çabucak yataktan çıktı ve gardırobuna uzandı. Kocasını takip edebilmek için acele etmeliydi.

Bölüm 27

Brancaster sahilindeki dalgaların yumuşak sesi Jack'in kulaklarını dolduruyordu. Bir kayaya yaslanarak ay ışığının aydınlatığı kumlara baktı. Kayalığın rüzgârında Şampiyon, Matthew'un atının yanına bağlanmaktan mutsuz bir halde homurdanıyordu. Çetenin kalanı henüz ortada yoktu; tekneler bir saat sonra gelecekti.

Kollarını göğsünde bağlayan Jack, beklemek için oturdu. Yatakta bıraktığı ipek tenli karısının hatırası onu istemsizce ısıtıyordu. Tutkulu bir kadındı. Evlilik Jack'in görüşünü şaşırtıcı bir şekilde değiştirmeyi başarmıştı. Kit hayatına girmeden önce kocalık görevleri, arzudan çok görev bilincinden kaynaklanıyordu. Şimdiyse kendini Hendon Kalesi'nin efendisi olmaya, Kit'in çocuklarının büyütmesini izlemeye ve karısından zevk almaya adanmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Onu yatak odasında ve dışarıda eğlendireceğine emindi. Bu görev tamamlandığında, özgür kalacaktı. Artık vahşi kadını sayesinde yolunu çizmişti.

Kit hakkındaki düşünceleri ona Lord Belville'i hatırlattı. Kit'in ondan neden bahsettiğini bilmiyordu. Adamla hiç tanışmamıştı; anlattıklarının Jack'in ilgisini çeken tek kısmı Belville'in Whitehall ile olan bağlantısıydı. Geri kalanına gelince Kit artık ona aitti.

Ferahlatıcı rüzgâr burnuna tuz kokusu getirdi. Jack kaşlarını çattı. Belville, George'la beraber yavaş yavaş çözdüğü ağır bir parçası olabilir mi? Bu mümkündü.

Aylarca süren dikkatli ve temkinli çalışmanın ardından yolun sonuna yaklaşıyorlardı. Başlangıçta görevi Norfolk'tan casusların kaçırıldığı yolları kapatmaktı. Ancak Hunstanton Çetesi'nin lideri olma ve ardından casus kaçakçılığı ticaretini tekeline alma konusundaki başarısı Whitehall'daki güçleri hırslandırmıştı.

Sussex ve Kent dışındaki casus kaçakçılığı yollarını kapatmış olmasına rağmen, hükümet ana kaynaklardan en az birini tespit edememişti. Bu da Londra'dan hâlâ bilgi gönderen hainler olduğu anlamına geliyordu. Ancak Wellington'un planladığı harekatı Fransızların öğrenmemesi hayati önem taşıyordu. Bu yüzden Jack, George ve seçilmiş diğer bir grup asker görevlerinden çağırılmış ve iç güvenlikten sorumlu İçişleri Bakanlığı Müsteşarı Lord Whitley'in kontrolü altındaki sivil atamalarla ilgilenmek üzere görevlendirilmişti.

Hunstanton Çetesi'nin getirdiği ilk casuslar Londra'ya varıp onları bir sonraki bağlantıya ulaştırınca hükümet dikkat kesilmişti. Bir grup subay, Londra'ya giden ve muhtemelen İngiliz askeri teşkilatında bir yerde gizli kaynağı olan casusu izlerken hükümet, Jack'in şu anda kontrol ettiği rotayı kendi amaçları için kullanmaya karar vermişti. Sör Anthony Blake, takma adıyla Antoine Balzac, Kit'in vurulduğu gece Fransa'ya *kaçırdıkları* casustu. Casus, Wellington'ın gerçek planlarına hizmet etmek yerine, kısa bir süre önce aktif hizmette olan bir grup memur tarafından aktarılan bilgileri taşıyordu. Bilgiler, Fransızların incelemesinden geçecek kadar doğruydu. Hükümet, sahte izleri takip ettiğinde bazılarının Fransızları engellemek yerine onlara yardım ettiğine dair kanıtlar elde etmişti.

Bu tür bir geri dönüş büyük bir riske değerdı. Bu hamle pek çok kişinin kurtarılmasını sağlayacaktı. Bu yüzden zarı atarak şanslarını son kez denemek istiyorlardı.

Anthony, Fransa'ya yeni bilgiler taşıyacak ancak bu sefer, karşılığında bilgi almak için pazarlık yapacaktı; Londra'daki haininin kim olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Son ziyaretinde, konyağı çok seven bir Fransız subayıyla temas kurmuştu. Adam İngiliz operasyonunun tüm ayrıntılarını biliyordu. Anthony en azından bir ipucu alabileceğine emindi.

Şimdi hükümetin bu ipucuna ihtiyacı vardı. Londra'da takip ettikleri casus, bir taverna kavgasında öldürülmüştü. Beklenmedik aksilik cesaret kırıcıydı, ancak artık herkes kalan hainleri bulmakta daha da kararlıydı.

Elinde hiçbir isim olmasa da Anthony'nin askeri teşkilatta kaç tane hain kaldığı öğrenmesi bile bu geceki riske değirdi.

Kumdan ağır toynak sesleri duyuldu. Jack, George'un kestaneye atını tanıdı. İkinci atın üstündeki figürü görünce Jack sırtı ve doğruldu. Atlar yanına geldiğinde, yeni gelenlerin dizginlerini yakaladı. "Hey Tony! Bir başka Fransız maçına hazır mısın?"

Sör Anthony Blake sırtı ve attan indi. Lord Whitley'in seçkin ekibinin bir üyesiydi. İngiltere'de büyümüştü fakat yarı Fransızdı. Fransızca'yı annesinden öğrenmiş, Fransız tavırlarını ve karakteristik hareketlerini özümsemişti. Ayrıca siyah saçları, siyah gözleri ve zarafetiyle Fransızlara benziyordu. Bu özellikleri Fransa ile uzun yıllar süren savaşta Majestelerine önemli faydalar sağlamıştı. Anthony'nin kara gözleri parladı. "Elimden geldiği kadar... Yeni bir gelişme var mı?"

Jack, Anthony'nin sorusunu yanıtlamadan önce George ve Anthony'nin bineklerini bağlayıp kendisine katılmalarını bekledi. "Planı değiştirecek hiçbir şey olmadı. Ama bu civarda Whitehall ile bağlantılı bir beyefendinin görüldüğünü öğrendim. Lord Belville'i tanıyor musun?"

Anthony kaşlarını çatı. Evleri Devon'daydı. Londra'ya Jack ve George kadar aşına değildi. "Hatırladığım kişiye işin içinde iş vardır. Babasının torpiliyle bir yerlere gelmiş bir adam... Sosyal anlamda tatsız bir itibarı var, ama bizi ilgilendiren bir şey yok."

Jack yüzünü buruşturdu. “Tahmin ettiğim gibi... Yine de gereksiz işlere burnunu sokarsa onu takibe alırsız.”

Üçü, Antoine'ın gezisinin ayrıntılarını konuşmaya başladı.

“Güvenli bir şekilde, mecbur kalmadıkça rotadan çıkmadan gideceğim.”

Jack başını salladı. “İşte küçük birliğimiz geliyor.” Hunstanton Çetesi'nin üyeleri toplanıyordu. “İngiltere için üstlerine düşeni yaptıklarını öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini Tanrı bilir.” Jack, alaycı bir gülümsemeyle onları komuta etmek için ilerledi.

Yukarıda, kayalığın kenarına yakın büyük bir kayanın ardına gizlenen Kit kaşlarını çattı. Üçüncü adam kimdi?

Epeydir kocasını izliyordu, itaatkâr küçük kısırağının kısa adımlarının ne Şampiyon ne de Matthew'un siyah atıyla yarışması olanaksızdı. Jack ahırdan çıkana dek hareket edememişti. Ama ay ışığında onun kulübe tarafına yöneldiğini görmüştü. Kocasını Kaptan Jack kostümüyle tekrar ortaya çıkmadan sadece birkaç dakika önce Kit onu çevreleyen ağaçların arasına çekildi. O anda Delia'ya binmediği için şükretti, kestane rengi kısırağına hiç ilgisi olmayan Şampiyon, Jack'in talimatlarından dışarı çıkmıyordu. Kit kıyıya giderken tekrar geride kalmış ve kumların üzerinde onların yerini bulmak için hızlanmak zorunda kalmıştı. Orada başka kimseyi bulamadığına şaşırılmıştı.

Sonra George ve arkadaşı gelmişti. Üçüncü adamın duruşu ve diğer ikisiyle konuşması, çeteye yeni katılmadığı izlenimini bırakıyordu.

Kit, Jack'in gözcüsü Joe'nun etrafındaki adamlardan ayrıldığı ve kayalıklara doğru ilerlediğini gördü. Orada çömeldiği yerden yaklaşık elli metre ötede küçük bir tepelik vardı. Joe onu net bir şekilde görebilirdi. Gözcü kayalık yoluna çıkarken Kit derin gölgeli bir kuytu nokta bulana kadar ilerledi. Kit, kısırağının ağaçların arasında durduğu yere son bir kez baktı ve saklandığı yerden kumsala indi.

Pantolonundaki kumları silkeledikten sonra sola baktığında sevkiyatın hızla gerçekleştiğini gördü. Hemen önünde uçurumun çıkıntısının altına bağlanmış atlar, Şampiyon ve diğer üç kişi vardı. Daha ötede yoğun bir şekilde deniz otu kümeleriyle kaplı kum tepeleri yükseliyordu. Kit, atların arasından geçerek kum tepelerine yöneldi ve Jack, George ve gizemli misafirlerinin durduğu yerden sadece birkaç metre öteye gelene kadar temkinli bir şekilde ilerledi.

Sevkiyat kısa sürmüştü; Jack ve George adama şans diledi.

Anthony başını eğdi ama cevap vermedi. Tehlikeli yolculuğunun ilk aşamasında sahile yöneldi.

Jack onun gidişini izledi ve açıkta duran tekneyle temas kurmak için teknenin dalgaların arasında kaybolmasını bekledi. Sonra sahili temizlemek için son emirleri verdi ve yükleri eski manastıra gönderdi. Hem o hem de George, arkadaşlarının kaderini izlercesine kumların üzerinde oyalandılar. Matthew kum-salda onların önünde durdu, sabırla bekledi.

Kit kuma gömülmüş, kafası karışmış halde bekliyordu. Neden ona şans dilemişti? Ve neden Jack onun elini sıkmak istemiş ama sıkmamıştı? Niyetini oldukça net bir şekilde sezmişti. Adamın Fransız olduğu kesindi.

Dudağını ısırdı, sonra başını salladı. Jack'in casus kaçakçılığı yaptığına inanamıyordu. Lanet olası adam neden onu bu kahredici belirsizlikten kurtarmıyordu? Hepsi onun hatasıydı. İç huzuru paramparça olmuştu!

İçinden küfreden Kit omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Ve donakaldı.

Birkaç adım ötede, gölgesi neredeyse ona değecek kadar yakın, iriyarı bir adam duruyordu. Kit'in boğazına bir korku çılgılığı düğümlenmişti. Adamın kaba saba bedenini ve iri, yuvarlak yüzünü fark etti. Adam on beş metre ilerideki dalgaları izleyen Jack ve George'a kibirle bakıyordu ama neredeyse burnunun dibin-

de duran Kir'den habersizdi. Ay ışığı, taşıdığı tabancaların uzun namlularında parılıyordu.

Adam Lord Belville'di.

Kit nefes alamıyordu.

"Gidebiliriz."

Jack'in sözleri sessizliği yırttı ve Belville'i harekete geçirdi. Hâlâ hareketsiz duran Kit'in yanından geçerek kuma doğru bir adım attı. Atlara yönelen Jack ve George'la yüzleşmek için onu kum tepelerinin arkasından çıkı, Matthew birkaç adım geride duruyordu.

"O kadar çabuk değil beyler..."

Jack, emniyetli olduğunu düşündüğü kum tepelerinden silahlı bir yabancı, ortaya çıkmasıyla irkilerek ayağa kalktı. Gözcüsü hangi cehennemdeydi?

Sanki aklını okumuş gibi Belville'in dudakları pis bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Korkarım gözcünüz ölümcül bir kazayla karşılaştı." Sağ elinin parmaklarına baktı. "Gırtlak kesmek sessiz ama çok zor bir iş..."

Kit kanının donduğunu hissetti. Jack'in yüzündeki ifadenin sertleştiğini gördü. Bir şey yapmazsa vurulacaktı! Kit eliyle ağzını kapatarak düşünmeye çalıştı.

Neyse ki Belville sohbet etmeye meyilli görünüyordu. "Casusumuz kavgada öldüğünde, bunun sadece şanssızlık olduğuna inandığımızı itiraf etmeliyim. Ancak Fransız dostlarımızdan başka bir talep gelmeyince ve artık hizmetimize ihtiyaç duymadıklarını söyleyince bir soruşturma yapılması gerektiğini düşündük." Belville heceleri yuvarlayarak konuşuyordu, güler yüzlü tavrı elindeki tabancanın tehdidiyle etkisizleşti. "Belki," diye önerdi, "başma açtığın onca işten sonra hepinize birer kurşun sıkmadan önce kim olduğunuzu ve kime çalıştığınızı anlatmak istersiniz?"

Kit ona şans diledi. Jack'in bunca baskı altında bile ona bir şey söyleyeceğine inanamıyordu. Ama durup bekleyecek zaman yoktu. Jack'in eyer tabancasını hatırladı ve dolu olması için dua

etti. Kum tepelerinin arasından geri dönerken kocasının sesini duydu.

“Sen Lord George Belville’sin, öyle değil mi?”

Kit, eski talibinin buna vereceği cevabı merak ediyordu. Kum tepeleri yönünden gözden uzak bir şekilde atlara doğru koştu.

Jack bakışlarını Lord Belville’in kötü niyetli gözlerine dikti ve içten içe küfredti. Kit’in neden ona Belville’den bahsetmek istediğini düşünmeliydi. Karısı bu adamı görür görmez ondan bahsedecek kadar tedirgin olmuştu. Kit’in içgüdüsüne güvenmesi gerekirdi. Artık Joe ölmüştü. Ve şu durumdan nasıl kurtulacaklarını ancak Tanrı biliyordu.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?” Belville’in tatlı ses tonu bir hırıltıya dönüşmüştü.

“Yüksek Komiser’le doğrudan bağlantısı olan biri tarafından teşhis edildin. O kişinin komiserin gözü kulağı olduğunu söyleyebilirim.”

Jack, yanında duran George’un kahkahasını bastırdığını fark etti. Dikkatlice olasılıkları tarttı. Durum pek de parlak değildi. Belville’in iki tabancası vardı ama adamın belinde parıldayan daha küçük bir silahın kabzasını da görebiliyordu. Muhtemelen, bir yerde bıçağı da vardı. Tek bir atışı kaçırsa bile, ki neden kaçıracaktı, şarjörü boldu, üstelik Jack ve George’un saklanacak hiçbir yeri yoktu. Bıçaklı bir kavgada George ya da Matthew’a göre ağırlık avantajına sahipti.

Jack, *konuşmayı sürdür ve bir mucize için dua et*, diye geçirdi içinden.

“Bu kişi kimmiş? Yüksek Komiser’in yakını mı?”

Jack kaşlarını kaldırdı. “Ah, bu sırları anlatmak olur, değil mi?”

Belville tabancalarını düzeltti. “Böyle biri olduğuna inanmıyorum.”

Jack omuzlarını silkti. “Ama önceden tanışmadığımız halde seni tanıyorum.”

Belville gözlerini kısarak ona baktı. “Sen kimsin?”

O sırada Kit, Şampiyon'un eyerindeki cebin içine sokulmuş küçük tabancayı buldu ve rahatladı. Gecikmemeliydi.

Kum tepelerine koşarken, Belville'in kızgın ve talepkâr sesini duydu. Tanınmış olmaktan hoşlanmadığı belliydi. Jack, Belville'le kendinden emin ve yumuşak bir ses tonuyla sohbet ediyordu. Kit, kum tepelerine varmadan kocasının vurulmaması için içten içe dua etti.

"Sadece sevkiyata ilgi duyan biri olduğumu varsayalım." Jack gözlerini Belville'in üzerinde tuttu. "Belki konuşursak, ilgi alanlarımızın birbirine uyduğunu anlayabiliriz."

Belville, olasılıkları açıkça düşünerek kaşlarını çatı. Sonra yavaşça başını salladı. "Sevkiyatınızda çok garip bir şey var. Bu gece bir adam gönderdiniz. Henry ve ben onun ne taşıdığını bilmek istiyoruz. Whitehall'da bizi engelleyen başka biri yok, Henry bundan emin... Bu da Henry'i ve beni ipe götürecek bir ikili oyun oynadığınız anlamına geliyor." Belville ürpertici bir ifadeyle gülümsedi. "Korkarım, efendim, kariyeriniz burada sona erecek."

Adam iki tabancayı da kaldırdı.

On adım geride, Kit kumda sessizce durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüştü. Jack'in tabancasını iki eliyle kavrayarak kaldırdı. Gözlerini sıkıca kapatarak tetiği çekti.

Ses kayalıklarda patlayarak büyük bir gürültüye yol açmıştı. Hem Jack hem de George, vücutlarında bir yerlerinin kurşunla delindiğini düşünerek yalpaladı. Toz dumana karışmışken, birbirlerine baktılar ve ikisi de kurşun yemediğini fark etti. Matthew onlara koştu, ikisinin de zarar görmediğine o da çok şaşırılmıştı. Üçü de şaşırarak dönüp Belville'e baktı.

Adamın rengi solmuş, yuvarlak yüzüne şüpheli bir ifade yerleşmişti. Her iki tabancadan da duman tütüyordu ama Jack ve George'un ayaklarının önündeki kumda oluşan izler, silahların daha yeni patladığını gösteriyordu.

Jack, şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı, gözlerinde tuhaf bir

ateş parlıyordu. Jack'ın hayret dolu bakışları arasında, Belville sağa döndü ve kum üzerine bir çuval gibi devrildi.

Kit elinde duman tüten bir tabanca ve gözlerinde büyük bir şokla arkada belirmişti.

Jack, Belville'i, görevini ve casusları unuttu. Hemen Kit'e koştu ve ona sarılarak, narin bedenini göğsüne bastırdı. Ona hem öfkeli hem de müteşekkirdi. "Lanet kadın!" diye bağırdı. "Buraya nasıl geldin?"

Jack aynı anda hem çok yaşamış hem de rahatlamıştı. Duyduğu öfke birden hafifledi. Kit'in titreyen parmaklarının arasındaki silaha uzanırken usulca küfretti. "Seninle ne yapacağım ben?"

Kit, şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Az önce bir adamı öldürmüştü. Jack'in kollarından uzanmaya çalışarak, George ve Matthew'un Belville'in bedeninin üzerine eğildiği noktaya bakmaya çalıştı. Ama Jack, kendini siper ederek onu sıkıca tuttu. "Kımıldama."

Başka seçeneği olmayan Kit söyleneni yaptı. İçi bulanıyordu, rengi kireç gibiydi. Kendini Jack'in kollarına külçe gibi bıraktı.

"Her şey yolunda... Derin nefes al."

Kit teselli edici sözleri duydu ve kendisine söyleneni yaptı. Yavaş yavaş sakinleşmeye çalıştı.

Sonra George yanlarına geldi.

Jack, Kit'i sıkıca tuttu ve yüzünü göğsüne bastırıldı. Kalp atışlarını güçlü biçimde hissediyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı. Zayıflığından rahatsız olan Kit, gözyaşlarını gizlemek için gözlerini kırıştırdı.

Durumu anlaması için George'un yüzüne bir kez bakması yeterliydi ama Jack bunu Kit'in de duyması gerekiyordu. "Öldü mü?"

George başıyla onayladı. "Kalbinden vurulmuş."

Jack, Kit'in tuhaf yeteneklerinin arasında atış yapmanın da olduğunu düşünüyordu. Bu kadar yakın mesafeden bile baskı altında temiz bir atış yetenek gerektiriyordu. Ve tabii ki cesaret... Ama karısının tüm bu vasıflara sahip olduğu şüphesizdi.

George ve Jack'in seslerindeki tuhaflik üzerine Kit'in başını kaldırdı ve Jack'e baktı. "Ölmesini istemiyor muydun?"

Jack, durumu inkâr edip onu teselli etmek yerine gerçeğe en yakın biçimde konuşmayı tercih etti. "Onu canlı yakalayabilseydik daha çok yardımı olurdu, ama," dedi çabucak, "bu şartlar altında Matthew, George ve ben hayatta olduğumuza şükrediyoruz. Şikâyet ettiğimizi sanma."

Jack onun ne hissettiğini anlayamadı; gözlerinde derin bir kargaşa vardı. O sırada George, Jack'in yardımına koştu.

"Matthew, cesedi buraya bırakırsak denizin alıp götüreceğini söylüyor."

Jack onaylayarak başını salladı. Onu yok etmek en iyi seçenektir. Cesetlerin açıklanması gerekiyordu ve Belville'in durumu nu açıklamak onları sıkıntıya sokabilirdi.

"Joe, Joe'yu bulmalıyız!"

Kit'in sesi, iki adama da görevlerini hatırlattı.

"Hayır!" George ve Jack aynı anda itiraz etti.

Jack, "Seni eve bırakacağım," diye devam etti. "George, Joe ile ilgilenecek."

Ama Kit, başını şiddetle iki yana sallayarak geri çekildi. "Olmaz... Hayır. Şimdi bakmalıyız!"

Her iki adam da Kit'in sesindeki isterik tonu fark etti. Birbirlerine sıkılarak baktılar.

"Haydi!" Kit, Jack'in kolunu çekiştiriyordu. "Biz burada tartışırken o orada ölüyor olabilir!"

Ne Jack ne de George, Joe için fazla umut beslemiyordu ama Kit'i bu konuda ikna etmeye gönülsüzlerdi. Jack içini çekerek onu serbest bıraktı ama elini sıkıca tuttu. Üçü birlikte tepeye yönelerek kayalığa yaklaştı.

Joe'dan geriye sadece yıpranmış giysiler içindeki acınası bir görüntü kalmıştı. Etrafındaki kum, boynundaki açık yaradan fışkıran kanla boyanmıştı. Kit ona baktı. Sonra sarsıcı bir hıçkırıyla yüzünü Jack'in göğsüne gömdü.

George onu kontrol etti ama zavallıda hiçbir yaşam belirtisi kalmamıştı.

Kit nefes almakta zorlandı. Haftalardır Jack'in gözcüsü olmuş, hiçbir şeyi umursamadan kaçakçılık oynamıştı. Hepsini oyundu. Ancak Joe'nun ölümü oyun değildi. Hâlâ Jack ile olsaydı Kit ölecekti. Ama veda eden Joe olmuştu. Kit'in Belville'i öldürmekten pişmanlık duyma ihtimali o anda kayboldu, Joe'nun üzerine eğildi. Gözcünün intikamını aldığı için mutluydu.

Ani duygu dalgası onu sarstı, o anda Jack'in kolları onu dik tutan tek şeydi.

Jack için öldürülen gözcünün görüntüsü kâbus gibi bir saheneydi. Elbette, bu kâbusun en çok sarstığı kişi Kit'ti. Joe'nun ölümü onda şok etkisi yaratmıştı ve sessizliğinde derin bir acı vardı. Jack, Kit'i kollarının arasına aldı ve ince bedenini sıcaklığıyla sardı.

George başını kaldırdı. "Matthew ve ben bunu çözeceğiz. Tanrı aşkına, onu eve götür ve yalnız bırakma."

Jack'in daha fazla söze ihtiyacı yoktu. Karısını sessizce kucakladı ve onu Şampiyon'a bindirdi. Sonra ona döndü ve sordu. "Atın nerede?"

Kit atın yerini söyledikten sonra Jack, kaleye doğru bir rota belirleyip kısırağı Şampiyon'un eyerine bağladı. Tek amacı Kit'e bir kadeh konyak içirip onu yatağına götürmekti. Kadın korku ve dehşetle titriyordu. Jack kadınların böyle derin bir şok yaşamasına şahit olmamıştı ama Kit'in ruh halinin gitgide kötüleşeceğinden endişeliydi.

Ay ışığının aydınlattığı tarlalardan geçerlerken, Kit olayı kafasında toparlamaya çalışıyordu. Bir adam öldürmüştü. Ama bu gerçeği nasıl görürse görsün, suçluluk hissedemiyordu. Yine olsa, yine aynı şeyi yapardı. Adam, Jack'i öldürmek üzereydi ve önemli olan buydu. Hendon Kalesi ufukta belirdiğinde gerçeği kabul etmişti. Jack onundu; her türden herhangi bir dişi gibi sevdiğini savunmak için düşmanı gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

“Joe'nun ailesine yardım etmemiz gerek.”

Kadının bu ani yorumu Jack'i şaşkınlığından kurtarmıştı.

“Endişelenme. Ben hallederim.”

“Evet, ama...” Kit devam etti, tutarsız bir şekilde gevezelik ettiğinin farkında değildi.

Jack güven vererek onu rahatlatmıştı. Sonunda kalan gücü tükenmiş gibi sessizleşti. Jack, Şampiyon'u karanlığın içinde sürerken zihni çelişkili duygularla doluydu. Ay batıyordu; ahırlara yaklaştıklarında gökyüzü tamamen karanlıktı.

Jack, Martins'e seslendi. Adam pijamasını pantolonunun içine sokarak koşturdu. Jack attan indi ve Martins'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek Kit'i kucakladı. Karısının pantolonu, en dikkat çekici şeydi. Martins'i atlarla ilgilenmesi için ahırda bıraktı ve Kit'i eve taşıdı. Yan kapıdan içeri giren Jack, Kit'i doğrudan odasına götürdü.

Odaya gelince itirazlarına kulak asmadan, giysilerini bir çocuk gibi nazikçe çıkardı. Bir havlu aldı ve her yerini hızlıca ovuşturdu. Kit homurdandı ve onu durdurmaya çalıştı, sonra pes etti ve ellerinin altında yavaşça gevşeyerek kıpırdamadan yattı. Jack bir an için yanından ayrıldı, döndüğünde çıplaktı ve elinde iki kadeh konyak vardı. Yavaşça yorganın altına girdi.

Jack yorganın altında Kit'in saten teninin sıcaklığını hissetti. “Al. İç bunu.”

Kit kadehi dudaklarına götürdü ve bitirene kadar sabretti. Jack ise içkisini bir dikişte bitirdi ve iki kadehi de masaya bıraktı. Sonra Kit'in yanına uzanıp onu kollarına aldı.

Kit başını kaldırıp ona baktı. Jack'in yüzünü kendine çekerek onu öptü. Canlandığını hissettiğinde onu öpmeye devam etti.

Jack'in niyeti bu değildi ama yanında Kit'in sıcak bedeniyle rahatlayıp uykuya dalmak üzereyken karısının zamanlamasının hatalı olmadığını kabul etti. Sevişmeleri, birbirlerine duydukları ihtiyacın, ikisinin de hâlâ hayatta olduğu gerçeğinin bir kanıtıydı. O ana ihtiyaçları vardı.

Jack esnedi ve Kit'e sıkı sıkıya sarıldı. Uyumadan önce düşünmesi gereken şeyler vardı. Birinin Belville'in ölümünden sonraki haberleri Londra'ya götürmesi gerekiyordu. Casusluk ticaretinde *Henry*, Belville'den üstteydi ve muhtemelen Whitehall'da bir yerlerde çalışıyordu. Belville'in ortadan kaybolduğu kulağına gitmeden önce Henry'nin kim olduğunu bulmaları gerekiyordu. George, Londra'ya gidebilir miydi? Hayır, kim giderse Belville'in ölümünü açıklaması gerekecekti. Karısının yaptığıının sorumluluğunu sadece Jack alabilirdi; başka kimse bunu yapamazdı.

Erkenden gitmesi gerekiyordu.

Jack, Kit'in karanlıktaki kızıl buklelerine baktı. Yüzünü buruşturdu. Bu durumdan memnun olmayacaktı ama başka çare yoktu.

Karısının elinde duman tüten bir silahla görüntüsü zihninde yeniden canlanmıştı. Jack onu gördüğünde ve yaptığını fark ettiğinde ne hissettiğini anlamamıştı. Hâlâ da anlamıyordu.

Hiçbir koca, Kit'in ona yaşattığı travmaları yaşamamalıydı. Londra'dan döndüğünde ona her şeyi anlatacaktı.

Bölüm 28

Kit uyanıp kocasının kendisine bıraktığı mektubu yanındaki yastığın üzerinde görünce homurdanarak küfretti ve gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtığı anda mektup hâlâ yanında duruyordu.

Lanet olası adam! Sırada ne vardı? Fransızca küfrederek doğruldu ve mührü kırdı.

Okurken attığı öfke çılgılığı, Elmina'nın koşturarak yanına gelmesine sebep oldu. "Miniğim, sen hasta mısın?"

"Değilim ama o küstah ve kibirli Yüksek Komiser'i elime geçirirsem benden çekeceği var! Beni nasıl böyle terk eder?"

Kit mektubu bir kenara fırlatıp üzerindeki örtülerden kurtuldu. O kadar öfkeliydi ki çıplak olduğunu sonradan hatırladı. Elmina'nın ona uzattığı ipek sabahlığın Jack'in hediyesi olduğunu düşünerek omuz silkti. "Eve bile uğramayacaksa tüm bu süslü kıyafetlerin ne anlamı var?"

Öfkeli sorusunu ortaya sormuştu. Elmina onu cevapsız bıraktı.

Kit banyodan sonra kahvaltı yaparken kendini çok yalnız hissetti. Öfkesi ağır ve buz gibi bir kütleye dönüşmüştü.

Kocasının mektubunu üç kez daha okuduktan sonra paramparça etti.

Mektubu bir kenara bırakıp kendini günlük işlere vermeye çalıştı. Ama akşam çökerken dikkati dağılmaya başladı. Sonunda yemek masasında görkemli bir yalnızlık içinde yediği akşam yemeğinden sonra karşısındaki boş sandalyeye düşünceli bir şekilde baktı ve sonra kütüphaneye gidip şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu.

Bu adil değildi.

Jack'in amacını hâlâ bilmiyor ama şüpheleri artıyordu. Kit onun bölgedeki tüm kaçakçılar üzerinde kontrol sahibi olmasını sağlamıştı, ama neden buna ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Sürekli sormasına rağmen, Jack her seferinde planlarını açıklamayı reddetmişti.

Kit onu ihbar etmekle tehdit etmesine rağmen, gerçeği açıklamaktan kaçınmıştı. Kit, çeteyi askeri birliklerden kurtaracağını derken neredeyse canından oluyordu.

Genç kadın homurdandı ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı, ayaklarını eteğinin altında toplayarak oturdu.

Jack'in son hareketi bütünün ufak bir parçasıydı. Kit olan biteni belli bir mantığa oturtmaya çalışıyordu. Belville'in ölümlüyle ilgili işleri düzeltmek için Londra'ya gittiğini düşünürken Kit'in gözleri kısıldı, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Belville'in ortadan kayboluşu hainliğinin bedeli olarak açıklanacaktı. Jack'in başkentte kiminle görüştüğünü öğrenmek istiyordu. Belki de Jack, Kit'in aklına yatmayan hikâyeyi Londra'daki yetkililere anlatmaya gitmişti.

İçini çekti ve gerildi. Lambanın loş ışığına baktı. Boş yatağına gitmeye karar verdi. Kocasının ona güvenmediği gerçeğinden kaçış yoktu.

Dolgun dudakları gerilerek kıvrıldı, menekşe gözleri parladı. Terliklerini giydi ve ayağa kalktı.

Jack'in bu tavrından hoşlanmadığını ona bir şekilde anlatması gerekecekti.

Kararlı bir tavırla yatağına yöneldi.

*

Pazar gün ağardığında Kit yalnız ve enerjisiz halde uyandı. Perdeleri açınca karşısında beliren peri masallarından alıntı manzaraya baktı. Tarlaların yeşili çiyle kaplanmış, bütün bitkiler güneşin cömert ışığıyla parlıyordu. Hava bulutsuz ve açıktı, kuşlar gök mavisine neşe dolu bir şarkı söylüyordu. Kit'in gözünde bir parıltı belirdi. Aceleyle giysi dolabına yöneldi. Jack, onun binici pantolonunu dolaba asmakta erken davranmış ve Elmina onları henüz onarmamıştı.

Çarçabuk giyinip henüz uyanmamış malikâneneden kaçtı. Kestane rengi kısrakı eyerlemek kolay olmuştu. Seyisler onu görmeden, hızla güneye doğru yola çıktı. Delia'nın tutulduğu otlağa ulaştı. Kara kısrak, Kit'in ıslığıyla dikkat kesildi ve sahibine yöneldi. Eyeri değiştirmek birkaç dakikalık işti, Delia'yla yola çıkarken kestaneyi zengin merada otlatması için serbest bıraktı.

Kulübenin yakınından geçerek kuzey sahiline doğru, siyah bir ok gibi hızla ilerliyordu. Kayalıklara tırmanırken, damarlarındaki coşku arttı. Zar zor nefes alıyordu. Boğazında bir kahkaha patladı. Kit ellerini güneşe doğru kaldırdı ve gerildi. Yaşamak harikaydı.

Muhteşem kocasıyla beraber olsaydı her şey daha da harika olurdu ama yoktu. Kit bu düşüncenin verdiği huzursuzluğu düşünmemeye çalıştı. Delia'yı kayalık yoluna sürdü.

Kumlar boyunca ilerledikten sonra Brancaster'ın yukarısındaki buruna girmek için kayalıklara çıktı. Kit, Delia'nın başını Hunstanton Çetesi'nin çok fazla yük taşıdığı soluk kumsala çevirdi.

Kit en uç noktaya varmadan son sığ koyda bir cesede rastladı.

Delia'yı birkaç metre öteye çeken Kit, suyun kenarındaki dağınık şekle baktı. Dalgalar cansız bedenin bacaklarını yıkıyordu. Suyun kıyıya vurduğu hareketsiz bedende en ufak bir hayat belirtisi görünmüyordu.

Kit attan dikkatlice indi ve cesede yaklaştı. Adamdan tehlike gelmeyeceğine emin olduktan sonra onu yüzüstü çevirdi ve anında tanıdı. Jack'in Fransız casusunun küstah siyah kaşları ve aristokrat yüz hatlarına merakla baktı. Ölümcül derecede solgundu ama hâlâ hayattaydı, nabzının boğazında derin bir şekilde attığını görebiliyordu.

Adama ne olmuştu? Daha da önemlisi Kit ne yapmalıydı?

Kit derin bir iç çekerek adamın üzerine eğildi ve kollarını tuttu. Onu, dalgaların ulaşamayacağı bir noktaya, kumların üstüne doğru çekti. Sonra düşünmek için oturdu.

Fransız bir casussa, onu birliğe teslim etmeliydi. Ama Jack buna ne tepki verirdi? Fazla tepki vereceğini sanmıyordu. Sadık bir İngiliz kadını olarak ne yapması gerekiyordu? Önceliği kocasına mı yoksa varanına karşı duyduğu sorumluluk muydu? Ve adam gerçekten düşündüğü gibi bir casus muydu, yoksa Jack'in belirsiz planlarının bir parçası mıydı?

Kit inleyerek parmaklarını saçlarından geçirdi. Bir an kocasının yanında olmasını diledi. Kontrolü ele alıp işleri yola koyun diye değil, içinden geçenleri ve Kit'e yaşattıklarını tokat gibi yüzüne vurmak için.

Ama Jack yanında değildi ve Kit yalnızdı. Dahası Fransız arkadaşının yardıma ihtiyacı vardı. Vücudu buz gibiydi; uzun süredir suda olduğu belliydi. Gücünü ve sağlığını toparlayabilecek gibi görünüyordu ama muhtemelen bitkin düşmüştü. Onu bir an önce ısıtıp kurutması gerekiyordu.

Kit seçenekleri değerlendirdi. Saat henüz erkendi. Bu saatte onu kimse görmezdi. Kulübe, adama bakabileceği en yakın güvenli yerdi. Ayağa kalktı ve adamı tarttı. Neyse ki adam Jack'ten daha zayıftı. Onu kumsala taşımak zor olmayacaktı; gerekirse onu kendi ağırlığıyla destekleyebilirdi.

Planı uygulamak biraz zaman almıştı. Kit, Delia'yı her konuda eğittiğine şükrediyordu. Kısarak itaatkâr bir şekilde Fransız'ın yanına diz çöktü. Kit çekildi, adamı çekti, itti ve

sonunda onu eyere yerleştirdi. Yüzünü Delia'nın boynuna yaslayıp ellerini atın iki yanından sarkıttı. Sonra derin bir nefes alarak Delia'ya ayağa kalkması için işaret verdi. Ata binerken adamı neredeyse düşürüyordu, ama son anda onu tutmayı başardı. Delia, onu bir kez daha yerleştiren e kadar sabırla bekledi. Şartların izin verdiği bir hızla yola koyuldular.

Adamı attan indirmek oldukça zordu. Kit'in kolları ağırlıktan ötürü ağrıyordu. Attan indikten sonra adamın ağırlığını dengeleyerek onu nazıkçe indirdi. Nefes neşefe kalan Kit, ona bakmak için bir an durdu. Yatağı hazırlamak için külbeye gitmeden önce onu kapının önünde rahat bir pozisyona yerleştirdi.

Bulduğu eski çarşafı yatağa serdi. Adamın giysilerinin çıkarılması gerekecekti. Adamın yanına dönerek onu içeri sürükledi. Onu yatağa yatırmak sinir bozucu bir mücadeleeydi, ama sonunda başarmıştı. Adam uzun boylu, ince yapılydı ve işin doğrusu Kit'in dikkatini çekecek kadar yakışıklıydı.

Jack bıçaklarını ortalıkta bırakmamıştı ama kılıcı hâlâ gardırobun arkasında duruyordu. Kit, Fransız'ın kıyafetlerini kesmek için kılıcı kullandı. Giysilerini çıkarırken vücuduna bakmamaya çalışıyordu. Sonra çamurlu çarşafı altından çekerek adamı yüzüstü çevirdi. Omuzlarında ve kollarında darp edilmiş gibi morluklar ve bir kalçasında bir yere çarpmış gibi bir çürük vardı. Kit onun üstünü hafifçe örterek geri çekildi.

Kit önemli bir işi başarmanın verdiği gururla şömineyi yakmaya koyuldu. Adam biraz ısındıktan sonra çay demledi ve uyanmasını beklemek için oturdu.

Adam çok geçmeden ısınmanın etkisiyle kıpırdandı ve sırtüstü döndü. Kit, ateşini ölçmek için kendinden emin bir şekilde yatağa yaklaştı.

Güçlü parmakları Kit'in bileğini kavradı. Göz kapakları ağır ağır açıldı ve alev alev siyah gözleri göründü. Adam çılgın-

ca Kit'in yüzüne baktı. "Qui est-ce vous êtes?" Siyah gözler kulübeyi taradı, sonra yüzüne döndü. "Où sont-nous?"

Kit cevap vermesi gereken bu soruları Fransızca yanıtladı. "Güvendesin. Dinlenmelisin." Elini adamın elinden kurtarmaya çalıştı ama adam onu bırakmıyordu. Bu kaba erkek gücünden rahatsız olan Kit, belirgin bir şevkle konuşmaya devam etti: "Eğer mallar zarar gördüyse Jack bundan memnun olmayacaktır."

Kocasının adı geçince adam Kit'i anında serbest bıraktı. Kafası iyice karışmış bir ifadeyle Kit'i süzdü. "Sen... Kaptan Jack'i tanıyor musun?"

Kit onaylayarak başını salladı. "Öyle denebilir. Sana içecek bir şeyler getireceğim."

Adam onu incelemeye devam ederken sesini çıkarmadı. Çayı şikâyet etmeden içti ve ardından uykuya daldı. Ama Kit bu durumdan çok rahatsız olmuştu.

Kit onu yatağında dönüp dururken izledi. Adam Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu. Kit yatağın ucuna yaklaştı. Mevcut şartlar altında adama fazla yaklaşmanın akıllıca olmayacağına karar vermişti.

Adam aniden sırtüstü döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, mükemmel bir İngilizceyle seri biçimde konuşmaya başladı. "Sadece iki adam kaldı. Ama Hardinges çok hızlı içti, ben ondan daha fazlasını öğrenemeden sızıp kaldı." Durdu ve kaşlarını zarifçe çattı. "Hayır... Bekle... Bir ipucu daha vardı. Hardinges konuşurken *Dük'ün oğulları* deyip duruyordu. Bu adamlardan birinin Dük'ün oğlu olduğunu düşündüm ama emin değilim. Yine de Hardinges'in mecazi konuştuğunu sanmıyorum." Karanlık yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, Jack, dostum, sanırım tek öğrendiğim bu. Hemen gri aygıra atlayıp haberleri Londra'ya götürsen iyi olur. Ne yaparlarsa yapsın-

* Kimsin?

** Neredeyiz?

lar, hızlı olmaları gerek. Akbabalar yaklaşıyor; rüzgârın bizden yana estiğinin farkındalar ve ne pahasına olursa olsun gücü ele almaya kararlılar...” Uzun konuşma adamın gücünü tüketmiş gibiydi. Biraz duraksadıktan sonra sordu: “Jack?”

Onu şaşkınlıkla dinleyen Kit, “Jack yolda,” diye kısaca cevap verdi.

Adam iç çekti ve başını yastıklara gömdü. Dudaklarından belli belirsiz bir, “Pekâlâ,” sözcüğü döküldü ve uykuya daldı.

Kit yavaş horultularla bozulan sessizlikte oturdu ve yap-bozun en son parçalarını yerine koydu. O, Kuzey Norfolk’un Yüksek Komiseriydi, özellikle casus kaçakçılığını ortadan kaldırmakla görevlendirilmişti. Görünüşe göre kanalın bu tarafındaki casusları kovalamakla yetinmeyen Jack, bazılarını da karşı tarafa göndermişti.

İyi ama tüm bunları karısından neden gizlemişti?

Kit ateşin önünde otururken, ara sıra adama bakıyordu. Jack’in ondan görevini gizlemesi için hiçbir sebep yoktu, özellikle bilmeden de olsa Kit’in bu göreve hizmet ettiği gerçeği ortadayken. Kocasının gözündeki konumuna dair hoşuna gitmeyen düşüncelere kapıldı.

Kit onun uzağında bir eklenti olmak değil, hayatını Jack’le paylaşmak istiyordu.

Derken kadının gözleri parladı, dudakları büküldü. Enerjisini kocasına kendini ifade etmek için kullanmanın zamanı gelmişti.

Fransız olmadığı açıkça belli olan Fransız’ın yanından ayrılırken sabah olmuştu. O anda erkek kıyafetini saklamasına imkân yoktu. Doğruca kalenin ahırlarına gitti ve Martins ona doğru koşarken zarif bir şekilde attan indi. Onu gören seyisin gözleri yuvasından fırlamıştı.

“Deli’ya iyi bak Martins. Onu kuzeydeki otlağa götürüp diğer kısırağı ahıra çekebilirsin. Bugün tekrar ata binmeyeceğim.”

“Emredersiniz hanımefendi...”

Kit eve yöneldi ve eldivenlerini çıkardı. Lovis, içeri girdiğinde koridorda bekliyordu. Kit ona meydan okuyan bir bakış attı. Gördüğü kadarıyla adamın şahit olduğu manzara karşısında kaşı bile oynamamıştı. Kit, bunun Lovis’in her şeye alışkın muhafazakâr ve sert tavrından ileri geldiğini düşündü.

“Lovis, hemen Bay Smeaton’a kısa bir mektup göndermek istiyorum. Adamlardan biri onu Smeaton Malikânesi’ne götürmek için hazır olsun.”

“Elbette hanımefendi...” Lovis, kütüphane kapısını tutmak için hareket etti. “Martins’in oğlu mektubunuzu götürecektir.”

Kit sandalyeyi kocasının masasına çekerek önüne temiz bir kâğıt koydu. George’a kulübede bıraktığı *Fransız* arkadaşının yardımına gitmesini söyleyen bir not yazdı. İyice düşündükten sonra nota son bir cümle ekledi.

Jack’in bunca güvendiği bir arkadaşı olarak bundan sonra ne yapılacağını eminim ki benden daha iyi biliyordur.

Kit notu dudaklarında süslü, sert bir gülümsemeyle imzaladı. Belki de George’a yüklenmek haksızlıktı, ama kocasının mevcut küstahlığının mimarlarından birine dostane davranmak içinden gelmiyordu. Mektubu George’a durumu bildirmek için yazmıştı. Onun bu meseleyi halledeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Zili çaldı ve yanına gelen Lovis’e kâğıdı uzattı.

Sonraki yirmi dakika boyunca yerinden neredeyse hiç kılmadamı, Jack’e karşı izlemesi gereken stratejiler üzerine kafa yorup değerlendirme yapmaya çalıştı.

Söz konusu Jack olunca karşısına tek çözüm yolu çıkıyordu. Karmaşık manevraların hiçbir anlamı yoktu, Jack manipülasyonda ondan çok daha uzmandı. İşin doğrusu, Kit onu kadınsı hamlelerle dize getirmeyi dahi bilmiyordu. O yolu seçtiğinde sonunda kendini Jack’in altında yatarken buluyor ve yüzündeki o tavizsiz, kibirli gülümsemeyi izlemek zorunda ka-

lıyordu. Tek çare, Jack'in dikkatini çekip kendi bakış açısını kabul ettirebilecek kadar dramatik ve keskin bir konuşmayla onu köşeye sıkıştırmaktı.

Kalp atışları verdiği kararın etkisiyle hızlanan Kit bir başka kâğıt alarak eşine bir mektup yazmaya karar verdi.

*

Jack, pazartesi akşamı eve geldi. Lord Whitley ile konuşmak için sabaha kadar beklemesi gerekmişti. Belville'in bahsettiği Henry adlı adamı bulmak için çeşitli planlar yapmışlardı. Yapılacak tek şey, iz sürecek başka hain olup olmadığını öğrenmek için Anthony'nin dönüşünü beklemektir. Olay çözülmek üzereydi.

Jack derin bir iç çekerek ön kapının merdivenlerini çıktı. Lovis ona kapıyı açtı.

"Efendim... Bay Smeaton, gelir gelmez bunun size verilmesini istedi."

Jack zarfı yırtıp açtı. George'un yazdıklarını anlaması biraz zaman aldı. Sonra yorgunca iç çekti. Eve girmeden Kit'e haber bırakmayı düşündü. Akşam yemeğine yetişmesi mümkün görünmüyordu. Gece yarısına yetişeceği bile şüpheliydi. Yavaşça sırtarak kapıdan çıktı. Onu şaşırtmak çok daha iyi olacaktı. "Bu gece döneceğim Lovis. Burada olduğumu kimseye söyleme."

İlk haline göre epeyce iyileşmiş olan Anthony onu kulübede karşıladı. George, Gresham'larda yemeğe davetliydi ve kulübeye gelememişti.

"İşte gerçek bir vatan aşığı..." Jack sırtarak bir sandalye çekti. Fransızların Antoine'ı ondan şüphelendikleri için değil, açıkladığından fazlasını bilme ihtimalinden ötürü takip ettiklerini öğrenmişti. Antoine, Wash'un diğer tarafında Boston'a giden bir gemide saklanarak kaçmaya çalışmış, ne yazık ki bunun bir kaçakçı gemisi olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. Kaçakçılar kaçak yolculardan hoşlanmazdı; Antoine yakalanmadan kendini denize atarak kaçmak zorunda kalmıştı.

Anthony'nin öyküsü, Fransızların bilgiye muhtaç olduğunu gösteriyordu. Sadece iki hain kaldığı haberi Jack'in keyfini yerine getirmişti. "Onları bulduk." Jack, son sevkıyattaki olayları Anthony'e anlatırken Kır'ten yalnızca çetenin bir üyesi olarak söz etti.

"George bununla ilgili bir şeyler anlattı," dedi Anthony. "Ama Belville'in ölümüne daha derin bir ilgi duyduğun için *detaylandırmayı sana bırakacağını* söyledi. İşin aslı ne?"

Jack utanmıştı. "Sorma."

Anthony ona sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Arkadaşlarından sır saklamak akıllıca değil."

"Bu sırrı eninde sonunda öğreneceksin, bu yüzden söylememe gerek yok." Anthony'nin yüzüne meraklı bakışa karşı Jack hızla anlatmaya devam etti: "Whitley, Belville'in bahsettiği Henry'nin, tam ismiyle Sör Henry Colebourne'un en çok birkaç gün sonra yakalanacağını düşünüyor. Verdiği bilgileri de düşünürsek sonu yakındır. Kısa bir süre sonra hepsini yakalamış olacağız."

Anthony derin bir iç çekerek yatağa uzandı. "Görünüşe göre artık biz olmadan da devam edebilirler. İşimiz bitti desene."

"Halledeceklerine hiç şüphem yok. Kendi adıma söyleyebilirim ki beni bekleyen yeni görevlerim var." Jack hafifçe gülümsedi.

Anthony'nin bakışları, Jack'in sivil hayata duyduğu hevesin tuhaf manzarasını görmek için olduğu yerde dikildi. "Acaba," dedi, "yeni çizdiğin barışçıl yolun beni buraya getiren kızıl saçlı delikanlıyla bir ilgisi var mı?" Jack'in donakalmış ifadesini gören Anthony sessizce devam etti: "Tercihlerini mi değiştirdin Jack?"

Jack'in duydukları karşısında gözleri parladı. Sesine kaba bir ton geldi. "Seni buraya getiren kişinin karım olduğunu nereden bildin?"

“Karın mı?” Anthony şaşırarak öksürük nöbetine tutuldu. Düzelinece yastıklarının üzerine uzandı ve Jack’e şaşkın bir bakış attı. “Karın ha?”

Jack gülümsemesini kontrol edemeyerek başını salladı. “Daha çok Kit adıyla tanınan Kathryn’le, nam-ı diğer Leydi Hendon’la tanışmışsın.” Durdu ve omuz silkti. “Belville’i vuran oydu.”

“Ah...” Anthony, gerçeği zihninde toparlamaya çalıştı. “Nasıl oldu da bu kadın beni sahilden buraya kadar getirdi?”

Jack ayağa kalktı. “Muhtemelen katıksız bir cesaret ve kararlılıkla... Onun özelliği bu... Şimdilik gidiyorum Tony.” Anthony’nin yanına giderek elini omzuna attı. “Seni kaleye götürmesi için sabah Matthew’u göndereceğim. Haberini en kısa sürede Whitley’e iletceğim, için rahat olsun. Adamların hepsine ulaştığımızı öğrenince çok rahatlayacak.”

“Teşekkürler Jack...” Anthony yatağa sessizce uzandı ve Jack’in kapıya gidişini izledi. “Neden acele ediyorsun?”

Jack duraksadı. “Karımla görüşmem gereken bir konu var. Senin gibi bir zamparanın anlayabileceği bir şey değil.”

Jack arkadaşının kahkahası eşliğinde kapıyı kapatarak ahıra yürüdü.

Eve vardığında heyecanlıydı. Yan kapıdan içeri girdi ve yolunu aydınlatmak için eline bir şamdan aldı ve doğruca karısının odasına gitti.

Mumun ışığı, üzerinde kimsenin yatmadığı, parlak yeşil saten nevresimli boş yatağı aydınlatırken durdu.

Bir an düşünemeyerek yatağa kısaca baktı. Sonra kalbinde tuhaf bir çarpıntıyla kendi odasına gitti. Kit orada da yoktu. Yastığının üzerine bırakılmış basit beyaz kâğıdın görüntüsüyle elleri titredi ve mum yere döküldü.

Jack, derin bir nefes alarak mumu yatağın yanındaki masaya koydu ve mektubu aldı. Zarfin üzerinde yazan Lord Hendon Jonathon ismi mektubun sahibini doğruluyordu.

Jack dudakları bir çizgi halinde mektubu yırttı.
Mektuptaki mesajı doğrudan ve kısaydı.

Sevgili Jack,

Bu kadarı yetti. Gidiyorum. Konuşmak istersen beni bulursun. Sadık, sevgi dolu ve saygın karın..

Kit

Jack'in ilk aklına gelen Kit'in kendini tanımlarken *itaatkâr* sözcüğünü atlamasıydı. Notu tekrar okudu ve işin doğrusu, karısının kendine dair yazdığı tüm sıfatların hakkını verdiğini düşündü.

Saat ilerlerken yatağına oturdu ve mektubun gerçekte ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Lovis'in ona George'un mesajını iletirken karısının evi terk ettiğini söylemeyi unuttuğuna inanamıyordu. Göğsünün içinde büyüyen ve kalbini çiğneyen boşluğu görmezden gelmeye çalışarak mektubu tekrar okudu. Sonra ellerini başının arkasında kenetleyerek yatağa uzandı ve düşünmeye başladı.

Ona görevinin ayrıntılarını söylemediği için öfkelenmişti. Arkadaşı George'un da gizli görevi Amy'den gizlediğini düşünerek kendine mazeret uydurmaya çalıştı. Ama Kit'in ve Amy'nin görüntüleri zihninde yan yana gelince iddiası kendiliğinden çürüdü. Elbette Kit, Amy'le aynı tarz bir eş, evlilikleri de aynı türden bir evlilik değildi.

Ayrıca bu görevdeki başarısını büyük ölçüde Kit'e borçluydu, bunu gayet iyi biliyordu. Kit'in heyecan arzusunun, kişiliğinin değişmez bir özelliği olduğunun da farkındaydı. Jack'in onu planlarına dahil etmemesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ama onu böylece terk etmesi Jack'in asla boyun eğmeyeceği türden bir duygusal şantajdı. Cranmer Malikânesi'nde güvende olduğunu bilmeseydi çılgına dönerdi! Hiç şüphe yok ki Jack'in kendisini geri kazanmaya hevesli ve her türlü vaad-

de bulunmaya hazır halde koşarak ona dönmesini bekliyordu.

Ama Jack bunu yapmayacaktı.

En azından henüz değil. Anthony'nin haberlerini Lord Whitley'e iletmek için ertesi gün Londra'ya geri dönmek zorundaydı. Kit'i kendi hazırladığı tuzağa düşürerek onu bekletecekti. İşlerini bitirip geri döndüğünde onun yanına gidecek, ilişkilerini mantıklı ve sakince konuşacaklardı.

Jack, karısıyla mantıklı ve sakince sohbet ettiğini düşünmeyi denedi, bunu başaramadan uyuyakaldı.

Bölüm 29

Derin bir endişeyle iç çeken Kit, kuzeni Geoffrey'in kapısını çaldı. Frederick Amca'nın üç oğlu ne zaman Londra'ya gelse Jermyn Caddesi'ndeki bu evde kalırdı. Kit zil sesiyle beraber en azından birinin evde olmasını diledi.

Kapıyı Geoffrey'in hizmetlisi Hemmings açtı. Adam yıllardır onlarla birlikteydi ve Kit'i iyi tanıyordu. Buna rağmen Kit'in kıyafetini görünce şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"İyi akşamlar Hemmings. Kuzenlerim evde mi?" Kit sersemlemiş adamın yanından geçip içeri girdi. Kendine gelen Hemmings, kapıyı hızla kapattı. Sonra tekrar ona bakmak için döndü.

Kit iç çekti. "Biliyorum. Ama böylesi daha güvenliydi. Geoffrey burada mı?"

Hemmings yutkundu. "Beyefendi Julian Bey'le beraber yemeğe çıktı hanımefendi."

"Julian eve döndü mü?"

Hemmings onaylayarak başını salladığında, Kit'in morali o gün ilk kez biraz olsun düzelmişti. Julian izinli olmalıydı, şu durumda onu görmek büyük bir ikramiye olacaktı.

Hendon Kalesi'nden ayrılmasının üzerinden yirmi dört saatı aşkın bir süre geçmişti. Kaleden ayrılırken Leydi Hendon

gibi giyinmiş ve eline fazla dikkat çekmeyen küçük, siyah bir çanta almıştı. Lovis'e, Lynn'deki hasta bir arkadaşını ziyarete gideceğini söylemişti. Kocasına bırakacağı not, ona her şeyi açıklayacaktı. Josh onu Lynn'e götürmüş ve King's Arms'a bırakmıştı. O akşam saat sekizde ince, zarif bir genç kılığında Londra'ya doğru yola çıkmıştı.

Her şey inanılmaz derece yavaş ilerliyordu, başkente ulaşması öğleden sonrayı bulmuştu. Temiz ve güvenli bir fayton ayarlamak çok zor olmuştu. Kalabalık şehirde faytonla ilerlemek çok uzun sürmüştü. Şimdi saat altıyı geçiyordu ve Kit çok yorulmuştu.

"Efendi Bertrand bir haftalığına taşraya gitti hanımefendi. Onun yatağını sizin için hazırlamamı ister misiniz?"

Kit bitkince gülümsedi. "Bu harika olur Hemmings... Yiyecek bir şeyler de hazırlarsan, iki kat minnettar olurum."

"Elbette hanımefendi. Siz salona buyurun."

Salona giren Kit koltuktaki dergileri bir kenara koyarak oturdu. Sabahtan beri üstesinden geldiği zorlukları düşündü. Bütün gün yemek yememişti, buna rağmen Hemmings'in önüne getirdiği yemekleri zar zor bitirdi.

Yemekten sonra yukarı çıktı. Yüzünü yıkadı ve elbiselerini çıkardı, Jack onu böyle bir kıyafetle görse, ne derdi kim bilir. Bu düşüncenin dudaklarına getirdiği yumuşak gülümseme yavaşça soldu.

Onu terk etmesi doğru muydu? Tanrı bilir. Yaşadığı rahatsız yolculuk dikkatini dağıtmış, öfkesini hafifletmişti ama kararlılığı azalmamıştı. Jack'in dikkatini çekmesi gerekiyordu, ortadan kaybolarak bunu başaracaktı. Jack'in onu takip edeceğine emindi. Ama bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu.

Kararının verdiği heyecanla bunu hesaba katmamıştı.

Kit saçlarını savurarak elbiselerini bir kenara attı ve temiz yatak örtülerini üzerine çekti. En azından bu gece, diğer yolların horultularıyla rahatsız edilmeden uyuyabilecekti ve er-

tesi gün aklını toplayınca Jack konusunu sakince düşünecekti. Yaptığı her şeyin bir açıklaması vardı.

Ertesi sabah Genç Kit'in en iyi kıyafetiyle kahvaltı masasındaydı, Geoffrey kapıyı iterek açıp tembelce içeri girdi. Kit, renkli, ipek sabahlığı ve düzgünce bağlanmış fularıyla masaya yaklaşan şık figüre baktı. Yüzündeki şaşkın bakışı gören, kara bir haber aldığını sanırdı.

"Günaydın Geoffrey..." Kit kahvesinden bir yudum aldı ve kuzenini izledi.

Geoffrey ona hızlı bir bakış attı. Kıyafetini fark edince yüz ifadesi şaşkınlık dolu bir şüpheye dönüştü. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Hendon Kalesi'nden bir hafta uzaklaşmayı uygun gördüm." Kit gülümsedi. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Kes şunu Kit, elbette sevindim. Ama..." Geoffrey elini saçlarına götürdü. "Kocan hangi cehennemde?"

Kit'in morali aniden bozuldu. "Peşimden geleceğini umuyorum."

Geoffrey ona baktı ve hızlı bir hareketle kahve fincanına uzandı. "Saçmalama Kit! Anlat bakalım... Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun değil." Kit iç geçirdi ve dirseklerini masaya dayadı.

Geoffrey bir sandalye çekti. Devam etmesi için ona işaret ettiğinde, Kit hikâyesini anlattı. Sabahın köründe anlattığı bu hikâye ve hissettiği çaresizliği Geoffrey'e açıklamaya çalışmak Kit'in kulağına da pek mantıklı gelmemişti. Kuzeninin aniden Jack'in rolüne bürünmesine şaşırmamıştı.

Geoffrey'in kararı, "Delirmişsin," oldu. "Seni bulduğunda ne yapacağını sanıyorsun?"

Kit, o ânı hayal ederek omuz silkti.

Geoffrey'in ifadesi sertleşti. "Ona buraya geleceğini söyledin mi?"

Kit başını iki yana salladı. “Ama o anlar...”

Geoffrey ona baktı. Duymak istediği cevap bu değildi. Kit’e baktı ve sonra sordu: “Hamile değilsin, değil mi?”

Tuhaf tuhaf bakma sırası Kit’e gelmişti. “Tabii ki değilim!”

“Tamam tamam...” Geoffrey onu sakinleştirmek için elini havaya kaldırdı. “Hendon gelince bunu bahane olarak öne sürebileceğini düşünmüştüm. Kadınların böyle zamanlarda garip davrandığını herkes bilir.”

Sinirlenen Kit ona baktı. “Konu o değil! Her kararında beni bir kenara itmeyeceğini, bir fanusta tutulmayacağımı ve hayatına beni ortak etmesi gerektiğini anlasın istiyorum.”

Geoffrey elini başına götürdü. “Aman Tanrım!”

Üç erkek kardeşin en küçüğü, Kit’ten küçük olan Julian içeri girdi. Julian ve Kit birbirlerini neşeyle selamlarken Geoffrey önündeki fincana bakarak oturdu ve Kit, Julian’a ziyaretinin sebebini anlattı. Sonunda kahvaltıya başladıklarında Geoffrey konuştu. “Kit, burada kalamazsın.”

Kit’in yüzü asıldı. “Ah...”

“Kişisel algılama,” Geoffrey kardeşinin ona attığı karanlık bakışı görmezden geldi. “Ama lütfen kocanın seni Jermyn Caddesi’nde pantolonla bulduğunda ne hissedeceğini düşünür müsün?” Geoffrey durakladı, sonra ekledi: “Bir daha düşündüm de, *kişisel algılama* sözünü geri alıyorum. Çünkü ev sahibi olarak doğrudan benim tepeme binecektir.”

“Yanımda bir elbise var.”

Geoffrey bakışarını tavana çevirdi. “Kusura bakma ama Kit, bir elbiseyle Jermyn Caddesi’nde koşturmak, itibarın açısından daha tehlikeli olabilir.”

Kit, kuzeninin haklılığını bilerek yüzünü buruşturdu. Kuralları bilecek kadar uzun süre Londra’da yaşamıştı. Jermyn Caddesi, Theton’un hali vakti yerinde bekârlarının uğrak yeri idi. Mazbut kadınlar kesinlikle Jermyn Caddesi’nde yaşamıyordu. “Ama nereye gidebilirim? Ve Tanrı aşkına, anne ve babanı önerme...”

“Ben bir korkağım, aptal değilim,” diye karşılık verdi Geoffrey.

Üç kuzen tanıdıklarını düşündü. Hiçbiri uygun değildi. Sonra Julian heyecanla seslendi.

“Jenny, Jenny MacKillop!”

Bayan Jennifer MacKillop, Frederick Cranmer’ın oğullarının mürebbiyesiydi ve Londra zamanlarında Kit’e birkaç yıl hem mürebbiyelik hem de arkadaşlık etmişti. Daha sonra Southampton’da yaşanan ağabeyine bakmak için emekli olmuştu.

Kit, “Birkaç ay önce ondan bir mektup aldım,” dedi. “Ağabeyi ölmüştü. Ne yapacağına karar vermeden önce bir süre sonra daha orada kalacağını yazmıştı.”

“Orası senin kalman için çok uygun,” Geoffrey doğruldu. Kit’i sert bir şekilde inceledi. “Sence Hendon ne zamana gelir?”

Kit tedirgin görünüyordu. “Bilmiyorum.”

Geoffrey iç çekti. “Çok iyi... Ateş püskürerek buraya gelecek delirmiş bir kocayı beklemeye hiç niyetim yok!” dedi. Julian’a dönerek, “Duyduğum kadarıyla Jonathon Hendon hiçbir şey demeden karşısındakini diri diri yutacak bir adam... En azından kafamız hâlâ çalışıyor. Güzel kuzenimize Southampton’a kadar eşlik edebilirsin.”

Julian heyecanla doğruldu. “Bineğini kullanabilir miyim?”

Geoffrey iç çekti. “Üzerinde bir çizik bulursam, canına okurum.”

Julian heyecanla bağırdı.

Geoffrey kaşlarını kaldırdı. “Bizi ktır ktır kesmez değil mi?”

Kit kıkırdadı.

Geoffrey gülümsedi. “Gülmek sana yakışıyor. Bir an için gülmeyi unuttun sanmıştım.”

“Ah, Geoffrey...” Kit, kuzeninin elini sıkmak için elini uzattı.

Geoffrey onun parmaklarını kavradı. “Bir an önce yola çı-

kın. Akşama doğru varmış olursunuz. Jenny ikinizi de ağırlayabilir.”

Gideceği yere karar veren Kit kendine bir fincan kahve daha doldurdu. Southampton'a gitmek istemiyordu. Hendon Kalesi'nden çok uzaktaydı. Ancak Geoffrey'in planına uyması gerekiyordu. Jack, onun bekârların evine gittiğini görmekten rahatsız olabilirdi. Üstelik Jenny'i tekrar görmek hoşuna giderdi. Belki eski akıl hocasının yanına gitmek, onu yeni rolünün sıkıntılarından uzaklaştırabilirdi.

Jack, cuma sabahı kendini rahatsız hissederek uyandı. Sırtüstü uzandı ve tavana baktı, gözleri bomboştu. Kısa bir süre geçmesine rağmen üzerine bir karamsarlık çökmüştü.

Karısını özlüyordu.

Gittiği yeri bilmesine rağmen, yanında olmayışı onu huzursuz etmeye yetiyordu. Uyuyamıyor, son üç gündür ne yediğini hatırlayamıyordu. Karısının şaşırtıcı ama karakteristik hamlesinden uzaklaşmak için ne kadar uğraşsa da faydası yoktu.

Onu Cranmer Malikânesi'nde bırakmak bir hataydı. Bunu şimdi anlıyordu. Ama ilk başta bu düşüncenin zihnini ne kadar meşgul edeceğini öngörememişti.

Hafifçe inleyerek örtüleri üzerinden attı ve doğruldu. Daha fazla uzatmadan hatasını düzeltmesi gerekiyordu. Önceki gece geç saatlerde Londra'dan gelmiş, Kit'in durumu yeniden değerlendirmiş olabileceğine dair bir ümitle geri dönmüştü. Ama boş yatağı görünce büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Karısını kişiliğinin her yönüyle etkilemeye kararlıydı. Seçtiği sade ve zarif ceketle olağanüstü bir şıklığa bürünmüştü. Ne yapacağını biliyordu. Onu soğukkanlı bir şekilde selamladıktan sonra, baş başa kalmak için ısrar edecekti. Sonra Leydi Hendon'a kendisini terk etmenin kabul edilemezliğini açıklayacak, yokluğunu hiçbir şekilde mazur göremeyeceğini anlatacaktı. Sonra aptal kedisini öpüp eve getirecekti. Çok basit...

Bir fincan kahve içti ve Şampiyon'un getirilmesini emretti.

"Küçük şeytan, burada değilse nerede peki?" Jack telaşla elini saçlarında gezdirdi. Gresham'ların evinde kafese kapatılmış yaralı bir aslan gibi dolaşıp duruyordu.

Amy, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle onu izliyordu.

"Canım, bize içecek bir şeyler getirir misin?" George güven verici bir ifadeyle Amy'nin gözlerine bakarak gülümsedi.

George, Amy'ye kapıyı açtı.

Amy çıktıktan sonra, George kapıyı kapattı ve Jack'e sert bir bakış attı. "Sana Kit'i yalnız bırakmamayı söylemiştim." Sesinde kararlı bir kınama tonu vardı. "Hiçbir açıklama yapmadan çekip gidersen seni terk etmesi gayet normal."

Jack ona bakmak için durdu.

George yüzünü buruşturarak ceketinin cebindeki notu çıkardı. "İşte," dedi, Kit'in gönderdiği notu uzatarak. "Sana bunu göstermeme gerek kalmaz diye düşünüyordum ama belli ki karın inatçılığını benden daha iyi biliyor."

Jack şaşkınlıkla notu aldı ve okudu.

George ona yardımcı olmak isteyerek, "Son cümleyi oku," dedi.

Jack durumu anlamıştı. "Benim işleri nasıl yürüttüğümü biliyorsun. Onun bu kadar derinden etkilendiğini nereden bilebilirdim ki?" George'a baktı.

George bu sözlerden etkilenmemişti. "Onun durumu öğrenmek istediğini biliyordun. O gece sahilde yaşananlardan sonra bunu bilmeyi hak ediyordu. Ve olayla ilgili çabaları gereğinden fazla anlayışlı oluşunun bir kanıtı..."

Jack şaşırmıştı. "Onun davranışlarını onaylamıyorsun bile!"

"Biliyorum. Gereğinden fazla isyankâr ve vahşi bir kadın... Ama bu seni haklı çıkarmaz."

Jack elleri belinde, gözlerini kısarak dumanlı bir bakışla George'u süzdü. "Amy'ye görevimizden bahsettiğini söylemeyeceksin herhalde?"

Jack'in sataşmasından etkilenmeyen George, doğruldu: "Hayır, elbette hayır... Ama konumuz Kit, Amy değil."

Jack'in dudakları ısırapla büküldü. Yeniden volta atmaya başladı, kaşları çatıldı. "Ona anlatsaydım, ne yapacağını Tanrı bilir. Görüşmelerimiz çok tehlikeliydi, onu bu tür risklere maruz bırakamazdım."

George iç çekti. "Kahretsin Jack, başından beri nasıl biri olduğunu biliyordun. Madem bu riskleri kabul etmeyecektin, o küçük şeytanla neden evlendin?"

"Onunla evlendim çünkü onu seviyorum, lanet olası!"

"Pekâlâ, eğer durum buysa, gerisi kolayca gelmeli."

Jack ona şüpheli bir bakış attı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şu demek oluyor," dedi George, "onu olduğu gibi kabul ettin. O halini sevdin. Hoşuna giden şeylere dokunmayıp uygunsuz olanları değiştiremezsin. Bu iş böyle yürümez. Onun Amy'ye dönüşmesi seni mutlu eder mi?"

Jack dudaklarını bükerek sessiz kaldı.

George sırtıttı. "Aynen öyle... Senin tarzın bu değil. Neyse ki bana uyuyor." Kapı o anda açıldı; George, içeri giren Amy'ye sıcak bir gülümsemeyle baktı, arkadan bir çaydanlık ve çeşitli likörlerle dolu tepsiyi taşıyan hizmetkâr içeri girdi. Adamı gönderen Amy, George ve kendisi için çay koyarken, George Jack'e konyak ikram etti. "Artık fikir ayrılıklarınızı çözdüğümüze göre neler olup bittiğini anlatır mısın?"

Jack arkadaşının sorusu üzerine kaşlarını çatarak kadehi eline aldı. "Pazartesi akşamı Londra'dan döndüm ve mesajını aldım. Arkadaşımızı görmeye gittim, sonra kaleye döndüm. Kit orada değildi." İçkisinden bir yudum aldı, sonra cebinden bir mektup çıkardı. "Madem karımın bıraktığı mektuplardan bahsediyoruz, sen de bunu okuyabilirsin."

George mektubu aldı. Birkaç satırı hızlıca okuyunca sırtmamak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Şey," dedi,

“yazdıklarının akıllıca olmadığını söyleyemezsin.”

Jack mırıldandı ve mektubu geri aldı. “Cranmer Malikânesi’ne gittiğini sandım ve Anthony’nin haberini Whitley’e bildirip geri dönene kadar orada güvende olacağını düşündüm.”

George’un bakışları bıkkındı. “Pek akıllıca bir hareket değil.”

Jack, “O sırada kafam pek çalışmıyordu,” diye homurdandı. “Hayatımın en üzücü sabahıydı. Önce Cranmer’a gittim. Salona bile girmedim. Spencer ile ata binerken karşılaştım. Ben tek kelime etmeden Kit’in halini hatırlı sordu.”

George kaşlarını kaldırdı. “Onu korumak için seni yanıltmak istemiş olamaz mı”

Jack başını iki yana salladı. “Hayır, çok dürüst ve saftı. Ayrıca Spencer, Kit’in bu oyununa destek vermez.”

“Doğru,” George söylediğini kabul etti. “Ona ne dedin?”

“Ne söyleyebilirim? Bir ay önce ölüm bizi ayırana kadar korumaya yemin ettiğim torununu evden kaçırdığımı mı?”

George’un dudakları seğirdi ama gülümsemeye cesaret edemedi.

“Hayatımın en rahatsız edici sohbetine maruz kaldıktan sonra, hızla kaleye geri döndüm. İşin doğrusu ortalığı telaşa vermemek için o ana kadar kimseye bir şey sormamıştım. Lovis’i görünce sordum. Ona hasta bir arkadaşına gittiğini söylemiş. Pazar günü öğleden sonra kendini Lynn’daki King’s Arms’a bıraktırmış ve adamıma hasta arkadaşının erkek kardeşinin onu oradan alacağını söylemiş. Gidip sordum. Sadece bir geceliğine oda kiralamış ve peşin ödemiş. Akşam yemeğini odasında yemiş. En son görüldüğü yer orası...”

George kaşlarını çatı. “Genç Kit olarak tanınabilir mi?”

Jack ona kederle baktı. “Bilmiyorum. Sonra son bir umutla, onu Amy’le beraber bulacağını sanarak buraya geldim.” Durdu ve iç çekti, endişesi yüzünden okunuyordu. “Küçük şeytan nereye gitmiş olabilir?”

“Neden King’s Arms?” diye fikir yürüttü Amy. Çayını yudumlarken, sohbeti sakince takip ediyordu.

George ona bakmak için döndü, Amy kaşlarını çatarak uzağa bakıyordu.

Amy kaşlarını kaldırdı. “Londra’ya giden arabalar oradan hareket ediyor.”

“Londra mı?” Jack, sersemleyerek durdu. “Londra’da kime gidebilir ki? Halalarına mı?”

“Tanrım, hayır!” Amy onu küçümseyerek gülümsedi. “Onlara asla yaklaşmaz. Bence Geoffrey’e gider.”

George, Jack’in yüzündeki ifadeyi gördü ve, “Geoffrey kim?” diye sordu.

Amy gözlerini kırıştırdı. “Kuzeni... Geoffrey Cranmer...”

Jack’in omuzlarındaki ani gevşeme görünür biçimde barırdı. “Tanrı’ya şükür... Geoffrey Cranmer nerede yaşıyor?”

Amy kaşlarını çatarak çayından bir yudum daha aldı. “Sanırım,” diye söze başladı, sonra durdu, kaşlarını çatırdı. “Jermyn Caddesi miydi? Yanlış hatırlamıyorsam, evet...”

George başını geriye attı ve gözlerini kapattı. “Aman Tanrım.”

“Doğru hatırlıyorsun.” Jack’in çenesi sertçe gerildi ve eldivenlerini aldı. “Teşekkürler Amy...”

Jack kapıya doğru ilerlerken George ayağa kalktı. “Tanrı aşkına Jack, pişman olacağın bir şey yapma.”

Jack, yüzünde acı dolu bir ifadeyle kapının eşiğinde durdu. “Korkma... Gönlünü aldıktan sonra ona her şeyi uzun uzun anlatacağım.”

Geoffrey’in salonunda şöminenin üzerindeki zarif saati beşi gösteriyordu. Geoffrey, akşam yemeğine kadar zamanı nasıl geçireceğini düşündü. Son üç gündür beklediği misafir acımasız bir kararlılıkla kapısını çaldığında ne yapacağını henüz planlamamıştı.

“Lord Hendon efendim...”

Hemmings, Jonathon Hendon odaya girmeden önce onu zar zor takdim etmişti. Keskin ve rahatsız edici gri bakışlarını Geoffrey’in yüzüne dikmeden önce etraftaki eşyaları inceledi.

Geoffrey, üç gündür beklediği konuğunu selamlamak için ayağa kalktı ve eğildi. Ona bakınca, Kit’in kendisine açıklama-ya çalıştığı konuların pek çoğunu içten içe kabul etti. Salonun ortasında duran, iri ellerinden binici eldivenlerini çıkaran, selamına küstah bir nezaketle karşılık veren bu adam, kolayca yola geleceğe benzemiyordu. Artık Kit’in kocasının dikkatini çekmek için evinden kaçmasını gayet iyi anlayabiliyordu.

Jonathon Hendon hakkındaki tüm bilgisi söylentilere dayanıyordu, ama her şeyi tamamen güvenilir bir kaynaktan duymuştu. Hendon, ondan birkaç yaş daha büyüktü, yolları nadiren de olsa kesişmişti. Ancak Jack Hendon’ın asker olarak ünü efsaneye yakındı. Kuşkusuz ülke savaşta olmasaydı, o ve Kit çok daha önceden tanışacaktı. Ama Geoffrey kuzeninin şu anda salonun ortasında varlığını incelikle hissettiren bu güçlü erkeğin gücüyle nasıl başa çıktığı hayal bile edemiyordu.

“Sanırım Cranmer, sende bana ait bir şey var.”

Derin kadifemsi tonlarla kaplanmış sesi, Geoffrey’in üzerine düşündüğü savunma mekanizmalarını devreye soktu. Hiddetli kocalar onun dişine göre değildi. “O burada değil...” Bunu en kısa sürede söylemek en iyi yoldu.

Keskin gri bakışlar onu tuzağa düşürmüştü. Jack’in bednindeki gerginlik az da olsa hafıflemişti. “Nerede?”

Kit’in kocası gelir gelmez yerini hemen söylemesi yönündeki talimatına rağmen, Geoffrey ona bu bilgiyi kolayca veremeyecekti. Adam çok ilgisini çekmişti. Ona sandalyeye oturmasını işaret edince, Jack bunu isteksizce kabul etti. Geoffrey sürahiyi aldı ve iki kadeh şarap doldurdu, birini misafirine uzattı ve diğeriyle beraber koltuğa çöktü. “Seni son üç gündür bekliyordum.”

Misafirinin yüzü hafifçe kızardı.

“Lanet kadının Cranmer’da olduğunu sanıyordum. Bu sabah onu almaya gittim, ancak Spencer’in onu hiç görmediğini öğrendim. İzini bulmak birkaç saat sürdü. Amy Gresham senden bahsetmeseydi, hâlâ Norfolk’ta kuyruğumu kovalıyordum.”

Konuşmasındaki öfkeyi fark eden Geoffrey sözlerine ciddiyle yanıt verdi. “Biliyorsun,” dedi, “Kit’in amacı bu değil.”

“Biliyorum.” Jack bakışlarını Geoffrey’in yüzüne dikti. “Nerede peki?”

Ses tonundaki buyurganlığa direnmek zordu ama Geoffrey yine de tereddüt ediyordu. “Ee... kuzenime dair endişemi bir iki cümleyle yatıştırabileceğini düşünmüyorsun herhalde?”

Jack, Geoffrey’in gözlerindeki samimiyeti anlayana dek ona şaşkınlıkla baktı. Kit’in asiliğini iyi bilen ve onu olduğu gibi kabul edenlerden biri de kuzeniydi. Jack yüzünü buruşturarak açıkladı: “Onun saçının bir tek teline dahi zarar vermeye niyetim yok. Ancak,” diye ekledi, sesi önceki sertliğine kavuştu, “bunun ötesinde hiçbir söz vermiyorum. Karımı bir an önce Hendon Kalesi’ne geri götüreceğim.”

Cevabındaki güç ve kararlılık Geoffrey’e güven vermişti. Kit’e dair bazı düşüncelerini onunla paylaşmaya karar verdi. “Bence onun da seninle gelmekten başka bir niyeti yok.” Geoffrey kaşlarını çattı. Kit, heybetli kocasına evden neden kaçtığını anlatmış mıydı? “İşin doğrusu bu niyetini açıkça belli ettiğini söyleyebilirim.”

Jack kaşlarını çattı; Kit, Jack’in vaatlerine karşılık geri dönmek üzerine bir pazarlık etmeyecekse evi neden terk etmişti? Kaleye dönmeyi hemen kabul etmesi, Jack’e karşı elinde hiçbir koz bırakmayacaktı.

Geoffrey de kaşlarını çattı. “Tanımadığım bir kadın olsa amacını anlamayabilirdim. Ama bana göre Kit bütün bunları senin dikkatini çekmek için yaptı.”

Jack, bakışlarını uzağa diken Geoffrey'e baktı. Böyle bir şey yapacak kadar vahşi miydi? Sadece Jack'in duygularını kabul etmesi için böyle bir yola başvurmuş olabilir miydi? Tek amacı Jack'in hisleriyle yüzleşmesini sağlamak mıydı? Cevap açıktı. Jack, son dört gün boyunca katlandığı büyük endişeleri düşününce inledi. Elini başına götürdü ve Geoffrey'e bakınca yüzündeki sırıtışı gördü. "Kimse seni evliliğe karşı uyardı mı Cranmer?"

Jack, Geoffrey Cranmer'ın salonundaki şömineye karşı bacaklarını uzattı. Kit'in kuzeni yemeğe kalmasını istemiş ve Jack henüz kalacak yeri olmadığını söyleyince yatıya kalmasını teklif etmişti. Şimdiye kadar hem Geoffrey hem de akşam yemeğinde onlara katılan genç Julian misafirini rahat ettirmişti. Akrabalarla geçirilen güzel bir akşamın yanı sıra Jack, Kit'in bir dahaki başkent ziyaretinde kuzenlerinden destek bulacağını düşünüyordu.

Elbette, bir dahaki sefere olacağından değil.

Jack, Julian'la kasabaya gitmeden önce Geoffrey, Jack'e Jenny MacKillop'tan ve Cranmer ailesiyle olan ilişkisinden bahsetmişti. Julian da Southampton'ın iyi caddelerinden birinde yaşayan soylu ailenin hikâyesini ona anlatmıştı. Kit güvendeydi. Jack, istediği zaman kızıl saçlıyı eliyle koymuş gibi bulacağını biliyordu. Ona bir an önce kavuşmak istiyordu.

Ancak deneyimleri onu frenledi. Bu sefer sevgi dolu, sadık ve saygın karısıyla karşılaşmadan önce enine boyuna düşünecekti.

Sözlerini titizlikle seçmekte usta değildi. Kit'in casuslar konusundaki sorularına cevap vermemişti çünkü Jack'e göre bunu bilmesi uygun değildi. Belville hakkındaki uyarısını, vücudundan zevk almakla fazlasıyla meşgul olduğu için yeterince dikkatle dinlememişti. Ve açıklama yapmak zorunda kalmamak için Cranmer'a gidip onu almayı ertelemişti.

Jack sandalyede huzursuzca kıpırdandı. Bu tür başarısızlık-

ları kabul etmek ve daha iyisini yapmaya çalışmak kolay olmayacaktı.

Elbette bunların üstesinden gelmesi gerekiyordu. Lanet kadını seviyordu. Kit de onu seviyordu. Jack bunu asla itiraf etmese de onunla her yakınlaşmasında zihninde yankılanan sözleri gayet iyi biliyordu. O gece kulübede Kit onunla beraber olmak istediğinde bile bunu sıradan bir ilişki gibi yaşamasına engel olan şey duygularıydı. Jack için aşk ve arzu bir bütünün iki yarısı olarak kaynaşmıştı ve asla ayrılmayacaktı.

Bu yüzden bilmeye hakkı olan şeyleri ona söylemediği ve güvensiz davrandığı için özür dilemesi gerekecekti. Bir eşin ona bu kadar yakın olacağını asla düşünmemişti ama Kit onun arkadaşıydı ve eğer izin verirse yardımcısı, ihtiyaçlarına herhangi bir erkeğin beklediğinden daha fazla karşılık verebilecek türden bir yoldaşı da olabilirdi.

Jack şömineye bakarak gülümsedi ve konyağını yudumladı. Şanslı bir adamdı ve bunun farkındaydı. Şüphesiz, daha doğru davranacak ve Kit gerektiği anda onu uyaracaktı.

Jack kendinden emin bir homurtuyla kadehini tepesine dikti ve karısıyla bir sonraki görüşmesini düşündü. Kit'in rolü artık belliydi. Ya kendi rolü?

Kızıl saçlı hurinin kocasının unutmaması için iyice vurgulayarak açıklığa kavuşturmaya kararlı olduğu bir nokta vardı. Onun yerini bilmemenin verdiği acıya bir daha katlanamazdı. Kit bu konuda ona söz vermeliydi. Başını derde sokmadan önce rahatsızlığını ve huzursuzluğunu onunla paylaşması gerekiyordu. Jack onu dinleyecekti.

Jack alevlere uzun ve sertçe baktı. Onunla yapacağı konuşmanın detaylarını planlamıştı. Artık onu nasıl alt edeceğini biliyordu.

Kit, Jack'in görevleriyle fazlasıyla ilgili olmasına karşın aile işlerini hiç sormamıştı. Belki de Cranmer'lar sadece topraktan geçindiği için Hendon'ların ticaretle uğraştığını düşünmemiş-

ti. Teknelerinden biri Őu anda Londra Havuzu'ndaydı ve sabah Southampton ana limanına yelken açacaktı. Albeca adlı tekne, Londra'ya dönmeden önce Lizbon ve Bruges'e uğrayacaktı. Tüm büyük teknelerdeki gibi Albeca'da da büyük bir kamara vardı.

Jack, Albeca'yı komuta edecekti, aslında Bruges'den sonra Norfolk limanlarından birinde bekleyerek onları karaya çıkabilirdi. Ama karısını Southampton'dan Norfolk'a tekneyle getirmenin daha uygun olacağını düşündü. Özellikle de uzun saatler boyunca baş başa kalacaklarını düşündüğünde...

Artık Kit'i geri alma vakti gelmişti.

Artık onu ait olduğu yere götürmenin tam zamanıydı.

Bölüm 30

Kit, Jenny'nin küçük duvarlı bahçesinde salınan mavi unutmabeni çiçeklerine baktı ve Jack'in onu unutup unutmadığını düşündü. Günlerden pazartesiydi ve kaleden ayrılalı bir haftayı geçmişti. En geç geçen salı onun peşinden Londra'ya geleceğine emindi ve Kit'in yerini öğrenmek bir dakikalık işti. Cranmer'da olması söz konusu bile değildi ve halalarına gitmeyeceği de gün gibi aşikârdı. Kuzenlerini tek olasılık olarak hesap etmeliydi çünkü Jack'e Geoffrey'i çok sevdiğinden bahsetmişti. Tabii ki Southampton'a varmak gelişini bir iki gün geciktirebilirdi. Ama henüz Jack kibirli yüzünü göstermemişti.

Kit'in kaşları kaygıyla çatıldı, şaşkınlıkla alt dudağını ısırırdı. Beklentisinin aksine davranabileceği hiç aklına gelmemişti. Kocasını yanlış mı okumuştur? Erkeklerin düşünceleri tuhaftı ve evden kaçmak pek çok kocanın hoş göreceği türden bir hareket değildi.

Ama Jack'in bu tip şeyleri umursayacağını düşünmemişti. Yanlış mı hesaplamıştı?

Onu sevdiğini biliyordu; bunu dile getirmese de aşkı Kit'in kalbinde kutsanmıştı. Zaman, mekân ve yöntem Jack'in hesaplarının ötesindeydi.

Tek bildiği, kaya gibi değişmez gerçeklerdi.

Ama bunların hiçbirisi sorusuna cevap vermiyordu, Jack neredeydi?

Kit derin bir nefes aldı.

O kadar derin bir iç çekti ki çimlerin üzerinden yaklaşan ayak seslerini duyamadı. Yine de Jack'in varlığıyla dikkatinin dağınıklığına rağmen duyuları kıpırdanmıştı. Nefesini tuttu.

Gözleri Jack'in yüzüne kilitlendi. Kalbi önce durdu, sonra hızla çarpmaya başladı.

Sonra onun ifadesini gördü, sert ve mesafeliydi. Yüzünde en ufak bir kıpırtı yoktu.

"Günaydın canım..." Jack, zor da olsa sesindeki tüm duyguları arındırmayı başardı. Kit'i kucaklamamak için kollarını yana düşürdü. Ona daha sonra doya doya sarılacaktı. Öncelikle karısına her şeyi anlatacak ve onu ciddiye aldığını gösterecekti. "Seni eve götürmeye geldim. Jenny eşyalarını topluyor. Buradan gideceğiz. Bitti artık."

Hayrete düşen Kit ona baktı ve duymayı çok istediği sözlerin, ruhsuzca söylenmesine şaşırdı. Sesinde neşe, rahatlama ya da suçluluk bile yoktu. Jack'in sözleri tamamen duygusuzdu. Yüzünü inceleyerek bekledi, sert ifadesinin alaycılığa dönüşeceğini düşünmüştü. Ancak donmuş yüzünde hiçbir değişiklik yoktu.

Kit, hayatında ilk kez ne hissettiğini bilmiyordu. Jack'i tekrar gördüğünde deneyimlemeyi beklediği duygulara bir sürü yeni his, inançsızlık ve öfke karışmıştı, sonuç tamamen kafa karışıklığıydı.

Zihni karmaşık duygu ve düşüncelerle alev almıştı.

Kit'in yüzü ifadesizdi; ne tepki vermesi gerektiğini henüz bilmiyordu. Dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sanki bir oyundaydı ve birisi senaryoları değiştirmişti.

Jack elini sessizce ona uzattı. Konuşmakta zorlanıyordu; zihni kargaşa içindeydi. Kit, onun elini kolunda hissedince ürperdi.

Jenny koridorda Kit'in küçük çantasını ayaklarının dibine koymuş, gülümseyerek bekliyordu. Hâlâ Jack'in düşüncelerini ve

nasıl tepki vermesi gerektiğini kestiremeyen Kit, eski mürebbiyesini dalgınca öptü, yazacağına söz verdi. Bu arada Jack'in bu yurgan figürünün, yanında kaya gibi durduğunun bilincindeydi.

Karısının amacını anlamış mıydı?

Kit, kiralık arabanın minderlerinin üzerine çökerken arabanın Hendon'lara ait olmadığını görünce şaşırdı. Jack kapıyı kapattığında gözlerini kırptırdı. Sonra yanına oturmak yerine arabayı sürmeye başladığını gördü.

Birden Kit'in hislerine dair hiç şüphesi kalmadı. Öfkesi yükseldi. Neler oluyordu?

On dakika sonra, araba sarsıldı ve durdu. Diken üstünde oturan Kit gergince bekliyordu. Martıların keskin sesi, ferahlatıcı bir esintiyle içeri doldu. Kit gözlerini kısıtı. Neredeydiler? Jack geldi ve kapıyı açtı. Elini uzattı ama bakışları Kit'in yüzüne değmiyordu.

Kit burnundan soluyarak soğukkanlı bir tavırla ona elini uzattı. Jack onu arabadan indirdi. Kit onun bir anlık bakışıyla hiddetini ertelemesi gerektiğini anladı. Büyük bir geminin yanında, balyaların, sandıkların, halatların ve kancaların arasında bir iskelede durdular. Denizcilerin koşturmasıyla, etrafı bir gürültü sardı. Jack Kit'i dirseğinden tutarak, ona işlek rıhtım boyunca eşlik etti ve büyük bir geminin yanına götürdü.

Kit, gemi limandaki dalgalarla salınırken, yükselip alçalan iskeleye baktı. Derin bir nefes aldı.

Gemiye binmeye dair duyduğu ürpertiye dile getirmedi. Jack onu omzuna aldı. Bir dakika sonra Kit kendini dalgalı yeşil denize bakarken buldu. Jack hızla iskeleye tırmanıyordu. Öfkesini dizginlemek için gözlerini kapattı. Jack onu kucağında taşıyışını istiyordu, bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinde değil!

Jack onu sırtından indirdi ve konuşmaya başladı.

"Bu Kaptan Willard canım..."

Kit, olağanüstü bir çabayla öfkesine hâkim oldu, hem başkalarını korkutmak istemiyor hem de tüm hiddetini Jack'e sakla-

mak istiyordu. Kit yüzü ifadesiz, dudakları ince bir çizgi halinde döndü ve üniforma giymiş koca göbekli ve neşeli adamı gördü.

Adam eğilerek selam verdi. “Sizi gemimde ağırlamaktan büyük mutluluk duyduğumu söyleyebilir miyim Leydi Hendon?”

“Teşekkür ederim.” Kit sertçe eğildi, başı zonkluyordu. Adamın tavrı, bir kaptanın yolcuyu selamlaması için aşırı saygılıydı.

“Leydi Hendon’a kamaramızı göstereceğim Willard. Kendi takdirinize göre harekete geçebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim Lordum.”

Kit gerçeği anladı. Jack geminin sahibiydi. Yine eşinin bahsetmediği, önemsiz sayılmayacak bir ayrıntı daha ortaya çıkmıştı.

Jack, Kit’i kış taraftaki koridorun merdivenlere yönlendirdi. Her adımda, kararlılığına sadık kalması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Endişelerle dolu korkunç bir hafta geçirmişti. Bunun karşılığında Kit’i bir saatliğine kıvrandırmak adil sayılırdı. Kit’in onun tavrıyla sarsıldığı, beklediği sözleri duyamadığı için darmadağın olduğu ortadaydı. Jenny’nin bahçesinde gözlerinde beliren şaşkın, istekli ifade Jack’in yüreğini parçalamıştı; kolunu tuttuğu zaman vücudunda beliren titreme, az kalsın onun planlarını bozacaktı. Karısıyla henüz göz göze gelmeye hazır olmadığını o anda anlamıştı.

Jack’in planından fazlasını gerçekleştirmeye gücü yoktu. Saati dolana kadar onu kamarasında yalnız bırakacak, sonra olabildiğince zarif bir şekilde teslim olacaktı.

Dar merdivenlerden inerken Kit’i takip eden Jack gözlerini kapattı ve dişlerini gıcırdattı. Kararlılığı her adımda sarsılıyordu. Önünde sağa sola sallanan kalçalarının görüntüsüne dayanamıyordu.

Kamara kısa koridorun sonunda geminin kucundaydı. Jack Kit’e kapıyı tuttu. Burası çalışma ve yemek odası olarak kullanılıyordu. Her iki odada da güvertenin altına yerleştirilmiş pence-reler vardı.

Sudan yansıyan parlak ışık, odaya girer girmez Kit'in gözünü aldı. Hızla gözlerini kırıştırdı; gözlerinin ışığa alışması birkaç saniye sürdü. Sonra derin bir nefes alarak kocasıyla yüzleşmek için döndü.

Ama Jack'in odadan ayrılmak üzereydi.

"Buradan yatak odasına çıkılıyor." Kit'in çantasını yerleştirdi. Tavrında en ufak bir değişiklik yoktu. Sanki uzaktan bir tanıdıkıyla yola çıkıyormuş gibi ifadesizdi ve Kit'in gözlerine bakmıyordu.

"Seni yalnız bırakayım da dinlen. Birazdan yola çıkacağız." Jack bunu söyledikten sonra kapıya yöneldi.

Kit bedeninde yükselen hiddetle sarsıldı. Destek için bir sandalyeye tutundu. Böyle mi olacaktı? Bir çuval gibi kenara atılmıştı. Bu konuyu böylece halledebileceğini mi düşünüyordu?

Öfkesi iyice büyümüş ve bedenini tamamen ele geçirmişti. "Geri dönecek misin?"

Kesin ve soğuk bir sesle söylediği bu sözler Jack'i durdurdu.

Jack yavaşça ona döndü. Kapının eşiğinde duruyordu, Kit ise sırtını pencereye dayamıştı. Yüzünde dalgalanan ışıktan ötürü Kit'in ifadesi okunmuyordu.

Jack karısına bakınca kollarında ve uyluklarında tanıdık bir ağrı hissetti. Lanet olası kadın çok güzeldi. Rahatsız edici sesine rağmen, haklı öfkesi biraz dağılmış ve yerini acı dolu bir boşluğa bırakmıştı. "Tuhaf," dedi Jack. "Bu soruyu sorması gereken benim."

Kit'in öfkesi bu şüpheli soruyla delindi. Başka hiçbir şey onu dünyaya geri döndüremezdi. Gözlerini kırıştırdı ve aniden ürperti. "Seni tamamen terk ettiğimi düşünmedin herhalde."

Jack'in yüzünde bir hareket belirmeyince Kit kaşlarını çatı. "Öyle bir niyetim yoktu... Yani, ben..." Aniden, kendini topladı. Bu çok saçmaydı! Jack gerçekten bunu düşünmüş olabilir miydi? Öfkeyle nefes alarak parmaklarını kenetledi, bakışlarını kocasının gri gözlerine sabitledi ve açıkça konuşmaya başladı:

“Yokluğumla olan bitene dikkat çekmekten başka niyetim yoktu. Hendon Kalesi’nden birkaç günden fazla uzak kalmayacaktım.”

Jack yavaşça kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum.” Sonra durdu, ona doğru yürüdü ve şöyle dedi: “Senin güvenliğin için endişelenebileceğimi düşünmedin mi?” Kit, Jack yaklaşırken döndü; artık kadının yüzünü görebiliyordu. “Kendini tehlikeye atma potansiyelini düşününce endişelenmem normal değil mi?” Kit’in iri gözlerindeki bakıştan bunu hiç düşünmediği belli oluyordu. Birden Jack’in sahte öfkesi gerçeğe dönüştü. “Lanet olsun kadın! Delirecektim!”

Kit onun hiddetiyle yalpaladı. Sandalyeyi iki eliyle kavradı ve gözlerini kırptırdı. “Üzgünüm. Farkında değildim...” Sözleri büyülenmiş bir sessizlikle boğulurken kocasının öfkesini zincirlemek için mücadelesini izledi. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Vücudu korkunç bir gerilimle kasılmıştı. Gri gözleri koyu bir alevle yanıyordu.

Jack, hafta boyunca bastırdığı duyguların yarattığı hiddetle sarılmıştı. Öfke her şeyin önüne geçmişti, lanet olası kadın durumu gerçekten anlamamıştı. “Bu durumda,” dedi, sertçe homurdanarak, “çok dikkatli dinlemeni öneririm aşkım. Çünkü bir dahaki sefere kendini pervasızca tehlikeye atarsan seni mahvederim.”

Bakışlarının gri öfkesine hapsolan Kit, gözlerinin daha da büyüdüğünü, omurgasında garip bir ürpertinin belirdiğini hissetti. Ona aşkım demişti, bu bir başlangıç olabilirdi. İtirafı umut verici görünüyordu.

Jack, karısından bir metre uzakta kalmaya çabalıyordu. Ona şu anda dokunursa alevler içinde kalacakları kesindi. Gözlerini onunkine dikti ve açıkça konuşmaya başladı: “Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun. Başını belaya sokmandan endişeleniyorum!” Kit’in yüzüne baktı ve dudaklarının yumuşadığını gördü. Aniden uzaklaştı ve hızla konuşmaya devam etti. “Bu endişe beni kavuruyor. Acı çekerken doğru düşünemiyorum! Daha önce başkasının atına binmediğini biliyorum. Ama benimle ev-

lendin, itaat etmeye yemin ettin. Bundan böyle dediklerimi harfif yapacaksın.” Jack durdu ve Kit'i korkutucu bir bakışla durduğu yere sabitledi. “Bundan böyle, sevgili arkadaşın Amy'nin kabul edeceği şeylerden farklı maceralara atılmak istersen bana söyleyeceksin. İzin vermezsem, isteğini bir kenara bırakacaksın. Bırakmazsan, her şeyin üzerine yemin ederim ki seni odana kitlerim!”

Sesi yükselmişti. Son tehdidi Kit'i henüz ilk itirafını düşünürken vurmuştu. Onu seviyordu. Bunu açıkça, yüksek sesle söylemişti. Sessizce ona baktı, yumuşayan bakışlarıyla yanaklarının ve çenesinin kızgın çizgilerini okşadı. Akı gecikmeli olarak sözlerine yetişmek için çabaladı. Onun için endişelenmesinden etkilenmiş miydi? Bunu aşkla mı söylüyordu?

Jack, hayal kırıklığıyla dolu bir iniltiyle döndü ve odadan uzun adımlarla uzaklaşarak kapıyı arkasından çarptı. Kısa merdivenden çıkarak ön güverteye yöneldi, tek amacı kamarasına dönmekten ve karısıyla tutkuyla sevişmeden önce hararetli beynini soğutmaktı. Hiddetli duygulardan o kadar sarhoştı ki kadının narin bedenine el sürmeye cesaret edememişti. Onu incitmekten korkuyordu.

Kit kapıya bakakaldı. Yüzündeki ifade sertleşti. Gözleri parlardı, menekşe bakışlarından mor alevler yükseliyordu.

Buna nasıl cüret edebilirdi? Bir an, sevgi sözlerinden bahsedip sonra itaat isteyerek son sözü söyler gibi çekip gitmişti.

“Hah!” Kit derin bir nefes aldı ve elleri belinde, doğruldu. Gözleri kısıldı. Tartışmalarının geri kalanından bu kadar kolay kaçacağını düşündüyse, yanılıyordu! Onun dikkatini çekmek isteseydi bunu yapabilirdi. Ama Jack yeterince uzun süre yanında kalmamıştı.

Kit, kararlı bir adımla kapıya yöneldi.

Jack kollarını güvertenin parmaklıklarına dayamış, dalgaların pruvanın altından yükselmesini izliyordu. Tekne demir almış ve

limanın ağzına doğru yönelmişti. Yakında, okyanusun şiddetli dalgası güverteye vuracaktı. Derin bir nefes aldı ve akıl sağlığının geri geldiğini hissetti.

Geri dönüp baktığında, Kit'in planlarını gerçekleştirmesine izin verdiği zamanlarda, ilişkilerinin nasıl çıkmaza girdiğini görüyordu. Son tartışmalarını dikkatlice organize etmişti. Tehlikeye girdiğinde ne hissettiğini, aşkının sonuçlarına katlanması gerektiğini ona anlatmak istemişti. Bunu başarmıştı ama aşırı tepkileyle açık vermişti. Niyet ettiğinden çok daha öfkeliydi.

Yüzünü buruşturdu. Daha kötüsü, planlanmış performansının en önemli kısmını unutmuştu. Karısının olan biteni öğrenme isteğini anlayışla karşıladığını ve bundan sonra hayatı her yönüyle paylaşmaya hazır olduğunu söylememiştir.

Jack, arkasında bir hareket hissettiğinde sakinleştirici deniz havasından derin bir nefes alıyordu. Kit'in ön güverteye ilerlediğini görerek ona döndü. Yüzüne baktığında aklından geçen planın altüst olacağını çoktan anlamıştı.

Jack, kendisine yaklaşan muhteşem figüre, zarif elbisesinin ana hatlarını çizdiği kıvrak bedene, güneş ışığında parıltıyan buklelere hayranlıkla baktı. Ancak bu hayranlık gerçeği değiştirmiyordu. Kit melek değildi. Bir dakika sonra ön güverteye ulaştığında, geri dönüşü olmayan bir şekilde itibarını zedeleyebilirdi.

Kit, eteklerini tutarak ön güvertenin merdivenlerine odaklandı. Gelirken Jack'in uzun figürünü görmüş ve doğruca ona yönelmişti. Ön güverte, konuşmanın devamı için mükemmel bir yer gibi görünüyordu, ondan başka kimse yoktu.

Merdiveni çıkınca eteğini düzeltti ve kocasını bulmak için etrafa bakındı. Şaşırtıcı bir şekilde, Jack hemen önünde duruyordu.

Kızgın menekşe gözler, gülen gri bakışlarla karşılaştı.

Gülüyordu demek? Kit onu bozmak için ağzını açtı.

Ama Jack'in ne kadar hızlı hareket ettiğini unutmuştu. Kızgın sözleri ağzından dökülmeden Jack dudaklarına yapışmıştı. Kit mücadele etmeye çalıştı ama adamın kollarının ona kilitlendiği-

ni hissetti, bu hassas bir tuzaktı. Kalbi şimdiden hızlanmış, heyecanla atıyordu. Onu reddetmek için artık çok geçti. Jack onun aralık dudaklarından içeri sızmıştı.

Lanet olsun ona! Kit sadece konuşmak istiyordu! Hendon Kalesi'ni terk etmesinin sebebi buydu.

Durumdan hoşnut olmayan Kit, içinde alev alan arzuya karşı sağlam durmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Küçük tutku alevleri açgözlülükle titreşip büyüdü ve gövdesini sardı. Kit, bir iniltiyle ve kendisini saran sert bedene karşı koymayı bıraktı ve anın tadını çıkardı.

Kit kucagında eridiğinde, Jack'in turu kazanacağını biliyordu. Etraflarında yükselen ısıklara rağmen, bir haftalık açlığın etkisiyle Jack onu öpmeye devam etti. Konuşmanın bir sonraki aşamasına başlamak için kuytu bir yere geçme ihtiyacıyla nihayet başını kaldırdı. Kit'in şimdiden şehvetle alev almış menekşe gözlerine baktı.

Jack yavaşça kötü kötü gülümsedi. Kit'in kalbi çılgınca atıyordu.

“Seni kamaramıza götüreceğim. Tanrı aşkına tek kelime etme.”

Kit küstahça tek kaşını kaldırdı ama sadece ona bakabilmekle yetindi. Konuşmak mı? Konuşmak için düşünmesi gerekiyordu. Şu akılsız haliyle nasıl düşünecekti?

Jack eğilip onu omzuna alırken, ona bir yumruk attı. Tanrım, gemideki herkes onlara bakıyordu! Jack merdivenden aşağı inerken Kit yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Jack'in yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordu.

Jack seri bir hareketle onu omuzlarından kucagına indirdi. Kederli gözleriyle gülümseyerek güverte boyunca yürüdü. Güçlü kollarında beşik gibi sallanan Kit, mücadele etmenin faydasız olduğunu biliyordu ama o anda Jack'in dudaklarından zaferi işaretlerini silmek için çok şey verebilirdi. Yine de bu sadece bir savaştı ve Kit gözünü kazanmaya dikmişti. Dar koridordan geçerken

onu tekrar omzuna aldı ve sonra kamaraya giden kapıyı tekmeleyerek açtı.

Kit elleri kocasının omuzlarında, indirilmeyi bekliyordu. Ama Jack kamarada durmadı. Arkadaki yatak odasına giderken Kit gözlerini kırptırdı.

Genç kadın çılginca etrafa baktı. Bakışlarını yatağa çevirince midesi kasıldı. Jack, niyeti açık bir şekilde yatağın ucunda durdu. Kit'i yavaşça halının üzerine indirdi. Kit bedenini ona yasladı, karnında kelekler uçuşuyordu. Gözleri buluştu, arzusunun gri bakışlarına gümüş bir alevle kazındığını görünce nefesi kesildi.

Kit, son bir çabayla zihnini topladı. Derin bir nefes aldı. "Jack?"

"Mmm?"

Jack'in konuşmaya niyeti yoktu. Bir elini Kit'in beline doladı ve onu kendine çekti. Diğer eliyle kalçalarını okşuyordu. Elbisesini yavaşça yukarı doğru sıyırdı. Kulaklarını hafifçe öptü, sonra dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı.

Kit, aklına hâkim olmaya çalışıyor ama bacaklarının arasında yükselen ısı kararlılığını zedeliyordu. Jack'in üzerindeki kıyafeti yırttığını hissetti.

Onu sevdiğini söylemişti. Şimdiyse sözlerinin kanıtını bedeniyle sunacaktı, ona engel olmak gerçekten aptallık olurdu. Bunun yerine Jack'ten zevk almaya ve ânın tadını çıkarmaya karar verdi; daha sonra, aşkları onu evcilleştirince konuşmaya kaldığı yerden devam ederdi.

Memnun bir mırıltıyla, kollarını serbest bıraktı ve Jack'in dili hassas meme uçlarıyla oynarken uyarıldığını hissetti. Jack'in tanıdık gülüşü kulaklarında belirdi. Adam onu kucağından indirip yatağın ucuna bıraktı.

Yırttığı kıyafetini halının üzerine fırlatan Jack daha sonra nazik elleriyle çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı. Kit ince ipek juponuyla kocasının önünde durdu. Adamın gözleri, hiç olmadığı kadar ateşliydi.

Jack'in gözleri onun cömert güzelliğiyle bayram ediyordu, dantelle çevrili göğüsleri, dolgun ve kıskırtıcıydı. Kasıkları gergin, bacak arası ısınmıştı. Onun her tatlı parçası Jack'e aitti ve tek yapması gereken keyfini çıkarmaktı.

Kit'in kalbi yavaş ve istikrarlı bir şekilde çarpıyordu, cennete giden yolu adımlar gibiydi. Nefes alış derin değildi. Jack göğüslerine dokunurken nefesi kısa soluklanmalara dönüştü. Uzun parmaklarıyla, tatlı meyvelerini dudaklarına götürmek için jüponunun göğsünü sıyırdı. Meme uçlarını sertçe emdi. Kit başını geriye attı, gözlerini kapadı, içi karşı konamayacak kadar keyifli bir hisle dolup taşıtı. Parmaklarını Jack'in saçlarına doladı ve yaldızlı saç tellerini telaşla çekti. Jack bir eliyle Kit'in belini desteklerken göğüslerine tamamen hükmetmişti.

Kit'in gövdesinde korkunç bir yangın çıktı. İpek jüponunun üzerinden kalçasını okşayan eli hissettiğinde başı dönüyordu.

Kit, "Ah, evet," diye inledi, Jack'in onu doğru bir açıyla kollarına aldığını fark etti. Elini ipek jüponun altından yavaşça kalçasına kadar uzattı. Kalçasından dizlerine kadar sıyrılmış jüpon, uyluklarının bir kısmını ortaya çıkarıyor ama bacak arasındaki kızıl bukleleri hâlâ gizliyordu. Kit, gözlerini ağır ağır açtı. Gümüş bakışlar gördüklerini inceliyordu. Sonra parmaklarının aşağı kaydığını hissetti ve gelecek zevkin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Parmakları dizine ulaştığında, Jack pembe meme ucunu ağzına alıp diliyle oynamaya başladı. Parmaklarını işkence eder gibi yavaşça uyluklarında gezdirirken Kit için nefes almak daha da zorlaştı. Kalçasında hissettiği okşamaların yangını onu esir alırken Kit inledi ve cennete giden uzun yolu seçtiğine sevindi.

Jack'in parmak uçları değdiği her noktayı kibrit gibi yakarken göğüslerini emmeye devam ediyordu. Nihayet başını kaldırdı ve parmakları kızıl buklelerin üzerinde gezindi. Kadını onun ateşiyle ıslanmıştı. Kit, onu izlediğini bildiği için gözlerini kapalı tuttu, bir sonraki hareketinin heyecanı ile duyularının nasıl titreyişini izledi.

“Gözlerini aç kedicik.” Boğuk sesiyle duyduğu emre itaat etmeyi pek de istemiyordu. Gözleri titreyerek açıldı ve kocasının dudaklarını büken şeytani gülümsemeyi gördü.

“Daha geniş aç.”

Kit güçsüzce ona baktı ama söylenene itaat etti ve nefes nefese beklemeye başladı.

Jack genişçe gülümsedi.

Ve uzun bir parmak Kit’in bacaklarının arasına girdi.

Vücudu davetkâr bir şekilde hafifçe eğildi, bacaklarını daha derine ulaşması için iyice araladı ve ürpererek gözlerini kapadı.

Parmakları içine tutunana kadar Kit’in damarlarındaki ateş had safhadaydı. Vücuduna zar zor hâkim olurken dudaklarının uzun ve yavaş bir öpücükle okşandığını hissetti.

Jack onu yatağa yatırdı. Kıyafetini çıkardı ve ona katıldı, Kit’in dudaklarının ateşine ölesiye muhtaçtı. Bacaklarının arasına sertçe girince hızı Kit’i daha da tahrik etti. Kit bacaklarını kaldırıp adamın beline doladı, tüm erkekliğini içine almak için kalçalarını gevşetti ve Jack onun yumuşak kayganlığının tadını çıkardı.

Zirveye ulaştıklarında ikisi de paramparça ve nefes nefeseydi. İçlerindeki yangın sönünce birbirlerine sarılıp doymuş ve mutlu bir uykuya daldılar.

Kit, Jack’in vücudunu canlandıran yumuşak öpüşleriyle uyandı. Kit henüz kendine gelemeden ona tekrar sahip oldu. Hızla ve ustalıkla Kit daha uyanmadan onu doyurdu.

Sıcak gün batımı sonrasında kollarında yatan Kit, bir uzmanla beraber olmanın avantajını düşünerek mutlu oldu. Sonra tartışmalarını ve henüz konuşmadığı konuları hatırladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Jack kollarıyla onu sıkıca sardı.

“Jack!”

İtiraz ederek dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kocasının yüzüne baktı. Jack, “Biliyorum biliyorum. Kızıl saçlı hurim, dur ve açıklamama izin ver.”

Kızıl saçlı huri? Açıklamak? Kit görev bilinciyle sessiz kaldı.

“Özür dilerim, tamam mı?” Kit’in kulağını yavaşça öptü.

Kit kaşlarını çattı. “Tam olarak ne için özür diliyorsun?” Nihayet anlaşıldığından ve hakkını aldığından emin olmak istiyordu.

Jack geri çekildi ve kısılmış gümüş gözleriyle ona baktı. “Sana lanet casuslardan bahsetmediğim için...”

Kit tatlı bir şekilde gülümsedi.

Jack onu uzun uzun öptü. “Dahası,” dedi, “Bir Hendon olarak, seni bundan sonra endişelendirmeyeceğime ve işime dair ayırtımları paylaşıcağıma söz veriyorum.”

Kit onun sözlerini düşünürken gözlerini kısıtı.

Jack kaşlarını önce küstahça özrünün kabulünü bekleyerek sonra daha düşünceli bir şekilde kaldırdı. “Aslında,” diye devam etti, karısının güzel, parlak yüzüne bakarak, “Seninle bir pazarlık yapacağım.”

“Pazarlık mı?” Kit, şu durumda pazarlık etmenin doğru olup olmayacağına emin değildi.

Jack meme uçlarını inceleyerek başını salladı ve göğüslerine dokundu. Sonra başını kaldırdı ve karısının iri, menekşe gözlerine bakarak gülümsedi. “Eşit şartlarda olacağız; ben yapacaklarımı sana önceden söyleyeceğim ama sen de bana söyleyeceksin.”

Kit, bunu kabul ederek dudağını ısırdı. “Bu hiç adil değil,” dedi alayla.

“Sana sunabileceğim en iyi teklif bu, bence kabul etsen iyi olur.” Çılgınca cevabıyla Kit dikkatini ona verdi. Ama artık çok geçti. Zaten bacaklarını aralamış, içine girmeye hazırlanıyordu. Kit ne olup bittiğini anlayamadan fark ettiği baskı duygusu tüm düşüncelerinin önüne geçmişti.

Kit, başını yastıklara bırakarak büküldü, gözleri gümüş grisi bakışlarıyla buluştu.

“Ah, evet!” Kit inliyordu.

Jack gülümsedi ve bu cevabı pazarlığına bir *evet* olarak kabul etti. Artık hayatını ve vücudunu tamamen kendisine teslim ettiğini düşündü. Sonra düşünmeyi bıraktı ve sevişmeye devam etti.

“Lizbon mu?” Kit, Jack’e şaşırarak baktı. “Neden Lizbon?”

Jack kıkırdadı ve dönüp ona baktı. Pencereler yükselen okyanus dalgasıyla yıkandı. “Çünkü sevkıyat yapılacak. Bu bir gezinti aracı değil.”

Kit kaşlarını çatı. “Bir tekneye göre fazla büyük bulmuştum zaten.” Jack’in gülüşü üzerine yatağa geri döndü. “Peki sıradaki durak neresi?”

Onu sıcak kollarıyla saran Jack, sıradaki yolculukları, Lizbon’da bir haftaya yakın kaldıktan sonra Bruges’e gideceklerini anlattı. Bruges’de dört gün geçirip Norfolk’a döneceklerdi.

Kit onun kollarına sessizce uzandı. Jack bu huzurlu anlara hem şaşıyor hem de seviniyordu.

Jack, Kit’in tatlı parfümünün kokusunu alırken vücudunun tepki verdiğini hissetti ve gülümsedi. Lizbon’a bir iki saatlik yol daha vardı. Bunu değerlendirebilirdi.

Kit yatağa hızla çıkarak onu uyandırdı. “Elbisem,” dedi, giysiyi tutup incelemek için yatağın üzerinde diz çökerek. “Onu yırttın.” Jack’e suçlar bir ifadeyle baktı. Sonra duvardaki büyük giysi dolabını inceledi. “İçinde giysi yok, değil mi?”

Jack sırtı ve başını iki yana salladı. Sonra kaşlarını çatı. “Çantanda başka kıyafet yok mu?” Siyah çantası kapının yakınına bırakılmıştı.

Kit başını iki yana salladı. “Uzun süreliğine gitmediğimi söylemiştim.”

“Çantada ne var?”

Kit onun yatağa uzanmış, rahatlamış bedenine baktı. “İki tane binici pantolonu.”

Jack’in başını kaldırdı ve ona baktı. Sonra gülerek başını yastığa geri koydu. “Aslında Jenny’e geldiğimde seni pantolonla göre-

ceğimi sanıyordum. Londra'ya gelirken yol boyunca sana ne ceza versem diye düşündüm.”

Kit ona baktı. Bir fantezi mi düşünüyordu? Dudaklarını ıslattı. “Cezamı söylemedin.”

“Öyle mi?” Jack ona baktı. Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. “Hayal gücün epey geniş...”

“Jack!” Kit kaşlarını çattı ve yatağa oturdu. Hayalleri alev almıştı.

Jack başını tekrar geriye attı ve derin kahkahasıyla yatağı salıladı. “Bir fikrim vardı.”

Yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu. Jack'in gülüşü gitgide derinleşti. Dirseğinin üzerinde durdu. Yüzündeki ifade her saniye daha da kötüleşiyordu.

“Eğer giyecek tek şeyin pantolonsa, şimdi giysen iyi olur. Sonra ceza işini halledebiliriz ve sana yeni kıyafetler alana kadar Lizbon'da pantolonla dolaşabilirsiniz.”

Kit onun yüzündeki ifadeyle içine yayılan heyecan dalgasını hissetti. Bakışları, sanki dünyanın en basit şeyinden söz eder gibi sabitti. Sersemleyen Kit, akli başında olsaydı evli kadınların bu tip fantazilerle uğraşmadığını söyleyebilirdi. Ama akli başında değildi.

Dilinin kuru dudaklarında üzerinde gezdirdi. “Ne tür bir ceza düşündün?”

Jack gülümsedi. “Çok sert bir şey değil. Canın yanmayacak. Bunu tamamen eğitici bir egzersiz olarak düşünmüştüm.” Yatağına oturdu ve onu incelemek için arkasına yaslandı, kolları başının arkasında kavuşturdu. “Pantolon giyerken bir erkek tarafından yakalanman durumunda başına gelecekleri uygulamalı olarak gösterecektim. Ama ciyaklamayacağına söz vermelisin.”

“Ciyaklamak mı?” Kit gözlerini kırıştırdı. Bu çılgınlıktı. Ama aklındakini öğrenmezse uyuyamazdı. Artık bunca şeyi konuşup anlattıktan sonra pantolonla yaşayacağı deneyimi de öğrenmesi gerekiyordu. Jack, “Neden şimdi denemiyoruz?” diye sordu.

Kocası Kit'in merakını gidermeden vazgeçmeyeceğini iyi biliyordu. Yavru kedisi öğrenmeye çok hevesliydi. Jack kendinden emin bir edayla arkasına yaslandı ve Kit'in onayını bekledi.

"Belki..."

Kamara kapısının vurulmasıyla Kit'in söz yarım kaldı.

"Lord Hendon?"

Jack ayağa kalktı ve pantolonuna uzandı, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Ben ilgilenirim. Sen giyin."

Pantolonunun düğmelerini ilikleyerek dışarı çıktı.

Kit, onun arkasından kapıya baktı. Yan taraftan gelen konuşmaları duyabiliyor, sesler boğuk da olsa işitiliyordu. Bakışlarını Jack'in bıraktığı yerde duran küçük siyah çantasına çevirdi.

Jack'in içeri girdiğini duyduğunda, binici pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Sırtını kapıya döndü.

Jack onu gördü ve bir koluyla belini sararak onu kendine çekti. Çaba göstermeden ayaklarını yerden kesti.

"Jack!" Kit çığlık atmaması gerektiğini hatırlayarak sesini alçaltmak için gayret gösterdi. Kastettiği şey bir sürpriz saldırı olmalıydı. Ürkmüştü. Elleriyle kaslı kolunu tuttu. "Beni yere indir."

Jack gürültülü bir kahkaha attı. Sonra kulağına doğru fısıldadı. "Unutma, bu senin cezan aşkım. Bu konuda söz hakkın yok. Cezanı çekeceksin."

Kit gözlerini kapattı. Keşke bunları duymasaydı. Sinirleri altüst olmuştu. Kim bilir aklında nasıl şeytani bir plan vardı? Jack'in yapacaklarına dair en ufak bir şüphesi yoktu. Sertleşmiş erkekliğini uyluklarında hissediyordu.

Cezasını öğrenmek için çok beklemesi gerekmedi.

Kocası, "Pantolon giydiğin zaman," diye devam etti, parmakları az önce iliklediği düğmeleri hızla çözerken, "bir erkeğin sana ne kadar çabuk sahip olabileceğine minnettar kalacaksın."

Bunu söyledikten sonra, rahatsız edici pantolonu bacaklarından sıyırdı.

“Ve bu kadar kolay uyarıldığına göre,” diye devam etti ve Kit'i yakındaki bir sandalyeye oturttu. Jack'in parmaklarının zahmetsizce içine kaydığını hissettiğinde Kit iki eliyle sandalyenin arkasını kavradı. Parmakları ileri geri hareket etmeye başladı.

“Bunu yapmak sadece ...”

Bacaklarının arasındaki sertliği hissediyordu.

“...bir saniye...”

Jack kalçalarını hafifçe kaldırdı, sert erkekliğinin başını bacaklarının arasına iyice dayadı.

“...alır...” Sonra içine girdi.

Kamaradaki delikanlı kapıdan çıkarken, bir kadın sesinin “Aa-ah!” diye inlediğini duyunca gözleri büyüdü. Merdivenlere baktı ama etrafta kimse yoktu. Elindeki tepsiyi bıraktı ve kulağını aceleyle yatak odasının kapısına dayadı.

İlk başta hiçbir şey duymadı. Sonra keskin kulakları arka arkaya küçük iniltiler yakaladı. Derken oldukça belirgin bir kadın sesinin inlediğini duydu. “Ah, Jack!”

SonSöz

Kasım 1811

Brancaster yakınlarındaki Eski Ahır

Rüzgâr, Eski Ahır'ın saçaklarını süpürüyor, kirişlerden sarkan lambayı görünmez bir el gibi sallıyordu. Ürkütücü biçimde salınan gölgeler, çatının altında bekleyen adamların umurunda değildi. Onlar sadece bekliyordu. Liderlerinin dönmesini bekliyordu.

Kaptan Jack onları başarıdan başarıya koşturmuştu. Onun emrinde, istikrarın ve güçlü liderliğin tadını çıkarıyorlardı; Jack adamlarını bir parçası olmaktan her daim gurur duydukları ve rimli bir güçle kaynaştırmıştı. Askerlerden ve ağır suçlardan uzak durmuş, zavallı Joe dışında hiçbir kayıp yaşamamışlardı. Kaptan Jack, Joe'nun ailesine iyi bakıyordu.

Sonuç olarak Kaptan Jack'in önderliği bir refah dönemiydi. Artık işi bırakacağını haberi onları çok etkilemişti. Jack'in arkadaşı George, haberi bir ay önce duyurmuştu. O zamandan beri moralleri bozuktu ve organize olamıyorlardı

Bir önceki hafta meşhur söylenti yayılmaya başladı. Kaptan Jack geri dönmüştü. Liderlerinin dönüşünü görmek umuduyla o sisli pazartesi gecesi toplanmışlardı

George ve Matthew oradaydı. Her zamanki gibi kapının her

iki yanında pozisyon aldılar. Heyecan yükselirken adamlarla sessizce sohbet ettiler.

Çatıda ani bir rüzgâr uludu; hayalet parmaklar cılız kapıyı kavradı. Sonra kapılar açıldı ve bir adam, geniş omuzlarına bir pelerin gibi yapışan sisle içeri girdi. Jack'in her zaman yaptığı gibi doğrudan lambanın altında durdu.

Kaçakçılar ona baktı.

O Jack'ti ama hiç görmedikleri bir Jack... Kıyafetleri onun doğal liderliğini vurguluyordu. Ceketinin parlaklığından kravatının kusursuz kıvrımına kadar her yeri kaliteyle ışıldıyordu. Hepsinin hatırında kalan gri gözler adamların yüzünü taradı, gücü yine eskisi gibi etkindi, ancak bu sefer kişisel gücü sosyal durumuyla destekleniyordu.

"Jack?" Shep'in kaşları hayretle çatıldı.

Jack hepsine bakarak hafifçe gülümsedi. "Lord Hendon..."

Söylediği isim hepsinin tüylerini diken diken etmişti. Adamı biliyorlardı, zaman zaman onlara yardım eden gizli bir el gibiydi. Oturdular ve gizemin açıklanmasını beklemeye başladılar.

Jack'in gülümsemesi genişledi. Işık altında her zamanki pozisyonunu aldı. "Durum bu..."

Onlara hikâyeyi ayrıntılarıyla ama süslemeden anlattı. Temel noktaları kavramaları için bu kadarı yeterliydi. Genç Kır'ten hiç bahsetmedi, bazılarının durumu fark ettiğini ancak hiçbirinin yorum yapmadığını biliyordu. Hükümetin casusları yakalamasına yardım ettiklerini anladıklarında ortamın havası epeyce yumuşadı. Jack, hepsine getirdiği affı onlara gösterip resmi kararnameyi okuyunca bakakaldılar.

"Bu, Norfolk'taki tüm Gümrük Daireleri'ne asılacaktır. Bugün itibariyle dün geceye kadar Gümrük Yasası uyarınca işlenen tüm suçlardan muafsiniz." Jack parşömeni yuvarlayarak cebine koydu. "Şu andan itibaren nasıl bir yol çizeceğiniz size kalmış. Ama temiz bir sayfa açmalısınız, bu yüzden Hunstanton Çetesi'ni yeniden kurmadan önce hepinizi dikkatle düşünme-

ye davet ediyorum.” Alaycı bir şekilde gülümsedi, ne söylesen Hunstanton Çetesi’nin çalışmaya devam edeceğine emindi. “Yüksek Komiser olarak emekli olacağımı öğrenmek sizi mutlu edecektir. Hatta bu göreve yeni birinin tayin edileceği bile şüpheli...”

Jack karşısındaki karmaşık, sevimsiz yüzleri okudu ve gülümsedi. “Ve artık dostlarım, size veda ediyorum.”

Jack arkasına bakmadan kapıya yöneldi. Matthew kapıyı tuttu ve George’la beraber onu takip etti. Ahırdaki adamlardan bir veda mırıltısı duyuldu ama hiçbiri onun peşine düşmedi.

Jack, saçlarını parlatan ay ışığının altında duruyordu. Ellerini beline koyarak başını geriye attı ve bulutların arasında parlayan beyaz küreye baktı.

George ona yaklaştı. “Ve Kaptan Jack’in kariyeri böyle bitiyor, ha?”

Jack dönüp ona baktı. Ay ışığında George’un şeytani gülümsemesini gördü. “Şu an için...”

“Şu an için mi?” George’un sesinde dehşet vardı.

Jack başını geriye atıp güldü, sonra ağaçlara doğru yürüdü.

Şaşırان George onun gidişini izledi. Sonra nefesini tuttu ve Jack’in tam önünden geçen hızlı biniciyi fark edince Matthew’un kolunu tuttu. Jack hiç duraksamadı, hatta hızlandı bile... Sonra George atı tanıdı ve arkasında duran Şampiyon’u fark etti.

“Serseriler!” dedi George sırtarak.

“Evet,” dedi Matthew. “Bir de çocuklarını düşünsene...”

“Tanrı bizi korusun.” George, Jack’in Şampiyon’un eyerine atladığını izledi. Kit omzunun üzerinden ona seslendi ve Delia’yı çevirdi. Jack de ona Şampiyon’la eşlik etti.

George, gölgeleri ağaçlara karışana kadar onları izledi. Gülümseyerek atını almak için döndü, karısı Amy’nin güvenli kucağına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Şampiyon, Hendon topraklarına giden dar patikadan yukarı çı-

karken Jack, “Bu arada,” dedi. “Delia’ya binmekten vazgeçmen gerekecek.”

Delia yavaş yavaş gri aygırı takip ederken Kit kaşlarını çattı ve parlak boynunu okşamak için öne eğildi. “Neden?”

Jack, karısının göremediğini bilerek sırttı. “Şu an ikinizin de ortak bir noktası var, canım.”

Kit’in bunu çözmesi biraz zaman aldı. Gemide, bulantı nöbetleri gün geçtikçe daha da yoğunlaşmış, Bruges’den ayrıldıklarında, hamile olma ihtimalini Jack’e söylemesi gerekmişti. Jack kamaradaki büyük yatakta onunla ilk kez seviştiğinde bunu fark ettiğini söylemişti. O zamandan beri, saklamaya gerek duymadığı kendini beğenmiş bir ifadeyle şişinip duruyordu. Elbette Kit’e karşı koruyuculuğu daha da artacaktı. Şu ana dek ata binmesine karşı çıkmayışı bile Kit’i şaşırtmıştı. Peki Delia ve onun ortak noktası ne olabilirdi?

Aklındaki cevap nefesinin kesilmesine neden oldu. Dizginleri çekti ve “Diyorsun ki...? Nasıl...?” Jack ona bakmak için döndü. Gülümsemesinden her şey okunuyordu. Kit gözlerini kıstı. “Jack Hendon! Bana o aygırın Delia’yla çiftleşmesine izin verdiğini mi söylüyorsun?”

Kocasının gözleri beklenmedik bir masumiyetle büyüdü. “Ama aşkım, Delia’nın aldığı zevki inkâr edebilir misin?”

Kit ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Ağır ağır kocasına baktı. Her zaman son sözü o mu söyleyecekti?

Öfkeyle homurdanarak dizginleri tuttu.

Jack güldü ve karısına yaklaştı. “Kaptan Jack’in sonuna şahitlik ettiğin için mutlu musun?”

Kit iri gözlerini ona çevirdi. “Kaptan Jack öldü mü?” Sesi boğuktu. “Yoksa bir süreliğine kılık mı değiştirdi?”

Jack onun bakışını okurken gözleri büyüdü. Ama daha cevap veremeden, ahırın önüne geldiler.

Jack dizginleri çekti. “Yorgun musun?”

Kit kulübeye baktı. “Pek sayılmaz.” Kocasına bir bakış attı.

Jack onu gördü. Beklentisini gizlemeyen bir teslimiyetle inledi ve attan indi. “Atlara ben bakarım, sen şömineyi kontrol et.”

Jack onu aşağı indirirken Kit güldü. Onu kendine çekti ve bedenine yaslanıp dudaklarına yapıştı. Sonra tepkisinden memnun bir halde onu serbest bıraktı ve kapıya koştu.

Jack dudaklarının kenarını kıvrıran ağır bir gülümsemeyle gidişini izledi. Tüm maceralarına rağmen Kaptan Jack’in lanet olası kadını her zamanki kadar vahşiydi, işin aslı Jack de henüz o kadar evcilleşmemişti.

Kit inatçıydı ama bu anlamda Jack’ten çok da farklı değildi. Jack karısıyla sıkı bir bağ kurmuştu. Onunla beraber olmak hayatının merkezini ve boş kalbini doldurmuştu. Jack’i kızdıracağı, sinirlendireceği, çileden çıkaracağı ve onu tüm kalbiyle seveceği kesindi.

Jack’in ayaklarını yerden kesiyordu. Kulübeye baktı. Sabırsızlıkla kendisini beklediğini biliyordu.

Şampiyon’a göz kırpıp aya gülümseyerek baktı ve atları ahıra götürdü. Sonra hızla kulübeye, karısının sıcacık, sevgi dolu kollarına koştu.

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

STEPHANIE LAURENS

Captain Centilmen

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

STEPHANIE LAURENS

Red Carnation & Whiskey

